

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

OF FLESH & BONE BOOK THREE

WHAT
MURK
BETWEEN
THE
FATES

HARPER L. WOODS

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

Yazar Hakkında

Adelaide Forrest, Bellandi Crime Syndicate ve Beauty in Lies serileri gibi karanlık ve cesur romantizmin *USA Today* ve Amazon Top 10 Çok Satan yazarıdır. Adelaide genç yaşta kitaplara aşık oldu ve kısa süre sonra yazma aşkını keşfetti. Kısa öyküler yazdı ve ardından on yaşındayken uzun metrajlı kurguya başladı. O zamandan beri 350'den fazla kitap fikri yarattı ve bunları yıllar boyunca biriktirdi. Yazmadığı zamanlarda iki küçük çocuğu, köpeği ve kedisiyle vakit geçiriyor. Seyahat etmeyi, çikolatayı, chai çayını ve en önemlisi ailesiyle birlikte olmayı seviyor.

OceanofPDF.com

Ayrıca Harper L. Woods tarafından

Et ve Kemik Serisi

Perdenin Arkasında Yatanlar

Gölgelerin İçinde Avlananlar

OceanofPDF.com

Kaderlerin Arasında Gizlenenler

Harper L. Woods

www.hodderscape.co.uk

OceanofPDF.com

İlk olarak 2023 yılında İngiltere'de Hodderscape An
imprint of Hodder & Stoughton tarafından yayımlanmıştır
Bir Hachette UK şirketi Telif Hakkı

© Harper L. Woods 2023

Harper L. Woods'un Eserin Yazarı olarak tanımlanma hakkı, 1988 tarihli
Telif Hakkı, Tasarımlar ve Patentler Yasası uyarınca kendisi tarafından ileri
sürülmüştür.

Kapak resmi: Harita İllüstrasyonu © Abigail M Hair

Tüm hakları saklıdır. Bu yayının hiçbir bölümü, yayıncının önceden yazılı
izni alınmaksızın herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz,
bir erişim sisteminde saklanamaz veya iletilemez ya da yayınlandığı cilt
veya kapak dışında başka bir biçimde ve sonraki alıcıya benzer bir koşul
uygulanmaksızın dağıtılamaz.

Bu yayındaki tüm karakterler hayal ürünüdür ve yaşayan ya da ölmüş
gerçek kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Bu kitap için CIP katalog kaydı British Library'den temin edilebilir Ciltsiz

ISBN 978 1 399 71176 0
e-Kitap ISBN 978 1 399 71174 6

Hodder & Stoughton Ltd
Carmelite House
50 Victoria Embankment
Londra EC4Y 0DZ

www.hodderscape.co.uk

OceanofPDF.com

Yıldızlar gibi yükselen hayatta kalanlar
için.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

İçindekiler

Yazar Hakkında

Ayrıca Harper L. Woods

tarafından Başlık Sayfası

Telif Hakkı

İthafı

Kaderlerin Arasında Gizlenenler

Hakkında Tetikleyici & İçerik

Uyarıları

Önsöz

Bölüm 1

Bölüm 2

Bölüm 3

Bölüm 4

Bölüm 5

Bölüm 6

Bölüm 7

Bölüm 8

Bölüm 9

Bölüm 10

Bölüm 11

Bölüm 12

Bölüm 13

Bölüm 14

Bölüm 15

Bölüm 16

Bölüm 17

Bölüm 18

Bölüm 19

Bölüm 20

Bölüm 21

Bölüm 22

Bölüm 23

Bölüm 24

Bölüm 25

Bölüm 26

Bölüm 27

Bölüm 28

Bölüm 29

Bölüm 30

Bölüm 31

Bölüm 32

Bölüm 33

Bölüm 34

Bölüm 35

Bölüm 36

Bölüm 37

Bölüm 38

Bölüm 39

Bölüm 40

Bölüm 41

Bölüm 42

Bölüm 43

Bölüm 44

Bölüm 45

Bölüm 46

Bölüm 47

Terimler Sözlüğü

Tanrılar ve Fae Hiyerarşisi

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

Kaderlerin Arasında Gizlenenler Hakkında

Bir keresinde özgürlük yerine eşimi seçmiştim.

Haftalar boyunca adımlarımızı Mistfell'e ve diyarlar arasındaki sınırda Peçe'nin kalıcı gölgesine kadar takip ettik. Krallık boyunca seyahat ederken, önümdeki kanıtları inkar ettim, Faerie'nin kayıp prensesi olmadığını anlayamadım. Onun yerine, mirasının sonuçlarından korkması gereken Fallon'du. Bu da beni cevaplanmamış tek bir soruyla baş başa bıraktı.

Sonra uyandım, Hava ve Karanlığın Kraliçesi'nin tahtının üzerinde kafese kapatılmışım.

Mab, tüm Alfheimr'ı pençeleri arasında kıvrandıran Kraliçe'dir. Tacının tepesindeki lanetli mücevher tarafından kendisine bahşedilen büyüyü sürdürmek için Faerie'nin çocuklarını kullanır, bu da onu bir zamanlar olduğu kızıdan güç takıntılı karanlık bir kaba dönüştürmüştür. Zalimlikle büyüyor ve sevgimizi acı için bir araç olarak kullanıyor.

Şimdi, Fae'lerin oyunlarını oynayacağım.

Ben bir merakım, varlığım asla öngörülemeyen bir muamma. Mab'ın kızı olmayabilirim, ama yine de beni hem insanlara hem de Fae'lere karşı bir silah haline getirirken beni yakınında tutuyor. Mab henüz bana sahip olmayabilir ama sevdiğim adamın hayatını kontrol ediyor. Onu özgür görmek için yapmayacağım şey yok.

Bunu yapmak için kötü adam olmam gerekse bile.

Tetikleyici ve İçerik Uyarıları

Of Flesh & Bone serisi, insan kadınların erkek meslektaşlarına boyun eğdiği ortaçağ tarzı bir dünyada geçiyor. Bu dünya, özellikle toplumsal standartlara ve nasıl yaşayacaklarını belirleyen saflık kültürüne uymayan kadınlar için karanlık ve tehlikeli bir yerdir.

Alfheimr'ın Fae diyarı daha da karanlık ve bu dünyadaki şiddet her kitapta daha karanlık ve daha grafik hale geliyor. Cinayet, işkence ve saldırı unsurları var.

Bu nedenle, bazı unsurlar bazı okuyucular için tetikleyici olabilir. Lütfen dikkatli olun.

- Dini saflık kültürü
- Sözlü ve fiziksel taciz (erkek başrol değil)
- Bir otorite figürü (erkek başrol DEĞİL) tarafından reşit olmayan bir kişiye yönelik tımar davranışı ve saldırıya ilişkin referanslar
- Geçmişteki fiziksel ve cinsel istismara atıflar
- Ritüelistik kurbanlar
- İntihar
- İntihar düşüncesi ve fikri
- Grafik ölüm, şiddet ve işkence
- Cinsel saldırı girişimi (erkek başrol tarafından DEĞİL)
- Grafik cinsel içerik
- Et yiyen yaratıklar

Önsöz

Caldris

Eşim hızla gözlerini kırptırırken ikiz aylardan biri titredi. Yıldızlar karanlığın içinden fırlayıp sanki İlkellerin kendileri tüm Alfheimr'ın üzerine ağıyormuşçasına yeryüzüne doğru ilerlerken yerinde sallanıyordu. Tırnaklarım kalbimin üstündeki ete battı ve atan etin etrafına dolanan yılanın daha da sıkılaştığını hissettim. Kendimi ayağa kaldırırken Mab'ın bakışları üzerimde ağırlaşıyor, emri ruhuma işliyordu.

Üzerimde açılmış olan yaraların acısını hissetmiyordum, sadece Estrella ile aramızdaki o titreşim bağı acısını hissediyordum. Ben izlerken bilinci yavaşça kayboldu. Başının yan tarafında filizlenen acı, benimkinin de zonklamasına neden oldu.

Mab parmaklarını daha da sıktı ve beni boğuk bir kükremeye dizlerimin üzerine çöktürdü. Yüzyıllar boyunca onun elinin altında acı çekmiş, kaprislerine ve emirlerine itaat etmek zorunda kalmıştım. Bunların her zaman bir yük, Hava ve Karanlıklar Kraliçesi'ne özgü bir işkence olduğunu düşünmüştüm.

Ama *hiçbir şey* Ophir Estrella'yı kollarının arasına alıp bir çuval gibi omzuna atarken çaresizce diz çökmenin verdiği acıyla kıyaslanamazdı. Gözleri bulanıklaşmadan önce kısa bir an için benimkilerle birleşti ve karanlık onu altına çekerken sevdiğim kadının artık beni göremeyeceğini biliyordum. O görmeyen gözlerin şok edici yeşilinde gözyaşları birikti, renk bunun için daha da canlıydı, onlar kapanmadan önce ve o tamamen benim için kayboldu.

Aramızdaki bağ, sert kış esintisinde pencere camlarının kapanması gibi koptu. Ophir'in ona vurduğu şakağına baktım;

Ben izledikçe morluk daha da koyulaşıyordu. O metafizik pencereyi ittim, panjurları açmayı ve aramızdaki uçurumda herhangi bir yaşam belirtisi hissetmeyi umuyordum. Orada oyalandı, zihni sadece bilinçsizliğin getirebileceği zifiri karanlığa hapsolmuştu, ama kalbi hala benimkiyle birlikte atıyordu.

Bir süre uyur ama çok geçmeden uyanırdı. Onu Gölge Sarayı'nda, sakladığım sır yüzünden beni cezalandırmak için kullanacak olan kraliçeyle birlikte neyin beklediğini bildiğimden, bunun bir lütuf mu yoksa bir lanet mi olduğunu kestiremiyordum.

Mab bir kez daha gölge âlemini çağırarak Davorin'in Fallon'la birlikte geçmesine izin verdi. Davorin onunla birlikte gölgelere doğru yürürken savaşmak için bir hamle yapmadı. Estrella'ya dönüp bakmadan önce bakışları bir anlığına benimkiyle birleşti, yüzü pişmanlıkla buruşmuştu.

Hepimiz Estrella'nın Mab'ın kızı olduğuna o kadar takılmış, güçlerinin kanıtlarıyla o kadar ikna olmuştuk ki, alternatifini düşünmek için hiç durmamıştık. Fallon'un aklından neler geçtiğini, Estrella için *korktuğumuz* şeyin ta kendisi olduğunu aniden fark ettiğinde neler hissetmiş olabileceğini hayal bile edemiyordum.

Ve bunun için gösterecek bir parça sihri yoktu - en azından bizim gördüğümüz kadarıyla.

Mab'ın çocuklarından birkaçı kurtlarımı zincirledi, ağızlarına ağızlıklar geçirdi ve onları hareketsiz kalmaya zorlamak için benim aracılığım ile üzerlerindeki kontrolünü kullandı. Cwn Annwn gölge diyarına doğru çekilirken göğsümde insandan çok kurt gibi hissederek homurdandım.

Imelda bana baktı, gözleri pişmanlıkla doluydu. İkimiz de onları hayal kırıklığına uğratmıştık. İkimiz de onları olacaklara karşı hazırlayamamış ve söz verdiğimiz gibi onları güvenli bir yere götürememiştik. Bir an için gözlerini kapattı ve Fallon'un durduğu yerden uzaklaşmak için kendini zorladı. Estrella'nın annesinin sessizce ağladığı yere gitti, yüzündeki yarayı sessiz bir teslimiyetle tutuyordu. Mistfell'deki deneyimi ne olursa olsun, kızı için savaşmak üzere hiç kıpırdamamıştı.

Bunun anlamsız olacağını ve sadece ölümüne yol açacağını biliyordu. Estrella ve benim Mab'ın dikkatini dağıtmayı başardığımız bir ölüm.

İddia ediyorum.

Imelda onu aldı, Hava ve Karanlığın Kraliçesi ile aramızda özgür kalma şansı olan tek kişi arasına biraz mesafe koymak için sandalyesini karda tekerlekli hale getirdi.

Holt ve Vahşi Av'ın yanında durmak için yanımdan geçerken, "Onu anneme götür," diye fısıldadım. Başıyla onaylaması, eşimi kurtaramamış olan yıpranmış yanımı yatıştırdı.

Estrella onu bir daha hiç görmese bile en azından insan annesine hayatını sürdürebileceği güvenli bir yer verebilirdim.

"Bensiz çok fazla eğlenmemeye çalışın çocuklar. Ona hâlâ canlı ihtiyacım var," dedi üvey annem, dudakları yukarı doğru kıvrılırken kara gözleri kötülükle parlıyordu.

Malachi görüş alanımın kenarlarında oyalanırken Mab gölgelerin arasından geçerek Tar Mesa'da kayboldu. Kardeşi onu Gölge Sarayı'na götürmeden önce eşimi görebildiğim son anlarda dikkatimi talep etmedi ve anılarımı sonsuza dek lekeleyecek olan manzaraya odaklanmama izin verdi.

"Ophir!" Mab'ın daha hevesli çocuklarından birinin yüzüme attığı tekmeden ürkererek kükredim. Malachi anı böldüğü için onu azarladı ama darbe zaten gerçekte hiç inmemişti, sadece burnumu sıyırıp geçmişti. "Eğer ona zarar verirsen seni kendi bağırsaklarınla beslerim. Mab seni korumak için her zaman yanında olamaz." Öksürdüm, az önceki dayaktan kalan kanı karın üzerine tükürdüm. Kısa bir süre sonra yenileriyle karışacak olan yaralarımın.

"Belki de senin için planladığım şeyle daha çok ilgilenmelisin. Mab henüz eşine zarar vermeyecek. Kurbanlarının onlarla oynarken farkında olmalarını sever," dedi Malachi ve aramızda kalan mesafeyi kapatırken içten içe kıkırdadı.

O ve ikiz kardeşi Ophir, yüzyıllar önce doğduklarında Alfheimr'ın hayranlığını kazanmışlardı. Üzerimizdeki cadı laneti yüzünden Fae'ler arasında ikizlere pek rastlanmazdı. Doğal olarak, Mab onları koleksiyonuna eklemek zorunda hissetmişti, kendisi için sahip olması gereken nadir bir şeydi. Halbuki çocuklarının çoğu lanet tarafından çarpıtılmış düzgün Fae'lerdi.

Çocukken kendilerine zorla bağlanan ikizler kaçık ve zalim yaratıklardı. Herhangi bir canlıyı dehşete düşürecek şekilde davranmak için Mab'ın bağına ihtiyaç duymuyorlardı, çünkü bundan zevk alıyorlardı.

Mab'ın muhafızlarının geri kalanı yolculuğumuzda bize katılan İşaretli Fae'leri ve insanları takip etmeye başlarken Ophir gölgelerin arasından geçerek hayatımın aşkıyla birlikte gözden kayboldu. Zincirlenmiş ellerinden tutularak götürülürken debeleniyorlardı, bizim izin vermediğimiz şekilde tutsak muamelesi görüyorlardı.

Bizi hep tutsak olarak düşündüler ve bir dereceye kadar öyleydik ama tüm kötüler eşit yaratılmamıştı. Bazıları acı çekerek büyür ve kurbanlarının çığlıklarını duymak için yaşardı.

Bu dünyada beni zarar vermeye zorlayabilecek tek bir yaratık vardı ve onun güvenliğini sağlamak için beni her şeyi yapmaya motive edebilecek bir kişi daha vardı.

İkisi de masumların acı çekmesinden zevk almamı sağlayamaz.

Malachi bir adım öne çıkarak aramızdaki mesafeyi kapattı ve demir kılıcını kınından çıkardı. Bana bakarken başparmağını keskin kenarında gezdirdi. "Seninle ne yapmalıyım? Mab'ın, ona itaatsizlik ettiğinde ne olacağını sana hatırlatan kişi olmama izin vermesi çok nadir görülen bir şey."

Imelda arkamdan, Holt'un onu susturma çabalarına aldırmadan, "Sanırım derdini çoktan anlattın," dedi.

En iyi arkadaşımın cadıyı koruyacağını, değiştiremeyeceği şeylere karışmasını engelleyeceğini bilmek içimde bir şeyleri rahatlattı. Tekrar ona baktım, onu belinden kavrayıp çırpınan bedenini kendi tarafına çekişini izledim.

"Sessiz ol, Cadı," diye uyardı, başının yan tarafına doğru kelimeleri mırıldanmak için eğilirken sesi alçaldı.

Imelda ürperdi ve kurtulmak için adamın pençesinde kıvranmaya başladı. "Çöz beni, Avcı."

"Caldris'i pek iyi tanımıyorsun, değil mi?" Malachi demir kılıcının ucunu boynuma dokundurarak sordu. Tenim bu dokunuşun altında ısındı ve bıçağı kaslara değene kadar eriyip gitti. "Hayır, bence bu sırrı kraliçemizden saklayarak yaptığı ihanet için çok daha ağır bir şey gerekiyor."

Dişlerimi sıktım ve Holt'un Imelda'yla birlikte durduğu ve Estrella'nın annesini koruduğu yere doğru baktım.

"Onları Twyla'ya götür," dedim.

Vahşi Av'ın lideri olarak Mab'ın emirlerine uymakla yükümlüydü ama bu hayatının geri kalanına sızılmıyordu. Görevini yerine getirirken dilediğini yapmakta özgürdü ve cadıyı açıkça kendisinin olarak kabul etmişti. Alfheimr'a hiçbir bağlılığı ya da sadakati olmadığından, ona izin verdiği sürece onunla ilgilenecekti.

Mab'ın bana sahip olması Estrella'yı da Mab'ın malı yapmıştı ve kalbime dolanan yılandan hiç o anki kadar nefret etmemiştim.

Holt kısa bir süre bakışlarımı tuttu, sonra Estrella'nın annesine doğru baktı ve sonunda başını salladı. Vahşi Av'ı atlarına götürdü, Imelda'nın elini tuttu ve onu takip etmesi için yönlendirdi. Cadıyı önündeki iskelet atına yerleştirdi, korkusunun onu her ne şekilde olursa olsun güvenlik aramaya itmesi gereken anlarda bile onun tutuşuna karşı mücadele etmesini görmezden geldi.

Aramis, Estrella'nın annesini önündeki ata bindirdi ve hafifçe sallandığında onu desteklemeye yardım etti.

"Şu anda bile beni görmezden geldiğin için kelleni almalıyım," dedi Malachi, Vahşi Av Kış Sarayı'na doğru yola çıkarken dikkatimi çekerek. Doğduğum ama hiç ikamet ettiğimi hatırlamadığım başkente.

Catancia.

"Tekrar büyüyecek," dedim yüzümü gülümsemeye zorlayarak.

Yediğim dayaktan dolayı kanım dişlerimi kaplamıştı, yoğun ve yapışkan, gülümsememi acımasız ve rahatsız edici yapıyordu. Kafamın kesilmesinin acısı, bu yarayı iyileştirmemin zaman alacağı gerçeğinin yanında sadece bir gölgeydi.

Eşim Mab'ın pençelerindeyken ve onu koruyacak ben yokken harcamak zorunda olmadığım zaman.

"Bu konuda haklısın ve geçen her saatten mutlulukla habersiz kalacaksın. Tar Mesa'ya çabucak dönüp eğlencemizi çok erken mahvetmene izin veremem, ama onun olduğu her saat için *acı* çekmeni istiyorum.

Bizimle birlikte. Uyandığında ona ne yapacağımızı merak ederek acı çekmeni istiyorum," dedi Malachi kılıcı boynumdan çekerek. Kılıcı yere iki kez vurdu, bacağını kaldırıp bir çizmesini göğsüme bastırmadan önce kenarı kara battı. Beni geriye doğru tekmeledi ve yardakçılarının beni kara yapıştırmak için harekete geçmesini izledi.

"Günün birinde bu *iyiliğine* karşılık vereceğim," dedim alaycı bir tavırla, kılıcını başının üzerine kaldırırken ona doğru hırlayarak.

Dirseğime doğru indirdi ve tek bir hamleyle ön kolumu bedenimden ayırdı. Acı dişlerimi birbirine kenetledi ve hareketi diğer koluyla tekrarlariken başımı geriye attı. Demirin etimde açtığı yara cızırdadı ve sersemlemiş gözlerle kılıcındaki kanı zırhımın derisine silmesini izledim.

Sonra onu tekrar kınına soktu ve kalçasından basit, uzun bir hançer çıkardı. Bir ayağını vücudumun iki yanına koydu ve tam üzerimde durana kadar alçaldı.

"Hoşça kal, Caldriş. Sen uyurken güzel eşini tanımak için sabırsızlanıyorum," dedi ve hançeri üst koluma sapladı. Uzun hançeri orada bırakıp beni kara ve altındaki donmuş zemine sabitlerken demirin yakıcılığı içimi alev alev yaktı.

Dokunmak için diğer kolumu kaldırdım, kavrayacak parmaklarım olmamasına rağmen kurtarmak için uzanmaya çalıştım. Demir vücudumda olduğu sürece iyileşmeyecekti. Kölelerinden biri kolumu tekrar yere yapıştırdı, pazuma sapladı ve beni de oraya sabitledi. Ayağa kalkarken üzerime tükürdü, Tar Mesa'ya doğru döndü ve onları eve götürecek olan gölgeleri çağırdı.

Mab'ın çocuklarından sonuncusu demir hançeriyle üzerime eğilene kadar her biri onu takip etti. Hançeri çenemi yukarı doğru itmek için kullandı ve ucunu boğazımın ön tarafına dokundururken bana acımasızca baktı.

Gözlerimi dikkatle tuttu ve ucu boğazıma girene kadar bıçağı yavaşça ileri doğru bastırdı. Nefes almak için soluklandım ve ağzım kanla dolduğu için sesim ıslak çıktı. Yavaşça ileri doğru itti, hançerinin kabzası Adem elmama değene kadar beni canlı canlı mızrakladı. Ancak o zaman adım attı

Diğerlerinin peşinden gitti ve beni kendimi iyileştiremeden kan kaybından ölmeye terk etti.

Yarattıkları gölgeli geçitten geçtiler ve beni arkamda parıldayan altın kapılarla Alfheimr'ın girişinde yalnız bıraktılar. Önümde sadece kar vardı, her tarafta kışın esneyen bir uçurumu.

Sağ kolumu hançerin ağzı boyunca kaldırdım, altımdaki donmuş zeminden gevşetmek için mücadele ederken acıdan irkildim. Etimi çekiyor, her hareket ettiğimde yeni bir dokuyu kesiyordu. Kurtulmak için ne gerekiyorsa yapacaktım çünkü dostumun bana ihtiyacı vardı.

Şimdi bana ihtiyacı vardı.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

Estrella

Kafamın içindeki karanlıkta zaman yoktu. Acı ya da mücadele yoktu, sadece doğal olmayan garip bir huzur vardı. Beni itiyor, dinlenme zamanımın gelmediğini söylüyordu.

Yapılacak işler vardı. Katledilecek Fae'ler vardı.

Clink.

Clink.

Çın.

Birbirine çarpan her metal sesiyle omuzlarım zonkluyordu. Tepemden geliyormuş gibi görünen istemsiz bir gürültü, beni sahip olamadığım huzur anından çekip çıkarıyordu. Uyku ile uyanıklık arasındaki o garip yerde oyalandım; bedenimi çevreleyen sesler beni uykumdan çekmeden zihnimden süzülüyordu.

"Uyanmak istemiyorum," diye fısıldadım, kelimelerin dudaklarıma ulaşip ulaşmadığından ya da protestonun sadece zihnimin sınırları içinde olup olmadığından emin değildim.

"Yine de yapmalısın. Henüz ölme vaktin gelmedi Estrella Barlowe," diye cevap verdi bir erkek sesi.

Gözlerim fal taşı gibi açıldı ve kelimeleri söyleyen adamı aramaya koyuldum. Sesi çok tanıdık gelen ama bir şekilde hiç de öyle olmayan adamı. O benim için bir yabancıydı, zihnimin en derinlerinden gelen ve bir türlü kavrayamadığım bir hayaletti. Nehirdeki su gibi parmaklarımın arasından kayıp gitti, ben ona odaklanamadan uzaklaştı.

Gerçeklik üzerime çökerken midem sallanıyordu. Görüşüm sarsıldı ve başım zonkladı. Omuzlarım, başarısız bir şekilde

onları hareket ettirmeye çalıştım. Bileklerimden asılmıştım ve taş zemindeki bir çukurun üzerinde asılı dururken acının ısırtığı bileklerime ve ön kollarıma yayıldı.

Yılanlar o kraterde kendi aralarında kıvrılıyor, vücutları sanki bana ulaşmak için kendi üzerlerine tırmanabileceklermiş gibi kıvrılıp bükülüyordu. Artık yılanlardan korkmuyordum ama bir an için bacaklarımı kıvrarak onlardan kaçmaya çalıştım. Alfheimr'ın yılanları da Nothrek'tekiler gibi emrime itaat edecekler miydi?

Eller ayaklarıma dokundu ve öne doğru savruldu. Bakışlarım beni bayılıp taşıyan erkeğin gözlerine kilitlendi. Bakışları niyetliydi, ruhani yüzünde dudaklarını süsleyen bir gülümseme vardı. Gözleri benimkileri utandıracak şekilde yeşil renkte parlıyordu, bizi çevreleyen odanın karanlığında neredeyse ışıldıyordu.

"Ah, güzel kuş sonunda uyandı," diye mırıldandı, kürsüye doğru döndü ve beni bir sarkaç gibi sallanmaya bıraktı.

İleri geri. Tekrar ve tekrar. Başımın üzerindeki demir zincirin her sallanışında eklemlerim inliyordu. Halat bileklerime sarılıp düğümlenmiş ve zincire bağlanmıştı. Beni tuttuğu yerde etime sürtünüyor, sıyrıklardan sızan kanla kayganlaşıyordu.

Odanın önündeki merdivenlere yaklaşırken erkeğin adımları rahattı, ben omuzlarımdaki acıyla kıvrılırken rahatlamıştı.

İki devasa taş sütun, Fae erkeğinin çıktığı merdivenin her iki yanında duruyordu. Her birine bir yılan dolanmış, mükemmel detaylarla kazınmış ve ürkütücü bir şekilde altımda bir sonraki yemeklerini bekleyenlere benziyorlardı. En az iki düzine Fae kürsünün dibinde bekliyordu, yüzlerinde sinsi bir sırıtişla bana bakıyorlardı. Hafifçe mırıldanıyorlardı, sesleri yankılanıyor ve odanın içinde dolaşıyordu. Tek bir fısıltıyı ya da sesi bile ayırt edemiyordum. Yaz aylarında bahçelerdeki arılar gibi vızıldıyorlardı.

Tavandan sarkan metal kafesler yaratıklarla doluydu. Hem insan hem de Fae olan bu yaratıklar çeşitli aşamalarda varlıklarını sürdürüyorlardı. Bazıları hâlâ nefes alıyordu ama vücutlarındaki yaralar ölseler daha iyi olacaklarını gösteriyordu.

Bana en yakın kafeste bir kadın oturuyordu, yüzünün geri kalan kısmını demir parmaklıklara dayamıştı, böylece gözlerine bakabiliyordum.

Nothrek'te bana şefkat gösteren ilk kadındı. Yüzünün yarısına dokunulmamıştı, diğer tarafını paramparça eden şiddet yüzünden lekelenmemişti. Vücudunda deri yoktu. Bir tarafı yanmış, alevden kararmıştı, diğer yarısı ise şeritler halinde soyulmuş, kafesinin parmaklıklarından kurdeleler gibi sarkıyordu.

Adelphia boş ve görmeyen gözlerle taht odasının duvarına bakıyordu, gözleri beyaz bulutlarla kaplıydı. Kendi gözlerimi sıkarak kapattım ve boğazıma doğru tırmanmaya çalışan yanmayı yuttum. Ölümünün çok korkunç olduğu bilgisi üzerime yapışmış, gecenin karanlığında benimle alay etmeyi vaat ediyordu. O gözleri hayatımın sonuna kadar görecektim; Gölgeler Sarayı'nda geçirdiğim süre boyunca gerçekleşeceğinden şüphelendiğim adaletsizliklerin ilkiydi bu.

Gözlerimi zorla açtım ve erkeğin merdivenlerde açtığı yolu takip ettim. Merdivenlerin tepesinde taştan bir kürsü vardı ve Mab kafataslarından yapılmış bir tahtın üzerinde oturuyordu. Fallon, Mab'ın tünediği tahtın yanında durmuş, Mab yüzünde hoşnutsuz bir ifadeyle onu dürtüp dürttüğçe sözde annesinden çekiniyordu. Fallon'u canlı ve zarar görmemiş olarak görünce kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu - en azından benim söyleyebildiğim kadarıyla.

Uyuduğum süre içinde Adelphia'yı bekleyen kadere bakılırsa, ne kadar süredir baygın olduğumu tahmin bile edemezdim.

Ya da Mab'ın o süre zarfında arkadaşşıma yapabileceğı şeyler.

"Hiç sihrim yok da ne demek? Sen benim *kızımsın*," dedi Mab, sesi kalabalık taht odasında çınlayarak. Mab'ın kürsüsünde onunla birlikte durmak üzere seçilmiş olan birkaç Fae'ye baktım ve Fallon'u korku ve heyecan karışımı bir duyguyla nasıl izlediklerini fark ettim.

Mab ince elleriyle uzanıp Fallon'u çenesinden kavrayarak her iki yanağına birer siyah çivi batırdığında kimse Fallon'a yardım etmek için öne çıkmadı.

"Ben hiç büyü kullanmadım," dedi Fallon ve sözlerinin fısıltısını ancak aramızdaki bağ sayesinde duyabildim. Sadece onun hakkındaki bilgim sayesinde dudaklarından dökülenleri okuyabildim. Sesini nerede olsa tanırdım, yüzlerce kişilik bir kalabalıktan ayırabilirdim.

Pençesi Fallon'un etine saplanan Mab'ın başparmağının altından kan akıyordu. Bu manzara karşısında Caldri's'le olan bağımı kopardım ve odanın içinde Fallon'u ararken, nerede olduğu ve ona ne yapılmış olabileceği konusunda panik ve endişe hissetmeme izin vermedim. Benden alınmış olsaydı bilirdim. Bu ruhumu ikiye bölerdi. Bekleyen gruplarda ondan hiçbir iz yoktu; benden uzak olmayı asla seçmeyecek olan erkekten hiçbir iz yoktu - özellikle de ben acı çekerken. Aramızdaki bağ sessizdi, büyüyle ilgili ipler yıpranmış ve zayıftı.

Mab'ın tahtından bir kafatasından yayılan altın ipliklerden birini kavradım, uyuşmuş, kansız parmaklarımı onun etrafında döndürdüm ve kendime doğru çektim. Kenarları yıpranmış ve kararmıştı, sanki ipliğin kendisi Mab'ın kendisine doğru uzanırken gölgelerin içinde kaybolmaya hazırmış gibi, ona daha yakın olmak için sallanıyordu.

Kafatası kayarak Mab'a doğru döndü. Bu onun dikkatini çekti ve iplik elimden düşmeden önce yüzü bir anlığına soldu. Onu tutamadım ve dostum için endişelenmeye başladım. Ona ne yapılmış olmalıydı ki gücünü hiç çekemeyecek kadar zayıflamıştı.

Kendi sihri dokunmaya cesaret edemedim, bunun sadece istemediğim bir şekilde dikkatleri üzerime çekeceği hissine kapıldım. Mab'ın Fallon'u serbest bırakmasını, kızının sihre sahip olmamasına duyduğu öfkeyi unutmamasını istiyordum ama bu öfkeyi kendime yöneltmek istemiyordum.

Mab gözlerini Fallon'a dikti, yer değiştiren kafatasına dikkatle baktı ve sonunda dönüp bana bakmadan önce başını salladı. Koyu renk gözleri kavernöz taht odasının öbür ucundan benimkilerle çarpışınca kalbim göğsümde küt küt atmaya başladı. Bakışlarında çok boş bir şey vardı. Tüm insanlık ve duygulardan yoksundu, geriye sadece güce susamışlık kalmıştı.

Fae erkeği merdivenlerin tepesine ulaştığında tahtından kalktı ve ilk basamakları inerken zarif ellerini kullanarak elbisesinin eteklerini kaldırdı. Sivri uçlu ayakkabıları merdivenlerin ortasına kadar uzanan kırmızı halıya değdi, elbisesinin kuyruğu o hareket ettikçe yumuşak bir şekilde arkasından süzüldü.

Basamakların taşı griydi ama üzerindeki koyu lekeler yüzyılların işkencesini yansıtıyordu. Zaman içinde bu basamaklarda yatmış olması gereken kanın durmak bilmeyen akışını temizlemek için yapılabilecek çok şey vardı. Başındaki taç gümüş renginde parlıyordu, parlak rengi saçlarının karanlığını sarsıyordu. Gölgeler tıpkı Caldris'in tacında olduğu gibi ondan da akıyordu ama gözüme çarpan, avucum büyüklüğündeki parıldayan siyah mücevher oldu.

Bunu, Caldris'in bana haftalar önce mağaramızın sığınağında, ateşin yanında anlattığı hikâyeden biliyordum.

Lanetli Mücevher. Elesfast cüceleri tarafından Seelie Sarayı'na teslim edildi. Edrus'un kendisi tarafından yaratıldı.

Mab yürürken yanındaki erkeğe bir şeyler söyledi ve o da benden önce zeminin kenarında durana kadar basamakları hızla indi. Duvardaki bir direğe bağlı olan ipi tutarak, ben bir miktar düşene kadar gevşek bıraktı. Sonra bir tane daha ve bir tane daha, ta ki çukurun ağzına yaklaşına kadar. O zaman beni indirmeyi bıraktı, çukurun içine düşmeme izin vermedi ama kenarda duranlarla göz hizasında asılı kaldım.

Çoğunun aşağıdaki çukurda bulunan yılanlardan korkacağını bildiğim için yüzümü boş tutmaya çalıştım. Onlar hakkında ne düşüneceğimden emin olmasam da, muhtemelen Mab'ın bekleyeceği tepkinin yakınından bile geçmiyordu. Sonunda yılanların kimi tercih edeceğini merak ediyordum. Onlara olan yakınlığım Mab'ın kendisinden daha ağır basmaya yetecek miydi?

Yutkundum, başka bir erkek yaklaşip beni belimden bir çoban kancasıyla bağlayıp çıkıntıya doğru çektiğinde yüzüm buruştu. Diğer erkek beni çözerken o da beni orada tuttu ve sonra çıkıntının üzerindeki taşa düşmeme izin verdiler.

Çıplak ayaklarım aniden yere çarptı, taşın soğuğu ayak bileklerime ve baldırlarıma kadar yayıldı. Sistemime bir şok gibi, içimdeki azabı ve uyuşukluğun sıcaklığını bastırdı.

Dizlerimin bağı çözüldü ve yere yığıldım. Kendimi tutmak için kollarımı hareket ettiremediğimde yüzümün yan tarafı taşa çarptı. Ne kadar denediysem de hareket etmediler.

Ne kadar zamandır bilincim yerinde değildi ve orada asılı duruyordum?

Sağ kolumu yavaşça hareket ettirmeyi başardım ve vücudumun altına sokana kadar yaklaştırdım. Mab'ın ayaklarına ve elbisesinin eteklerinin altından görünen kan rengi ayakkabılarına bakarken diğer kolum da özenli bir yavaşlıkla onu takip etti. Yaklaştı, keskin, sivri topuğu, ışığı yakaladığında ıslak görünmesine neden olan bir cilayla parlıyordu.

Kolumu aşağı çekip ellerimi altına aldığım anda omzum çatladı. O elleri iterek, zorlayarak, Mab önümde durduğunda üst bedenimi yerden kaldırdım.

Bakışlarımı yukarı çevirdim, elbisesinin parıldayan siyahından göğsünün soluk tenine doğru sürükledim. İnce boynuna ve taşla kaplanmış gibi duran sert, güzel yüz hatlarına. Sert ve hareketsiz, sanki ayaklarının altındaki bir solucanmışım gibi bana bakıyordu. Gözleri köşeli, burnu sivri ve zarifti. Kuzguni saçları beline kadar dökülüyordu, ipek gibi düz ve pürüzsüzdü, kulaklarının uçları yanlardan hafifçe dışarı çıkıyordu. Gözlerinin açısı kulaklarının uçlarıyla mükemmel bir çizgi oluşturuyordu, yüzü bir şekilde mümkün olduğunu bilmediğim bir şekilde orantılıydı.

Kendisinden yayılan soğukluğa rağmen harika bir güzelliği vardı.

Öne doğru bir adım attı ve ayak parmaklarını yıldızlı gece boyalı parmak uçlarıma bastırdı. Ağırlığını ayağına vererek parmak kemiklerimi elimin altındaki taşa gömdü. Dişlerimi sıkıp acıyla yüzümü buruşturdum, o ise sırtarak -soğuk ve hesapçı bir şekilde- yüzümdeki acı izlerini izledi.

"Nesin sen, Küçük Fare?"

"Bilmiyorum," diye mırıldandım, parmaklarımı ezerken dişlerimi sıktım.

Kıkırdadı, her türlü mizahtan yoksun derin, gırtlaktan gelen bir kahkaha. Sanki cevapların eksikliği onu memnun ediyormuş gibi, kötülükle renklendirilmiş, acımasız bir kahkahaydı. Öne doğru eğildi, ezilmiş elime daha fazla baskı uyguladı, sonra kemikli parmaklarını çeneme doladı ve Fallon'a yaptığı gibi siyah pençeleriyle yüzümü kavradı.

"Peki o zaman, bunu anlamaya çalışırken eğleneceğiz, değil mi?" diye sordu ve geri adım atıp beni kovmak için arkasını döndü.

Parmaklarım ezilmemenin verdiği ani özgürlükle seğirdi. Baskının altında çatlamalarına ramak kalmıştı. Ayaklarımı yavaşça ittim, altlarında toprağın olmasının ne demek olduğunu hatırlamak için savaşırken tökezledim.

"Ben fare değilim," dedim omuzlarımdaki acıya rağmen sırtımı dikleştirmeye zorlayarak.

Mab yavaşça dönüp yüzüme baktı ve neredeyse şaşkınlığa benzeyen bir ifadeyle kaşlarını çattı. "Bu garip, çünkü ben yılanım ve sen bana akşam yemeği gibi görünüyorsun," dedi ve bakışlarını çıplak ayaklarıma indirip vücudumda gezdirdi.

Her ne gördüyse, beni eksik buldu.

"Hiç bir Matagot'la karşılaştın mı, Mab?" Kavernöz taht odasını bir sessizlik doldururken başımı yana eğerek sordum.

Mab'ın gözleri yaptığım gaf karşısında, hiç hakkım yokken kendi adını kullanarak ona gösterdiğim saygısızlık karşısında sertleşti.

"Çok dikkatli ol kızım," dedi, adamlarından biri bana doğru bir adım attığında elini kaldırarak.

"Küçükler. Ahır kedileri gibi ve çoğu köylü onları mütevazı zararlılar olarak görüyor. Ama çiftçiler ve hasatçılar onları kovalamaktan daha iyisini bilirler," diye açıkladım ve sanki zamanımı harcamaya değmezmiş gibi yan tarafa bakarken durakladım. Kafeslere, içlerinde asılı duran ve hâlâ nefes alan insanlara doğru baktım.

Yine de Hava ve Karanlığın Kraliçesi'ni itmekten, beynimdeki ilk düşünceyi dile getirmekten kendimi alıkoyamadım.

"Peki neden?" diye sordu ellerini önünde birleştirerek.

"Çünkü çok büyüdüklerinde yılanları yiyorlar ve altlarındaki bitkileri eziyorlar." Demek istediğimi kanıtlamak için parmaklarım yanımda seğirdi ve gözleri onaylarcasına morarmış deriye kaydđ.

Can sıkıntısından çok daha korkunç hissettiren bir şekilde dişlerini göstererek güldü. Bana doğru bir adım attđ ve çok daha uzun boyundan bana baktđ. "Seni parçalamaktan çok keyif alacağım Küçük Fare," dedi ve dikkatini beni yılan çukurundan indiren erkeğe çevirdi.

Bir el saçlarıma gömölüp kollarımın çırpınmasına neden olacak kadar sıkı kavradığında ve ellerim kurtulmaya çalışmak için yükseldiğinde tahtına doğru bakmak için döndü. Erkek beni taş duvarlardan birine doğru itti, burada siyah çiviler çıkıntı yapıyordu ve çok yaklaşan herkesi kazığa oturtmakla tehdit ediyordu. Tavandan sarkan bir dizi demir pranga, özellikle vahşi bir çivinin önünde duruyordu. Çırpındım ve ağırlığımı aniden yere bıraktım.

"Tartarus'a lanet olsun," diye küfretti erkek beni kaldırırken.

Ayaklarımı yerden kaldırarak onu tüm ağırlığımı taşımaya zorladım. Bir Fae için zor bir iş değildi ama dengesini birazcık da olsa bozmuştu. Yukarı uzandım, onu ensesinden kavradım ve aşağı çektim. Vücudu yere doğru eğilirken, sarsıldım ve başımın üzerinden takla atıp önümdeki taşla sırt üstü düşene kadar dengesini bozdum. Hızla ayağa fırladı, ben kendi ayaklarımın üzerine fırlayıp ağırlığımı öne doğru verirken o da benimle yüzleşmek için döndü. Ona çarparak birkaç adım daha geriye ittim ve karnına saplanan siyah çividen kaçınmak için ona saldırdığım kadar hızlı bir şekilde geri çekildim.

Fae erkeği, gözlerini bir kez daha benimkilere dikmeden önce, karnına saplanan sivri uca baktı. "Bu acıttı."

"Bana bir daha dokunma," diye uyardım, Mab'ın kollarını kavuşturmuş ve dudaklarını büzmüş beni izlediği yere baktım, sanki merak mı, eğlence mi, yoksa baş belası mı olduğuma karar verememiş gibiydi. Önce beni öldürmezse ikincisi olmak için elimden geleni yapacaktım.

"Zamanını boşa harcadığın her an cezana bir kırbaç daha ekleyeceğimin farkındasın, değil mi? Bekletilmekten nefret ediyorum," dedi ve Fae erkeği kendini yavaşça çividen sıyrırken siyah pençelerini ön koluna vurarak etkili olmaya çalıştı.

Fae'lerin dünyasına girmeden önce hayal bile edemeyeceğim bir şekilde karnındaki deliği görmezden gelerek ileri doğru adım attı. Arkasındaki diken kanla parlıyordu.

"Kesin şunu. Lütfen," dedi Fallon aniden, Fae erkeği bana yaklaşıırken. "Ona zarar vermeyin."

Mab kızına baktı ve onu dikkatle değerlendirdi. Fallon yüz hatlarındaki duyguları açık tutuyor, benim için duyduğu endişe yüzünün her çizgisinde kendini gösteriyordu. Ama Mab umursayacak türden biri değildi.

Benim için değil. Kızı için değil.

Caldris'in bana söylediği her şey doğruduydu. Kendinden başka hiçbir şeyi umursamıyordu. Gözlerinin boşluğuna tek bir bakıştan bu kadarını anlayabiliyordum.

"Zincirle onu, Malachi," diye talimat verdi Mab, Fallon'un pişmanlıktan iki büklüm olmuş yüzüne bakma zahmetine bile girmeden. "Benim hiçbir çocuğum başkasını korumak için kendini tehlikeye atmaz. Burada ya sen ya da o olacağını çok çabuk öğreneceksin Maeve."

Malachi benim dikkat dağınıklığımı -Mab'ın uzun zamandır kayıp olan kızına acımasızca davranmasından duyduğum dehşeti- bana karşı kullandı ve beni boğazımın ön tarafından kavradı. Havam kesilene kadar sıktı, sonra beni ayaklarımdan kaldırdı, karnım çivinin ucuna değene kadar beni kaydırdı.

Elimden geldiğince mücadele ettim, vücudunun duvarına doğru geri itildim ve kılımı bile kıpırdatırsam kazığa oturtulma tehdidinden kaçınmaya çalıştım. Kollarımdan birini kavrayarak başımın üzerine doğru çekti ve beni zincirledi.

Metal tenime değdiği anda demirin tanıdıklığıyla cızırdadı. Malachi'nin tutuşuyla sarktım, tüm gücüm vücudumu hızla terk etti, ama diğer bileğini başımın üstündeki prangalara geçirirken serbest kolunu belime dolamak ve beni tutmak için kullandı. Bunu yaptıktan sonra zincirin ucunu duvarla birleştiği yerden tuttu ve prangalar beni yukarı çekene kadar yukarı çekti. Sadece ayak parmaklarım yere sürtünüyor, tutunmaya ve dengede durmaya çalışıyordum.

Malachi yanıma yaklaşıırken, "Umarım kıpırdamadan durma konusunda iyisindir, Pet," diye mırıldandı.

Başparmağını karnındaki iyileşmekte olan yaraya dokundurdu, kan topladı ve dudağıma yaymak için uzandı. İçimden tiksinti geçti. Ağzımın yakınında sadece eşimin kanını arzuluyordum.

Bir kez daha sırtıma doğru adım attı. Elbisemin yakasını kavrarken parmakları boynumun üst kısmındaki deriye değdi. Dramatik bir etki yaratmak ve bu cezanın tam olarak nasıl olacağını anlamam için bana zaman vermek amacıyla sadece bir an durakladı. Sonra kumaş vücuduma sıkıca yapıştı, arkadan yırtılırken yırtıldı ve omurgamı açıkta bırakmak için parçaları yana itti.

"Ne kadar tatlı," diye mırıldandı Mab, beni omzumun üzerinden ona bakmaya zorlayarak. "Eşine çok yakışıyor." Utanmaya başladığım yaralarım herkesin gözü önündeydi. Caldri's'e benimkilerden çok daha kötü olan yara izlerini veren kadının bizi gerçek bir çift haline getirmekten sorumlu olacağını bilmek damarlarımda öfkenin kaynamasına neden oldu.

Bakışlarına karşılık verdim ve erkeklerinden birinin ona siyah bir kırbaç uzatmasını izledim. Sanki gölgelerin kendisinden yapılmış gibi görünüyordu ama öyle olamazdı. Her yanından çıkan demir uçlarla değil.

Öne doğru döndüm, başımı öne eğdim ve bedenimin hareketsiz kalmasını sağlamaya çalıştım. Acı dayanılmaz olacaktı ama karnımdan sadece bir nefes ötedeki çiviye saplanmama izin vermek de öyle.

Derin bir nefes aldım ve ayak parmaklarımı taş zemine dayayarak içimdeki karanlığa gömüldüm. Orada bir yuva kurdum ve beni gelecek olanlara karşı koruyabileceğini umdum.

Mab kırbacı salladığında kırıldı ve çıkan ses taht odasında yankılandı.

Ama acı hiç gelmedi.

Bir beden benimkine hafifçe bastırdı ve bir kol karnıma dolandı, büyük bir el karnımla bana işkence etmekle tehdit eden sivri uç arasında duruyordu. Omzumun üzerinden baktım ve kırbaç tekrar şakladığında Caldri's'in yanan mavi gözlerini üzerimde buldum.

"Caelum," diye mırıldandım, onu görünce boğulmak üzere olan hıçkırıklarıma engel olmaya çalışarak.

İyi olmasa da yaşıyordu. Gözlerinin altındaki halkalar düşündüğümünden daha derin, cildi sanki hastaymış gibi cansızdı.

Karnımdaki el kurumuş kanla kaplıydı ve tuniği ve zırhı kollarına kadar deliklerle süslenmişti.

"Artık buradayım, yıldızım."

"Sana ne yaptılar?" Kırbaç tekrar şakladığında yüzümü buruşturarak sordum. Sırtına çarptığında Caldris'in vücudu sarsıldı ama darbenin beni ileri itmesine ya da bana zarar vermesine izin vermedi.

Cevap vermedi, sadece kırbaçlama durduğunda gözlerini benimkilerden ayırdı. Başımın üzerine uzandı, demirin yakıcılığını göze alarak zincirimi çözdü ve bedenim sarktığında ayağa kalkmama yardım etti.

Mab'ın derin ve boş sesi, "Kimsenin eğlencemi mahvetmesini hoş karşılamadığımı biliyorsun, Caldris," dedi. Caldris ikinci elimi gevşetmek için uzandığında sözlerinin tonu kavernöz odada yankılandı. Bilinçsiz geçirdiğim sayısız saat boyunca çukurun üzerinde asılı kaldıktan sonra ayağımı bulmak için mücadele ederek onun avuçlarında bocaladım.

Ayaklarımın üzerinde sabit durur durmaz Caldris boynunun üstündeki tokaya uzandı ve tek kelime etmeden derisini ve zırhını çıkardı. Önce zırhı düştü, yerdeki taşa dramatik bir şekilde çarpana kadar vücudundan sarktı.

"Onu korumak için kendi bedenini bana verir misin?" Arkadaşımın önünde dönerken Mab sordu. Demir çiviye sırtıma koyup bedenine yaslanarak, tuniğinin üzerine giydiği deriyi tutturan düğmelere giden elini sabitledim. "Fırsat verilse pek çok kişinin takdir edeceği bir deriyi mahvetmek her zaman utanç vericidir."

"Hayır," diye itiraz ettim, elimden kurtulmaya çalışırken başımı salladım.

"Bir daha asla acı çekmeyeceğin anlamına gelse katlanacağım sefaletin yanında bu hiçbir şey, *min asteren*," diye mırıldandı, elimi uzaklaştırdı ve düğmeleri yavaşça çözdü.

Mab'ın durduğu yere baktım, tırnaklarına bakıyor ve ellerinden uzanan gölgelerle oynuyordu. Gözleri benimkilerle birleşti, kan kırmızısı dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi, sanki o da benim kadar biliyordu ki eşimin kaderime katlanmasını izlemek, benim katlanmamdan daha kötüydü.

Gözlerimi kapattım ve yatak odasının penceresini dışarıda gizlenen soğuğa karşı sıkı sıkıya tuttuğumu hayal ettim. Titreyen parmaklarımla yukarı uzandım ve kendimi Caldris'e bağlı olmanın getirdiği eşsiz bütünlük hissine hazırlayarak tokayı çevirdim. Bir rüzgâr esintisi onları açtı ve

ciğerlerime işliyor ve kışın ocağın sıcaklığıyla beni içten dışa yakıyor.

Caldris'in gözleri buz gibi bir maviyle parlıyordu, ışık gözlerinden kaybolmadan önce bir an için gözbebeklerinin kenarlarında altın rengi bir dalgalanma oldu ve tüm bunları hayal edip etmediğimi merak ettim. İçimde dolaşan duygu dalgasına kapılıp, omuzlarındaki çözölmüş deriyi yere düşene kadar fırçaladım ve tuniğini pantolonundan çekip çıkardım, kafasından ayırıp yere bırakana kadar vücudunda gezdirdim, bu sırada etrafına baktım ve Mab'ın karanlık bakışlarıyla karşılaştım.

Başlarımızın üzerindeki demir prangaları kavramak için kararsız bir el kaldırdım. Ellerinden birini onlara doğru kaldırıp bileğine geçirirken ikimizin de etinin yanmasını görmezden geldim. Bunu diğer bileğimle de tekrarlardım ve alnını benimkine doğru eğip titreyen bir nefes verirken gözlerini kapattığında harap olmuş tenimi yanağına hafifçe dokundurdum.

"Kaos hüküm sürene kadar," diye fısıldadım.

Bağdan aşağı akan niyetimi hissettiği anda gözlerini açtı, artık zihnimin en derin girintilerinde saklı değildi. "Yıldızım," dedi, onu tutsak eden prangalara karşı mücadele ederken başını sallayarak.

Mab'ın gölgelerden oluşan kırbacının hazırlandığını, kölelerinden birine demir tozu serpmesine izin verirken yanında toplandığını hissettim, sanki benim bir uzantımmış gibi net bir şekilde. Dostum için hüznle gülümsedim, onun acısını çekmemi engellemek için her şeyini verebileceğini biliyordum.

Yeterince acı çekmişti. Var olduğunu hatırladığımdan daha uzun süredir işkence görüyordu, beni hissediyor ve *bu* onun gerçekliğiymiş asla bana sahip olamıyordu.

Gergin formunun etrafından dolanırken kırbaç şakladı. Zarar verecek şekilde hareket etmemi engellemeye çalışırken vücudu yer değiştirdi. Kırbaç havada şaklarken Mab'ın sarayı alkışlıyor, gölgeler Caldris'in tenine değdiğinde yaşanacak acıyı sabırsızlıkla bekliyordu.

Bir kolumla darbeyi engellerken yüzümü yana çevirdim ve diğer kolumu darbeyi yakalamak için başımın üzerine kaldırdım. Kırbaç ön koluma dolandı, derimi yaktı ve derime batarken kendini oraya gömdü.

etim. Yüzümü beni koruyan elden çektim ve demir beni yakarken etimin erimesini izledim. Kemiklerim zonkluyordu ama bakışlarımı Mab'a çevirdim ve kendimi gölgeleri elimin etrafına sarmaya zorladım.

İçimi yaktı ama yine de onu sıkıca kavradım. Onu bedenimde erittim, tenimde açtığı vadiden dışarı çıkmaya zorlayana kadar bir parçam olarak kabul ettim. Parmaklarımı kırbacının etrafına doladığımda Mab gözlerini kıstı, sonra aniden sessizleşen saraya baktı.

Acıyla çığlık attım, kolumu daha da yukarı kaldırdım ve sonra yere doğru indirdim. Kırbaç yere çarparak taşı Mab'a doğru belirgin bir şekilde kırdı. Sanki ağır çekimdeymiş gibi hareket ediyor, Mab'ın silahı ona doğru geri gelirken kırbacın hareketini yankılıyordu.

Kırbaç elini bıraktı, öfkemin gücüyle avuçlarından çekildi. Kırbacın kuyruk ucu, hiçbir şeye dönüşmeden önce yukarı doğru bir salınım ile yanağını kesti. Bana doğru yavaş bir kavis çizerek kayboldu; tenimi yakan şey, onu güçlendirecek bir efendi olmadan yok oldu. Derim, bir zamanlar gölgelerin doldurduğu yerde açık ve harap bir halde asılı kaldı.

Mab'ın gözleri koluma kaydı, bedenim hasarı onarmaya çalışırken etimi dolduran hafif, titreşen altın ışıltıyı inceledi. O ve ben derimin kendini yeniden örmesini izlerken, soğuk izleri doldurdu ve yanıkları yatıştırdı. Yaralar yavaşça iyileşiyor, altın ışık içlerine doğru yayılıyordu. Altın ipliklerin ön kolumun etrafını sardığını sadece ben gördüm.

Mab elini uzatıp kesik yanağına dokundu, kendi yarası iyileşmeden dururken kıpkırmızı kan parmaklarını kaplamıştı.

Avlusunda kimse kıpırdamaya cesaret edemedi. Bir yanımda, onun çenesi sıkılıyken nefes almaya cesaret edemediklerine ikna olmuştu. İleri doğru tek bir adım attım, ancak elini kaldırdığında ve Caldris arkamdan inlediğinde durakladım.

Dışlerimi birbirine geçirdim, kelimeleri gıcırdatarak söyledim. "Umarım iz bırakmaz."

"Görünüşe göre sakladığın tek sır bir eşe sahip olmak değil, sevgili Caldriş," dedi Mab, öne çıkarken beni tamamen görmezden gelerek. "Benim için oynaması çok eğlenceli yeni bir evcil hayvan olacak." Yanımda durdu, gözlerimi onunkilere diktiğimde bana ters ters baktı. Mab'ın adamları onu zincirlerinden kurtarıırken, Caldriş'in zincirleri debelendikçe şingirdadı.

"Bana sahip olmaya çalışan son kişi şimdi ölü yatıyor," diye uyardım, başını yana eğip bana gülümserken ondan başka bir yere bakmamak için kendimi zor tuttum.

"Bu bir tehdit mi?" diye sordu, dudaklarından hafif bir kıkırdama döküldü. "Biri beni tehdit etmeye cüret etmeyeli o kadar uzun yıllar oldu ki, bunun nasıl bir his olduğunu neredeyse unutmuştum. Sanırım bunu özlemişim."

"Topladığınız çocukları serbest bırakır ve ailelerine dönmelerine izin verirseniz istediğiniz kadar tehdit alabilirsiniz. Sadece bir korkak onları gücünü korumak için kullanır" dedim.

Caldriş iç çekti. "*Min asteren-*"

"Korkak olmak ölmekten iyidir," dedi Mab, omuzlarını silkerek Malachi'ye baktı ve ilk bozan olmak istemediğim göz temasını kesti. "Ben yeni merakımla ne yapacağıma karar verene kadar onları zindana götür."

Arkasını döndü ve bizi, bana dokunma riskini almak istemediklerinden eminmiş gibi bakan adamlarla baş başa bıraktı. Caldriş zincirlerinin içinde debeleniyor, bana ulaşabilmek için prangalarından kurtulmaya çalışıyordu.

Öfkesi havada somut bir şekilde hissediliyordu ve aramızdaki bağ nedeniyle bunun benim için bir öfke olduğunu biliyordum.

Çok fazla şey açığa vurmuştum, elimi çok erken oynamıştım ama onunla onun için gelen acının arasına girdiğim için asla pişman olmayacaktım. Hele ki böyle bir şeyi ilk kez birinin yaptığından şüphelenirken. Öfkesinin altında kafa karışıklığını hissettim. Bir Tanrı bile, birinin onu korumak için kendini feda edebileceği kadar çok sevilme isterdi.

Bir kılıcın kabzası şakağıma çarparak beni ayaklarımın üzerinde sendelemeye ve yana doğru tökezlemeye zorladı. Malachi beni yakaladı, beni sabitlerken

kılıcını bir kez daha kaldırdı.

Caldris kükredi. "Hiç gerek yok-"

Bir başka darbe beni tamamen onun pençesine düşürdü ve vücudum gevşedi. Sonra her şey karardı.

OceanofPDF.com

Suyun tenimin üzerinden akıp gitme hissi beni uykumun derinliklerinden çekip çıkardı. Gözlerimi aniden açtım ve altımdaki karanlık, yansıtıcı yüzeye baktım. Etrafımda, gece gökyüzü gibi karanlıkta parıldayan soluk ışıklar, sonsuzluk gibi görünen bir süre boyunca uzayıp gidiyordu. Ne bir dağ, ne bir ağaç, ne de bir yaşam belirtisi vardı; sadece sonsuz bir boşluk.

Kolum altımdaki suya yaslanmıştı ve ben bulanık, akan yüzeyden aşağıya bakarken beni yüzeyin üzerinde destekliyordu. Elimi kaldırdım, bir kez daha suya bastırmadan önce parmaklarımı inceledim. Yüzeyin altına kaydı ve su elimin üzerinden akarak hızlı bir nehrin suları gibi hızla aktı. Kayıyor, değişiyor, hareket ediyordu. Bedenimin altındaki garip nehrin dibini göremiyordum. Gölgeler ve hayaletler birbirlerine dolanıyor, kıvranıyor ve suyu dolduruyorlardı.

Elimin altından bir adamın ürkütücü, yıpranmış yüzü geçti; derisi kafatasına doğru gerilmişti, gözleri kapalı ve yanakları çukurdu. Parmaklarımın sıvının içinde nasıl hareket ettiğini incelemek için yüzümü suya yaklaştırdım. Hayaletimsi bir kadın geçti, gözleri sonsuz bir uykudaymış gibi kapalıydı, ta ki gövdesi elimin yanından geçene kadar.

Gözleri fal taşı gibi açıldı. Bana tutundu ve ağzı bir çığlıkla açılarak jilet gibi keskin dişlerini ortaya çıkardı. Elimi çekiştirerek kurtarmaya çalıştım ama o ve su beni tutsak etti.

"Bırak beni!" Çığlık attım, çekebildiğim kadar sert çektim.

O dişler ağzının içinde bir daire çiziyor, beni bambaşka bir dünyaya çekecekmiş gibi hissettiren bir girdabın içinde dönüyor gibiydi. O

Ben umutsuzca onun parmaklarını benimkilerden ayırmaya çalışırken yavaşça elime doğru sürüklendi.

"Bu sana ders olsun," dedi bir erkek sesi, küreğinin ucunu kadının gövdesine bastırırken.

Onu itti ve çığlığı ve feryadı boşluğun içinde yankılanarak kendinden geçti. Sonunda elimi çekip kurtarabildim. Onu göğsüme bastırırken ciğerlerim kabardı, neredeyse onu kendi merakım yüzünden kaybediyordum.

"Anlamadığın şeylerle oynama kızım." "Neydi o?"

Ayağa kalkarak sordum.

Ben ayakta dururken su beni destekliyordu; oysa onun kayığı benim için bir şekilde katılaştıran sıvının içinde yüzüyor gibiydi. Kenarlardan kafatasları sarkıyor, etleri çürümenin çeşitli aşamalarında kemiklerden eriyordu. Bir insanın omurgasına ait kemikler, kayığın kenarı boyunca kıvrıla kıvrıla uzanıyordu.

"Kanının tadına bakmak için bile her şeyi yapabilecek bir şey," diye belli belirsiz cevap verdi. Yüzü, başının ve gövdesinin önünü örten kukuletası tarafından gizlenmişti. Altında ne varsa içindeki karanlıkta kaybolmuştu, bu da onun bir erkek mi yoksa tamamen başka bir şey mi olduğunu merak etmeme neden oldu.

"Neden?" Fısıldadım ve ses aramızda yankılandı.

Kıkırdadı, sesi derin ve tamamen uhreviydi. "Gerçek doğandan habersiz olabilirsin ama bu seni olduğun gibi gören yaratıklar olmadığı anlamına gelmez kızım," dedi küreğini suya kaydırarak. Kürek çekerek uzaklaştı, ben peşinden koşarken kayığını benden uzaklaştırdı.

"Bekle! Bana ne olduğumu söyle!" Arkasından seslendim, inanılmaz bir hızla ilerleyişini izliyordum. Takip edemiyor gibiydim. Ayaklarım hareket ediyordu ama sanki olduğum yerde koşuyordum. "Lütfen!"

"Ne istediğine dikkat et, *Minik Kuş*." Kürek çekmeyi bıraktı ve yavaşça bana döndü, ta ki kapüşonunun altından sadece altın rengi gözlerinin parıltısı görünene kadar bakışları benimkilerle buluştu. "Bazı sırların karanlıkta kalması daha iyidir."

Dünyam döndü, arkasını döndüğünde yüzü kayboldu ve beni suyun içinde yığılmaya bıraktı. Ciğerlerim havayla doldu.

Bu yerde bulunduğum süre boyunca. Beni içine çeken şey nehir değildi.
Bir hücrede altımdaki sert taş zemindi. Birden
kendimi oturma pozisyonuna getirdim.
Caldris bana baktı, yüz ifadesi en az benimki kadar şaşkıncı.

"Estrella?" Caldris sordu.

Hücresinin demir parmaklıklarının karşı tarafında oturuyordu. Taş bir geçit bizi ayırıyordu, bizi ayrı tutan iki bağımsız hapisane arasında aksak ve kırık. Beni çevreleyen demirin, aramızdaki nemli geçitten hafifçe yükseldiğini *hissettim*. Hücremin arka köşesinde bir şey koşturuyor, gözlerimi bana var olduğuma inanamıyormuş gibi bakan dostumdan uzaklaştırıyordu.

"Tanrılara şükürler olsun. Ne kadar endişelendiğim hakkında bir fikrin var mı?"

"Bazı sırların karanlıkta kalması daha iyidir..." Fısıldadım, kelimeler dudaklarımdan dökülürken sesim kesildi. İyi bildiğim bir şeyin tekrarı; kelimeler dilimden iyi bilinen, tanıdık bir mantra gibi kaydı.

"Az önce ne dedin sen?" Caldris dizlerinin üzerine doğru manevra yaparak sordu. Elleri parmaklıkların demirine sadece bir nefes mesafedeyken durdu, beni dikkatle incelerken başını yana eğdi.

"Hiçbir şey," dedim, başımı sallayarak, bunun sadece hayal gücümün bir ürünü olduğuna karar verdim; bildiğim her şeyin ellerimden koparıldığı bir zamanda uzaktan bile olsa tanıdık bir şeye tutunmaya çalıştığım bir rüyadaki bir an.

"Söyle. Söyle. Tekrar söyle," diye emretti Caldris, sesi tanıdığım emir tonuyla alçalıyordu. O gün tünellerde, bir şey beni mağara canavarından kaçmaya ve onu arkamda bırakmaya zorladığında bana kullandığı ses tonunun aynısıydı.

Ağzım açık kaldı, ilk kelimesinde tüm sırlarımı itiraf etmeye hazırdım.

Meydan okurcasına kapattım. "Bunu bir daha asla yapmayacaksın," diye tersledim, sesimi aynı tona zorlayarak.

Caldris'in gözleri bir an karanlıkta parladı, bakışlarının parlak mavisinin arasından siyah kanıyordu. Benim ne olduğumu bilmiyorduk; her neysem onun dengi olarak mı yoksa onun Tanrı statüsünün yanında daha mı önemsiz kalacağımı bilmiyorduk.

Dudakları bir sırtışa dönüştü ve her yönden değerli bir rakip olduğumu kanıtlarsam savaşın her saniyesinden zevk alacağına dair şüphelerimi doğruladı. Tıpkı kanını akıtmakla tehdit ettiğimde benden zevk aldığı gibi, *her zaman* kendisine söyleneni yapan bir eşi asla arzulamazdı.

"Pekala, yıldızım. O zaman bana bilmek istediğim şeyi söyle. Kafanın içinde çalkalandığını hissedebiliyorum ama kelimeleri senden duymak istiyorum," dedi ve ellerini yanına bıraktı. Elleri yumruk şeklinde sıkılmıştı, hayal kırıklığı bağdan aşağıya doğru titreşiyordu. Bana dokunmak, bana ulaşmak istiyordu ama bizi ayıran koridor ve demir parmaklıklar buna engel oluyordu.

Çenemi kaldırdım ve muhtemelen yeni evim olacak hücreye bakmak için göz temasımızı kestim. Dışarıdaki koridorda taştan aşağı su akıyordu ve işgal ettiğim küçük meydanın her tarafında demir parmaklıklar beni çevreliyordu. Dışarıdaki koridorda tavandan zincirler sarkıyordu ve duvarlardan işkence aletleri sarkıyordu. Yutkundum.

"Bazı sırların karanlıkta kalması daha iyidir," diye fısıldadım, gözlerimi bir kez daha onun karanlık bakışlarına kaldırarak.

"Göster bana," diye mırıldandı, komutu bir öncekinden daha az güçlüydü. Benden teslimiyeti koparacakmış gibi hissetmek yerine, bilincimin kenarlarını gıdıkladı, bağımızın iplerini bir keman gibi çaldı.

Gözlerimi kapattım, gördüğüm şeyin, dişlerin ve altın gözlerin anısını zihnimin ön saflarına çekerken derin bir nefes aldım. Babamın sözleri göğsüme çarptı, o olmayan birinin suretinden bana musallat oldu. O olamayan ve asla o olamayacak birinin.

Hiçbir babam beni nehrin tepesinde bırakıp kürek çekerek uzaklaşmazdı. Beni yukarı çeker ve kendisiyle birlikte kayığa bindirirdi, ölüm bizi yıllarca ayırdıktan sonra nihayet benimle yeniden bir araya gelirdi.

Ve babam, ruhuma işleyen ve bana eziyet eden parlayan altın gözlere sahip değildi.

"Vapurcu," diye mırıldandı Caldriş usulca, anı sona ererken bakışları benimkilere takıldı.

Caldriş'le birlikte ilk kez tanık olduğum o sürükleyici deneyimden sıyrılıp bedenime geri döndüm.

"Vapurcu neden babamla aynı ifadeleri kullansın ki?" Arkadaşımla bakışları şaşkınlığa dönüşünce yutkunarak sordum.

"Baban 'bazı sırlar karanlıkta kalsa daha iyi olur' mu demişti?" diye sordu ayağa kalkarak.

Hücrede volta atarken bir elini yüzüne götürdü. Hafifçe topallıyordu, sanki vücudu bana gelmeden önce ona her ne zarar verseyse hâlâ kendini onarıyormuş gibiydi.

Eli boğazının ön tarafına değdi ve dikkatimi beyaz bir yara izinin kalıntılarına çekti. Yüzünü ve vücudunu ezberlediğim için yutkundum. Alfheimr kıyılarına varmadan önce o yara izi orada değildi.

Kanımda kaynayan öfke beni ayağa kaldırarak hücrede volta atmaya zorladı. O demirin izini ömrünün sonuna kadar taşıyacaktı. Ön koluma, altın ışığıyla parlayan lekesiz derime baktım. Gölge kırbacının demire batırılmış olduğunu, Mab'ın Caldriş'in sırtını yaralamak için kullandığı aletin ta kendisi olduğunu bir şekilde biliyordum.

Yine de cildimde yara izi yoktu.

Yutkundum ve gözlerini lekesiz kısımlarımdan alamayan dostuma baktım. Bağ aracılığıyla bana akan şey kıskançlık ya da acı değil, merak ve rahatlıktı.

Her neyse onun için önemli değildi. Önemli olan tek şey, beni *öldürmenin* daha da zor olacağını görünmesiydi.

"Öyleydi," diye kabul ettim sonunda. "Çok meraklandığımda sık sık söylediği bir sözdü bu. Bir kız olarak Peçe'ye doğru dolaştığımda ya da sadece erkekler için olan bir belaya bulaştığımda." Gözlerimi devirdim. Bu sözün anlamı

beni bilmemem gereken şeyleri keşfetmekten alıkoydu ve bir şekilde bu zihniyet hayatım boyunca devam etti.

Şimdi bile damarlarımda hangi kanın aktığını bilme arzumdan dolayı suçluluk hissediyordum. Mantıken, bana karşı kullanılmaması için bu sırta dokunulmamasının daha iyi olacağını biliyordum.

"Bana taktığı lakap Minik Kuş'tu," dedim ve Caldris'in donup kaldığını, aniden başını çevirip bana baktığını gördüm.

"İlginç," dedi başını sallayarak. Caldris ve feribotçunun birbirlerini tanıdıklarını, ruhları Boşluk'a götürmek için sık sık birlikte çalıştıklarını biliyordum.

"Babam bir şekilde feribotçu mu? Bunların nasıl mümkün olduğunu anlamıyorum," diye sordum, elimi lekesiz kolunda gezdirerek. Buraya ait olmadığım, buranın doğasının benim için yanlış olduğu hissinden kurtulamıyordum.

Karanlıkta canlandım ama Gölge Sarayı'nda tüylerimi diken diken eden bir şey vardı.

"Feribotçular tek bir kişi değildir. Onlar Kaderler tarafından Boşluğun koruyucuları olarak seçilen ruhlardan oluşan kolektif bir varlıktır. Bu kolektifin amacı insan deneyimini silmek ve sadece Kader'in çıkarlarını gözetken tarafsız bir koruyucu yaratarak yeni bir şey yaratmaktır. Kayıp ruh tarafından yutulmanıza izin vermemek için yaptıkları müdahale, olmaları gereken her şeye aykırıdır," dedi Caldris.

"Kayıp bir ruh mu? O şey bu muydu?" Yutkunarak sordum. "Dişleri olan mı?"

"Evet. Boşluk'a geçmeden Styx Nehri'nde kayboldukları her an, onları insan ya da Fae yapan şeylerden giderek daha fazlasını alıp götürüyor. Kişisiz, içi boş varlıklar haline geliyorlar ve kendilerini yeniden bütünleştirebilecek eti yemeye can atıyorlar," diye açıkladı.

"Peki bunun babamla ne ilgisi var? Kader onu feribotçunun bir parçası olması için mi seçti?"

"Senin çocukluğundan önce de Kaderlerle bir bağı olmalı, yoksa bu cümleyi bilemezdi," dedi Caldris, bakışları taş zemine yayılmış akan suya kayarak. Bu su

Aramızdaki salonun ortasında sadece bir damlama, küçük bir dere vardı, ama bunun büyük ve korkunç bir mahkemenin unutulmuş ve reddedilmiş bir parçası olduğu açıktı.

Buraya giren herkes kayboldu, tıpkı Styx'te kaybolanlar gibi.

Bir yılan, atılmış işkence aletlerinin ve yüzyılların kan lekelerinin etrafından dolaşarak dereye doğru süründü. Hücremin parmaklıklarında durakladı, kuyruğunun üzerinde yükselip başını yana eğerek bana baktı. Eğilerek önüne çömeldim ve elimi uzattım.

Narin dili parmaklarımın derisine sürtünerek dışarı çıktı ve parmaklıkların arasından geçip avucumun içine kıvrıldı. Ayağa kalktım, sarı gözleri bana bakarken boşta kalan elimin parmaklarını başının arkasında gezdirdim.

"Lanet olası yılanlar olmalı," dedi Caldris, yüzü tiksintiyle çarpılmıştı.

Dudaklarımı büküp kaşlarımı çatarak ona baktım ama gözümü önümdeki çaresiz yilandan ayırmadım. "Onlar sadece yanlış anlaşılıyor, değil mi?" Boynunun arkasını kaşıyan parmağımın baskısına boyun eğerken gülümseyerek sordum.

Yılanların boyunları var mıydı?

Benim hayatım neydi? Başımı salladım ve elimin arkasından koluma doğru kayarak ilerleyişini izledim. Omzumun üzerinden devam etti, boynumun etrafında kıvrıldı ve başımın tepesine doğru ilerlerken tenimi gıdıkladı, kendini oraya koymak için örgümü kullandı. Başımın üstünde bir daire çizerek kıvrıldı ve Caldris bana bakarken oldukça rahat görünüyordu.

"Sorun mu var?" Ben sordum.

"Bu hiç de hijyenik değil. Neyin içinden geçtiğini asla bilemezsiniz," dedi Caldris.

"Yılanlar sürünmez," diye karşılık verdim, sadece boyunları olup olmadığını merak etmemiş gibi davranarak. "Ayrıca, nerede olduğunu hiç bilmiyorum ve bir şekilde senden hâlâ hoşlanıyorum."

"Ah," dedi Caldris bizi çevreleyen koşullara meydan okuyan bir kahkaha atarak. "Yüzyıllardır hiçbir yere *gitmedim*."

Başımın üstündeki yılanı sevme dürtüsüne direnerek mırıldandım. Ellerimle yapacak bir şeylere ihtiyacım vardı, oyalanacak, dikkatimi hücremdeki boşluktan uzaklaştıracak bir şeylere. Okumak için lanet bir kitaba ihtiyacım vardı ama Mab'ın bana kütüphanesine erişim izni vereceğinden şüpheliydim. Hücrenin etrafına göz gezdirirken Caldris'in yüzü yumuşadı, sonra bakışlarım tekrar ona takıldı.

"Seni buradan çıkaracağım, söz veriyorum."

"Peki ya sen?" Bağ aracılığıyla onu asla geride bırakmayacağımı anlatmaya çalışarak sordum. Beni kurtarmanın tek yolu *onu* kurtarmaktı ve kalbine dolanan yılan bunu neredeyse imkânsız hale getirecekti.

"Bunu sen güvende olduğunda düşünüyoruz," dedi başını öne eğerek.

"Hayır."

"Affedersiniz?" diye sordu.

Cevap olarak ona ters ters baktım. Ölüler Tanrısı kendisine hayır denmesine alışık değildi, hele ki ona karşı gelmeye cüret eden tek kişi Hava ve Karanlıklar Kraliçesi'nin ta kendisiyken.

"Beni buraya isteğim dışında sürüklediniz. Beceriksiz bir çocuk gibi gönderilmeyeceğim. İkimiz arasında Mab'ın iradesi dışında hareket edebilecek tek kişi benim. Bana ihtiyacın var ve bunu ikimiz de biliyoruz," diye açıkladım, beni esir tutan demir parmaklıklara doğru adım atarak. Başımdaki yılan bana bir taç gibi, çarpık bir şaka gibi geliyordu. Mab yılanlar üzerindeki gücüyle bilinen bir kraliçeydi ve burada bir yılan hâlâ benimle birlikte duruyordu.

"Seni hayal bile edemeyeceğin şekillerde *kullanacak*. Onu kestir, *min asteren*. Birinin bunu en son ne zaman yapabildiğini sana söyleyemem. Sayısız kez yaptığı gibi beni yaralamasına izin vermeli ve gizli kalmalıydın. Şimdi seni *görüyor*. Senin gibi bir silaha sahip olmak için ne yapacağını sanıyorsun?" diye sordu ve dudaklarımı buruşturarak yüzümü buruşturmama neden oldu.

"Ben bir silah değilim," diye karşı çıktım.

"Öylesin. Neler yapabileceğini henüz anlayamıyoruz ama demirden iyileştin. Mab'ın kendi gölgelerini ona karşı kullandın. Onun saltanatını güçlendireceksin. Başka bir sebep yoksa bile, seni ondan uzaklaştırmalıyız."

"Seni geride bırakmayacağım," dedim kararlı bir şekilde, hücrelerimiz arasındaki koridorun karşısındaki arkadaşşıma bakarak.

Bakışları benimkini tutarken yüzünde kararlı bir ifadeden başka bir şey yoktu, çenesi sıkılıydı, katı buz gibi hareketsizdi. Ancak yeterli güç onu kırabilir, Mistfell'deki bahçelerin çimenleri üzerindeki Peçe gibi etrafındaki buzı parçalayabilirdi.

Boyun eğmeyecektim, kırılmayacaktım. Bunun alternatifi, beni sahiplenene dostumla hesaplaşmak için harcadığım son haftaların boşa gideceği anlamına geliyorsa olmazdı. Yarattığımız bağ ve şu anda paylaştığımız aşk peşimi bırakmayacakken olmazdı.

Kendi başşıma denemiş ve başarısız olmuşken, Mab'ın bizi ayıran şey olmasına izin veremezdim.

"Burada olmamanız gerekiyordu. İçinde bir şeylerin bu kıyıllara karşı isyan ettiğini hissettiğini söylediğinde buna inanmadım. Bildiğimiz dünyayı yerle bir etmek için seni kullanacak tek kişinin pençesinde var olamayacak kadar tehlikelisin. Sen onun yanındayken durdurulamaz olabilir," diye açıkladı Caldris, bakışları tek bir hassas an için yumuşadı.

"Zaten öyle. Öyle olmasaydı, şimdiye kadar biri onu durdururdu," dedim ve eşimi Mab'dan kurtarmanın sonunda imkânsız olabileceğini düşünürken başımı öne eğdim.

Bir insanın onda gözlemlediğimden çok daha fazla güce sahip olması akıl almaz görünüyordu. Bir zamanlar eşimin sahip olduğu güç sonsuz gibi görünüyordu ve aslında pek çok açıdan hâlâ öyleydi.

Calfalls'u yok eden erkeğin savaşamayacağı kadar büyükse, Mab'ın gücü neye benziyor olmalıydı?

"Belki de sadece seni bekliyorduk. Farkında olmasak bile," dedi Caldris, sesi fısıltıya dönüşerek. "Eşimin gücümü artırmaya yetebileceği ve böylece savaşma şansım olabileceği öne sürüldü ama senin ne olabileceğini hiç düşünmedik. Sen benim için sevebileceğim bir eşten çok daha fazlasısın ve senin gücün aramızdaki bağ bir insanın yaşam gücünden çok daha fazla besleyecek. Ne olursan ol, içinde Mab'ı korkutacak bir şey var, ne kadar derin olduğunu fark ettiğinde

senin içinde koşuyor. Aramızdaki bağı da hesaba kattığınızda, töreni tamamlayıp hayatlarımızı gerçek anlamda birbirine bağlayabilsek ikimiz durdurulamaz olurduk."

Altımdaki taşın üzerine dizlerimin üzerine çöktüm, bir elimi pürüzlü yüzeye dokundurdum ve etrafımdaki demirin duyularımı bu kadar köreltmemesini diledim. Alfheimr'a ayak basmadan önce hiç iyileşmemiştim, bu yüzden bu topraklarla ilgili bir şey beni güçlendirdi.

Her ne kadar burada olmamam gerekiyormuş gibi hissetsem de, ilk hayatımda burada doğmuştum.

Burası ruhumun derinliklerinde akan, varlığıma güç veren topraklardı. Öyleyse neden beni itiyordu, sanki dünyanın kendisi beni göndermek istiyormuş gibi?

Parmaklarımı bükerken ürperdim, tırnaklarımı taşa geçirdim ve hissettiğim öfkenin her zerresiyle bastırdım. Taş, dokunuşumun altında çatladı. Pürüzlü parçalar yüzeyden fırlayarak elimi çevreledi. Onları yavaşça ayırdım, parmaklarımı alttaki toprağa dokundururken onları yolumdan ittim.

Yaşamdan yoksun görünen bu yerde bile zengin ve doyurucuydu. Taneler bitki yetiştirmek için mükemmeldi, Nothrek'in taneli kumlarının Peri'nin büyüü olmadan asla olamayacağı şekilde ıslak ve sağlıklıydı. Bir avuç alıp yerden kaldırdım, kolumu gövdemin üzerine doğru kıvırdım ve tüm hayatımı içinde çalışarak geçirdiğim topraktan çok farklı hissettiren bu toprağa baktım.

"Ne yapıyorsun?" Caldris sordu, sesi boğuktu, sanki yüzeyin altında boğuluyormuşum gibi. Sanki Faerie'nin tepelerinden akan su kafamın içinde öfkeleniyor ve onu zar zor görebiliyordum.

"Bilmiyorum," diye itiraf ettim, toprağı aldığım yerdeki deliğe bakarak. Toprağı geri verdim, nazikçe yerleştirdim ve parmaklarımı bir kez daha toprağa dokundurdum. Parmaklarım toprağın içinde kıvrıldı, tek tek taneler tırnaklarımın altına yerleşti ve parmaklarımı boyadı.

Nabız gibi atan fısıltıyı, elimi bana ait olmayan şeyden çekmeye iten gücü görmezden geldim. Kafamın içinde yankılanan toprağın o sessiz mırıltısı beni sahiplenmiyordu.

İğrenç, der gibiydi; kirin, toprağın ve tüm bu şeylerin konuşma yeteneği olsaydı, bu hakareti ciddiye alabilirdim.

Zihnini bir oyunu, diye kendime hatırlattım ve sonunda elimi çektim. Deliği bir kez daha taşla kapattım, kişisel hücreme izinsiz girebilecek herhangi bir muhafız tarafından kolayca fark edilmeyene kadar parçaları bir bulmaca gibi bir araya getirdim.

"Beni burada istemiyor," diye fısıldadım, sesimdeki melankoliyi kabul etmemeye çalışarak. Yaşamayan bir şeyin benim hakkımda ne düşündüğünü umursamak aptalcaydı ama reddedilmişlik hissinden kurtulamıyordum.

Hiçbir yere ait olamamıştım ve hâlâ da olamayacakmışım gibi görünüyordu. "Ne değil?" Caldri sordu.

Bakışlarını üzerimde hissedebiliyordum. Gözlerindeki endişeyi görmek istemediğim için henüz yüzüyle tanışmamıştım. İçimde her ne değiştiyse benden de bir şeyler alıp almadığını merak ediyordum. Beni daha az istikrarlı bir şeye mi dönüştürmüştü, beni her zaman gerçeği kurgudan ayırmak için mücadele edecek bir şeye mi dönüştürmüştü?

Gözlerimi kaldırdım ve sonunda onun mavi bakışlarıyla buluştum. Toprak, avuç içlerimdeki ve parmaklarımdaki Fae İşaretlerine yapışmış gibiydi, sanki kim ve ne olduğumu gizleyebilirmiş gibi.

"Peri," diye cevap verdim, başka ne diyeceğimi bilemeden. Toprağın içinden akan büyü doğaldı, dünyayı kendileri yaratan İlkellerden türemiştii.

Eğer durum buysa, beni burada istemeyen Primordialler miydi? Yoksa tamamen sihirlerinin bir sonucu muydu?

"Sanki seninle konuşmuş gibi söylüyorsun," dedi, kaşları çatılmıştı.

Kafasının içinde dans eden fısıltıları duyduğundan emindim; ve benim de bunların gerçek olup olmadığını sorguladığım düşünülürse, aramızdaki bağ sayesinde bunları duymanın ne kadar zor olduğunu tahmin edebiliyordum. İnsanlar arasında fısıldanan bir sır gibi, birbirimizden duyduklarımızın ne kadarı sulandırılmış ya da değiştirilmişti?

"Kelimelerden çok bir histi," diye onayladım, çünkü ona yüklediğim kelime bana aitti. Bana verdiği hisle eşleşen tek kelimeydi.

Beni istemeyen bir ülkede tutsak olduğum bu yerde nasıl başarılı olabilirdim?

"Bana neler oluyor?" Bunun yerine gözlerimde biriken yaşlarla sordum. Sanki boğazımda bir yol açıp dünyayı kavuracakmış gibi, gözyaşlarımın tehdidiyle burnum sızladı. Olan biten her şeyin, kaybettiğim her şeyin farkına varmak beni ele geçirdi.

Caldris'le birlikte olmanın özgürlüğümü feda etmek anlamına geldiğini biliyordum ama gerçek anlamda bir kafeste tutulmayı beklemiyordum.

Aşk için özgürlüğümü feda etmek vardı, bir de sebepsiz yere özgürlüğümün çalınması vardı. Bu ikincisiydi ve ben fedakârlığa geri dönmek için ne gerekiyorsa yapmak istiyordum.

"Bilmiyorum," diye itiraf etti dostum. Omuzlarını silkmedi. Bu hareket konuşmamızın ciddiyeti için fazla sıradan olurdu ama yine de kararlılık eksikliği vardı. "Bunu yapabildiğimiz zaman çözeceğiz. Şimdilik cevapları bilmememiz daha iyi. Mab sahip olmadığımız bir bilgiyi bizden talep edemez."

Merakımın beni yenmesine izin vermemeye çalışarak başımı salladım.

Bazı sırların karanlıkta kalması daha iyidir.

Babamın sesini dün gibi net duyabiliyordum, vapurcunun mantrası ruhumda hafif bir uğultuydu. Nedenini anlamıyordum ve onu tekrar görmeyi, hakkım olan cevapları talep etmeyi merak etmiyorsam yalan söylemiş olurum. Bu, her zaman kayıtsız kalmaktan memnun olan ve bu ifadedeki gerçeği hisseden kızla tam bir tezat oluşturuyordu.

Bu bana ne kazandırmıştı? Kasıtlı cehaletimin sonunda bana ne faydası olmuştu?

Beni ilgilendiren şeyler hakkında karanlıkta bırakılmaktan bıkmıştım. Doğumum, bilmecesini çözmeye kararlı olduğum bir gizemdi. Neden korunuyordum? Neydim ki Mab'ın kızıyla birlikte bir bebekken Faerie'den kaçırılmak zorunda kalmıştım?

Caldris sıırttı, aramızdaki boşluğun üzerinden bana bakarken gözlerini hafifçe devirdi. Sadece birkaç adım olsa bile, bizi ayrı tutmaya kararlı bir uçurum gibi hissettiriyordu. Mab'ın bildiği şeyi ayırmak çok zor olurdu.

gerçek anlamda bir araya gelebilseydik onun için çok güçlü olurdu.

"Bunu yalnız bırakmayacaksın, değil mi?" diye sordu, sanki imkânsızmışım gibi başını sallayarak. Hayal kırıklığının yanında gerçek bir eğlence de vardı, sanki bu beni sevmesinin tüm nedenlerinin bir başka kanıtıydı.

Ona gülümsedim ve sessizce başımı salladım.

"Ben de öyle düşünmüştüm," dedi iç çekerek.

Sıcaklık bağdan aşağıya doğru titreşerek göğsüme çarptı. Bu konudaki hisleri çok açıktı, sanki ben yüzünden okuyamıyormuşum gibi. Zihinlerimizi birbirine bağlayan bağdan önce, kelimeler olmadan bile her zaman bir şekilde iletişim kurabilmiştik.

Soracağım sorunun cevabını isteyip istemediğimi düşünürken başparmaklarımı oynattım ve bakışlarımı ondan ayırdım. Zihninin bir kısmı korunuyordu, ona tam olarak ne yaptıklarının anısı bulanıktı, sanki acısının ince ayrıntılarına erişememem için bir perdenin arkasına saklamıştı. Sanki hafızasına ördüğü duvar onu engellemeye ve benden uzak tutmaya yetmiyormuş gibi, sadece yaşadığı hızlı, boyun eğmez acı ortaya çıkıyordu.

Boynunu oynattı, henüz iyileşmemiş olan ince beyaz çizgi duvardaki apliklerden gelen loş ışıktaki parıldıyor gibiydi.

"Beni aldıktan sonra sana ne yaptılar?"

Tereddüt etti, yaralanmasına eşlik eden gergin kasları yuvarlamaya çalışmaktan vazgeçtiği için vücudu dondu. "Bu soruyu sormamalısın," dedi basitçe, sesi uyarıyla derine iniyordu.

Zihninde yarattığı duvarı ittim, bir türlü geçemeyen nazik parmaklarımla duvarın kenarını yokladım. Çok fazla zorlamaya cesaret edemedim, güçlü davranarak ne tür bir hasara yol açabileceğimi bilmiyordum.

"Yine de öyleyim," dedim ince bir gülümsemeyle. "Sana ne yaptıklarını bilmem gerekiyor ki, elime fırsat geçtiğinde onlara ne kadar acı çektireceğimi bileyim."

Karşılık olarak sırtıttı, şiddetime olan sevgisi bizi çevreleyen karanlıkta ve bizim için imkansız görünen kaderde bile görünüyordu.

kaçış. "Burası ön sevişme için pek uygun bir yere benzemiyor yıldızım," diye mırıldandı nazikçe, sesindeki hafif alaycı tını ne yaparlarsa yapsınlar hayatta kalacağını onaylıyordu.

"Bence atmosfer mükemmel. Herkes farelerle çevrili bir ortamda sevişmek ister," dedim başımı iki yana sallayarak. "Ne kadar uğraşırsan uğraş, bu peşini bırakacağım bir soru değil. Bana ne yaptıklarını anlat."

"Onu rahat bırak, Estrella," diye tersledi, hayal kırıklığının şiddetiyle dişleri birbirine çarpıyordu.

"Hayır," diye cevap verdim, duvara öyle bir bastırdım ki hırlayarak başını yana çevirdi.

"Seni bu dünyanın ne kadar çirkin olduğundan korumama izin verir misin?" diye sordu.

"Ne amaçla? Sence Mab ne olduğumu anladığında bana da aynısını yapmaya niyetli değil mi? Bana işkence edecek ve beni bekleyen acıdan saklanmamın ikimize de bir faydası olmayacak," dedim gözlerimi çok yakınımnda duran taş tavana çevirerek.

Yüksek değildi ama nedense direnişçilerin tercih ettiği tünellerden bile daha klostrofobik hissettiriyordu. Sanırım amaç da buydu ve yapabileceğim en yakın karşılaştırma Sis Muhafızları'nın köpeklerini tuttukları kulübelardı. Daha önce hiç tecrübe etmediğim bir hapishane gibiydi ve tüm hayatım bir hapishanede geçmişken bu da bir şey ifade ediyordu.

"Kes şunu," dedi, beni omuz silkerek ve bağlantımız üzerinden geri iterek. "Söyle. Bana," diye emrettim, sesim komutla birlikte alçaldı.

Bunu hissettim

Kelimeler ağızımdan çıkmadan önce göğsümde bir gümbürtü koptu, bas sesi doğal olamayacak kadar derindi.

Caldris dondu kaldı. Dudakları aralanırken gözleri fal taşı gibi açıldı ama hemen kapadı. Başımı eğdim ve sanki bana gerçeğı itiraf etmeye zorlanmış gibi fiziksel mücadelesini izledim.

"Bana ne yaptıklarını anlat," dedim, sesimin o derin yerde yankılanmasına izin vererek. İçimde gizlenen karanlığa, beni tüketmeyi bekleyen hiçliğin boşluğuna aynı ev sahipliğı yapıyordu.

"Küçüğüm," dedi, sesi derin bir iniltiye dönüşürken boğazına uzandı ve bir elini boğazına doladı. Gözleri kısıılırken

ne yaptığının zaten farkında olduğumu fark ettim.

Bunun nasıl mümkün olduğunu anlamasam da çoktan çözmüştüm.

"Söyle. Bana." Sesim ancak bir fısıltı, hatta bir nefes bile değildi.

"Ellerimi kestiler," dedi, kelimeler ağzından dökülürken. "Ve sonra kan kaybederken, her iki kolumdan ve boğazımdan demirle bıçakladılar, böylece yere yapıştım ve kendimi kurtarmak zorunda kaldım."

Sertçe yutkundum. Hafızasının akıldan çıkmayan görüntüsü duvarlarından kurtuldu ve beni tam göğsümden vurdu. Bana çarpan acı hayal edebileceğimin ötesindeydi, beni sadece Alfheimr'a dokunduğumda yeniden yaratıldığımda deneyimlediğim şekilde ikiye böldü.

Bıçaklar onu kesene ve eti vücudundan şeritler halinde sarkana kadar kolunu çekişinin görüntüsü aklımdan asla silinmeyecekti. Boğazındaki bıçağı çekip ayağa kalkmaya çalışmasını izlerken yutkundum ve başımı ellerimin arasına aldım. Yapamadı, vücudu onu hareketsiz kılmak için kullanılan demir silahlar tarafından çok ağırlaştırılmıştı. Ellerine ve dizlerine doğru mücadele etti, boğazındaki iyileşmeyi reddeden delikten kan akarken kemikleri yaralarından dışarı çıkıyordu.

Karda sürünürken kendi kanında kaydı ve ilerlerken yeri kırmızıya boyadı.

"Sana ulaşana kadar kırık bedenimi karda sürüklerdim," dedi Caldri ve beni ellerimi yüzümden çekip bakışlarıyla buluşmaya zorladı. Gözlerinde hem empati hem de öfke gizliydi, bir şekilde aramızdaki bağdan yumuşaklık ve öfke karışımı bir his yayılıyordu. Onu suçlayamazdım bile.

Yaptığım şey bir ihlaldı ve ne olduğunu fark ettikten sonra bile yine de devam etmişim.

Ağzımı kapattım ve boğazımdan yukarı çıkmaya çalışan özrü yuttum. Roller tersine dönseydi, bana bunu yaptığı için özür dilemezdi.

Ama ikimiz de benim onun üzerinde böyle bir güce sahip olmamı beklemiyorduk ve bunun bizi nereye götürdüğünü bilmiyordum. Bir Tanrı'dan daha güçlü ne olabilirdim ki?

İki Tanrı'nın oğlu. İlkelerin torunu. Var olan tek ikinci nesil Tanrılardan biriydi, çünkü hiçbirinin kıyaslayamayacağı kadar güçlüydü.

"Sınırlar koymamız gerekiyor," dedi ve bunun ne kadar adaletsiz olduğunu fark edince yutkundu.

"Bunu sana karşı kullandığımda sınır koyma zamanının gelmiş olması, ama sen yaptığında benim iyiliğim için olması komik," dedim kaşlarımı kaldırarak ve onun saçma çifte standardını vurgulamaya çalışarak.

"Bunu seni korumak için yapıyorum. Sırlarınızı itiraf etmenizi sağlamak için değil" dedi.

"Belki de korunmaya ihtiyacı olanın ben olmadığımı anlamanın zamanı gelmiştir," diye mırıldandım, kelimelerin aramızda kalmasına izin vererek.

Karşılık olarak sessizlik beni karşıladı, çünkü ikimiz de *daha fazlası* olabileceğim gerçeğini düşünmeye istekli değildik.

Arkadaşımdan daha güçlü.

OceanofPDF.com

Estrella

Yavaşça uyandım, altımdaki sert taş hissi şimdiye kadar deneyimlediğim en rahat yüzeylerden çok uzaktı.

Yine de en kötüsü olduğunu söyleyemem.

Isınmak için cenin pozisyonunda büktüğüm bedenimi açarak uzuvlarımı uzatırken vücudum ağrıyordu. Mab'ın sarayının tam olarak nerede olduğunu bilmiyordum ama havadaki belirgin soğuk, rahat etmem için fazlasıyla kışa benziyordu.

Neden her zaman soğuk olmak zorundaydı ki? Sonsuz bir yaz ülkesi ve sıcak, ılık geceler ya da en azından beni rahat ettirecek bir yığın battaniye ile yanında kitap okuyabileceğim bir ateş istiyordum.

"Güzel elbisem yırtık olmasaydı daha sıcak olurdu," dedi küçük bir ses, derin tonu ne kadar sessiz görüldüğüyle çelişiyordu. Sessizlikte bile, artık evimiz dediğimiz zindanda zar zor bir mırıltı vardı.

Aniden doğruldum, hücrenin etrafına bakındım ve gözlerim yanımda beliren çok farklı iki gölgenin figürlerine takılınca rahat bir nefes aldım. Konuşan kişi elime sığacak kadar küçüktü. Gümüş rengi sakalı iki örgü halinde ayaklarına kadar iniyordu. Mor bir şapka başının üzerinde duruyordu, şapka ona göre biraz büyük olduğundan gözlerinin içine doğru sarkıyor gibiydi. Sakalı ağzının büyük bir bölümünü kapattığı için yüzünde görebildiğim tek şey şişkin burnuydu.

Diğer gölge ise bir kadının hayali formuydu. Bacakları çıplaktı, sadece göğüslerini ve mahrem bölgesini örten küçük kumaş şeritleri vardı. Caldri's'in uyuyan formuna doğru baktım, gözlerinin hâlâ kapalı olduğunu görünce rahatladım. Bu

İçimde titreşen kıskançlık doğal değildi ama zapt edilebilecek bir şey de değildi, hatta ölmüş olmasına rağmen. Kalbimdeki suçluluk duygusuyla dikkatimi tekrar ona çevirerek, loş ışıktaki teninin parıldamasını izledim. İncelemelerimin altında kıpırdandı, bir balığın pullarının çizgileri etini kapladı.

"İnsanları uyurken izlemek kabalık," diye mırıldandım, gözlerimi bu alışılmadık manzaradan ayırarak. Nothrek yasalarına göre, diyarlar arasındaki sularda dolaşan Faerie büyüü nedeniyle yenilmez oldukları için balıkları çok az görmüştüm.

"Birinin en sevdiği mekânda kendini evindeymiş gibi hissetmek kabalıktır, ama görgüsüzlüğün için seni çağırdığımızı görmüyorsun," dedi küçük erkek figürü, sesindeki ton azarlarcaydı.

Bana doğru bir adım attı, cüssesine rağmen cesur ve atılgandı. Küçük boylu olmanın ölümden sonra pek bir önemi olmadığını sanıyordum ama Gölge Sarayı'nın duvarları arasında gizlenenler vardı ve ölümlere bile acı çektirebileceklerinden şüpheleniyordum.

"İnan bana, elimde olsa en sevdiğin uğrak yerine hoş geldin derdim," diyerek yer değiştirdim ve ağrıyan sırtımı esnetmeye devam ettim.

Pullarla kaplı kadın onun arkasında oyalandı; beni incelerken yüz hatları dikkatle boştu. Dikkatinin diğer hücreye kayışını izledim, uyuduğu yerde eşimin üzerinde durdu. Boğazımdan çıkan kısık hırıltı ikimizi de şoke etti, bacaklarımı altına kıvrıp ona dik dik bakarken gözlerini tekrar bana çevirdi.

Küçük yaratık omuz silkti, hücrede yaşayan kadınlar arasında geçen andan habersizdi. Erkekler böyledir işte, kafalarını kuma gömdükleri için gelen tehditleri çok geç olana kadar göremezler.

"İnsan zaten burada uzun süre kalmayacak. Asla olmazlar," dedi ve sanki benim hayatım ve ardından ölümüm onun için önemsizmiş gibi omuzlarını silkti. Bu hücrede sayısız kurbanın gelip gittiğini gördüyse, bu hiç de şaşırtıcı değildi.

"Lozu!" dedi kadın, gözleri kocaman açılmıştı. Daha önce paylaştığımız o ana rağmen, bana yeniden odaklandığında bakışları yumuşadı. Onun

Gözbebekleri doğal olmayan bir şekilde büyüktü ve etraflarını saran renk puslu bir beyazdı. "Hâlâ yaşayan bir canlının yaklaşan ölümünü tartışmak kabalıktır."

"Onun terbiyesi yoksa benim niye olsun?" diye sordu erkek, burnu sinirlenerek seğiriyordu.

Terbiye sahibi olmak için eziyet çekmiş olan yanım geri çekildi, terbiye eksikliğim için özür dileyecemmişim gibi hemen öne eğildim. Dudaklarımı sinirli bir şekilde bükerek, bu anıların hiç solup solmayacağını, içimde uyandırdıkları tepkinin hiç sönüp sönmeyeceğini merak ettim.

"Lozu'ya aldırmayın. Genelde bu kadar acımasız değildir. Hücremize hoş geldiniz. Burayı paylaşmakta özgürsünüz; gerçi böyle şeyler istemediğinize eminim," dedi kollarını karnının üzerinde kavuşturarak. "Benim adım Monos."

Fae'lerin sık sık oynadıkları oyunları bildiğim için ismime tutundum. Yeni Tanrıların öğretileri ve onlara her şeyden çok tapan rahipler tarafından gölgede bırakılmış olsa da, ben küçük bir kızken de söylentiler vardı.

"Bana E diyebilirsin," dedim.

Kaşları kalktı, sonra başını eğdi, aramızda hem bir saygı hem de bir meydan okuma anı geçti. Hücreesindeki Caldris'e bakmak için döndü, başının yan tarafındaki pulların parıltısı dikkatimi eşimi izleme şeklinden uzaklaştırdı.

"O senin mi?" diye sordu, öne doğru süzülmeden önce dikkatini bir anlığına bana çevirdi. Bacakları yürüyormuş gibi hareket ediyordu ama ayakları yere hiç değmiyor gibiydi. Beni kafeste tutan parmaklıkların arasından süzüldü, Caldris'in hücreesine girdi ve ona bakarken üzerinde oyalandı.

Uyanmadığında içimdeki her şey kasıldı. Bir şey çok yaklaştığında her zaman uyanırdı, içgüdüleri onu uykusunda bile korurdu. Yaraları için endişelendim ve güvenebileceğimden emin olmadığım dışı için kaygılandım ama içimden ittim.

Zindanın dondurucu soğuğuna rağmen Caldris gömleksizdi ama benim top gibi kıvrıldığım ve ısınmadığım yerde onun uyuyan halini etkilememiş gibiydi.

"Evet. O benim," dedim, ona bakışını fark ettiğimde iddiamı kelimelere döktüğümünden emin oldum.

"O iyi bir erkek," dedi ve onu tanımasının beni şaşırtmasını diledim. "Buraya kapatıldığında, evim dediğim denizden ayrı kaldığımda bana karşı nazik olan tek kişi oydu. Eşim yakalanmamıza neden olan savaşta öldürüldü; ben zar zor yaşıyordum. Ama Caldris ölmemem için pullarımı tekrar dikti," dedi.

Onun yanında diz çöktü ve elini yüzüne dokundurmak istercesine öne doğru uzandı. Dokunuşu adamın içinden geçti, açıkça saygı duyduğu erkekle temas kuramadı. Yüzünü süsleyen şey sevgi değil, acıma gibiydi. Her ne kadar eşimin bunu görmekten nefret edeceğini bilsem de, aramızdaki bağın beni mantıksız bir şey yapmaya itecek kıskanç yanlarını yatıştırdı.

"O benim için iyi bir eş," dedim, onu bağlayan zincirlerden kurtulduğumu görmek için gerçekten her şeyi yapabileceğini fark ederek. Fae'lerin eş bağına duydukları saygıyı henüz anlamıyor olabilirdim ama benimkini sevdiğimi biliyordum.

"Burada tek başıma öldüğümde çok üzölmüştü ama ben ona sempati duyuyorum. En azından artık acısını hissetmiyorum," dedi ve onun yanından kalktı. Hücreme geri geldi. Duvara yaslanarak, beni inceliyor gibi görünen küçük yaratığa baktı. Gözlerini görmeden emin olamıyordum ama burnu bana doğru bakıyordu.

"Senin acımanı istemezdi," dedim ve Monos'tan hüznönlü bir gülümseme aldım. Onu aynı fikirde olacak kadar iyi tanıyordu ama bakışlarını tekrar uyuduğı yere çevirdi.

"Yapmazdı," diye kabul etti ve kendini yere bırakırken hafifçe iç çekti. Taşın üzerine oturdu, kafesimin demir parmaklıklarına yaslandı ve bir moloz parçası aldı. Onu havaya fırlattı ve tekrar ellerine düştüğünde yakaladı. "Yine de pek çok kişinin merhametine sahip olduğundan şüpheleniyorum."

Yüzüm gevşedi, başımı sallayarak onaylarken içimden acı tatlı bir kahkaha yükseldi. Böylesine gaddarlıklar yapabilen bir canavar bir yana, tüm hayatını kölelik ve acı içinde geçirmiş bir yaratığa kim acımazdı ki?

"Ne tür bir Fae olduğunuzu sormak kabalık sayılır mı?" Hafifçe gülümsediğinde kaşlarımı kaldırarak söyledim.

"Çok," dedi, dudakları ağzının köşelerindeki sivri dişleri ortaya çıkaran bir sırtışıla geriye doğru sıyrıldı. İki sıra halindeydi, şimdiye kadar tanıdığım herhangi bir insandan iki kat daha fazla dişi vardı. "Ben bir Selkie'yim, suda yaşamayı tercih eden bir yaratık. Lozu bir gnom, ama bunu asla kabul etmez."

"Ne olduğumuzu inkâr etmek neye yarar?" Küçük yaratığın bacaklarına doğru adım attığı yere bakarak sordum. Öne doğru eğildi, elleriyle elbisemi kavradı ve parmaklarını kumaşın üzerinde gezdirdi.

Hafifçe yukarı itti ve içeri girerken yolundan çekti. Kumaşı vücuduma bastırmak için çabaladım, öne doğru eğilip burnunu bileğime bastırmasını şaşkınlıkla izledim. Burnunu çekerken seğirdi.

"Ne oldu?" diye sordu. Burun deliklerini tenime bastırdı, o kadar derin nefes aldı ki emişini hissettim. Burnu bana doğru bakıyordu ve şapkasının altından kırmızı, kesik gözlerini kısa bir an için görebildim.

"Ben... ne nedir?" O gözlerin üzerime yerleştiği bir anın bile rahatsız edici hissini yutkunarak sordum. Hepsi kırmızıydı, ortalarında gözbebeği gibi dar bir siyah elmas vardı. Göz akı ya da iris yoktu, sadece kanın gözü tükettiği yerdeki rengi vardı.

"Sen. Senin ne olduğunu sormak istiyor," diye cevapladı Monos. Lozu'nun ayak bileğime olan takıntısına, tenime daha fazla dokunabilmek için eteğimi daha fazla itmeye çalışmasına şaşırılmış görünmüyordu. "Bir Sidhe gibi görünüyorsun ama öyle kokmuyorsun."

Sonunda elbisemin altından çıktığında küçük yaratığa baktım. Başını geriye eğdi, bana bakarken burnu seğirmeye devam ediyordu. Kırmızı gözlerinin verdiği o tedirginlik hissinden tekrar kaçınmak için kafamı çevirmeyi düşündüm ama karşılaştığım ilk Peri yaratığına dayanamadıysam, efsanelerin canavarlarıyla karşılaştığımda nasıl dayanacaktım?

"Tadına bakabilir miyim? Sadece küçük bir tane?" diye sordu, dudakları küçük ağzını dolduran keskin diş sırasını ortaya çıkaracak kadar ayrılmıştı. Sivriltilmiş bir

Pençesini bileğimin üzerinde gezdirdi, kazıdıkça derimde kırmızı bir çizgi oluştu. Kan almadı, sadece yüzeyi çizdi.

"Hayır, kesinlikle tadım olmayacak," dedim yutkunarak.

Dudakları aşağı doğru döndü, sakalı da bu hareketle birlikte düştü. Bu, şimdiye kadar herhangi bir yüzde gördüğüm gerçek bir kaş çatmaya en yakın şeydi, dudak bükmesi onu biraz daha az tehditkâr gösteriyordu.

"Çok merak ediyoruz," dedi, sanki bu merak ona etimin tadına bakma hakkı veriyormuş gibi. Fikrimi değiştireceğini umarak beklerken dili dudaklarının kenarında gezindi ve kuru eti ıslattı.

Lanet olası cesedimi çiğnemen lazım.

"Gerçekten ne olduğumu bilmiyorum. Bana verdiğiniz cevapların aynısını veremediğim için üzgünüm," dedim ve gnom uzaklaşırken ağzımın iç köşesini ısırdım. Monos'un yanına gitti, onun uzattığı elin içine kıvrıldı ve kendini rahatlatı.

"Mab senin Sidhe olmadığını biliyor. Burası onun altında olduğunu düşündüğü yaratıkları koyduğu yer. Onun değer verdiği kadar Faerie olmayanları. Sende onun standartlarına uymayan bir şeyler var," dedi Monos, başını taşın üzerine koyarak. Sanki bir sonraki gündemi uyumakmış gibi kıvrıldı ve beni eşime bir kez daha endişeli bir bakış atmaya zorladı.

"O iyi mi? Şimdiye kadar konuştuğumuzu duymuş olmalıydı," dedim, Monos'un dostuma olan sevgisini kullanarak biraz güvence kazanmaya çalıştım. Ona yakındı; artık nefes almıyorsa bunu bilirdi.

Eğer kalbi artık atmıyorsa.

İnanmayan bir gülümsemeyle başını yana eğdi. "Bizi duymadı, çünkü duyabileceği bir şey yok," dedi elini uzatarak. Öne doğru eğildi ve çıplak ayak bileğimi kavrayana kadar aramızdaki mesafeyi aştı. Etimi saran eli hissettim ve hemen onun dokunuşunun Caldris'in içinden nasıl geçtiğini düşündüm.

"Anlamıyorum," dedim, eline ve üzerindeki pençelere bakarak. Bacağımı yana kaydırarak bana zarar vermedi. Ama beni hareket ettirdiğini hissetmedim, pozisyon değiştiren kas ve sinire herhangi bir bağlantı hissetmedim.

"Henüz uyanmadın E," dedi Monos, bakışlarını arkamdaki bir şeye dikerek.

Döndüğümde yan yatmış bedenimi gördüm, bacağım bunu yapan ben olmadığım için garip bir şekilde duruyordu.

"Yaşam ve ölüm arasındaki perde biz uyurken ve Kış Gündönümü yaklaşırken en ince halini alır. Bir dahaki sefere bedenini terk edip ruhlar âlemine girdiğinde daha dikkatli olmalısın Gezgin. Karşılaştığın tüm ruhlar bu kadar nazik olmayacaktır."

Dehşetim artarken elimi uzattım ve kolumun yan tarafına dokundum. Sanki bedenim havadan başka bir şey değilmiş gibi, zindanın zeminine doğru kayarak sürüklendi.

"Bırakın nasıl kalacağımı, bedenimi nasıl terk edeceğimi bile bilmiyorum," diye itiraf ettim, yutkunarak bedenime ve Caldris'in diğer taraftaki hücresinde kıpırdanmaya başladığı yere baktım.

Adımı mırıldandı ve bana bakmak için dönerken hızla oturma pozisyonuna geçti. Gözleri hemen bedenime gitti, bakışları bedenime sabitlendi. Sanki üç gölge yokmuş gibi ve Monos'un sözlerindeki gerçeği fark ettim. Beni göremiyordu ve acaba ruhumu hissedebiliyor muydu? diğer yarısı bedenimi terk etmişti.

"Böyle mi öleceğim? Bedeninden ayrılmış ve sonsuza dek dolaşmaya bırakılmış bir ruh mu?" Monos'u incelerken gözlerimi yakan yaşlarla sordum. "Sen de böyle mi öldün?"

"Aptal yaratık," dedi Lozu esneyerek. "Biz öldük çünkü Havanın ve Karanlığın Kraliçesi bizi buraya kilitledi ve çürümeye terk etti. Var olduğumuzu bile unuttu ve biz de öylece yok olup gittik."

"Bu korkunç," dedim, bu kadar yavaş ölmenin nasıl bir şey olduğunu düşündükçe empatim artıyordu. Caldris'in panik içinde göğsünü tutuşunu izlerken bile, sanki kalbindeki acı -ruhundaki acı- fiziksel olarak hissettiği bir şeymiş gibi.

Lozu omuz silkti. "Yüzyıllardır buradayım. Mab'ın oyuncaklarına yaptıklarına kıyasla burada ölmek bir lütuf. Açlıktan ölmeyi ummak daha iyi, o zaman öldüğünde seni yiyebilirim."

"Bir gölge yemek yiyebilir mi?" Korkumu bastırarak sordum.

Çoktan ölmüş ve gitmiş olacağım için bunun bir önemi olmamalıydı. Ruhumu bedenimin üzerine yatırdım, pozisyonumu taklit ettim ve en iyisini umdum. Kalp atışlarımın ritmine geri döndüğümde bedenimin sıcaklığı üşümüş ruhuma işledi ve beni eve davet etti.

Ben Caldris'in panik ve korkusunu duymazdan gelirken, yumuşak ve sabit bir davul sesi beni uyuttu. Onu sakinleştirmenin tek yolu geri dönmek, bir kez daha bedenimle bütünleşmekti.

Gözlerim kapanırken her şey griye dönüştü, uyku beni ele geçirmeden önceki son anlarda Lozu'nun son önsezili sözleri bana ulaştı.

"Belki de öğreniriz."

OceanofPDF.com

Estrella

Zaman yavaş geçti.

Uyurken bir daha ruhlar âlemine girmedim. Geri döndüğümde Caldris'in yaşadığı korku ve rahatlama beni bedenime sıkı sıkıya bağlı tutmaya yetti. Onu nasıl kontrol edeceğimi bilmiyordum, sadece umutsuzca kontrol etmek istiyordum. Monos ve Lozu beni fiziksel âleme kadar takip etmiş, bana musallat olmuş ve yaptığım şeyi eşime bildirmişlerdi.

Can sıkıntısı her bir kemiğimin bir şeyler yapma, hareket etme ihtiyacıyla uğuldamasına neden oldu. Caldris kendi hücrelerinden beni izliyordu, bir sıçanın cesedini havaya fırlatıyor ve eğlenmek için yakalıyordu. Bunun ne kadar iğrenç bir şey olduğunu düşünmemeye çalıştım çünkü ikimiz de onun yüzyıllar süren hayatı boyunca muhtemelen daha iğrenç şeylere dokunduğunu biliyorduk. Bir cesetle oynamaktan hiç çekinmediği düşünülürse, yılan arkadaşım hakkındaki yorumu çok anlamlıydı.

Bir farenin bedeniyle oynamak yeni bir alçaklıktı ve beni Lozu'nun bir sonraki yemeği benmişim gibi beni izlediği yere bakmaya zorladı.

"Onu sen de yiyebilirsin, biliyor musun?" Başımı Caldris'e doğru sallayarak söyledim.

"Çok sert. Sadece dişlerime takılmayacak kadar yumuşaksın," dedi Lozu, kelimeler dilinden dökülürken Caldris'e bakma zahmetine bile girmeden.

Arkadaşım ise Lozu'nun yarım yamalak tehditlerinden rahatsız olmamış görünüyordu. İkimizin de gnomun benden hoşlandığını bildiğinden neredeyse emindim.

O hücrede geçirdiğimiz süre boyunca, sevgisinin ona en azından *biraz* etimi tüketmeden önce durakladı.

"Bu konuşmayı yapmıştık," dedi Monos, ciğerlerinden bir iç çekişle. "Onu yemeyi planladığını ona *söylemene* gerek yok. Bunu o çoktan ölüp gittiğinde yap." Onun rahatlığı, gölgelerle olan arkadaşlığımın bir şeyleri değiştirdiğine dair güvencemi yeniden düşünmeme neden oldu. Belki de onlar, bedeni ruhtan nasıl ayıracaklarını herkesten daha iyi biliyorlardı. Bedenim sadece bir araçtı, onu Boşluk lehine terk ettiğimde benim için işe yaramazdı.

"Bu çok güven verici, Monos. Bu harika destek için teşekkür ederim," dedim gözlerimi devirerek.

Caldris kıkırdadı, farenin vücudu hücrenin tavanına çarparken ezildi. Caldris bir sonraki yakalayışında büyük ölçüde yassılaşmış oyuncağına hayal kırıklığı içinde baktı, onu kenara fırlattı ve başka bir tane aradı.

"Burada ölmeyeceksin," dedi hücreni karıştırırken.

Geçen zaman içinde -ki bu sonsuzluk gibi geliyordu ama güneşin doğuşunu ve batışını görmeden bunu bilmek ya da ölçmek imkânsızdı- vücudu nihayet iyileşmişti. Sadece boğazında ince bir yara izi kalmıştı. Bunlar onun Fae Mührü'nde bana affedilmez gelen küçük lekelerdi.

Bana kalsa bunu yapan erkeğin derisini canlı canlı yüzerdim.

"Senin hüsnükuruntun bunu doğru yapmaz," diye terslendim, bir türlü kaçamadığım çok küçük hücrede bir ileri bir geri volta atıyordum. İlk defa boyum avantajıma çalışmış, öne eğilmeme gerek kalmadan ayakta durabilmemi sağlamıştı. Caldris o kadar şanslı değildi, ayağa kalktığında kafese sığabilmek için belinden eğilmek zorunda kalıyordu.

Hayatı boyunca Mab'ın zindanında kendi payına düşen zamanı geçirdiği için rahatsız olmuş görünmüyordu. "Mab senin ne olduğunu öğrenmeye o kadar meraklı ki, cevaplarını almadan ölmene izin vermeyecek," diye açıkladı yüzünde hüzünlü bir gülümsemeyle. Onun sözleri, Monos'tan öğrendiğim şeyi, bu hücrenin monotonluğunun dışında beni bekleyen şeyin açlık tehdidinden çok daha kötü olduğunu doğrulamaya yaradı.

"Bir tadına bakayım, sonra ona söylerim. Sonra yiyebiliriz," dedi Lozu, bana yaklaşırken burnu mutlulukla seğiriyordu.

"Beni ısıırırsan burnunu koparıırım cüce," diye hırladım.

Dudakları gülümsemeye benzer bir şekil alırken sakalları oynadı. "Neyden yapıldığını bilmek istemiyor musun?" diye sordu hayal kırıklığıyla ayağını yere vurarak. "Lozu sana söyleyebilir."

"Bana ne olduğumu söyleyecek kadar uzun süre çiğneyebilmen için etimin bir kısmını sana feda etmek için en ufak bir cazibe bile duymuyorum," dedim gözlerimi tavana çevirerek. Mirasımla ilgili gerçeği bilmek istemek ve cevabın Mab'a ulaşmasını istememek gibi çelişkili duygularla başa çıksam bile, gerçeği ortaya çıkarmanın yenmekten biraz daha az acı verici yolları olmalıydı.

Zindanın kapıları uzaktan gıcırıyor, periyodik olarak beklediğim yulaf ezmesi ve sert ekmekten oluşan yemeği getirmeye gelen bir gardiyanın sinyalini veriyordu. Ayın doğuşunu içgüdüsel olarak hissetseydim, akşam saatlerinde geldiğini tahmin ederdim.

Hücremin kapısına gelen gardiyan yemeğimizi getiren tipik bir erkek değildi ve kollarında hem korktuğum hem de arzuladığım şüpheli yiyeceklerden yoktu.

"Kalk," diye homurdandı, hücremdeki anahtarlar elinde sallanıyordu. Taht odasında beni bekleyen, Mab'ın cezasını beklemem için beni zincire vuran oydu: Malachi.

"Oldukça rahatım," dedim ve dirseklerime yaslanıp uzanırken yüzüme sakarin bir gülümseme yerleştirmeye zorladım.

Beni nereye ya da ne için götürmek istiyor olursa olsun, gitmek istemediğimi bilecek kadar iyi tanıyordum. Caldris zindanın diğer tarafında ayağa kalktı ve öne doğru eğilerek kafesinin parmaklıkları arasından baktı.

Malachi, "Gerekirse seni dışarı çekerim," diye karşı çıktı ve derinin cızırdama sesini duyduğumda irkildim. İri cüssesinin etrafına baktığımda Caldris'in onu zapt etmek için kullanılan demir parmaklıklara dokunduğunu gördüm.

"Gel de dene o zaman," diye takıldım, Caldris'in bu alay karşısında nasıl öfkelendiğini görmezden gelmeye çalışarak.

Lozu ve Monos'un gölgelerine baktım, Malachi yüzünü gösterdiğinde ortalıkta görünmediklerini fark ettim, eğer yapabilseydi onlara zarar verecek olan erkekten kaçınmak için ruhlar âleminde kaybolmuşlardı.

Neden bu lanet cüce işe yarar birini yiyemedi?

"Onu rahat bırak Malachi," diye homurdandı Caldris, uyarısı etrafımızdaki demire rağmen güçle yankılanıyordu. Metalin varlığı olmasaydı tam olarak aynı şekilde vuramazdı, ama benimki buna rağmen vurdu.

Ne oluyor lan?

"Ama onunla küçük bir oyun oynamak için sabırsızlanıyoruz. Mab yeni gelinini tanımak istiyor, hepsi bu," dedi Malachi ve sonunda anahtarı hücre kapımın deliğine soktu.

Kapıyı tutup yana ittiğinde eti yandı ve bir zamanlar derisinin olduğu yerde belirgin bir kırmızı, yaralı kas çizgisi bıraktı. Tüm yaşamdan ve renkten yoksun görünen hücrede renk o kadar canlıydı ki, kan yere damladı ve evim haline gelen kurumuş, eski acı lekeleriyle karıştı.

Elimi kırdığım taşa bastırdım, parmaklarımı keskin parçaların etrafına doladım ve dokunuşumu protesto eden topraktan kaldırdım. Caldris bu hareket karşısında gözlerini kısıtı ve niyetimi anlayınca başını hafifçe salladı. Duyguları bağın içinden boğuk ve boğuk ama yine de mevcut olarak geldi.

Uzun vadeli bir oyun oynamam, hızlı bir şiddet patlamasının bana özgürlük getirmeyeceği konusunda bir uyarı. Dövüşebileceğimi kanıtlama isteğimdeki kendi gururum ve kibrim, nihai kaçışım için sadece daha zor koşullara neden olacaktı.

Imelda, hayatım doğrudan risk altında değilken savaştığım için aptal olduğumu söyleyecekti, sesi kafamın içinde gün kadar net çınlıyordu. Yutkundum, taşı bıraktım ve yavaşça ayağa kalktım.

"Beni liderine götür, karanlığın sadık hizmetkârı," dedim başımı alaycı bir şekilde öne eğerek.

Kenara çekildi ve dramatik bir hareketle açık hücre kapısından geçmemi işaret etti. Yüzündeki gergin gülümseme küstahlığım hakkında ne düşündüğünü açıkça ortaya koyuyordu, ama bariz saygısızlığım için bana acı çektirmek üzere harekete geçmedi. Bunu kraliçesine bırakacağını düşünmüştüm.

Demire yaklaştım ve Malachi'nin elinde tuttuğu bir çift prangaya baktım. Elleri bakarken onları bana uzattı.

iki yanımnda yumruklar halinde sıkılmıştı. Kollarımı kaldırdım, avuç içlerim tavana bakacak şekilde döndürdüm, sonra bileklerimi yavaşça prangaların içine indirdim. Malachi bakışlarını prangalara indirip bileklerime takarken yüzüne baktım. Adem elmasının sallanmasına neden olan sert yutkunması gerginliğini ele veriyordu. Kraliçesini inciten bir şeyle karşı karşıya kaldığında görünmek istediği gibi kabadayı değildi. İlk kelepçeyi taktı, dudaklarım bir sırtışı dönüşürken ellerini ikinciye kaydırıldı.

Parmaklarımı uçları bileğine degecek şekilde sıktım ve hızla öne doğru kaydım. "Boo," diye fısıldadım, vücudunun sarsılmasından ve gergin parmaklarıyla kilitlemek için acele ederken kelepçenin takırdamasından çok fazla zevk aldım.

Sırttan yüzüme bakarken "Siktiğimin orospusu," diye mırıldandı.

Kötü niyetli, zalim kakhahalar zindanı doldurdu ve bunu fark etmem çok uzun sürdü. Kıkırdama, bir zamanlar içimde masum olan her şeyin mahvoluşuydu, düşmanlarıma eziyet etme vaadiyle gelişen çarpık bir yaratıktı.

Demirin etimi eritmesiyle bileklerimde oluşan yanmayı görmezden gelerek zincirlenmiş ellerimi göğsüme doğru kaldırdım. "Karakterime yapılan böylesine ağır bir hakaretten nasıl kurtulacağımı bilmiyorum. Bu seferki tam da umursamadığım bir yerime battı."

Zinciri tutarak beni ileriye doğru sürükledi, neredeyse tenime degecek olan demir kapılara olan yakınlığım tenimi karıncalandırdı. Bunu içimde yankılanan bir uğultu gibi hissediyordum, sanki itici olduğu kadar benim bir parçamış gibi. Caldri's'in hücresinin önünden geçtik ve onunla birlikte kalma arzum, hala onu barındıran kafesin önünde duraksamama neden oldu. Bu kez Mab'la karşılaştığımda onun görüş alanından, korumasından uzakta olacağım fikriyle savaşırken çenesi sıkılmış, vücudu gerilmişti.

"Erkek arkadaşın bizimle gelmiyor, Pet," dedi Malachi, kanlı elinin avuç içini belime dokundurarak. Beni ileri doğru sertçe itti ve Caldri's'ten temasla birlikte bir hırıltı yükselirken beni hareket etmeye zorladı.

"Ellerini eşimden uzak tut," diye uyardı Caldriş, tehdidin içinde intikam vaadi mırıldanıyordu. Şu an için kontrol altında olabilirdi ama yüzündeki ifade bir gün Mab'ın onun hizmetlerine ihtiyaç duyacağını vaat ediyordu. Bir gün kafesinden kurtulacak ve intikam almak istediği ilk kişiler bana zarar verenler olacaktı.

"Merak etme, Caldriş. Onunla oynamaya niyetli olan ben değilim," dedi Malachi, yüzünü zalim ve *aptal* bir sırıtış kaplamıştı. Sanki onu bekleyen meydan okumaya karşı koyamayacakmış gibi. Eşimin gözlerindeki vaat, geldiğinde bunun acı verici olacağına dair hiçbir şüphe bırakmıyordu.

Bunun için sabırsızlanıyordum.

Malachi beni ileriye doğru yönlendirdi ve elinin, elbisemin arkadan ikiye ayrıldığı omuriliğimin çıplak tenine dokunmaya devam etmesine izin verdim. Attığımız her adımda, içime çekme lüksüne sahip olmaya devam ettiği her nefeste, aklımda bir düşünce tekrarlanıyordu: *Bir gün*.

Bir gün o eli alıp kendi boğazına sokacaktım, böylece boğulacaktı.

Zindanın evimiz haline gelen kısmından kapıya doğru ilerledik ve diğer tarafta bizi bekleyen dar, dolambaçlı bir merdiven bulduk. En alttaki virajdan dönerken bana bakmayı bile reddeden bir gardiyanın yanından geçtik. Basamaklar o kadar dikti ki, ayağımın takılması gibi sıradan bir şey yaparak kendimi küçük düşürmemek için elbisemin kumaşını zincirlenmiş ellerime sıkıştırmak zorunda kaldım.

Yukarı çıkarken başımı olabildiğince yukarı kaldırdım, basamakların tepesindeki pencerelerden gelen ışık zindana loş bir parıltı yayıyordu. Pencereden gördüğüm güneş ışığı değil, Alfheimr'ın ikiz aylarının Gölge Sarayı'na vuran ışığıydı.

Merdivenler hiç bitmeyecekmiş gibi görünüyordu, sanki sonsuz, içinden çıkılmaz bir uçurumdan çıkıyorduk. Merdivenlerin başında bir muhafız bekliyordu, bir eliyle kılıcının kabzasını kavrarken diğer eliyle uzanıp anahtarı kilide soktu. Sanki üzerim pislik içinde değilmişim ve bir haftadır banyodan mahrum kalmamışım gibi başını bir beyefendi gibi eğerek kapıyı açtı.

Zindanların girişinin dışındaki koridor insanlarla doluydu. Gölge Mahkemesi'nin vatandaşları, ben onların ortada açtığı yoldan ilerlerken taş duvarlara yaslanmıştı. Sessiz fısıltıları, gözleri birkaç dakikalığına benimkilerle çakıştığında bakışlarındaki ince yargıyı görmezden geldim.

Bu yerde, Mab'ın halkıyla birlikte, istenmeyen kişi bendim.

Aplikler koridorda sıralanmıştı; içlerindeki alevin parlak kehribar rengi ışıltısı, altlarındaki sütunların üzerine yerleştirilmiş beyaz taştan yaratık heykellerini -bazıları Sidhe, bazıları insan görünümünde olmayan- aydınlatıyordu. Tavan, ortayı destekleyen ahşap bir kirişle birleşerek bir noktaya doğru kavis çiziyordu. Süslü bir yılan figürü şeklinde oyulmuştu ve destek kirişlerinin zeminden tavanın tepesine doğru kıvrıldığı yerde çiçek madalyonlarının arasından dolanıyordu.

Sarayın bu bölümünde hiç pencere yoktu, bu da sarayı ebedi karanlığın örtüsüyle yıkıyordu. Sadece mumların ışığı beni rahatlatıyordu ve mavi taş duvarları kaplayan insan kalabalığının arasından geçerken ayın ve yıldızların üzerime vuran ışığını çok özlemiştim.

Yürürken yanağıma ıslak bir şey sıçradı ve adımlarımı durdurup elimi kaldırmama neden oldu. Tükürüğü parmaklarımla sildiğimde sıcaktı ve bundan sorumlu olan adama ters ters baktım.

"Yürümeye devam et, Pet," diye emretti Malachi, dizini kalçalarımın arkasına doğru iterek. "Aptalca bir şey yaparsan burada hiç arkadaş bulamazsın."

Bana tüküren erkeğe döndüm ve genç, sonsuz yüzünün keskin kenarlarını ezberledim. Açık renk saçları neredeyse beyaz denecek kadar sarıydı ama Caldri's'inkiler gibi kül rengi değildi. Gözleri canlı bir mor renkle parlıyordu, gergin ağzına baktığımda derin parıltı içime işledi.

Benimki de bir gülümsemeye dönüştü. "Etrafın arkadaşlarınla çevriliyken zincirlenmiş bir kadına tükürmek için ne kadar cesur hissetmelisin. Seni temin ederim evlat," dedim, hırıltılı bir nefes çektiğinde gülümseyerek. Benden büyük olduğuna hiç şüphem yoktu ama bu teknik ayrıntının beni yoluma devam etmekten alıkoymasına izin vermedim. "Seni öldürmek için sihriime ihtiyacım yok."

Aniden ondan uzaklaştığı, adımlarım onu unutarak ilerlemeye devam etti. Bir g n, bana g sterdiği iyiliğe karşılık vermeyi hatırlayacaktım. Ona sadece var olduğu i in istenmemenin nasıl bir his olduğunu g sterecektim. Hepsine g sterirdim.

OceanofPDF.com

Estrella

Malachi bizi süslü bir kapının önünde durdurdu, başımın üzerinden uzanıp parmak eklemlerini kapının metal yüzeyine art arda üç kez vurdu. Diğer taraftan biri kapıyı açtı ve bir erkeğin yüzü görüş alanımı doldurdu. Omzumun üzerinden Malachi'ye baktı, sonra içeri girmemize izin vermek için kenara çekildi. Yavaşça odaya girdim, gözlerim bir o yana bir bu yana bakıyor, pusuya yatmış olması gerektiğini bildiğim tehdidi arıyordu.

Duvarlar sarayın geri kalanıyla aynı mavi renkli taştan yapılmıştı ve odadaki tek pencere olduğunu tahmin ettiğim şeyin üzerinde ağır kahverengi perdeler asılıydı. Perdeler kapatılmıştı ve odaya girebilecek her türlü ışığı dışarıda tutuyordu. Kapının solunda tek kişilik bir banyo vardı. Ağır, kiraz rengi ahşaptan oyulmuş küçük yan sehpa etrafına tek tük yerleştirilmişti. Karyola da aynı ahşaptan oyulmuştu ve işlevsellik ya da pratiklikten ziyade cinayet amaçlı sivri uçlarıyla tavana doğru çıkıntı yapan dört sütunu vardı. Hafif kireç taşıyla kaplanmış yalnız bir şömine yatağın hemen yanında, ocakta yanan ateşin başında bekliyordu.

Bir kadın, "O ölüm gibi kokarken nasıl medeni bir yemek yiyeceğiz?" diye sordu.

Kapının diğer tarafındaki oyuğa kurulmuş uzun masaya bakmak için döndüm. Ben masaya bakarken muhafız kapıyı kapattı ve bakışlarımın kadının ayaklarından yüzünün tehlikeli güzelliğine doğru ilerlemesine izin verdi. Mab'ın karanlık gözleri benimkileri yakaladı. Dudakları iğrenç bir hırıltıya dönüştü, sanki ortaya çıkmama o sebep olmamış gibi.

"Sizi rahatsız etmekten nefret ederim," dedim alaycı bir gülümsemeyle, omzumun üzerinden Malachi'nin gizlendiği yere bakarak. "Beni hücreme geri götürün, böylesine güzel bir yerde sağladığınız çürüme kokusuna memnuniyetle uyum sağlayacağım."

"Bu ağız bir gün senin sonun olacak," dedi Mab, sesi kısık bir şekilde. Diğerleri bu sözleri mırıldanırken, Mab tehditkâr bir şekilde fısıldadı. Mesajının duyulması için yüksek sesle konuşmasına gerek yoktu, hele ki dünyadaki kötülüğün timsali kendisiyken. Mırıldanmak ona yakışmazdı.

Elini kaldırdı, masanın üzerindeki kaseden olgun bir dut kopardı ve iki uzun, siyah tırnağının arasına sıkıştırdı. Malachi'nin elleri omuzlarımı kavarken, "Yıka onu," diye talimat verdi ve meyveyi dilinin üzerine koydu. Beni Mab'ın oturduğu yerden çevirerek, kenarından sıcak buharlar yükselen bir su kabına doğru götürdü.

Leğenin yanında durup beklerken ellerini üzerimden silkerek uzaklaştırdım. Bileklerimdeki demir prangalarla ne kadar savaşılabileceğim sınırlıydı. Büyüm çağrıma cevap vermiyor, acı bir azap gibi ulaşamayacağım bir yerde asılı duruyordu.

Mab sanki inatçılığım boşunaymış gibi arkamdan iç çekti. Sonunda yıkansam da fark etmezdi, bu süreçte Malachi'nin bir parçasını da yanımda götürecektim.

"Bu şekilde olmasına gerek yok. Zindanda geçirdiğiniz bir haftadan sonra güzel bir banyoya hasret kalmış olmalısınız. İçeri girin ve boş zamanlarınızda yıkanmanıza izin verelim."

Gururumla savaşıarak yutkundum. Sağlığım ve dokunulmama isteğim için doğru seçimin ne olacağını biliyordum. "Elbisemi çıkaramam," dedim ve bu durumda en ufak bir güç bile kazanabileceğimi umarak zincirlenmiş ellerimi kaldırdım. Mab nasıl bir oyun oynuyorsa, beni nasıl bir aptal olarak görüyorsa, bu asla medeni bir yemek olmayacaktı.

Bir şey istiyordu ve ben bunu ondan saklamayı çok istiyordum.

"Malachi," dedi Mab, elini pasif bir şekilde sallayarak.

Malachi yanıma yaklaştı ve belindeki kınından bir hançer çıkardı. Elbisemin kumaşı kışımından ve kalçalarımından aşağı yırtıldı ve

iç çamaşırları açıkta.

"Kıpırdama, Pet. Niyetim yokken seni kesmek istemem," dedi, dudaklarının acımasız kıvrımı sözlerinin doğruluğunu gösteriyordu. Beni daha sonra kesecekti. Kanımı akıtacaktı. Beni kırmak için elinden gelen her şeyi yapacaktı.

Bileklerimi işbirliği içinde kaldırdım ve başımı dik tutarak onun bakışlarını üzerimde tuttum. Beni kıyafetlerimden sıyırırken ve beni aşağılamak için elinden geleni yaparken eğilme belirtisi göstermedim.

Hançeri kolumun eteğinin altından kayarak kumaşı kesti ve acı verici bir yavaşlıkla ön koluma doğru kaydırıldı. Bıçağın kenarı derimin üzerinde kayıyordu. Gözleri benimkilere dikilmiş, tek bir bilek hareketiyle ne kadar zarar verebileceğini açıkça gösteriyordu. Omzuma kadar kesti ve elbisenin yarısının belime düşmesini izledi.

Bakışlarımı başka yöne çevirdim, onun bedenime bakışını ve Caldris'in aramızdaki bağ sayesinde hissedeceklerini düşünmeyi reddettim. Malachi diğer koluma gelip işlemi tekrarlayana kadar bana dokunmadan sırtımda dolaştı. Kumaşın son ipliğini de kestiğinde, kumaş ayaklarımın dibine düştü.

İç çamaşırlarımı çıkarıp kalçalarımın altına ittim ve leğenin kaynar suyuna girdim. Eğer amaçları beni canlı canlı yakarak Hava ve Karanlıklar Kraliçesi'ne hastalık taşımamamı sağlamaksa, bu amaçlarına ulaşmışlardı. Etimin yanmasına ve sıcaklığın altında pembeleşmesine aldırmadan kendimi suya bıraktım. Malachi leğenin yanında durmuş, sabunu elime alıp vücudumdaki kiri temizlerken yaptığım her hareketi izliyordu. Ben alçalıp saçlarımı ovdukça suyun rengi değişti, bulanıklaştı.

"Alfheimr'ın saçları yıkamak için özel ürünleri olduğunu ve saçların hayatla ışıldamasını sağladığını duymuştum," dedim ve Mab'ın beni küçümseyerek baktığı yere doğru baktım.

"Uslu durursan zamanla böyle lüksler kazanacaksın," dedi ve masanın üzerindeki kâseden böğürtlen yemeye devam etti.

"Bana söyleneni yapmakta hiçbir zaman çok iyi olmadım," dedim, parmaklarımı saçlarımdaki buklelerin arasından geçirerek.

Su.

"Malachi," dedi Mab usulca ve elleri omuzlarımın ön tarafına bastırmadan önce sudan çıkmak için çabalamaya ancak zaman bulabildim. Su yüzümü kaplayana kadar beni aşağı itti, sonra beni orada tutarak yüzeyin altına hapsetti. Ben çırpınırken su leğenin kenarlarına çarparak akarken onun yüz hatlarının çarpık görüntüsüne baktım.

Ciğerlerim nefes alma ihtiyacıyla yanıyordu. Tam daha fazla dayanamayacağımı düşündüğüm anda Malachi beni sudan çıkardı. Tükürdüm, umutsuzca derin bir ciğer dolusu havayı geri emdim. O tek nefesi çaldığım anda beni tekrar aşağı itti ve yüzeyin altına öyle sert bir şekilde itti ki başım leğenin metaline çarptı.

Mücadele ettim, zincirlenmiş ellerimle bileklerini kavradım ve onun elinden kurtulmaya çalıştım. Ama vücudum zindanda bana verdikleri yiyeceklerdeki besin eksikliği yüzünden zayıf düşmüş, demir enerjimden geriye kalanları çaldığı için ağırlaşmıştı.

Özgürlük için son bir hamleyle tek bacağımı leğenin dibine doğru ittim. Vücudumu yukarı kaldırıp başımı suyun derinliklerine indirerek, dizim boğazına dolanmadan önce Malachi'nin şaşkınlık anını izledim. Şaşkınlığını onu geri çekmek için kullandım, elleri omuzlarımdan ayrılan ve ben yüzeye çıkana kadar onu banyonun diğer ucuna doğru ittim.

Omurgası küvetin kenarına çarpana kadar onu aşağı çektim, vücudu bacağımın kuvvetiyle büküldü. Açgözlü nefesler alırken ciğerlerime hava doldu ve Malachi'nin yere yığılmasını izledim. Sadece bir dakika sonra ayağa kalktı, bana doğru hamle yaparken yüzündeki ifade öldürücüydü.

"Yeter," dedi Mab elini kaldırarak. Gözlerimi ona çevirdim. "Sanırım demek istediğimi anladın, Malachi."

"Ama Kraliçem..." Malachi sözlerini yarıda kesti, ima çok açıktı.

"Cezanızı yatarak kabul etse ve merhamet için yalvarsa ne kadar eğlenceli olurdu? Yeni oyuncağımın bu lanet saraydaki diğer herkes gibi davranması ne kadar da sıkıcı olurdu."

bana gülümseyerek söyledi. Bakışlarında korkmaya başlayacağımı bildiğim bir şey gizliydi.

"Onları serbest bırakın, eminim hizmetkârlarınızdan birçoğu size aradığınız eğlenceyi sunmaya fazlasıyla istekli olacaktır," dedim, gerçeğin etrafında dans ederek. Eğer insanların kendisine karşı durmasını istiyorsa, onları kendi iradesine bağlamamalıydı.

"Bir oyuncak ile bir ayaklanma arasında fark vardır. Korkma Küçük Fare, yakında sen de onlar gibi olacaksın," dedi ve bir tırnağını çenesine vurdu. "En parlak ışıklar bile uzun süre eğlenceli kalmayı başaramaz."

Yutkundum, feribotçuyla ilgili düşüncelerimi Mab'ın bulunduğu odadan mümkün olduğunca uzak tutmaya çalıştım. Düşüncelerimi duyabileceğini sanmıyordum, böyle bir şey yapabilecek herhangi bir Fae tanı mıyordum, ama bu onların var olmadığı anlamına gelmiyordu.

Feribotçunun benim yaratıkların kullanabileceği bir şey olduğumu ima etmesine ne diyecekti?

Malachi küvete uzandı, beni zorla sudan çıkardı ve leğenden dışarı sürükledi. Bana bir havlu uzattı ve yakındaki bir sandalyenin arkasından bir elbise kaptığı sırada aceleyle kurulandım. Elbiseyi başıma geçirdiğinde irkildim, artık çıplak olmamanın verdiği rahatlığın fiziksel bir işaretini vermemeye çalıştım. Kolları oluşturacak kumaşın iki yanını tutup kolumun etrafına sararken içime iç çamaşırı giymemiştim, ona eşlik edecek hiçbir şey yoktu. Her birinin etrafını kurdelelerle sabitleyerek prangalarımı şimdilik önemsiz hale getirdiler.

"Gel ve ye, Küçük Fare," diye buyurdu Mab.

Odadaki daha büyük tehdit lehine Malachi'ye sırtımı döndüm. Ona doğru döndüğümde canlandı, yavaşça masaya doğru yürüdü ve küçük yuvarlak masanın diğer tarafına çektiği sandalyeyi aldı. Kendimi yavaşça sandalyeye bıraktım ve çiğnerken gözümü ondan ayırmadım.

"Acıkmış olmalısın."

"Yaşayacağım," dedim, teklif ettiği yemeği yemeye cesaret edemeyerek. Zindandaki yemekleri yemek bile büyük bir riskti, sadece

midemdeki açlık sancıları dayanılamayacak kadar arttı.

Herkes insanların Fae'lerin yemeklerini yememesi gerektiğini, bunun bizi ömrümüzün sonuna kadar Alfheimr'da hapsedmenin bir yolu olduğunu biliyordu. Mab'ın kendisi tarafından sağlanan yiyecekleri yemek, potansiyel zehirlenme riskini artırarak daha da büyük bir aptallık gibi görünüyordu.

Mab başını yana eğip merakla beni inceledikten sonra kaşlarını çatarak alaycı bir tavır takındı. "İnsanlar aleminde sana Fae'ler hakkında ne anlatıyorlar?"

"İstedığınızı elde etmek için hiçbir şeyden kaçınmayan düzenbazlar olduğunuzu," diye cevap verdim, sanki önemsizmiş gibi omuzlarımı silkerek.

Rahibelerin bize Fae'ler hakkında öğrettikleri hiçbir şeye güvenemeyeceğimi çoktan öğrenmiştim. Söylediklerinin bir kısmı gerçeğe dayanıyor olabilirdi, ama Fae'lere karşı önyargıları inkar edilemezdi ve her şeyi nefretleriyle renklendiriyorlardı.

"Ve sen eşine bu kadar aşırken hâlâ bunun doğru olduğuna mı inanıyorsun? Seni temin ederim, Fae'lerin yöntemlerine karşı bağışıklığı yok," dedi ve Malachi'yi güldürdü. Öyle olmadığından hiç şüphem yoktu, en başta ona aşık olmam için yalan söyleyip beni manipüle ettiğinde bile.

"Onu seviyor olmam yaptığı yanlışları görmediğim anlamına gelmiyor. Caldri's mükemmel olmaktan çok uzak. Yine de ona hayatım pahasına güvenebilirim," dedim ve hiç uzakta görünmeyen muhafıza doğru baktım. Malachi Mab ve beni yalnız bırakmıyordu, sanki aramızdaki güç dengesizliği iyi günde bile yetmiyormuş gibi, bir de beni zincire vurmuştu.

"Seni öldürmek gibi bir niyetim yok. Ölmeni isteseydim, zehirden çok daha acımasız bir yöntem seçerdim. Zehir korkakların yoludur," dedi ve yanımdaki cam kadehe uzandı. Kadehi kaldırdı ve şaraptan bir yudum aldıktan sonra tekrar yanıma koydu.

En azından bir konuda hemfikiridik: zehir, cinayetlerinin gizli kalmasını isteyenlerin yöntemi idi.

Mab ve ben ikimiz de kendi suçlarımızın dünya tarafından bilinmesini istiyorduk, suçlarımızı bir onur nişanı gibi takmak istiyorduk.

"Endişelendiğim şey zehir değil, beni hayatımın geri kalanında Alfheimr'da hapsedebilecek bir şey yapmış olabileceğin," diye itiraf ettim.

elinde kadeh.

Şaraba baktım ve onun vereceğini bildiğim yanıtı bekledim. Başını saygıya benzer bir şekilde kaldırdı ve sonra içindeki kötülüğü ima eden keskin bir kahkaha attı.

"Peri yiyecekleri bir insanı ömür boyu Peri topraklarında hapsedebilir, ama sanırım size neyin zarar verebileceğini düşünürken çok önemli bir şeyi unutuyorsunuz," dedi hafifçe öne eğilerek. Dirseğini dizine dayadı, çenesini

ellerinin arasına aldı ve diğerinin üzerine çaprazladığı bacağını zıplattı.

Ayakkabısının narin, acımasız topuğu ışıktaki parlıyor, ayakkabıdan çok bir silah gibi görünüyordu. "Ama sen, Küçük Fare, insan değilsin." Kelimeler göğsüme çarptı ve şarabımın bardağın kenarlarına çarpmasına neden olan

irkilmemi gizleyemememe neden oldu. Bunu kabul etmiştim.

Yaşam döngülerimde neye dönüşmüş olursam olayım, aslında bu dünyaya bir insan olarak gelmediğim gerçeğiyle barışmak zorunda kalmıştım.

Bunların hiçbirini beni, düşmanımla yüzleşmek ve hatırladığım tüm hayatımın bir yalan olduğunu söylemesi için hazırlamadı. İnanmak için doğduğum kişi değildim ve yıllar boyunca kendim hakkında öğrendiğim her şey artık önemsizdi.

Bu, neyin zayıflık neyin güç olduğunu bilmediğim anlamına geliyordu. Bu, anlamadığım şeylerden korkmam gerektiği ama bana her zaman korkmam gerektiği öğretilen şeylerden korkmamam gerektiği anlamına geliyordu.

Bu artık kim olduğumu bilmediğim anlamına geliyordu.

"Oh hayır, tatlım. Bunu zaten fark etmemiş miydin?" Mab sordu, ses tonu alaycıydı.

Çenemi sıkarak içimde kabaran tepkiyle savaşılmaya çalıştım. Kendimden kaybettiklerim için yas tutmak istediğim bir anda aşağılanmış olmanın öfkesiyle mücadele etmeye çalıştım.

"İnsan olmadığımı haftalar önce fark ettim, ama bu bilgiyi gerçekten pekiştiren şeyin ne olduğunu bilmek ister misin?" Kadehi ağzıma götürerek sordum. Şaraptan bir yudum aldım, yutkunurken dilimin üzerinde cesur tatların dans etmesine izin verdim ve susuzluğumda daha fazlası için geri dönme dürtüsüne direndim. "Seni kestiğim andı. Halkının senin hakkında fısıldadıklarını dinlerken, ölümlü bir kızın Havanın ve Karanlığın Kraliçesi'nin kanını akıtamayacağını biliyordum."

Bir elini masanın kenarına bıraktı, dişlerini birbirine geçirirken tırnakları yüzeye sabit bir şekilde vuruyordu. Burun delikleri alevlendi ve Malachi bana doğru ilerledi, ta ki Malachi saldırısını engellemek için diğer elini kaldırına kadar.

"Beni kestir. Hakkını vereyim," dedi boynunu kıvrarak. Sanki vücudundaki gerginlik benimle ve saygısızlığımla uğraşmak zorunda kalmanın fiziksel bir işaretiymiş gibi. "Artık seni hafife almamam gerektiğini bildiğim için bunu tekrar yapabileceğini düşünmen aptallık olur. Bu oyunda elini çok erken oynadın ve şimdi bana sadece senin üzerinde daha fazla güç verdin."

"Sanırım bunun doğru olup olmadığını zamanla öğreneceğiz," diye itiraf ettim, düşünceli bir şekilde başımı sallayarak. Pekâlâ olabilirdi, çünkü kabadayılığımın rağmen, Mab'ı yenip yenemeyeceğimi bunu yapacağım ana kadar bilemeyecektim. İhtimaller benim lehime değildi.

"Sana banyo yapma fırsatı sundum, en iyi şarabımdan ikram ettim ve sanırım daha önce hiç görmediğin türden bir akşam yemeği teklif ettim. Yine de orada oturup açıkça benimle alay ediyor, ölümümü planlıyorsun. Ben bununla ne yapacağım?" diye sordu.

Şarabımı masaya bıraktım ve bana sunduğu ziyafete baktım. Aslında, bildiğim tüm yemeklerden daha güzeldi, ama bu beni geri çevirmekten alıkoyamazdı. Ruhuma bir bedeli olduğunda değil. Böyle bir iyiliğe karşılık olarak ne beklediğini bilmediğim halde.

"Bana ne istediğini söyleyebilir ve bu oyunun monotonluğuna son verebilirsin," dedim dudaklarımı büzerek onu incelerken. "Ruhumun diğer yarısından senin zalimliğini duymuşken, bunu kalbinin iyiliğinden yapıyormuş gibi davranman nafile. Seni memnun etmediğim için zincirlenmemi ve kırbaçlanmamı emrettiğinde bunu gördüm. Peki, benden istediğin nedir, Mab?"

İçini çekti, sabırsızlığı yüz hatlarına yerleşmişti. Ateşle oynadığımı, kaçma umudumun olmadığı tehlikeli sulara gezindiğimi biliyordum ama içimde yaşayan o vahşi şey lanet çenesini bir türlü kapatamıyordu. Sanki Mab'ı bir tehdit olarak görüyordu, canavarı meydan okumak için ayağa kalkıyor ve bulabildiği her türlü egemenlik parçasına sahip olmak istiyordu.

"Şimdi benim zalim olduğumu düşünebilirsin ama seninle tecavüz arasında duran tek şey benim. Eşin kendine geniş bir düşman listesi oluşturdu ve onlardan herhangi biri, tek bir onay kelimesi bile mırıldansam, ondan intikam almak için seni kullanabilir," dedi ve başını Malachi'ye doğru salladı. Muhafızın bana doğru bir adım atmasını, bu emri yerine getirmeye istekli olduğunu göstermesini bekledim.

Bunun yerine, odaların kapısına doğru adım attı ve kapıyı çekerek, kapının hemen ötesinde duran, yüz hatları Malachi'ninkine fazlasıyla benzeyen bir erkeğin geniş formunu ortaya çıkardı. İleri doğru bir adım attı, sonra eşikte durakladı, bakışlarını benden ayırıp kraliçesine saygıyla başını eğdi.

"Bize katıldığın için teşekkür ederim, Ophir. Misafirimizin herhangi bir teşvike ihtiyaç duymayacağını umuyordum ama görünüşe göre benim korumam olmadan burada onu bekleyen kaderi hatırlatmama ihtiyacı var. Caldris'in sana nasıl haksızlık ettiğini ona anlatmak ister misin?" Mab beklerken ellerini birleştirip kucağına koyarak sordu.

"Üç yüzyıl önce eşimi öldürdü," diye itiraf etti Ophir, öfkesinden çenesi sıkılmıştı.

"Peki bunu neden yaptı?" Sordum çünkü eşimin iyi bir erkek olduğu yanılsamasına kapılmamıştım. Korkunç şeyler yapardı ama bu tür bir öfke için genellikle iyi bir nedeni olurdu.

Ophir hayal kırıklığı içinde başını sallayarak, "Fark etmez," dedi. Vücudu, Caldris'in bir kadını öldürmek için haklı bir nedeni olup olmadığını sorgulamaya cüret ettiğim için duyduğu öfkeyle titriyordu. Sanki dişi Fae'ler masum değildi ve Mab bunun kanıtıydı. "O iyiydi..."

"Senin gibilerle çiftleşseydi ne kadar iyi olabilirdi ki?" Başımı yana eğerek ve vücudunun öfkesiyle titreşmesini izleyerek sordum. "Sen dünyayı avucunun içine almaktan başka bir şey istemeyen kötü bir kraliçenin ayak işlerini yapan bir çocuksun. Masum değilsin ve eminim ki eşin de dünya için en az senin kadar tehlikeliydi."

Mab araya girerek Ophir'in verebileceği cevabı kesti. "Sana zarar vermemi mi istiyorsun? Bu mudur yani? Bir tür şehit olacağını mı sanıyorsun? Senin acınası hayatını önemseyen tek kişi dostun ve ben

Ona sahip ol. Sen gittiğinde başka hiç kimse seni düşünmeyecek," dedi Mab, dikkatimi Ophir'den uzaklaştırarak. "Yoksa seninle uğraşmasına izin vermeyeceğimi mi düşünüyorsun?"

"Kesinlikle deneyebilir," diye mırıldandım, duruşumu hazırlayarak. Sebep her ne olursa olsun, Mab önceden plan yapmıştı. Ophir'in beni kayıtsızlığa zorlamak için bir tehdit olmasını mı amaçladığından emin olamıyordum ama benden istediğini ona vermekten iyi bir şey çıkmayacağını biliyordum.

"Kapıyı kapat, Malachi. Görünüşe göre misafirimizin artık önemsiz insanların aptalca oyunlar oynadığı Nothrek'te olmadığına dair bir hatırlatmaya ihtiyacı var. Gölge Divanı üyeleri, ruha sonsuza kadar zarar verebilecek ihlaller konusunda iki kez düşünmezler," diye emretti Mab.

Hava değişti, Ophir'in vücudu şüphesiz onu üzerime salacak emri beklerken gerildi. Malachi'nin diğer adamın arkasından kapıyı kapatmasını bekleyerek sessizce geceye karışmayacaktım.

"Ona ne yapmaya niyetli olduğunu söylemek ister misin, Ophir?" Malachi anahtarı kilidin içinde çevirirken zalim gözleri parlayarak sordu.

"Hayal gücümün, kafatasının içinde birbirine çarpan kayalarla yaratabileceği her şeyden çok daha verimli çalıştığına eminim," dedim ayağa kalkarak.

Ophir'in ilk saldırısını karşılamak için kendimi konumlandırarak bekledim. Benim cüsemde yapabileceğim en iyi şey rakibimi incelemek, nasıl dövüştüğünü ve nasıl hareket ettiğini öğrenmekti. Ancak demir ve yiyecek eksikliği nedeniyle enerjim yoktu, yani bunu yapmak için ihtiyacım olan zamana sahip değildim. Ophir saldırdı, ellerini boğazımın ön tarafına dolamak istercesine uzattı.

"Ona canlı ihtiyacım var, Ophir," diye emretti Mab.

İçimdeki o derin çukura gömülürken sesi neredeyse boğuk çıkıyordu. Normalden çok daha boş görünüyordu, alışkın olduğum büyüümün eşliğinden yoksundu. Ophir'in aramızdaki mesafeyi kapatmasını beklediğim anlarda kendimi daha da yalnız hissetmeme neden oldu, zaman sanki zamanın yavaş akan kadrانlarına yakalanmış gibi ilerliyordu.

Şarap kadehimi sapından kavrayıp büküm ve kalın bardağı masanın yüzeyine çarptım. Parçalanan bardağın sesi

bir an sonra kulağıma geldi ve parçayı Ophir'in ulaşabildiğim ilk kısmına saplamak için hızla döndüm.

Kulağının hemen altından etine battı, cam silah boynundan dışarı çıktı. Elleri boğazıma uzanmak üzereyken donup kaldı. Kan, camın ucunda toplanarak onu kırmızıya boyadı. Boynunun yan tarafındaki parça bir tıkaç gibi davranarak akışın düşmesini engelledi. Dişlerini sıktı ve bardaktan geriye kalan sapı kavramak için elini kaldırdı, etinden kurtulana kadar yavaşça çekti.

Bir an sendeleyince omzundan yere sıçrayan kan serbest kaldı. Döndüm ve masadaki ağır kaselerden birini kaptım, Mab'ın tadını çıkardığı meyveleri yüzünün yan tarafına doğru bir yay çizerek savururken odanın diğer tarafına fırlattım.

Ophir bir elini kaldırıp ağır kâseyi yakaladı, bıçak yarası yavaş yavaş iyileşmeye başlamıştı bile. Yumruğunu çanağı kavrayacak şekilde sıktı ve metalin bükülerek artık çanağa hiç benzemeyen bir şeye dönüşmesini sağladı. Yumruğunu aniden bıraktı ve ben de tereddüt etmeden geri çekilip nişanımı düşürdüm ve ikinci kez daha alçaktan salladım. Taşaklarından vurdum. Bir hırıltıyla öne doğru eğildi; nefesi ciğerlerinden zorla çekildi.

"Demir zincirlerim beni fethetmen için yeterince zayıflatmıyor mu?" Kaseyi başımın üzerine kaldırarak sordum.

Cam parçasını tutan elini yüzüme doğru savurarak saldırdı. Olabildiğince hızlı bir şekilde geriye doğru eğilerek gözümü almasından zor kurtuldum. Böyle bir şeyi Fae'lerin yapabildiği gibi yeniden yapıp yapamayacağımı keşfetmek umurumda değildi ama cam parçası yanağımda ve burnumun kenarında bir çizgi oluşturdu.

Mab gözlerini kavgaya dikerek, "Canlı, Ophir," diye tekrarladı. Sanki hayatındaki en büyük eğlence, dokunabileceği kadar yakınındaki insanların acı ve ıstıraplarından geliyormuş gibi, Gıddetimizin yakınlığına rağmen koltuğunu hiç boğaltma zahmetine katlanmadı.

Kesğin etkisiyle derim hafifçe yandı ama altımdaki zemini sarsan şey acı değildi. Ophir dikkatimin dağılmasından yararlanarak boştaki elini kullanıp yaraya bir yumruk indirirken bile beni dizlerimin üzerine çöktürmeye yetmedi.

Başımın diğer tarafına. Sendeleyerek yana savrulduğumda başım dönüyordu ve dostumun öfkeli kükremesi bizi ayıran taş katmanları arasında yankılanıyordu.

Göğsümün derinliklerine çarptı ve Ophir'in beni yakalamak için bir sonraki girişiminden kaçmak için çırpınmak zorunda kalana kadar beni savurdu. Daha önce hiç böylesine bitmek bilmeyen bir öfke, insani olan her şeyi yok eden böylesine zihin değiştiren bir öfke hissetmemiştim. Eşimin acımı hissetmesi, tehlikede olduğumu bilmesi ve Mab'ın zindanlarında kapana kısılmış olması...

Onu dışarı çıkarana acıdım.

Malachi kıkırdarak, "Sanırım onu kızdırdık," dedi.

Mab'ın kadehini elinden kaptığım gibi Malachi'nin suratına fırlattım ve çok az ıskaladığımda yüzümü buruşturdum. Kadeh duvara çarptı, değerli şarabından geriye kalanlar taşa damladı.

Caldris'in öfkesini içimde hissetmeye alışırken, tırnaklarını masanın tahtasına vurarak, "Bundan zevk alıyordum," diye suratını astı.

"Seni ikiye böldüğümü hissettiğinde ne kadar kızacağını bir düşün," dedi Ophir, yavaşça bana doğru adım atarak. Engellemeye çalıştım ama yumruğunun ağır darbesi karnıma çarptı. Darbenin şiddetiyle kaslarım hemen tepki verdi.

Ardından gelen neredeyse beni yere seriyordu. Yumruğu çenemin alt tarafına öyle sert vurdu ki dişlerim birbirine çarptı ve kafatasım zonkladı. Dizlerimin bağı çözüldü ve yere yığıldım.

Bir el sırtıma indi ve beni başıma geleceklere katlanmam için yere itti. Gücümünden geriye kalanları topladım, mide bulantısına ve odanın dönmesine karşı koyarak kendimi bu kaderden kurtarmak için yapabileceğim tek şeye hazırladım.

Ophir arkamdan alçalırken dizlerimin üzerinde dönerek ayağa kalktım. Ben onun elinden kurtulup dönerken ağırlığı öne doğru kayd, bedenim artık onu desteklemiyordu. Her iki dizinin arkasına yumruk atarak dizlerini çökmeye zorladım, böylece önüme düştü.

Ellerimi kaldırdım, prangalarımın arasındaki demir zincirler serbestçe sallanıyordu. Demir zincirlerimi boğazının ön tarafına sardım ve onları gergin bir şekilde çektim.

kalçamı omurgasına dayadım ve ellerimi çekerken onu orada tutmak için öne doğru ittim.

Elleri zincirlere uzanırken nefes almak için çırpındı. Onları kavrayamayınca, parmaklarını zincirlerin etine battığı ve derisini parçaladığı yerin altına sokamayınca, ellerini havaya kaldırdı ve onun yerine beni yakalamak için arkasına uzandı. Tek bulabildiği ön kollarımdı, tırnakları oradaki deriyi parçalıyordu.

Yine de tuttum.

Malachi öne doğru bir adım attı, yüzündeki ifade arkadaş ya da müttefikten daha fazlası olduklarını gösteriyordu. Görünüşleri kardeş olduklarından şüphelenmeme yetecek kadar benziyordu, bakışlarını tutarken eğer müdahale ederse bu konuda hiçbir şey yapamayacağımı biliyordum.

Mab elini kaldırarak onu durdurdu. Ondan zaten nefret etmiyordum, bu bir saygı anı olabilirdi. Beni buna, bu savaşa ve bu kadere o mahkûm etmişti; en azından sonuna kadar gitmeme izin verirdi.

Tüm bunların neler yapabileceğimi görmek için bir test olduğundan şüpheleniyordum. Sihrimi değil, yaşayan bir varlık olarak beni. Geçmeyeceğim bir çizgim olup olmadığını; kendimi kurtarmak için cinayet işlemeyip işlemeyeceğimi ve zarar verip vermeyeceğimi.

Kendimi hikâyemin kahramanı olarak görüp görmediğimi öğrenmek istedi ama görmüyordum. Kendimi sadece onunkinin kötü adamı olarak görüyordum.

İçimde yükselen o canavara karşı koyarken yüzüm buruştu, eşimin zindanda öfkesini kükremesinden gelen kısım. Zincirleri daha sert çektim, beni zapt etmek için kullandıkları zincirleri çekmek için sahip olduğum tüm gücü harcarken çılgınlığım duvarlardan sekti.

Kollarım acıyla yandı, boğazımda patlayan ateş kısık bir sesle yankılandı. Vücudundaki yaşamın solduğunu hissedene kadar, zincir ikiye ayrılmış gibi patlayana kadar çektim. Önümde diz çökmüş olan figüre baktım. Ophir'in başı yana doğru yuvarlandı ve kolumdan sekerek hâlâ diz çökmüş olan bedeninin yanına, yere düştü.

Böyle bir şeyi gerçekleştirmek için kendi bedenimde ne kadar güce sahip olduğumu düşünmek için durmadım. Boğazının içindeki et yığınının, sanki hâlâ nefes almaya çalışıyormuş gibi bir daralıp bir gevşeyen kaslara baktım. Bileklerimden sarkan zincirin üzeri

Kan ve irin. Çizmeli ayağımı kaldırıp cesedi taş zemine yayılana kadar ileri doğru tekmelediğimde sallandı.

Malachi'nin gözleri seğirdi ve eli kılıcının kabzasında bana doğru bir adım attı. İrkilerek durdu, elini kalbine doğru kaldırdı ve parmaklarını göğsüne gömdü. Mab'a doğru bakarak, Malachi *evcil bir hayvan* gibi itaatkâr bir adım geri çekilene kadar uzanmış elini sıkmasını izledim.

Mab dikkatini Malachi'den bana çevirdi ve gülümseyerek elini indirdi. Bu gülümseme kollarımdaki tüyleri diken diken etmişti, bu onun tüm yanlış yönlerine hitap ettiğime dair bir uyarıydı.

Başını geriye attı ve Havanın ve Karanlığın Kraliçesi güldü.

OceanofPDF.com

Caldris

Parmaklıkları kavrayıp çekerken ellerime sıcaklık doldu, demir vücudumdaki deriyi yaktı. Kımıldamadılar, beni Mab ve onun sapkın küçük kölesinin beni bıraktığı kafesten çıkarmayı reddettiler. Onun acısı bağımı sular altında bırakırken, kanı ruhumu boyarken eşime ulaşmak için yapabileceğim hiçbir şey yoktu.

Yüzünden aşağı damladığını hissettim, savaşmak için onu itme ihtiyacını hissettim. Kendisine doğru gelen tehdide karşı kendini savunamamaktan korktuğu için kendisine bile itiraf etmeyi reddettiği kalıcı dehşeti hissettim.

Boğazımdan kopan kükreme bir insandan çok bir mağara canavarını andırıyordu, derin ve uygarlığın altında var olan her vahşi parçamı çağırıyordu. İnsan değildim ama bu, Fae'den çok canavar olmaya bir an bile kalmadığımın hatırlatılmasından özellikle hoşlandığım anlamına gelmiyordu. Eşimi kaybetmek benim için katlanılamayacak kadar ağır olacak, beni kollarımda tutmak için *yüzyıllarca* beklediğim ruhumun yarısını kaybetmenin getirdiği vahşi çılgınlığa sürükleyecekti.

"Estrella!" Kükredim.

Ses boş zindanda yankılandı. Estrella'nın hücrecini işgal eden gölgeler bile titreyerek gazabımdan saklanmak için arka köşeye çekildiler. Demir parmaklıklardan geri çekildim, onlara dik dik bakarken ciğerlerim sıkıntımın gücüyle kabarıyordu. Hücremin arka tarafına doğru kaydım, vücudumu hafifçe yana çevirdim ve kendimi öne doğru attım. Bu kadar kısıtlı bir alanda sahip olabileceğim tüm hızla koştum ve vücudumu parmaklıklara doğru fırlattım.

Gücümün altında inlediler, güçlendirilmiş demir gücüm karşısında yol vermek istedi ama yine de dayandılar. Yapmak için tasarlandıkları gibi beni kafeste tuttular, özgürlüğe doğru yol almama izin vermediler. Onu gün gibi net hissedebiliyordum, zindanın hemen birkaç kat yukarısında olduğunu hissedebiliyordum. Mab bu yeri kazara seçmemişti, Estrella'yı mücadelelerimi duyabileceği bir yere yerleştirmişti.

Sanki zorla ayrıldığımızda beni hissetme şekli yeterince işkence değilmiş gibi.

Mab'ın kontrolü ve hapsi altında geçirdiğim yüzyıllar göz önüne alındığında, istediğini elde etmek için neyi tehdit olarak kullanacağını bilmek için onun sözlerini duymama gerek yoktu. İşkence ederdi. Eşime tecavüz edilmesine izin verirdi. Estrella'nın ruhunu kırmak için *ne* gerekiyorsa yapacak, böylece onu kontrol altına alabilecekti.

Onun oyununu anlıyordum; emin olamadığım tek şey arkasındaki stratejiydi. Kısa oyunu oynayabilir, istediğini alabilir ve Estrella'yı elindeyken bir kenara atabilirdi.

Ya da uzun olanı oynayabilir, Fae'lerin oyunlarına kanmaktan daha iyisini bilmeyen deneyimsiz, genç eşimi yavaşça manipüle edebilirdi. Yüzyıllardır hüküm süren bir yaratığa karşı onu silahlandırmak için sadece yirmi yıllık bir hayata sahip olması Estrella'nın suçu değildi.

Estrella'nın oluşturabileceği herhangi bir tehditle Mab muhtemelen çoktan yüzleşmişti. Yaşamış, öğrenmiş, savaşmış ve teslim olmuştu.

Estrella'nın henüz girmediği savaşları kazanmıştı.

Monos hücreme doğru bir adım atarken homurdandım, sesim demirde titreşti. "Kendini sakinleştirmelisin. Muhafızlar gelecek," diye mırıldandı usulca, canavarı yatıştırmak için elinden geleni yapıyordu.

Dudaklarım hırslayarak geri çekildi ve o anda sahip olsaydı etini parçalamak için kullanacağım dişlerimi ortaya çıkardı. Onu bekleyen kaderden kurtarmak için savaşmış olmamın bir önemi yoktu. Hele ki eşim tehlikedeyken.

Ağırlığımı bir kez daha demir parmaklıklara verdim, zindanın kapısı açıldığında öfkem beni ele geçirdi. Üç gardiyan içeri girdi, parmaklıkların önünde durdular ve birbirlerine gergin bakışlar fırlattılar

Kendilerini. Biri daha zindana adım attı, elinde bir şırınga vardı. İçindekilere yabancı değildim. İksir Mab'ın çalıştırdığı cadılar tarafından hazırlanmıştı ve demir parçacıkları içeriyordu, bir Fae'yi içeriden zayıflatıyordu.

Mab'ın beni kontrol etmesinin tek yolu buydu, yakınlarda olmasa bile. Emirlerini uygulamak için etrafta olmadığına muhafızlarının beni kayıtsız tutabilmesinin tek yolu buydu.

Estrella çığlık attı, feryadının tiz sesi kollarımdaki tüyleri diken diken etti. Hücremin kapısını açtıkları ve dört gardiyan da içeri adım attığı anda saldırdım. Beni zapt etmek için yakaladıklarında pençelerim derilerine, vücutlarının ulaşabildiğim her yerine uzandı. Etrafımı saran demir yüzünden büyüme erişemiyordum ama onlar da erişemiyordu. Bu yüzden fiziksel bir kavgaya tutuştuk, uzuvlardan et kopardık. Siyah tırnaklarımı gözlerinden birinin etli kısmına geçirdim, kimi sakatladığımı görmek için duraklama zahmetine bile girmedim. Beni demir parmaklıklara doğru ittiler ve şırıngalı olan iğnesini boynumun yan tarafına saplayacak kadar yaklaştığında sırtımdaki deri giysilerimi yaktı.

Isı vücuduma dolduğunda nefesim kesildi. Beni içten dışa yakıyor, canlı canlı kavuruyor ve bacaklarımın neredeyse anında altına çökmesine neden oluyordu.

Küçük bir dozdu, tehlikeli bir dengeydi çünkü iğnenin içindeki çok fazla demir parçacığı bir Fae'yi öldürebilir, kalbini geri dönüşü olmayan bir şekilde parçalayabilirdi.

Bu bana ne o unutuluşun huzurunu verdi ne de kan yeminimiz sayesinde Estrella'yı ölüme götürdüğüm için duyduğum pişmanlığı yükledi. Beni işe yaramaz bir yığın halinde yere düşürdü. Arkadaşım üst katta çırpınıyordu, mücadelesi ulaşılmazdı ve bedenim tamamen işe yaramaz hale gelmişti.

Birkaç dakika daha açık tutmak için mücadele ederken gözlerim kapandı. Eşimin hayatta kalması umuduyla sadece birkaç değerli saniye. Uyanık olmakla uykuya dalmak arasındaki anlara paralel olan yaşamla ölüm arasındaki o boşlukta oyalandım. Estrella'nın dövüşü yukarıda aniden sona erdi. Mücadelesinin sona ermesiyle vücudunun gevşemesi ve rakibinin ölümü hislerimi gıcıkladı.

Figürü görüş alanımın kenarında geziniyor, öbür dünyaya geçebilmesi için onu kayıkçıya götürmemi bekliyordu. Ona yardım etmek için orada olamazdım, yapabilirsem bile gözlerine bozuk para koyamazdım. Hayali formu başını ellerinin arasında taşıyordu, yüzü şaşkındı ve başını sıkıca kavradığı yerden bana bakıyordu.

Sonsuza kadar dünyada dolaşmak için ne boktan bir yol. Daha azını hak etmiyordu.

Zaferinin onu tükettiğini hissettiğimde gülümsedim, dudaklarım onun içinde yükselen tatmin olmuş canavarla uykulu bir sırtışıyla yukarı kalktı.

Yaşam ve ölüm arasındaki yer adımı söyleyip beni diğer tarafa çağırırken sayıklamalarım arttı. "Ophir öldü. Kraliçe çok yaşa," diye mırıldandım, uykunun hezeyanında kaybolurken

Başım zonkluyor, kulaklarımda ikili bir vuruş yankılanıyordu. Sanki su altında yaşıyormuşum gibi, bildiğim her şeyin düzlemleri arasında var oldum.

Bu yerin sınırlarında o kadar çok bulunmuştum ki, hissini tanıyordum; etrafımı saran boşluk, beni eve davet etmek için bekleyen diyarın dışında çok uzun süredir var olan parçamı çağırıyordu.

Kar havada sürükleniyordu, beyazlığı gece gökyüzüne karşı sertti. Altımda bulanık bir nehir uzanıyordu, kendimi dizlerimin üzerine doğru ittiğimde su ağırlığımı destekliyordu. Vücudum taze hissediyordu, sanki hayatımın hiçbir tehlikesi ya da aldığım yaralar bu huzurlu yerde bana dokunamazdı.

Bakmak için elimi kaldırdım. Taze, buğulanmamış deri bana bakıyordu. Fae Mührüm yukarıda parlayan yıldızların loş ışığında parıldıyordu, ayağa kalkıp etrafıma bakarken beni çevreleyen tek şey buydu.

Muhafızlar bana çok fazla demir mi enjekte etmişti? Bu yüzden mi Estrella'yı bağımız aracılığıyla hissedemiyordum?

Bir elimi göğsüme götürerek bu düşünceye eşlik eden acıyı dindirdim. Ondan ayrılmak ölümden bile daha kötü bir kaderdi ama hayatlarımızı birbirine bağlamıştık.

Bensiz.

Takip etmeliydi.

"Estrella?" Etrafımı saran Boşluğa bakarak seslendim. Bulabileceğim kimse yoktu, öbür dünyaya sürüklenirken çağırma cevap verecek bir eş de yoktu.

"Seni duyamaz," dedi bir erkek sesi ve beni topuklarımın üzerinde dönmeye zorladı. Arkamda durmuş, vücudu kıpırdamadan beni izliyordu. Şok beni ele geçirdi; yıllarca çalışarak geliştirdiğim Fae duyularımın birinin bana sinsice yaklaşması pek sık rastlanan bir şey değildi.

"Kimsin sen? Beni neden buraya getirdiniz?" diye sordum, çünkü Estrella'nın yanımda olmadığına doğrulanması, sonuçta ölmediğim anlamına geliyordu. Âlemler arasındaki Boşluk'ta yaşayan hiçbir varlığın yeri yoktu. Buradaki varlığım başlı başına korkunç bir iğrençlikti.

"Onu hayatta tutun. Bedeli ne olursa olsun," dedi erkek. Bu emre eşlik eden hiçbir duygu izi yoktu, sadece bana verilen görevin yalın gerçekliği vardı.

"O benim eşim. Elbette onu hayatta tutacağım." Alay ettim, belki de, sadece belki de Estrella'dan başka birini kastettiğini düşünürken gözlerim seğirdi. Fallon'u kastetmiş olabilir mi?

Estrella'nın uykusunda feribotçunun önüne sürüklenmesiyle birlikte tesadüfler göz ardı edilemeyecek kadar büyüktü. Yine de Moroî'nin ördüğü kader her neyse, Estrella'nın onun dışında var olacağı umuduna tutunmuştum. Bildiğimiz dünyanın kaderine bağlı olmayan bir hayat yaşamakta özgür olacak, iç karartıcı dünyamızın imkânsızlığına aldırmadan mutluluğa giden bir yol bulacaktı.

"Kendi kibrin senin sonun olacak," diye karşılık verdi erkek, başını yana eğerek. "Kaderin seni onun için neden seçtiğini asla anlayamayacağım."

"Hayatımı onunkine bağladım. Yaşamalarını sağlamak için elimden gelen her şeyi yaptım çünkü onsuz bir hayat düşünemiyorum. Daha ne yapabilirim?" diye sordum. Cevap ne olursa olsun, yapacaktım. Fedakârlık ne olursa olsun, onu yapardım.

"Sanki o zayıf ve sen kurtarıcıymışsın gibi davranmayı bırakabilirsin. Hayatlarınız arasındaki bağı onun için bir fayda olarak görüyorsunuz, ancak bunun nedeni kendi hayatınızın onunkinden daha uzun olacağını varsaymanız. O artık insan değil. Nothrek'in kuralları artık Estrella Barlowe için geçerli değil. Bunu hatırlasan iyi edersin," dedi, çenesi hayal kırıklığı içinde sıkılarak. Gösterdiği ilk duygu belirtisi buydu, başını hafifçe yana eğerek tiksintiyle salladı.

Bana sırtını döndü ve görüş alanımın kenarlarındaki yıldızlar bulanıklaşırken ters yönde yürümeye başladı.

"O nedir?" Ona yardım edebilmem için cehaletimden kurtulmamı sağlayacak cevabı talep ederek seslendim.

Durakladı, kırışmış kaşlarıyla omzunun üzerinden baktı. "Bu bilgi konusunda sana güvenilebileceğini mi düşünüyorsun? Sen ki Mab'ın kölesisin?" diye sordu, kelimeler istediği darbeyi indirmişti. "Kendini bile kurtaramazken onu kurtarmanı nasıl bekleyebilirim?"

Etrafımdaki Boşluk hiçlikte eriyormuş gibi görünürken yıldızlar soldu, yarattıkları duvarlar sarsıldı. Hepsi bir yanılsama, zihninin bir oyunu.

Hiç de Boşluk değildi.

Bakışlarımı beni karşılayan, o sert sözleri söyleyen erkeğe çevirdim. Omzunun üzerinden parıldayan altın gözleriyle beni izlerken şekli eriyip gitti. Yeri boş kalana kadar parçalanırken gece gökyüzüne doğru sürüklendi.

Sadece o altın gözler kaldı.

Estrella

Ateşin yanındaki sandalyeye oturup kollarımı ve bacaklarımı ısıtmaya çalıştım. Masadan uzaklaşan kan izlerine bakmaya dayanamıyordum. Mab'ın iki muhafızı gelmiş, Ophir'in cesedini ayaklarından tutup odadan dışarı sürüklemişti. Malachi'yi, kardeşi olduğunu öğrendiğim, yüzünde gördüğüm ilk yumuşaklık izlerini taşıyan başını taşıması için bıraktılar.

Gözlerimiz çarpıştığı anda bu his kayboldu, yüz ifadesindeki öfke benzersizdi.

Mab onu kontrol edemezse bir sorun olacaktı; öldürülen kardeşi için aradığı intikamın rüzgârı benim adımları taşıyordu. Bana saldıranın Ophir olması ya da bunu Mab'ın emri altında yapmış olması önemli değildi.

Katil bendim. Acı çekmesi gereken bendim.

Yutkundum ve bakışlarımı tekrar ateşe çevirdim. Bana giydirdikleri elbise Ophir'in kanıyla lekelenmiş, metalik kokusu duyularıma işkence etmek için uzanıyordu. Kumaşı çıkarıp yakmaktan başka bir şey istemiyordum ama onun yerine giyebileceğim başka bir şey olup olmadığını bilmiyordum.

Mab masadaki koltuğunda oyalanıyor, konuşmamızın şiddet gösterisiyle rayından çıkmasından son derece hoşnutsuz görünüyordu. Sanki tecavüze uğramam bir anlaşmaya varmamızı imkânsız hale getirmeyecekmiş gibi. Muhafızlar Mab'ın ince elini sallayarak bizi yalnız bıraktılar ve oluşturmuş olabileceğim her türlü tehdidi yok saydılar. Onu test etme arzusu içimde yükseldi ama ben bile bileğimdeki demir yüzünden büyüm sakatlanmışken, keşiflerimin benim için olumlu sonuçlanma ihtimalinin sıfır olduğunu biliyordum.

"Burada ilk dūřmanını edindin," dedi ve ayağa kalkarken şarabını dramatik bir şekilde yudumladı. "Bu akıllıca bir karar değildi."

"Yanılıyorsunuz. Buradaki ilk dūřmanım sendin ve ben daha Alfheimr topraklarına ayak basmadan önce bu rekabete başlamıştık. Hayatının tamamı boyunca eşime karşı yaptıkların, bende asla bir dost bulamayacağını garanti etti," diye ačíkladım, bana doğru birkaç adım atarken başımı dik tutarak. Bana ulaşamadan durdu, yanağımdaki kesieğe ve prangalarımaya baktı.

"Merak etmek zorundayım. Eğer o prangaları çıkarırsam, yaraların taht odasındaki gibi aniden iyileşir mi?" diye sordu elini uzatarak. Tırnağının sivri ucu yanağımdaki kesieğe bastırdı ve taze bir kan akışı akana kadar eti ayırdı. Dudaklarımı büzdüm, parmağını çekip tırnağının ucunu ağzına götürdüğünde geri çekilmeyi reddettim.

"Neden onları çıkarmıyorsun, birlikte öğrenebiliriz?" Meydan okurcasına bir kaşımı kaldırarak teklif ettim.

Dudakları parmağını çevreleyen bir gülümsemeye dönüştü ve sonunda parmağını geri çekti. Her iki eliyle yanaklarımı avuçlamak için öne uzandı, ağzının köşelerinde sanki kasıtlı olarak sivriltilmiş gibi görünen dişlerini ortaya çıkarırken bakışlarıyla buluşmak için başımı yukarı kaldırdı. "Tadın güç gibi ve seninle içim bittiğinde bunun nereden geldiğini öğrenmiş olacağım."

"Cevabı öğrendiğimizde ikimizin de bundan hoşlanacağından şüpheliyim," dedim başımı onun elinden çekerek.

Ben kurtulmak için mücadele ederken tırnakları yanaklarımın derisini sıyrarak tutunmaya çalışıyordu. Deriyi yırtarak pençelerinin uçlarının altında toplandılar.

"Bu şekilde olması gerekmiyor. Senin ve benim dūřman olmamıza gerek yok, Küçük Fare," dedi ve beni, geleceğimde tüm zamanların en güçlü Fae kraliçesiyle rekabetten başka bir řey olduğuna ikna etme çabasıyla bu terim sevgiye benzer bir řeye dönüştü.

Ama Kader benim hikâyemi çoktan yazmıştı ve yapabileceğim hiçbir şey olacakları değiştiremezdi.

Onlar konuştuğunda dinlerdim.

"Peki ya yüzyıllardır işkence ettiğiniz eşim ne olacak? Müttefikiniz olmak için ona verilen zararı görmezden mi gelmem gerekiyor?" Ayağa kalkıp ona sırtımı dönerek sordum. Kendimi Fae'lerin sıkıntılarını görmezden gelmeye ikna edebilsem bile, bu asla yapmaya istekli olacağım bir şey değildi. Onlar beni hiç umursamadı, ben neden onları umursayayım ki?

Ancak Caldris ve Fallon'u önemsliyordum ve ikisi de şu anda Mab tarafından hapsedilmiş durumdaydı.

"Bu dünyada bir kadın olarak yerinizden memnun musunuz? Erkeklerin oyunlarına hapsolmuş ve hayatta istediklerini elde edebilmek için kullanıp istismar edecekleri bir piyondan başka bir şey değil misin? Sence eşinin sevdiği sen misin, yoksa seninle çiftleşmenin ona *vereceği* şey mi?" diye sordu ve soğuk, acı bir kahkaha attı. "Yoksa *özgür* olmak mı istiyorsun?"

Omzumun üzerinden ona baktım. "Benim özgürlüğüm bir başkasının özgürlüğü pahasına olmak zorunda değil. Hepimizin hayatlarımızı istediğimiz gibi yaşamakta özgür olmamamız için hiçbir neden yok," diye açıkladım.

"Senin büyüenden payını alacak. Güçlenecek ve Kral olacak. Beni devirip Gölge Saray'ın Kralı olmayı başarsa da, Kış Sarayı'nın Kralı olarak başa geçse de, seni yanında güzel bir nesne olarak konumlandıracak. Burada doğuştan hakkın yok. Kraliyet mensubu değilsin ve tek bir tahtın bile varisi değilsin. O, Kış Sarayı Kraliçesi ile Gölge Sarayı Kralı'nın oğlu. Sen onun varisliğine kıyasla bir hiçsin," dedi kapıya doğru adım atarak. Orada durakladı ve bana sözleri anlamam için zaman tanıdı.

Yanında güzel bir ödül. Onu seviyordum ve onun da beni her şeyiyle sevdiğine inanıyordum.

Ama bu, hiçbir otoritesi olmayan bir figüran olarak kapana kısılmış olmanın bende yaratacağı boğulma hissini değiştirecek miydi? Mistfell'de Byron'la yaşayacağım hayatın vaadi buydu ama Caldris'in benim için daha fazlasını istediğine inanmak zorundaydım.

"Bir kraliçenin güç sahibi olması mümkündür. Sen tüm Faerie'yi yönetiyorsun. Twyla Kış Sarayı'na komuta ediyor..." Bu konuda yeterince bilgim olmadığı için

diğer saray kraliyet mensuplarıyla konuşmak için.

"Peri'ye hükmediyorum çünkü *onu ben aldım*. Twyla değerli Kış Sarayı'na sahip çünkü eşi ve kocası öldü. Eğer bir erkek onun gücünü çalmak için kalsaydı, çalardı. Kocasını öldüğünden beri neden yeniden evlenmedi sanıyorsun? Çünkü o da benim kadar iyi biliyor ki, geceleri uyumamıza yardımcı olması için kendimize söylediğimiz güzel yalanlara rağmen, erkek meslektaşlarımızla karşılaştırıldığında bir *hiçiz*. Dünyamız, kadınların barışçıl yöneticiler olarak iktidara gelmesine hazır değil" dedi ve sırtını kapıya döndü.

Ben bedenimi büküp bir sonraki kelimelere hazırlanırken o bakışlarımı tuttu. Aramızda asılı kaldılar, sessiz ve ölümcül. Bir kez ortaya döktüğünde bir daha asla duymayacağımı bildiğim kelimeler. Bu, parçası olmak istemediğim ama en kötü korkularımın en derin kısımlarından asla söylemeyeceğim bir şeydi.

Elini uzattı, bir adım bile atmadan bana doğru uzandı. "Bana kendimi hatırlatıyorsun. Genç ve hayat dolu, öfke ve intikam dolu, dünyanın senin yaşadığın türden bir acıyı bilmesi için çaresiz. Bunların hepsine sahip olabilirsin, Küçük Fare. Tek yapman gereken elimi tutmak."

Parmaklarının da cildinin geri kalanı gibi saf ve porselen gibi kaldığını fark ederek ona baktım. Sahip olduğu büyü her neyse, benimkinin beni etkilediği gibi onu fiziksel olarak etkilemiyordu. Imelda'nın parmaklarının uçlarında da aynı gece gökyüzü vardı, gecenin büyüğü tenimize işliyordu.

"Fallon nerede?" Başımı yana eğerek sordum. "Kızınızla ilişkinizi düzeltmekle ilgilenmeniz gerekmiyor mu, yoksa onun size faydalı olacağına dair umudunuzu çoktan yitirdiniz mi?"

"Kızımın adı Maeve," dedi Mab, kapıya dönerken çenesini sıkarak. Kolu kavradı, çevirdi ve eşiğin hemen ötesindeki loş koridora adım atabilmek için çekerek açtı. Orada bir muhafız bekliyordu, varlıkları asla uzakta değildi. Ama kalbimin durmasına neden olan yanındaki yüzdü.

Imelda bana baktı, saçlarının saf beyazı ateş ışığında parlıyordu.

Imelda'nın zarar görmemiş olmasından duyduğum rahatlamayı bir kenara iterek, o anda acı çekiyor olabilecek diğer arkadaşlarımıza odaklandım.

"Eğer ona zarar verirsen..." Mab'ın kafatasının arkasına bakarak sözümü yarıda kestim. Normal bir varlık uzun zamandır kayıp olan kızının dönüşüne sevinirken, Mab Fallon'un dönüştüğü kişinin gerçekliği karşısında hayal kırıklığına uğramış görünüyordu.

"İşe yaradığını kanıtladığı sürece ona zarar vermek için bir nedenim yok. Sihirsiz olduğunu kanıtlasın diye babasıyla yatmadım. Bir noktada, içinde ne bekliyorsa onu serbest bırakmaktan başka çaresi kalmayacak," dedi Mab.

Imelda'nın yüzü bu sert sözler karşısında öfkeyle seğirdi. İfade yanaklarında dalgalanır dalgalanmaz sustu ve Mab salona adımını atarken kendini kayıtsız kalmaya zorladı.

"Kızı iyileştirin. Şimdilik demirle zincirlenmiş olarak kalacak ve yardıma ihtiyacı var."

Imelda odaya girdi, kapıyı kapatan ve bize birkaç dakika mahremiyet sağlayan görevliye dönüp başıyla selam verdi. Omzuna astığı çantayı hiç konuşmadan masanın üzerine bıraktı ve bana dönüp yüzümü nazik ellerinin arasına aldı. Dokunuşu eve dönmek gibiydi, yumuşak, yatıştırıcı ve Mab'ın dokunuşunun yanlış hissettirdiği her yönden nazikti.

"Estrella," diye mırıldandı usulca, elini başımın arkasına koyup beni göğsüne çekti. Geri çekildiğinde gözleri Ophir'in cesedinin sürüklenerek çıkarıldığı yerdeki kan lekesine kayd. Başparmağını yanağıma dokundurdu ve etimin iki parçasını tekrar bir araya getirirken derimin kaydığını hissettim.

Kaşlarını çattı, geri çekildi ve vücuduma baktı. Bileklerimde demirin ham derime süründüğü yerdeki yanıkların yanından geçti, prangalar çıkarılana kadar onlar için yapabileceği hiçbir şey olmadığını biliyordu.

"Annem güvende mi?" Kimsenin onun varlığından haberdar olmasını istemediğim için fısıldadım. Ta ki onun Mab'ın güvenle sakladığı bir yerde olduğunu bilene kadar.

Bana karşı kullanmak için onu bulamazdı, bu lanetli yerin duvarları içindeki hiç kimse onun varlığını bilemezdi.

Imelda başını salladı. "Vahşi Av ve ben onu Kış Sarayı'nda Twyla'ya gösterdik. Ona bir sığınak verdi, onu meraklı gözlerden olabildiğince uzak tuttu ve sen Mab'dan kurtulana kadar senden bahsetmemesini söyledi. Seninle olan bağlantısını ne kadar az kişi bilirse o kadar iyi olur. Hiçbir şey olmasa bile, sen burada ne kadar kalırsan kal, hayatının geri kalanını rahatça yaşayabilecek. Mistfell'de sahip olduğundan daha iyi bir hayat bu," diye cevap verdi. Sözlerinin anlamı açıktı ve bir şimşek gibi göğsüme çarptı.

Caldris Mab'a karşı savaşmış ve *ömür boyu* onun tutsağı olmuştu. İnsan annem ömrünü tamamlamadan önce Mab'dan kaçma ihtimalim çok düşüktü.

Muhtemelen onu bir daha göremeyecektim.

Brann ve ben Mistfell'den ilk kaçtığımızda bunun belirgin bir olasılık olduğunu biliyordum. Bu bilgiyi kabullenmek zorundaydım. Ama ona geri dönmenin yolunu bulup onu tekrar elimden almak, düşmanımın başına gelmesini istemeyeceğim zalim bir kaderdi.

"Bu iyi," dedim acıyla başımı sallayarak. Ona asla yanıtlamayacağı o kadar çok sorum vardı ki. Babam hakkında, Brann'ın nasıl olup da hayatımızın bir parçası haline geldiği hakkında.

"Başka bir yerin incindi mi?" Imelda ellerini kollarımda gezdirip yaralanma belirtisi olup olmadığını kontrol ederek sordu. Omuzlarımdaki gergin kaslara bastırdılar, başımın arkasındaki yumruyu bulduğunda kaşları çatıldı. "*Tanrım*. Bu salakların kafadaki bir yaralanmanın ne kadar tehlikeli olabileceği konusunda hiçbir fikri yok. Otur."

Daha önce oturduğum sandalyeye doğru ilerledim, Mab'ın oturduğu yerden belirgin bir şekilde kaçınıyordum. Ona ait hiçbir şeye dokunmak istemiyordum. Imelda malzemelerini çıkardı, yanında taşıdığı bitkileri karıştırırken havan ve havan tokmağını masanın üzerine koydu. İçi kurutulmuş bir şeyle dolu bir kese çıkardı, yedek bir kadehteki şarabı boşalttı ve yaprakları içine koydu. Bir sürahidenden su doldurdu ve bir kaşıkla hızlıca karıştırdı. Duraklayarak tabağımın yanındaki bıçağı aldı ve

parmağına batırdı. Tek bir damla kan kadehe düştü ve soğuk çayın içine sıçradı. Imelda'nın çok renkli gözleri kapandı ve elini kadehin üzerinde yavaş, sabit bir daire çizerek salladı.

Kadim Dil dudaklarından döküldü, sıvı kadehin içinde neredeyse kendi akımını tutuyormuş gibi dönerken kelimeler bir büyü gibiydi. Kadehin tepesinden yükselen buhar, avucunu öpene kadar yavaşça yükseldi. Imelda'nın gözleri fal taşı gibi açıldı. Benim görüş açımdan, gözleri açılırken sadece gözlerindeki beyazı görebiliyordum. Gözbebeği normal, parlak tonuna geri dönmeden önce bir anlığına parlayan bir ışık titreşti.

"İç," diye emretti ve yüzündeki sert ifade bana tartışacak çok az alan bıraktı. Bardağı ağızıma götürdüm, boğazımdan aşağı kayarken tadının dilimin üzerinden geçmesine izin verdim.

"Fallon'u gördün mü?" Bardağı geri uzatırken sordum.

Onu aldı ve havanda taze otları öğütmeye başlarken masanın üzerine koydu. Gerektiği kadar su ekleyerek bir çeşit macun oluşturdu.

Sadece başını salladı ve işine odaklandı. Fallon uyum sağlama ve hayatta kalma konusunda içimizdeki en zeki kişiydi. Üçümüz arasında Mab'ı kızdırma olasılığı en düşük olan oydu, ben bunu yapamayacak gibi görünürken o diline dikkat ediyordu.

"İkimizin de yakın zamanda onu görmemize izin verileceğini sanmıyorum. Eğer Mab ona göz kulak olmaya çalışıyorsa, onu sizden uzak tutacaktır," diye cevap verdi Imelda.

Imelda bıçağı bileğinin üzerinde kaydırarak kanın harca düzenli bir şekilde damlamasını sağladı.

Nefes nefese kaldım. "Ne yapıyorsun?"

Ayağa fırladım, masadan bir bez aldım ve bileğine uzandım. Hüzünlü bir gülümsemeyle kabul etti, yarasının etrafına sardı ve bu tür şeyleri çok sık yaptığını bana gösteren bir şekilde bağladı.

"Kafa yaraları aldatıcı canavarlardır ve görebildiğimizden çok daha fazla hasara neden olabilirler. Bu, size verilen hasarın kalıcı sonuçlar doğurmamasını sağlayacaktır."

Etrafımdan dolaştı, bileğindeki bez kanı yüzünden kırmızıya boyanmıştı.

"Kan kaybından öleceksin."

"Ben bir cadıyım, Estrella. Ölümcül bir yara yüzünden ölemem," diye açıkladı parmaklarıyla başımın arkasındaki şişliğe bastırarak. Başımın tamamı zonklarken irkildim.

"Ama sahildeki cadılar..." Sustum.

"Yılanın birini boğdu, vücudundaki yaşamı sıktı. Bu doğal bir yılanın eylemi değil, emrini yerine getirmesi için büyülediğin bir yılanın eylemiydi. Bu tür şeylerde büyü vardır ve yalnızca başka bir yaratığın büyüğü ya da kendi büyüümüzün tamamen boşaltılması bir cadının hayatına son verebilir," dedi ve yumrunun üzerine kalın bir macun tabakası sürdü. "Bunu gece boyunca üzerinde bırak ve sabah yıka. Baş ağrınıza ve şişliğe iyi gelecektir."

"Tamam," dedim, talimatlarına uyacağımı biliyordum. Onun fedakârlığının ve kendini kesmekten duyduğu acının boşa gitmesine izin verme şansım yoktu.

Etrafımdan dolanıp önüme geçti ve elmacık kemiğimdeki kesige kalan macunu sürdü. "Bana Fae'ler hakkında ne bildiğini anlat," dedi bana bakarak. Ağzı sert bir çizgiye dönüştü ve cevabımı beklerken dudakları büzüldü. Yüzündeki sabırsızlığa rağmen parmakları nazikti, lapayı yaramın vadisine dikkatlice sürüyordu.

"Korkmam gereken korkunç yaratıklar olduklarını," dedim, ses tonum kuşkuyla yükseliyordu. Alnındaki hilal beni büyülerken, onun hararetli bakışlarından başımı çeviremiyordum.

Imelda sonunda gözlerini devirdi ve parmaklarını yaramdan çekip çantasından çıkardığı bir beze sildi. "Fae'ler kendi kurallarına göre hareket ederler. Bazıları sizin için geçerli olacak, bazıları ise olmayacak - artık insan olmadığınızı biliyoruz. Bir Fae olarak, sözünüze sadık kalmak istemiyorsanız bir şeyi üç kez söylemeyin. Üç yasası onu bağlayıcı kılar ve bu yemini bozmanın tek yolu ölümdür. Aynı şey kan yeminleri için de geçerlidir. Artık daha fazla anlam taşıyorlar ve bozulamazlar; bir iyilik borçlu olacaksın ve bu buradaki hiç kimseye borçlu olmak isteyeceğin bir şey değil," dedi ve kapıya doğru bakarken sesi kesildi.

Muhafızlar onu alıp götürmeden önce zamanımızın kısıtlı olduğunu o da benim kadar biliyordu. Neden geldiğini sormak istedim ama buna gerek yoktu. Fallon ve ben nereye gidersek o da oraya giderdi. Aramızdaki bağ böyleydi; anlamadığımız bir şekilde birbirimize bağlıydık.

"Fae'ler yalan söyleyemez," dedim ve onun listesine bir kural daha ekledim. Sanırım bu kural artık benim için de geçerliydi ve beni gerçek dışı şeyler mırıldanmaktan aciz bırakıyordu.

"Ancak çok geç olana kadar asla fark edemeyeceğiniz şekillerde gerçeğin etrafında dans edebilirler. Daha azı daha çoktur. Yalan söyleyemeyeceğinize göre, hiç konuşmamaya çalışın. Senin için zor olduğunu biliyorum," dedi küçük bir gülümsemeyle.

Tenim sıcaklıkla uğulduyor, etim yavaş yavaş iyileşmeye başladığını hissediyordu. Cadıların büyüğü ve bunun Fae'lerin büyüğüyle nasıl karşılaştırıldığı, cadıların büyüğünün neden benim büyümü uzak tutan demir ablukayı aşabildiği hakkında pek çok sorum vardı.

"Asla ama asla bir periye isminizi vermeyin. Bu onlara senin üzerinde güç verir. Saklayabildiğiniz kadar saklayın, gerçi uzun süre sır olarak saklamanın mümkün olacağından şüpheliyim. Caldri's'in, Fallon'un ya da benim ağzımdan tek bir kelime kaçırırsan adın öğrenilir ama daha önce konuşmadığımız bir kurala uymak zorundasın," dedi Imelda kapının hemen dışında anahtar sesleri duyulurken.

"Ne?" diye sordum. Sesim telaşlı bir fısıltıya dönüşerek sordum.

Anahtar kilide girdi ve Imelda bana son kuralı söylemek için acele ederken zaman yavaşlıyor gibiydi.

"Bir Periden asla hediye kabul etmeyin ve eğer size zorla bir hediye verirlerse, hiçbir koşulda bunun için onlara teşekkür etmeyin. Bu minnettarlık anlamına gelir ve bu da gelecekte borç istemek için kullanabilecekleri bir şeydir. Eğer Mab size bir hediye verirse, bunun için minnettar olmamalısınız. Susuzluktan ölmek üzereyken sana su verse bile kayıtsız kalacaksınız. Anladın mı?" Imelda kapı açılırken şöyle dedi.

İsimsiz muhafız odaya girdiğinde benden uzaklaştı ve malzemelerini topladı. Ayağa kalktığımda bana yukarıdan aşağıya baktı, oluşturduğum ya da oluşturabileceğim tehdidi değerlendirdi. Mantiğının korkusuyla savaştığı, beni bir bakışta etkileyici bulmadığı o an anlamıştım ama ölümsüz Peri arkadaşını öldürmüştüm.

Gülümsedim, içimde savaşılan çatışmaya rağmen yüzümü kibre zorladım. Bir adam öldürmüştüm -aslında vahşice- ve nefsi müdafaa da olsa, sebep olduğum her ölümün lekesini ruhumda hissediyordum. Fae'ler gibi pişmanlık duymadan öldürmek *istemiyordum*.

Bunu yaptığım gün, insanlığımı gerçekten kaybettiğim gün olacaktı.

Oflayarak dikkatini Imelda'ya çevirdi. "Zaman doldu Cadı," diyerek kapı aralığında çıktı ve Imelda'nın içeri girmesi için elini salladı.

Çantasını omzuna attı, çantanın içinden geçip koridorda kaybolurken bana zar zor baktı. Amacının benden uzak durmak olduğunu biliyordum. Fallon'u önemsemediğini iddia edemezdi ama ben de onun için önemsiz olabilirdim.

Onun güvenliği için böylesi daha iyiydi ama göğsümdeki acıyı dindirmek için hiçbir şey yapmadı. Ophir'le hayatta kalma mücadelem sırasında Caldris'le aramdaki bağ bir noktada kopmuş ve beni endişeli bir halde bırakmıştı. Düşüncelerimi kimin duyabileceğini bilmediğimden, paniğimi ancak odamda başkalarının olmasıyla dizginleyebilmişim. Onlara yanlışlıkla paylaşmamın güvenli olmayacağı herhangi bir bilgi vermek istemiyordum ve Fae'lerin tüm yetenekleri hakkında tam bir ders alana kadar bu riski göze alamazdım.

Ama şimdi yalnızken, kafamın içinde tek başıma hapsolmanın ne kadar sessiz olduğunu fark ettim. Bir zamanlar o anların yalnızlığı için yaşamıştım.

Şimdi sadece dostumun içimde homurdanan kızgınlığını hissetmeyi arzuluyordum.

Caldris

Bir boğazın temizlenmesi beni uyandırdı ve gözlerimi açmadan önce hücremde bana eziyet etmeye kimin geldiğini biliyordum. Bedenim ağırlaşmış, halsizleşmiş ve hareket edemez hale gelmişti. Gözlerimi açmaya zorlamak, isterse benden her şeyimi alabilecek olan kadına bakmak için tüm enerjimi harcadım.

"Eşim nerede?" Sesim kısık bir şekilde sordum.

Boğazımı yakan alevler, demirin beni ne kadar uzun süre baygın tuttuğuna dair ilk ipucuydu. Rüyamın bulanık kalıntıları hafızamın kenarlarında geziniyor, onlara gereken ilgiyi gösterirsem beni tüketmekle tehdit ediyordu. Vücudumu yan dönmeye zorlarken parmaklarımın arasından kayıp gittiler, bir avucumu vücudumun altındaki taş bastırdım ve doğrulmak için kendimi itmeye çalıştım.

"Şu anda senden çok daha iyi durumda," dedi Mab, kollarını göğsünde kavuşturup bana bakarken. Demir parmaklıklardan uzak durdu, zindanları her daim saran iğrenç, nemli ölüm ve çürüme kokusundan tiksinerik burnunu kırıştırdı. "Seni buraya kapatmam için beni zorlamak zorunda mısın? Kendimi bu pis kokuya maruz bırakmaktan ne kadar nefret ettiğimi biliyorsun."

"Rahatsızlık verdiğim için özür dilerim Kraliçem," diye mırıldandım ve bedenim işbirliği yapmayınca sırtüstü düştüm.

Bırakın ayakta durmayı, kendimi oturmaya bile zorlayamıyordum. Demir beni eşimi korumaktan aciz hale getirmişti, sanki kafes bunu zaten yapmamış gibi. Kalbimi saran yılan başlı başına yeterli bir kafesti.

İnandığım her şeye ters düşse bile Mab'ın emirlerine itaat etmemi istedi.

Estrella'nın rahatlama hissi bağdan aşağıya doğru titreşti, ben uyandıkça beni hissetmeye başladı. Endişesini, benim için duyduğu korkuyu hissettim ve buna karşılık suçluluk duygusu beni sardı. Tüm parçalarımın bu kadar ayrı kalmak yıkıcı olmalıydı ve hala nefes aldığını bilmek için bedenini görmeden hayatta kalabileceğimden emin değildim.

"Sadakatinizi kazanmak için ne yapmalıyım? Eşin seni takip edecek ve düşman olmamızı hiç istemiyorum. Üçümüzün tek bir amaç için birleştiğini düşün Caldris," dedi gözleri parlayarak. Mab'ın yüzünde şimdiye kadar gördüğüm en yakın şey umuttu, sanki sadece hayal etmeye cesaret edebildiği bir şey sonunda avucunun içindeymiş gibi.

"Fae'leri zincire vurulmuş halde görmek istiyorsun," dedim, suçlama aramızda çınılıyordu.

Ben çocukken bile asla sır saklamazdı. Bana ve babama karşı açık ve netti, arzularını kelimelere döküyordu.

"Fae'lerin birbirleriyle barış içinde olduğunu görmek istiyorum. Fae'lerin insanlar arasında Tanrılar olarak hak ettikleri yeri aldıkları Eski Günlere dönmek istiyorum. Saraylarımızın aralarında çekişme ve savaş olmadan bir arada yaşamasını istiyorum. Seelie ve Unseelie Saraylarının, sen doğmadan önce onları neredeyse mahveden savaşlara geri dönmesini istemiyorum. Sen o zamanın dehşetini bilemeyecek kadar küçüksün ama ben onları dün gibi hatırlıyorum," dedi ve yüzündeki gülümseme kayboldu.

"Kendi korkularınızı hafifletmek için bütün bir ırkı hapsedemezsiniz. Bu sizi, sarayları adına savaş suçu işleyen Fae'ler kadar kötü yapar," dedim, boğazımdan bir öksürük çıkarken.

"Senin gönüllü yardımın olsun ya da olmasın, istediğim her şeyi yapacağım. Alfheimr için ne dilersen dile, sen ve eşinin benim silahlarım olacağını biliyor olmalısın. Neden sadık bir müttefik olarak yanımda durma lüksünün tadını çıkarmayasınız? İkinize hükmetmeniz için Kış Sarayı'nı verebilirim. *Mutlu* olabilirsiniz. Sizin için istediğim şey bu," diye açıkladı.

Bu sözler uzun bir aldatmacalar silsilesinin ilkiymiş gibi geldi. Daha önce hiç beni manipüle etme zahmetine girmemişti, çünkü istediğini elde edebileceğini biliyordu.

Ne olursa olsun benden istediği buydu. Ama Estrella tamamen başka bir canavardı. Büyüsü tamamen oluşmuştu ve savaşmak için içinde bekliyordu.

Mab, Estrella ona borçlu olmadığı ya da başka bir şekilde kabul etmediği sürece kalbine bir yılan dolayamazdı ve bunu yapmak için demir prangaları çıkarması gerekecekti. Eşimi kendi iradesine bağlamak için tek seçeneği şu an için ulaşamayacağı bir yerdeydi.

Benim içimden geçmek dışında.

"Ruhumu kendi iradenle uzun zaman önce kirlettin ve öbür dünyada beni *Helhaim*'den başka bir şeyin beklediğine dair umudumu kaybettim. Ama eşimin ruhu benim için dünyadaki en değerli şey ve onu da aynı kadere mahkûm etmene yardım etmeyeceğim. Senin büyüünün bile sınırları var ve bence eşinle tanışmanın vakti geldi," diye homurdandım ve bir kolumu başımın üzerine attım. Kafatasımın altından geçirmeyi başardım ve Mab'ın sinirli bakışlarıyla karşılaşmak için başımı çevirirken kendime bir yastık sundum.

"Bana meydan okuyabilmen için onunla eş bağını tamamlamana izin vereceğimi mi sanıyorsun?" diye sordu.

Kadından bir kahkaha yükseldi. Her şey soğuk ve içi boştu, sahip olması gereken tüm sıcaklıktan yoksundu. Uzun zaman önce, lanetli mücevher onu ruhsuz, karanlık ve zalim bir yaratığa dönüştürene kadar Mab'ın Yaz Sarayı'nın Prensesi olduğunu unutmak o kadar kolaydı ki.

"Kendimden bahsetmiyordum," diyerek varsayımını düzelttim. Yanında geçirdiğim yüzyıllar boyunca Mab hakkında öğrendiğim bir şey varsa, o da tüm erkeklerin güç istediğini düşünmesiydi. Hepsi kullanmak isterdi. Hepsi dişi eşlerinden daha güçlü olmak isterdi, çünkü dünyada erkeklerin tarzı buydu.

Estrella'nın daha güçlü olması umurumda değildi. Bana hükmetmesi ve benim de onun yanında bir figüran olmam umurumda değildi. Tek istediğim tüm ihtişamıyla onun yanında durmaktı.

Tek istediğim onu sonsuza dek sevmekti.

Bu onun her şeyini sevmek demekti. Dilimi kaplayacak kadar güçlü bir sihre sahip olan güçlü yanlarını. Koşulsuz sevgiye o kadar alışkın olmayan tatlı kısımları ki, ona şüpheyle bakıyordu. Sevgi

Zor bir hayatın kavurduğu masum çiçek ve onun küllerinden doğan, kendisine yapılan yanlışları düzeltmeye hazır dişi.

Aşk *buydu*. Mab'ın aşk sandığı şey değil.

"Bu kızın bana meydan okuyacak kadar güçlü olduğunu mu sanıyorsun?" diye sordu kahkahalar atarak. Estrella'yı kullanmak istiyordu şüphesiz; ama Mab'ın Estrella'dan gerçekten korkması için, dışarıda ondan daha güçlü varlıklar olduğunu kabul etmesi gerekirdi.

İlkeller ortadan kaybolmuş, buranın yönetimini Tanrılara bırakmıştı ve Mab kendini hepsinin en önünde konumlandırmıştı. Buna ne meydan okuyabilirdi ki?

Mab'ın gülümsemesi genişledi, zalim mizah anlayışı yüz hatlarını ele geçirdi.

"Eğlenmeyeli çok uzun zaman oldu, Caldris. Yüzyıllar önce eğlenceli olmayı bıraktın, ama *bu*?" dedi ve yüzükoyun yattığım bedenimi işaret etti. Eşime ulaşmak için demir kafesimin duvarlarını yıkmamı engellemek için bana demir enjekte etmek zorunda kaldıkları yeri. Mab'a bana karşı kullanabileceği tek bir duygu verecek kadar herhangi bir şeyi önemsemeyeli yüzyıllar olmuştu. "Senin bu tarafınla oynayabilirim."

Tekrar ayağa kalkmaya çalıştığımda Mab'ın son sözleri kafamda çınladı ama o çoktan topuklarının üzerinde dönmüştü. Beni kafesime bıraktı.

Arkadaşımın ne yapacağımı Tanrı bilir.

Sikeyim.

Estrella

Dizlerimi göğsüme doğru kıvrarak oturdum, sırtımı odanın köşesindeki duvara dayadım. Taş, elbisemin kumaşından bile bana sürtünüyordu. Bir yatak bana ait olduğunu iddia etmek için bekliyordu, ama kendimi üzerine uzanmaya zorlayamadım, kendimi uykuya dalmaya yol açacağını bildiğim bir şekilde rahatlamaya getiremedim. Saatlerce köşede oturduktan sonra bile göz kapaklarım rahat edemeyeceğim kadar ağır geliyordu. Uykunun savunmasızlığı bu yerde sahip olmadığım bir lükstü, bileklerim prangalarla bağlıyken ve büyüm sakatlanmışken değil.

Tek savunmam kendimi fiziksel olarak koruyabilmemdi. Şu anda etrafımdaki Fae'ler kadar güçlü olabilirdim ama bu, geldiğini göremediğim bir saldırının üstesinden gelebileceğim anlamına gelmiyordu. Tek şansım gözlerimin açık olması ve bana zarar vermek isteyenlere karşı duyularımın tetikte olmasıydı.

Kaç saatin geçtiğini takip edemiyordum, orada oturup beklerken beni ele geçiren uykunun zayıf kalıntıları yüzünden kaç dakika ya da saat kaybettiğimi asla bilemiyordum. Mab'ın işbirliğini kazanmak için yeni bir stratejiyle geri dönmesi an meselesiydi. Tehditler işe yaramamıştı. Arkadaşım olmak işe yaramamıştı.

Bana uzun zamandır aradığım özgürlüğü sunmak da onun işine gelmemişti. Vaat ettiği özgürlüğü ne kadar arzuluyor olursam olayım, ona ulaşmak için bir zorba olmayacaktım. Özgürlüğüm, diğer masum insanların özgürlükleri ve hayatları pahasına olmayacaktı.

Tekrar daldım; gözlerim birkaç dakikalığına dalgalanarak kapandı. Caldri's'in öfkesi beni uyandırdı. Sudaki bir dalgalanma gibi bağdan aşağıya doğru titreşti. Öfke

Aramızdaki ipler gerildi, beni dik oturmaya ve komodinden bir şamdan almaya zorladı. Parmaklarımı etrafına doladım, mumun kendisini kenara ittim ve gümüşün ağırlığını test ettim.

Yavaşça ayağa kalktım ve kilitli olduğunu zaten bildiğim kapıya doğru ilerledim. Köşeme çekilmeden önce kontrol etmişim, uyku ve uyanıklık alemleri arasında sürüklenecek kadar uzun süre volta atmayı bırakırsam anahtarın takılma sesinin beni uyandırmaya yeteceğini umuyordum. Eşime dair hislerim onunla birlikte değişti, fiziksel formu zindanda hareket ediyordu. O yaklaştıkça bu his güçleniyor gibiydi ve ben de kulağımı kapıya dayayıp diğer taraftaki sesleri dinlemeye başladım.

Kaçtığı için mi hareket etti, yoksa Mab'ın defalarca canını yakmaktan çekinmediğini kanıtladığı erkek için başka planları mı vardı, emin olamadım.

Kapının tokmağını bir kez daha denedim, bir o yana bir bu yana çevirdim ve dönmeyi reddedince hayal kırıklığı içinde homurdandım. Şamdanın tabanını sert kapıya vurarak, gümüşün taş ve ahşap yapıyı kaplayan telkari detaylara çarpma şeklinden irkildim.

"Sessiz ol, *Pet*," diye bağırdı Malachi diğer taraftan, sesindeki tehdit beni bir adım geri atmaya zorladı. "Mab seni korumak için yanında değilken, seni susturmak için oraya kendim gelmek zorunda kalmamı istemezsin."

"Sen de mi kafanı kaybetmeye heveslisin?" Ağabeyinin anısına yapılan hakaretin daha ileri gitmesine izin vermemek için dilimin ucunu ısırarak tersledim.

"Ya tanıdığım en cesur insansın ya da en aptal," diye seslendi.

Sesindeki kahkahayı neredeyse duyabiliyordum. Bu dostça bir kahkaha değildi; daha ziyade hafif ve esprili olan her şeyle alay eder gibiydi. O anda bana saldırmak yerine eğlenmeyi seçtiği için kendimi şanslı saydım, çünkü hayatım için başka bir fiziksel mücadeleye hazır olduğumdan emin değildim.

"Ben insan falan değilim," diye hatırlattım ona, kapıdan uzaklaşıp odamda bir ileri bir geri volta atarken.

Arkadaşım dışarıda bir yerlerdeydi ve onun iyi olduğuna dair tek güvencem, bağından hissettiğim acı eksikliğiydi. Saatler içinde solmuştu.

Uyandığından beri, vücudu ona verilen hasarı yavaş yavaş iyileştirmeyi başarmıştı. Bu, vücudunun bir kez daha normal şekilde çalışabilmesi için demir prangalarını bir noktada çıkarmış olmaları gerektiği anlamına geliyordu.

Mab kalbimin etrafına da bir yılan koymadığı sürece bu ayrıcalığı elde etmem pek mümkün değildi.

Dışarıdaki kargaşa, her ne sebeple olursa olsun onu bana getirdiklerini doğrulayana kadar varlığı daha da yakınlaştı. Mab'ın kalbinin iyiliğinden dolayı buna izin vermediğinden şüphe duymadan, kavuşmamızın ardından gelecek acı ve ıstırap için kendimi hazırladım.

Anahtar kilide girdi, metalin metale sürtünme sesi kalbimin hızlanmasına neden oldu. Kapıyı dikkatle izledim. Kapı kolu döndü, diğer tarafta beliren ilk yüz *onun* yüzü olunca elimdeki mum çubuğunu kenara fırlatmak zorunda kaldım.

Caldris yavaşça odaya girip etrafını kolaçan ederken elleri iki yanında bana baktı. Tuzakları kontrol ediyor, odanın farklı köşelerini inceliyor ve sonunda bakışlarının tüm gücüyle bir kez daha benimkilerin üzerine düşmesine izin veriyordu.

"Yıldızım," diye mırıldandı, ismimden dikkatle kaçınarak. Mab'ın adımı zaten bilip bilmediğini bilmiyordum, ama bir tür koruma gösterisi için minnettardım.

Beni içten etkileyecek her ne sihre sahipse, bunu yapmak için benim adıma ihtiyacı vardı.

"Caelum," dedim, omzunun üzerinden Mab'ın odaya girdiği yere bakarak. Bakışlarını kaçırdı, bize bir anlık mahremiyet tanıyormuş gibi görünüyordu. İçimi bir rahatlama kapladı, onunki ve benimki aramızda tek bir kütleye dönüştü. Benimkinin nerede bitip onunkinin nerede başladığını anlayamıyordum, birbirimizi çoğunlukla zarar görmemiş görmenin verdiği rahatlık neredeyse kör edici bir yoğunluğa dönüşmüştü.

İleri atıldım. Ağırlığımı vücuduna vererek beni kollarıyla sarmasına izin verdim. Prangalara başka bir nedenden dolayı lanet ettim, elimden geldiğince dikkatlice tenine değmelerini engellemek zorundaydım. Kendimi onun kollarına atıp, Hollow'a yaptığımız yolculukta sık sık protesto ettiğim şekilde beni kucağına almasına izin verebileceğim yerde

Dağlar, sadece çenesinin başıma yaslanması ve ellerinin sırtımda olmasıyla yetinebildim.

"Yaralandın mı?" diye sordu, sonunda bana bakmak için geri çekildi.

Yüzümdeki kesik kabuk bağlamıştı, Imelda'nın macunu yarayı dış etkenlerden korumak için sertleşen bir tür balmumu oluşturmuştu. Başparmağı hafifçe dokundu, burun delikleri açılırken ve çenesi sıkılırken yüzeyi çatlatmamaya dikkat etti.

"Bunu kim yaptı?" diye sordu, bakışlarında intikam vaadi yanıyordu. Bana zarar veren herkesi öldürecekti. Yaşadığım her acıyı onlara on katıyla hissettirecekti.

Çünkü ben onundum, o da benim.

"Zahmet etmene gerek yok hayatım. O zaten öldü," dedi Mab, yerdeki kan lekesinin adımlarını takip ederken hafif, genç bir kahkaha attı. Ayakkabıları bugün siyah düz terliklerdi. Onları çıkardı ve üzerinde dans ederken çıplak ayaklarını kabuk bağlamış kana batırdı.

Malachi irkildi; açık kapı aralığında oyalanırken öfkesi yüzünden okunuyordu. Gözlerini benimkilerden ancak bir hizmetçinin odaya girmesi için yolundan çekildiğinde ayırdı. Yüzünün yan tarafında, boynundan aşağıya doğru ilerleyen pullar vardı. Yanında tek bir kova su getirdi, sonra kollarını sıvadı ve önceki gece banyomdan sonra diğerlerinin boşaltıp temizlediği leğene boşalttı. Ellerini leğenin üzerinde salladı, yumuşak, dansı andıran bir ritimle daireler çizdi. Leğen suyla doldu, büyüsüyle küvet dolana kadar genişledi ve büyüdü.

Başka bir hizmetçi odaya girdi ve yatağın üzerine yeni bir giysi yığını bıraktı. Biri erkek, diğeri kadın olmak üzere iki takım vardı. Caldri için seçilen tunik ve pantolon gecenin siyahıydı, tüm renklerden yoksundu. Benim için seçilen elbise, üzerinde durduğu siyah yatak takımıyla tezat oluşturacak şekilde, yılan derisi renginde, en koyu yeşildi.

Hizmetkârlar odadan çıkarken Mab, "Yarın ikinizin de giymesi için," diye cevap verdi.

Temiz giysilerimizi giyip banyo yaptıktan sonra Mab'a inanmayan bakışlarla baktım.

"Yarın ne olacak?" Caldri belindeki kavrayışını sıkılaştırırken endişeyle yutkunarak sordum. Mab'a bakabilmek için yerimizi değiştirdi ve sanki beni Havanın ve Karanlığın Kraliçesi'nden koruyabilecekmiş gibi beni kucağına aldı.

Sanki ikimiz de şu anda kendimizi Mab'dan koruyabilirmişiz gibi.

Mab cevap olarak gözlerini devirdi ve odaya doğru bir adım daha attı. Pencereye doğru ilerledi ve perdeleri çekerek dışarıdan loş ışık içeri girene kadar açtı. Dışarıda ne bulabileceğimi bilmediğim için onları açmaya cesaret edememiştim. Gölge Sarayı hakkında hiçbir şey bilmiyordum, sadece içinde mahsur kaldığımda uyanmıştım, ama ışık filtrelenmiş bir tür güneş ışığını ima ediyordu.

"İğrençleşme," diye mırıldandı başını sallayarak. "Birbirinize olan aptalca bağlılığınızla beni zaten hayal kırıklığına uğrattınız. Ayrılmaya dayanamıyormuşsunuz gibi davranarak durumu daha da kötüleştirmeyin. Kimse karşılıklı bağımlılıktan hoşlanmaz."

"Bunu, varisini doğurduktan sonra kendi eşini uykusunda katleden kadın söylüyor," dedi Caldri ve Fallon'un babasına ne olduğuna dair ilk ipucunu verdi. Mab'ın pençelerinde sıkışıp kalmışken bu boşluğu doldurmak isteyeceğini bildiğim için kalbim göğsümde sıkışmıştı. Mab'ın onu öldürdüğüne göre, ondan birazcık bile olsa daha iyi biri olmalıydı.

"Bu çok şeyi açıklıyor," diye mırıldandım, Caldri'nin eşine ulaşamadığında bir Fae'yi tüketen deliliğin yarısında olduğunu nasıl iddia ettiğini düşünerek. Mab'ın ruhunun diğer yarısı sadece kayıp değil, aynı zamanda ölmüştü, hem de kendi eliyle.

Kötülüğünün ve neden olduğu kaosun ne kadarı buna bağlanabilir?

"Diline dikkat et," diye tısladı Mab ve Caldri, Mab ona ters ters bakarken dişlerini sıktı. "Yoksa dilini koparırım." Normalde sebep olduğu ölüm ve katliamla gurur duyması gerekirken, uyguladığı şiddet yüzünden duyduğu öfke karakterine aykırı görünüyordu. Ophir'in ölümünden ya da buna kendisinin sebep olmasından dolayı zerre kadar suçluluk hissetmemişti ama eşinden bahsedilmesi onu derinden etkilemişti.

Aradaki bağı hissetmiş, hatta belki de kısa bir süreliğine aşkı tatmıştı. Ve yine de kendini ondan kurtarmayı seçmişti.

"Onu seviyordun," dedim, farkına vardığımda nefesim ciğerlerimden dışarı fırladı.

Caldris yanımda durdu, bakışları bana döndü. İnançsızlığı aramızdaki bağı yayılıyor, bunun mümkün olduğuna inanmadığını belli ediyordu. Ama ben hayatımda hiçbir şeyden emin olmadığım kadar emindim; Hava ve Karanlığın Kraliçesi, eşini öldürmeden önce ona karşı bir şeyler hissetmişti.

Mab kaşlarını çatarken başını sallayarak, "Elbette yaptım," diye alay etti. "Ama aşk bir zayıflıktır ve kimsenin onunla olan bağımlı bana karşı kullanmasına izin vermem. Benim izimden gidip eşini uykusunda öldürürsen çok daha iyi bir durumda olursun, Küçük Fare. Bunun için seni suçlamam. Aslında, bu sadece senin hakkındaki düşüncelerimi güçlendirir. En çok sevdiğin şeyi öldürmek kolay bir iş değildir. Belki de yapacağın en zor seçimdir."

Caldris'in göğsüne daha da sokularak, onun beni sarmaladığı hissinin beni rahatlatmasına izin verdim. Artık onu kabul ettiğim için hayatımı onsuz hayal edemiyordum ve onu kalbinden bıçaklamayı bile *düşündüğüm* gece, itiraf etmek istediğimden daha fazla aklımdan çıkmıyordu. Bunu şimdi yapmak hayal bile edilemezdi ve o hançeri onun kalbine saplamaktansa kendi kalbime saplamayı tercih ederdim.

"Bu korkakların tercihi," dedim ve başımı kaldırıp kısa bir süre dostuma baktım. Bakışlarımı tuttu, öne doğru eğilip ağzını alnıma değdirirken buz gibi bakışları benimkileri yakaladı. Konuşmadan önce dikkatimi tekrar Mab'a çevirdim. "Bana zarar verebilirsin. Beni kırmaya çalışabilirsin. Ama ondan asla vazgeçmeyeceğim. Beni bekleyen şeyin, sebep olacağın tüm acılara değeceğini biliyorum."

Mab'ın gözleri kapandı ve dilini dişlerinin üzerinde gezdirirken başını salladı. "Kararın beni hayal kırıklığına uğratmadı dersem yalan söylemiş olurum ama eşini her gün görmene izin vereceğim."

Caldris onun sözleri karşısında sustu ve şüphelerimi doğruladı. Bir yanıt vermeyi düşünerek alt dudağımı dişlerimin arasına aldım.

"Peki karşılığında ne bekliyorsun?" Caldris, Peri oyunlarının etrafında dans etme zahmetine girmeden sordu. Bir şey istiyordu ve bunu elde etmek için ödün vermeye hazırdı. Aynı fikirde olduğumuz için, Mab söz konusu olduğunda içgüdülerim güvenilir görüldüğü için mutluydum. "Bu ziyaretleri hak edeceksin. Ne olduğunuzu bilmek istiyorum ve bu cevap konusunda sizin de en az benim kadar kaybolduğunuza inanıyorum. Gerçeği birlikte ortaya çıkaracağız. Tek yapması gereken testlerimde işbirliği yapmak ve gece işimiz bittiğinde onun odasında beklemenize izin vereceğim."

kapıya doğru ilerlerken ellerini birleştirerek açıkladı.

"Testler mi?" diye sordum, bunun nelere yol açabileceğini hayal etmemeye çalışırken yüzümdeki kan çekiliyordu. Kadın sadece adını söylediğim için beni kırbaçlayacaksa, kendi çıkarına kullanabileceğini düşündüğü gerçeği ortaya çıkarmak için neye başvuracaktı?

"Hayır," diye homurdandı Caldris, belimi sıkıca kavradı. Parmakları elbisemin kumaşına saplandı ve beni koruma ihtiyacını bastırmaya çalışırken elbisemin altındaki eti zedeledi.

"Hayır mı?" Mab sordu, birkaç adım daha yaklaşırken sesi şakacı bir hal aldı. Tam önümüzde durdu ve bir elini uzattı. Pençeli parmağı bana değil, dostumun ön kolunun çıplak tenine dokunmak için uzandı. Temasla birlikte vücudunda bir ürperti dalgalandı, karanlık bir dal altın teninin üzerine bir ağ gibi yayıldı. "Bunu hepimiz için kolaylaştırabilir ve bana sadece bilmek istediğim şeyi söyleyebilirsin."

"Onun ne olduğunu bilmiyorum," dedi Caldris hemen, Mab'ın onun üzerindeki kontrolü kelimeleri boğazından koparıp aldı. Mab'ın elini tutup onu üzerinden atma isteğine güçlkle karşı koyarken, dişlerini sıkarak karşı koydu.

"O zaman bunu kendi başıma çözmem gerekecek. Bu testlerin ne kadar acımasız olacağı tamamen sana ve eşine bağlı," dedi Mab ve parmağını Caldris'ten çekip uzaklaştı. Bana baktı, sanki itiraz etmemi bekliyormuş gibi kaşlarını kaldırdı. Yaptığım hiçbir şeyin onun cevapları almasını engelleyemeyeceğini ve bunu yapmak için bana acımasızca davranmasını engelleyemeyeceğini biliyordum.

"Onun yerine beni kullan. Benim acıma da kendi acısı kadar tepki verecektir," dedi Caldris ve kafamı çevirip ona bakmamı sağladı. Beni korumak için kendi acısını seçtiği onca zamandan sonra benim yerime acı çekmeye gönüllü olmasına şaşırmamalıydım ama bu farklıydı.

"Hayır," dedim, Mab'ın arka plandaki çarpık kahkahasını duymazdan gelerek. Böyle bir fedakârlık yapmasına izin vermeyi reddederek dostuma baktım. Acı bir şeydi, Caldris'in acısının benim hatam olduğunu bilmenin suçluluğu başka bir şeydi.

"Siz ikiniz korkunç derecede tahmin edilebilirsiniz. İkiniz de birbiriniz için kendinizi feda ederseniz, ben kiminle oynayacağım?" diye sordu parmağını yüzüne kaldırarak. Uzun, siyah tırnağını düşünceli bir şekilde yanağına vurdu ve bizi dikkatle inceledi. "Belki ikisi birden?" diye sordu, Malachi'nin kollarını göğsünde kavuşturmuş kapıda beklediği yere bakarak.

"İkisini de severim," diye kabul etti, yüzünü zalim bir gülümseme aydınlatıyordu.

Ona ters ters baktım, kafamda onu öldürmek için verdiğim sözü tekrarlardım ve sadece bir an duraksayıp tutunmak istediğim insanlığı sorguladım. İçimdeki o derin kuyu, eşime zarar vermek isteyenlerin kanına susamış gibi ihtiyaçla zonkluyor gibiydi.

O kuyuyu, orada gizlenen ve saldırmayı bekleyen boşluğu düşünmek istemiyordum.

Caldris'in parmakları buza dönüştü ve öfkesiyle elbisemin kumaşını dondurdu. Bakışlarının izlediği yolu takip etmek için başımı kaldırmadım, içgüdüsel olarak bakışlarını Malachi'nin üzerinde bulacağımı biliyordum. Caldris'in Mab'la savaşmak için yapabilecekleri sınırlıydı ama Malachi daha az zorluk çıkarıyordu.

Mab o anı böldü ve boğazını temizlerken dikkatimi tekrar ona çekti. "Böyle olması gerekmediğini söylediğimde her kelimemde ciddiydim. Senin düşmanın olmak gibi bir niyetim yok, Küçük Fare. Birlikte çok daha güçlü olabileceğimiz bir zamanda değil."

Yalan olmayabilirdi ama öyle *hissettirdi*. En azından ihmal edilmiş bir yalan. Bu öyle bir Faerie oyunuydu ki, başımı kızgınlıkla sallayarak homurdandım.

"Peki ya işbirliği yapmazsam ne olur?" Hepimizin kabul etmesi için gerçeği ortaya koyarak sordum. Caldris ve ben ikimiz de Mab'ın bana olan ilgisinin büyümün gerçekliğini asla öğrenemeyeceği anlamına geldiğini

biliyorduk.

Dünyayı mahvedecek oku fırlatacağı yayı ona veremezdim.

"O zaman onu görmeyeceksin. Belki maskaralıklarınızdan bıcarsam onu gönderirim ya da yoldaşlarımın bir zamanlar yaptıkları gibi ondan keyif almalarına izin veririm. Eğer kaçınabilirsek bu seçeneği değerlendirmemizi önermem," dedi ve ben başımı sallarken beni inceledi. Beklediğimden daha az değildi, ancak tecavüzü bir silah olarak kullanmaya sürekli istekli olması onun hakkındaki fikrimi daha da kötüleştirdi. "Ne? Sana gösterdiğim nezaket için teşekkür etmeyecek misin? Terbiyen nerede senin?"

"Bir Peri'ye herhangi bir şey için teşekkür etmekten daha iyisini bilirim. İnsani hassasiyetlerim burada başımı belaya sokmaktan başka bir işe yaramaz," diye cevap verdim ve onun bir anlık saygıyla kaşlarını kaldırmasına neden oldum. Süslü kapıya doğru döndü ve Malachi'nin yolu göstermesine izin verdi.

"Birlikte geçirdiğiniz gecenin tadını çıkarın. Yarın başlıyoruz, Küçük Fare. Senin için hoş olmayacağından şüpheleniyorum." Bu son sözlerle birlikte kapıdan çekildi ve Malachi'yi bizi dışarıdan kilitlemesi için bıraktı.

Bir gece.

OceanofPDF.com

Caldris

Estrella kilidin dönüşü biter bitmez bana döndü, göğsüme daha sıkı bastırırken gözleri irileşmişti. Prangaları bileklerinden söküp atmak, geride bıraktıkları yaraları iyileştirmesine izin vermekten başka bir şey istemiyordum. Onu uzun süre bu şekilde bağlamak gereksiz yere zalimceydi, özellikle de Mab ertesi gün Estrella'nın büyüsünü keşfetmek istiyorsa onu prangalardan kurtarmak zorunda kalacakken.

Parmaklarım ütünün keskin kenarlarında geziniyor, neredeyse kızın çiğ ve yanık tenine değiyordu.

"Özür dilerim," diye mırıldandım başımı sallayarak. Mab onun varlığını öğrenmeden önce onu saklayabileceğimi düşünecek kadar aptal olduğuma inanamıyordum. Bu dünyada benim için en önemli olan tek şeyi korumayı başaramamıştım ve belki de Mab bazı açılardan haklıydı.

Bizi bekleyen şeye kıyasla ölüm muhtemelen daha insancıl bir kader olurdu ve belki de Estrella'nın beni uykumda öldürmesi daha iyiydi. Kan yeminimizle, beni Boşluk'a kadar takip edecekti.

"Yapma," diye mırıldandı Estrella, alnını göğsüme değdirerek. Derin bir nefes aldı ve zindanın kokusu ciğerlerine dolduğunda irkildi. "Kokuyorsun."

"Ben Ölülerin Tanrısıyım, Küçük Olan. Benim doğam seni rahatsız mı ediyor?" Elimi saçlarında gezdirirken sırtarak sordum.

Yüzünü yukarı kaldırarak bana gözlerini dikti ve ağzının kenarında şakacı bir gülümseme belirdi.

"İkimiz de normalde ölümün çürümüşlüğünü koklamadığını biliyoruz. Beni yatağa götürdüğünde kendin gibi kokmanı istiyorum," dedi ellerini kaldırarak.

Tuniğimin bağcıklarını tuttu, çözülene kadar yavaşça çekti, böylece dikkatlice başımın üzerine kaldıracı. O kadar temkinli hareket ediyordu ki korkusu her halinden belli oluyordu. Beni incitmek istemiyordu, her geçen an tenini yakan prangalarla bana acı çektirmek istemiyordu.

Ben onun çektiği acıların hiçbirini yaşamamışken onun böylesine zalimce bir şekilde hapsedilmesi, acının kendisinden daha kötü bir kaderdi. Onu bundan kurtarmak için seve seve kendim katlanırdım.

Ellerini ellerime aldım ve omuzlarıma yaslanması için yukarı kaldırdım. Demir göğsüme değdiğinde tenim cızırdadı, Estrella tutuşuma karşı mücadele ederken zincirler karnımın üstünden sarktı.

"Sen acı çekersen, ben de çekerim. Sen kanarsan, ben de kanarım. Sen ölürsen, ben de peşinden gelirim," diye mırıldandım alnımı onunkine dayayarak.

Gözleri yaşlarla doldu. Göğsü, serbest bırakmayı reddettiği boğuk bir hıçkırıyla sarsıldı, taktığı güç maskesi sadece bir anlığına düştü.

Kafasının içindeki duvarlar yıkıldı, duygularının gerçekliği içime aktı.

Barikatları kendini korumak için mi yoksa beni çalkantılı duygularından korumak için mi yaptığını bilmiyordum. Kollarına uzanan bağcıkları çözmek için ellerimi indirdiğimde bunun önemli olduğunu düşünmedim.

Kumaş vücudunun bir yanından düştü, dikkatimi ona verdiğimde diğer kolundan sarktı. Kumaşın beyazı kanın koyu kırmızısıyla lekelenmişti ve ben onu korumak için yanında olmadığımında neler yaptığını ima ediyordu.

Estrella'nın izlendiği zamanlar için gücünü koruması, Mab'ın onun başına geleceklerin ağırlığı altında ezildiğini görmesine asla izin vermemesi gerekiyordu. Bunu ancak benimle güvenli bir alana, kendisi olabileceği ve tüm zayıflıklarını ortaya çıkarabileceği bir yere sahip olursa yapabiliirdi.

Tüm zayıflıklarını.

şüpheler ve endişeler, şüphesiz çekeceği tüm acılar.

"Caelum," diye mırıldandı, ıslaklık yanaklarına değerken gözleri kapandı.

"Her şey yolunda, ufaklık. Artık buradayım," dedim, kelimeler aramızda asılı kaldı. İkimiz de bu gecenin sınırlı olduğunu, sabah sona ereceğini biliyorduk.

"Ona istediğini veremem," dedi Estrella başını usulca sallayarak. Kendi davranışlarının bir kez daha ayrılmamıza yol açacağını, bu gecenin yarın tekrarlanmayacağını, çünkü Mab'ı yeniden kızdıracağını bilmenin acısıyla yüzü buruştu.

"Hayır, yapamazsın," diye onayladım kumaş vücudunun diğer tarafından aşağıya doğru inerken.

Beline takıldı, kalçalarının genişliği kumaşı yakaladı ve yere düşmemesi için onu yukarıda tuttu. Estrella ellerini pantolonumun bağcıklarına attı, onları hızla çözdü ve nefesimi kesen bir aceleyle kalçalarımın altına itti.

Eğer sadece bir gecem varsa, onu da onun içinde geçirmek istiyordum. Şansımız varken ona olabildiğince bağlı olmak istiyordum ve görünüşe göre eşim bu sürüş ihtiyacını ona verebileceğimden daha fazla anlıyordu.

Ayaklarımın dibinde diz çöktü, kirpiklerinin arasından bana bakarken botlarımı çözdü ve ayağımdan çıkardı. Pantolonumu bacaklarımdan yırttı ve bana insani hassasiyetlerinin muhtemelen kaçmış olduğunu hatırlattı. Yetiştirilme tarzında hâlâ insandı, çözmeye çok çalıştığım uygunsuz davranış kavramları hâlâ içinde mevcuttu; ama aynı zamanda *başka* bir şeydi.

Doğası tarafından yönlendirilen bir yaratık, kendisine ait olanı talep etmesi için onu cesaretlendiren bir eş bağı ile.

Onu çenesinden kavradım ve tereddüt ederken ona baktım. Eğer çoktan yıkanmış olsaydım, ayaklarımın dibinde diz çökerken sikimi ağzına almasını isteyecektim. Bu mahkemedeki konumuma rağmen güçlü olduğumu bana hatırlatması için onu kullanır, özgür olduğumuzda ikimizin ne olabileceğini bana göstermesine izin verirdim.

Bunun yerine başparmağımı yanağında gezdirdim, önümde durana kadar kaldırdım ve elbisesini iterek çıkarmasını izledim. Elbisenin altında çırılçıplaktı, ayaklarında vücudunu görmemi engelleyecek bir çift ayakkabı bile yoktu. O

Elbisesini ıslatan soluk pembe kan lekesi karnını renklendirdi. Bu görüntü onun kanla yıkandığı, çıplak vücudunun tepeden tırnağa kana bulandığı, düşmanlarının ayaklarının dibinde ölü yattığı bir tarlada gezindiği bir hayali çağrıştırdı.

Normal bir erkek onu görmeyi benim kadar arzulamazdı. Yine de gördüklerimin ne kadarının gerçek, ne kadarının Kader'den ya da artık hafızamda göremediğim adamdan gelen bir görüntü olduğunu merak ediyordum.

Bir hediye, geleceğimizin bir simgesi.

Estrella'yı bozmak istememiştim, uzun zamandır beni hikâyemin kötü adamına dönüştürmeye çalışan bir dünyada onun benim dengem olduğuna inanıyordum. Ama zaten bozulmuş olması ne anlama geliyordu? Başta düşündüğüm kadar masum değilse?

Yutkundum, eşimden uzaklaştım, onu son nefesime kadar seveceğimi biliyordum. Ne yaparsa yapsın, kim olursa olsun ya da intikam yolunda hangi suçları işlerse işlesin. Küvete adım attığımda, beni izleyen Estrella'ya bakmak için geri döndüm.

Gözleri benimkilere kilitlendi ve ben suyun sıcaklığına yerleşirken hafifçe daraldı. Başını yana eğdi, bağdan aşağı süzülen çelişkili duygularımı anlamaya çalışıyordu. Yavaşça küvete doğru ilerlerken hareketinde, başının açısında çok hayvansı bir şey vardı.

Avını takip eden bir yırtıcı.

Rollerimiz şüphesiz tersine dönmüştü, eşim bana sanki yutulacak bir şeymişim gibi bakıyordu. Ben bezi alıp tenimde gezdirirken, zindanların ve içlerindeki ölümün pis kokusunu ve pisliğini yıkarken, o da beni izliyor, bakışları suyun içinde vücudumda geziniyordu.

"Benden korkuyorsun," diye mırıldandı sonunda, yüzeye çıkan yarattığı göz kırparak uzaklaştırdı. Kollarını göğsünün üzerinde kavuştururken başı dikleşti, yeniden fazlasıyla savunmasız görünüyordu.

"Asla, *min asteren*," diye mırıldandım, ona karşı hissettiğim tüm sıcaklığı aramızdaki bağa katarak. Hafifçe başını sallarken alt dudağı titredi,

ama içinde hiç güven yoktu. "Kendimin diğer yarısından asla korkamam."

"Neden olmasın? Kendimden korkuyorum. Ne olduğumdan. Neler yapabileceğimden," dedi zincirlenmiş ellerine bakarak. Zihninde yankılanan yüksek sesli düşünceleri neredeyse duyabiliyordum. Prangaların kendi çıkarı için olup olmadığını sorguluyordu.

"Nasıl doğmuş olursan ol, artık bir canavar değilsin," dedim, sesim yumuşayarak küvetten uzandım ve ona elimi uzattım.

Kabul etti, benimle birlikte banyoya girdi ve yüzünü banyonun ayaklarına dönerek kalçalarımın arasına yerleşti. Sırtını gövdeme yasladı ve ben de onu kollarımla sardım, zincirlenmiş bileklerini başımızın üzerine kaldırarak leğenin kenarından sarkmalarını sağladım.

Omzunun üzerinden baktım, önümde uzanan vücudunu mükemmel bir şekilde görebiliyordum.

"Mab'ı kestim," dedi, bunu itiraf ederken sesi titriyordu. Burnunu çekti, bu kelimeleri yüksek sesle söylemenin şokuyla mücadele ederken ciğerlerine hava çekti.

"Öyle yaptın," diye onayladım, hafifçe başımı salladım. Onu sıkıca kollarımın arasına aldım, sıkıca tuttum ve ılık suya rağmen onu saran soğuğa karşı ısıttım.

"Bir Fae erkeğini çıplak ellerimle öldürdüm, hem de demirle zincirlenmişken," dedi, sert yutkunması vücudunu hareket ettirdi.

Yüzümü göremediği için minnettardım ve aramızdaki bağı sessiz tutmak için çok çalıştım. Birinin eşime zarar vermeye çalıştığını ve onun kendini tek başına savunmak zorunda kaldığını bilmekten duyduğum öfkeyi durup düşünmesine gerek yoktu.

Onun için orada olamadığım için.

Elimi kalbinin üzerinde duran derinin üzerinde gezdirerek bir kez daha "Evet," diye onayladım. Kalbi dokunuşumun altında güm güm atıyor, hâlâ hayatta olduğuna dair bir güvence veriyordu.

"O zaman nasıl bir canavardan başka bir şey olabilirim? Bunlar canavarca eylemler." İç geçirdi ve başını omzuma yasladı. Ben de başımı

Yanağımı onunkine değdirdim, tenimin onunkine değdiği anın tadını ıkartıyordum.

"Calfalls'a yaptığım Şey için ben bir canavar mıyım? Sen ve ben bile bunun canavarca bir hareket olduğunu kabul ederiz. Binlerce insanın ölümüne sebep oldum," dedim ve bezi suya daldırıp Estrella'nın göğsüne damlayana kadar kaldırdım.

"Kendinde değildin. Seni incittiler. Yaptığın Şey yanlış olabilir ama bir adamın kafasını kr zincirlerle kesmedin," dedi ve zincirleri başımın arkasında birbirine vurarak şingırdattı. Aynadaki canavarı görmek, bize bakan ve her birimizin sevdiği insanların yüzlerini taşıyan canavarı görmekten çok daha kolaydı. Estrella bunu zor yoldan öğrenmişti, kendini savunma eylemleri için kendini ktlemişti çünkü bunlar onun doğasına çok aykırıydı.

Onun şiddeti hakkında ne kadar şaka yapsam da, bunun nedeni onun asla birini sırf bunun için incitmeyeceğini bilmemdi. Ölümden ve katliamdan zevk almıyor, bunu sadece kendisine kıştan daha sert gelen bir dünyada hayatta kalmak için bir araç olarak görüyordu.

"Az önce lleri dirilttim ve onları bütün bir şehri kle çevirmek için kullandım," dedim Estrella'nın omurgasına doğru kıkırdayarak.

Kıpırdamadı. Suratını buruşturdu, dudakları sevimli bir şekilde büzülürken kaşları çatıldı. Kendi davranışlarını kınarken benim davranışlarımı savunamazdı.

"Bazen başkalarındaki iyiliği görmek, kendimizdekini görmekten çok daha kolaydır. Bazen yapılması en zor Şey, mükemmel olmasak da, kendimizi savunma şeklimizin karakterimizin bir göstergesi olmadığını, yalnızca bize özgürlük verildiğinde doğru olanı yapabilmemiz için yaşama isteğimizin bir göstergesi olduğunu anlamaktır."

"Böyle bir şansımız olacağını hiç sanmıyorum," dedi ve kalbimin göğsümde sıkışmasına neden oldu.

Umutsuzca arzuladığı özgürlüğü bir gün bulacağımıza dair ihtiyaç duyduğu güvenceyi ona sunmaktan başka bir Şey istemiyordum. Bunu onunla paylaşmayı her Şeyden çok istiyordum. Hayatı boyunca bir tutsaktı, gerçek özgürlüğü hiç tatmamıştı.

Benim gibi.

"Ne olursa olsun, özgürlüğümüz için savaşacağız," dedim bezi tenine sürterek. Tüylei diken diken oldu ve bezi göğsünün üzerinde gezdirdiğimde sırtı bana doğru eğildi, hassas ucu dokunuşumun altında sertleşti.

"Kaos hüküm sürene kadar," diye mırıldandı, başını çevirip gözünün ucuyla bana baktı. İçinden karanlık bir şey parladı, geldiği gibi hızla kaybolmadan önce gece gökyüzünden yansıyan koyu bir altın çizgi.

Şaşkınlığımı belli etmemek için elimden geleni yaptım, eşimin onu farklı kılan şeyler hakkındaki belirsizliğine katkıda bulunmak istemedim. Bunca yıl boyunca pek çok varlıkla karşılaşmıştım.

Hiçbiri onun kadar garip değil.

"Ve sonsuzluk yeniden başlıyor," dedim birbirimize ettiğimiz yeminleri yineleyerek. Eşlik bağımızı henüz tamamlayamamış olabilirdik ama bu süre zarfında elimden gelen her parçamı ona verecektim.

Boştaki elimi bezi tutana doğru götürdüm ve tırnaklarımdan birinin ucunu yüzeye geçirdim. Derin bir kesik etimi yardı ve bileğimi Estrella'nın ağzına doğru kaldırdığımda kan damlayarak yanımızdaki banyoya düştü.

"İç," diye emrettim ve kırmızı damlacıkların göğsüne düşmesini izledim.

"Artık senin kanına ihtiyacım olduğundan şüpheliyim. Ben insan değilim," dedi hüznü bir gülümsemeyle. Sanki içinde benim özüme ihtiyaç duyan parçasını özleyecekmiş gibi buruk bir gülümsemeydi bu.

"İhtiyacın olsun ya da olmasın, yine de alacaksın. Senin içinde olabileceğim her şekilde olduğumu bilmek hoşuma gidiyor. Beni içmeni ve daha fazlası için yalvarmanı izlemek hoşuma gidiyor," diye açıkladım bileğimi dudaklarına bastırarak. Dudaklarını hafifçe araladı ve boğazından boğuk bir inilti çıkarken ilk damlaların diline değmesine izin verdi. Ağzını bileğime daha sıkı bastırdı, ağzını yaranın etrafına kapattı ve tenimi emdi. "Bu gece ağzının içinde bitirmek gibi bir arzum olmadığı için, kanımla yetinmek zorundayım."

Estrella inledi, kalçaları suyun içinde kıvranıyordu. Aldığı zevkin aramızdaki bağdan aşağı kaydığını, beni içine çekerken sikimi sertleştirdiğini hissettim. Olması gerekenden daha fazlasını almasına izin verdim, umuduma rağmen

Mab'ın ertesi gün onu zorlayacağı testlerde kanımın ona yardımcı olabileceğini düşündüm. Eşimin ikimizden daha güçlü olduğu fikrine, demirin neden olduğu yaraları benden çok daha hızlı iyileştirme yeteneğine henüz alışmamıştım.

Eğer bu onu güvende göreceğim anlamına geliyorsa, ne gerekiyorsa yapardım. Beni güçsüz bıraksa bile.

"Yeter, Küçüğüm," dedim sonunda, bileğimi ağzından çekerek.

Nefes nefese kalmıştı; yalayarak temizlediği ağzı kanımla lekelenmişti. Elimi kalçalarının arasına attım, en mahrem yerine dokundum ve dokunuşuma karşı sarsıldı. Çoktan ıslanmıştı, elime doğru bastırırken çoktan ağrıyordu. Daha fazla temas, daha fazla baskı, daha fazla şey istiyordu.

"İhtiyacın olanı al," dedim ona, parmaklarımı aşağı kaydırarak girişine bastırdım. Kalçalarını hareket ettirirken avucumun topuğu klitorisine sürtündü, elime karşı sürtündü ve hareketi parmaklarımla kendini becermek için kullandı.

Uylukları dokunuşumun etrafında sıkılaşıırken inledi, elimi onların arasına hapsetti, istesem de kendimi kurtaramazdım. Boşaldı, parmaklarımı derinlere çekerken amcığı parmaklarıma kenetlendi.

Ona hayata dönmesi, orgazmın şiddetinden sonra enerjisini yeniden bulması için bir an verdim. Sonra başımın üzerine uzandım, onu demir zincirlerden kavradım ve küvetin kenarından çıkardım. Zincirleri ön tarafına doğru ittim ve diğer ucundaki leğenin kenarına sarkıtana kadar önümde diz çökmesine yardım ettim.

Bu pozisyon kışını havada bırakıyordu, dizlerinin üzerindeki pozisyonu kışını su yüzeyinin hemen üzerine çıkarıyordu. Arkasında dizlerimin üzerine çöktüm, avucumu kışının etli kısmına vurdum ve zıplamasını izledim.

Nefes nefese bana bakmak için başını çevirdi, yüzünde bir parıltı vardı. Sikimi içine soktuğum anda kayboldu. İçeri ittiğimde amı hâlâ titriyordu, ilk hamleyle onu gerdim. Hepsini alamazdı, hemen değil, ben onu yavaşça açana kadar değil.

"Caldris," diye inleyerek başını öne doğru çevirdi. Alnını leğenin kenarına dayadı ve dirseklerini başının yanında leğene dayadı.

Aletimin içinde kaybolmasını izledim, kendimi içine gömmeyi başarana kadar yavaşça ittim. "Bu çok sert ve hızlı olacak, yıldızım. Sıkı tutunsan iyi olur," diye homurdandım, onu o kadar sert beceriyordum ki dizleri banyonun tabanı boyunca kaydı.

Yer değiştirdi, dizlerini kenara bastırdı ve beni neredeyse kalçalarımın oturana kadar kendimi alçaltmaya zorladı. Bir elimi kalçasına dolayarak, sikimin amının içinde kaybolduğu boşluğa dokundum, parmaklarımı uzunluğumun etrafına sardım ve birleştiğimizi hissetmenin tadını çıkardım.

Fırsat verilirse sonsuzluğumun geri kalanını burada geçirecektim. Dünyanın ve ihtiyaç duyduğu şeyin canı cehenneme.

Burası benim evimdi.

Vücudu benimkiyle birlikte hareket etmeye başlayana kadar keskin, sık hareketlerle onu becerdim. Kalçalarımın üzerinde zıplıyor, bize ait olanı sahiplenmek için çılgınca bir ihtiyaç içinde itiş için itişimi karşılıyordu. Bir kez daha benden alınmadan önce onunla sadece bir gecem olsaydı, ertesi sabah beni hâlâ hissedinceye kadar onu becerirdim.

Bu sadece başlangıçtı.

Su banyonun kenarlarından akarak zemine sığıyor ve biz uyum içinde hareket ederken etrafımızda daha az sıcaklık bırakıyordu. O kendi orgazmının yaklaşmasıyla inerken, ben kendi orgazmımı kovalayarak onun içine girdim.

Parmaklarım birleştiğimiz yeri terk etti, klitorisini çevrelemek için yukarı doğru sürüklendi.

Bir
kere.

İki
kere.

Üçüncü vuruşta boşaldı, başı geriye savruldu ve ıslak saçları tavana doğru bir su spreyi gönderdi. Başı omzuma çarptı ve elimi kaldırıp boğazının ön tarafına doladığımda bana mükemmel bir tutuş sağladı.

"Aferin kızıma," diye mırıldandım, amcığı sikimi sıkarken boğazını sıkıyordum.

Orgazmımı benden kopardı, salıverilmemi kükrete dürtüsüyle savaşıırken beni gözlerimi kapatmaya zorladı ve onu spermimle doldururken bile onu almaya devam etti.

Uzun bir süre orada oturduk, ben onun içinde yumuşarken nefesimizi tuttuk. Vücudunun cennetinden zevk almak için sert olmama gerek yoktu.

Sunduğu huzur seksin ötesine geçiyor, bana dünyanın kaderinin bana ve şimdi de eşime bağlı olduğunu hissetmediğim birkaç an veriyordu.

Kaderin iplerini elinde tutma yeteneğine sahip görünen kişi.

OceanofPDF.com

Estrella

Mab tahtında oturuyordu. Malachi ve bir kadın muhafız Caldris ve beni geniş alana sokarken, destekçilerinden oluşan büyük bir kalabalık odanın içinde toplanmıştı. Mab'ın sarayının üyeleri kürsüsünün kenarlarında oyalanıyor, yaklaşmamızı beklerken onu gözlemliyorlardı.

Ölüme yürüyormuşum gibi hissettim. Benim için sonsuz, sefil bir azap olacağını bildiğim şeye doğru yürümek gibi. Bir sandalye kenarda pusuya yatmış, bir amaca hizmet edene kadar unutulmuş gibi orada duruyordu.

Bana bakan, yüzüme tüküren Fae, ona en yakın yerde durmuş, tapınılacak bir şeymiş gibi ellerini yüzeyinde gezdiriyordu. Odanın ortasına doğru ilerlerken bir haberci yanımızdan hızla geçip Mab'ın yanına gitti. Adamın nezaketsizliği karşısında yüzünü buruşturdu ve tam basamakların başında duraksayınca onu ileriye doğru yönlendirdi. Ayağımı en alt basamağa koyup elbisemin eteklerini elimden geldiğince zarif bir şekilde kaldırırken duyamadığım bir şeyler fısıldamak için öne doğru eğildi.

Saray hayatı, Lord Byron'ın bana zorla kabul ettirmeye çalıştığı hayat gibi, bana asla çekici gelmeyecek bir şeydi. İstemediğim hayatlardaki paralellikler arasında nefes alamıyor, kaderimin gerçekliği tarafından rahatsız ediliyormuş gibi hissediyordum.

Caldris'in yanımda olduğu sakin bir hayat ve istediğim gibi gelip gidebilmek istiyordum. Bizi hapsedmeden ev diyebileceğimiz kadar toprağımız olacaktı. Alfheimr'ı görmek, Peri Saraylarının her birini eşsiz kılan şeyleri öğrenmek istiyordum. Bu geleceğin çocukları da içerip içermediğini bilmiyordum. Sadece paylaştığımız aşka sahip olmaktan tamamen memnun olabilirdim. Ama bunların hiçbirini

Mümkün. Mab ile olan tutsaklığımızın dışında bile, Caldri'sin halkına karşı unvanları ve sorumlulukları vardı.

Bu sorumluluklar arasında bir varis de vardı ama bu dünya çirkin ve acımasızdı. Bu dünyaya bir çocuk getirebileceğimi hiç düşünmemiştim, hele ki o çocuğun bir gün karşılaşabileceği kaderi biliyorken. Sevdiklerini kaybettiklerinde hissedecekleri acıyı. *Onları* kaybedersem benim hissedebileceğim acıyı.

Mab elini yana sallayarak, "Onu bana getirin," diye emretti.

Haberci bir kez daha yanımdan geçip giderken Caldri kolumdan tutarak beni kürsünün yanına götürdü. Taht odasının kapısından çıktı; kapıyı açarken taş gıcırdıyordu. Caldri'sin yanına bastırdım ve bir Fae Erkeğinin taht odasına adım atışını izlemek için döndüm.

Orta sütuna doğru topallayarak ilerledi. Mab'ın sarayının sessiz fısıltıları, eğer henüz olmamışsa, başına gerçekten korkunç bir şey geleceğinin ilk kanıtıydı. Yaralı ayağını taş zeminde sürüklemek için mücadele ederken ellerini iki yana salladı, hareket sarsıcı ve koordinasyonsuzdu. Başka bir hayatta olsaydım, onunla buluşmaya giderdim.

Anneme sık sık yardım ettiğim gibi ona da yardım ederdim, ağırlığınızı taşımak istemeyen bir uzva baskı uygulamanın acısını anlardım. Ama bu dünyada, onun çırpınışını izlerken kendimi kürsüye hapsolmuş hissettim. Caldri kolumu sıkıca kavramış, yardım etme isteğimi herkesten daha iyi anlıyordu.

"Eliniz boş görünüyor," dedi Mab, erkeğe bakarken dudaklarını büzerek.

Başını salladı, basamakların dibinde durakladığında yüzü acıyla sızlıyordu. Bacağını kalçasından kavrayıp zorla ilk basamağa kaldırmasını dehşet içinde izledim. Sağlam ayağı da onu takip ederken homurdandı ve ağırlığını yarasına verdi.

"Emredersiniz Kraliçem," dedi ikinci basamağa çıkarak. Her merdiveni manevralarla çıktı ve sonunda Mab'ın önünde durdu. Ayaklarının dibine yığıldı, nefesi kesik kesik, sert soluklarla onu terk ederken taşın üzerine diz çöktü.

"Peki istediğim şeyi bana neden getirmediğiniz?" Mab parmaklarını tahtının koluna geçirerek sordu.

Yanakları çukurlaştı. Ağzı öfkeyle sıkıştı. Erkeğin veremediği şey her neyse, onu benim ne olduğumu bilmek istediğinden daha çok istiyordu. Önündeki erkeğe bakarken gözleri geniş, vahşi ve yabaniydi. Bu, pek çok kişinin bahsettiği deliliğe dair gördüğüm ilk ipucuydu; içinde buna sahip olduğuna dair ilk işaret.

Adam başını kadına çevirdi, gözleri kederle doluydu. Affedilmek, bir şans daha elde etmek için yalvaran bir adamın bakışlarıydı bu. İlk gözyaşı düştü ve başını iki yana sallarken dizlerinin önündeki taşa sıçradı.

"Beni değersiz gördüler," diye homurdandı.

Mab yutkundu ve onun sözlerini düşünürken başını salladı. "Senden bana eli boş dönmeni istemedim. Kendini layık olduğunu kanıtlayana kadar Tartarus'ta kalmalıydın."

Tartarus'tan ne isteyebileceğini sessizce sorgulayarak Caldris'e baktım. Hapishane hakkında bildiğim pek bir şey yoktu, sadece Faerie'nin en korkunç yaratıklarının evi olduğunu biliyordum. Dünyamızda, onu yok etmeden var olamayacak şeylerin.

Başını sessizce salladı, bana daha sonra anlatacağına dair verdiği söz aramızdaki bağı dalgalandırdı. Kendimi sessiz kalmaya, benim olmayan işlerden uzak durmaya zorlarken dişlerimi sıktım. O anlarda kendimi her zamankinden daha çok Caldris gibi hissediyordum, onu yardım edemediğim erkeğin önüne koyuyordum.

Onu kurtarmak için dünyayı yakar, onun zarar görmemesi için haysiyetimin ve ahlakımın her parçasını feda ederdim.

Erkek tükürdü, elleri dizlerinin üzerine koyduğu yerde titriyordu. "Ama diğerleri öldü Kraliçem. Kalmak ölmek demektir. Onlara karşı kazanma şansımız yok. Onlar-"

"Burada seni bekleyen kaderin daha nazik olacağını düşünmen ne yazık," dedi Mab, ondan uzaklaşırken bir el sallayarak.

Muhafızlardan biri onun yanından uzaklaşıp kılıcını kınından çıkarırken sabırsızlığı göğsüme çarptı. Adamın yanına yaklaştığında nefesim kesildi. Öldürmeye yabancı değildim. Yabancı değildim

ölüm ve savaş. Bu tamamen soğukkanlı bir cinayetti, stratejik bir ölüm ya da nefsi müdafaa değildi.

Bu bir savaş zayıfatı değildi.

"Şşşt, yıldızım. Sessiz ol," dedi Caldriş, ön kolumu sıkıca kavrayarak.

Parmakları tenime bastırdı, dokunuşunda olduğu kadar sözlerinde de bir uyarı vardı. Müdahale edecek durumda değildim ve ne demek istediğı açıktı.

Dilimi ısırđım, dişlerimi en etli kısma sıkıştırdım ve yüzümü dostumun göğsüne gömmek için başımı çevirdim. Kılıç havayı kesti, Mab'ın muhafızı vururken belirgin bir ısıklık duyuldu.

Öylece durdum ve hiçbir şey yapmadım, erkeğı kurtarmak için hiçbir harekette bulunmadım. Temel nezaket dışında ona hiçbir şey borçlu değildim. Taht odasında oyalananlar en ufak bir rahatsızlık duymuyor, sanki ölüm onlar için önemsizmiş gibi işlerine devam ediyorlardı.

Kötülüğün gelişmesi için gereken tek şey iyilerin hiçbir şey yapmamasıydı.

Mab işi kendisi bile yapmamış, onun yerine kirli işlerini halletmesi için adamına emir vermişti. Tüm bu duygusuzluk ağlama isteğı uyandırdı bende. O anda karar verdim ve başıma ne gelirse gelsin, düşmanlarımı her zaman kendim öldürecektim.

O ruhun, o ölümün lekesini başka bir insanın üzerine sürmezdim. Onlara, mırıldandığım bir emirden ya da bir el sallamadan öte, zamanıma layık olmanın onurunu verirdim. Bunda onur vardı, Hava ve Karanlığın Kraliçesi'nin sahip olmadığı bir şey gibi görünüyordu.

Mab'ın muhafızları harekete geçerek cesedi yakaladılar ve taht odasından dışarı sürüklediler. Erkeğı gönderdiği yerin adı kafamda yankılandı, bu kelime ruhuma işleyen bir mantra gibiydi.

Uzun zaman önce bir hikâyede duymuştum, en güçlü suçluları bile zapt etmek için tasarlanmış bir hapishanenin fısıltısı.

Tartarus.

Tanrıların Hapishanesi.

Tanrılardan kaçının orada kilitli kaldığını, kimsenin nasıl erişeceğini bilemediğı büyülu bir yere hapsedildiğini kimse bilemezdi. Bir

Kızım, hapishaneyi kimin yönettiğini, girişin nerede olduğunu kimin bildiğini ve yaratıkları bu hapishanede sonsuza kadar acı çekmeye kimin mahkûm ettiğini merak ediyordum.

Görünüşe göre Mab en azından nerede olduğunu ve oraya birini nasıl göndereceğini biliyordu.

Ama içinde kilitli olan ve çıkarmak istediği şey neydi?

"Çık dışarı," diye mırıldandı, reddedilmeye duyduğu öfke sessiz sesinin odanın sessizliğinde yankılanmasına neden oldu. "Çık dışarı dedim!" diye bağırdı kimse kıpırdamayınca.

Caldris beni kapılara doğru götürdü, Kraliçe'nin gazabından kaçmaya çalışan insanların telaşını takip ederek onları öfkesinin hedefi olarak seçti.

"Sen değil, Küçük Fare," dedi Mab, sözcükler tenime sürünerek. "Sen ve ben küçük bir oyun oynayacağız." Elini salladı ve Caldris benden uzaklaştı. Hareketleri ağırdı, sanki kürsüye ve kenarda bekleyen sandalyeye doğru ilerlerken her adımda onunla mücadele ediyordu.

Malachi sandalyeyi yerde sürükleyip Mab'ın önüne bıraktıktan sonra bana döndü ve sanki akşam yemeği için sandalyemi itmek isteyen bir beyefendiymiş gibi elini uzattı.

Kahretsin.

Estrella

Caldris, Mab'ın boş taht odasının kenarındaki sandalyede oturmuş, Malachi'nin beni Mab'ın önünde bekleyen koltuğa götürmesini izlerken duruşu gergindi. Koltuğa yaklaşırken başımı dik tuttum ve Mab'ın amacı her neyse, prangaların çıkarılacağı anı özlemle bekledim.

Eğer büyüm bozulursa işe yaramazdım, ne olduğumu belirlemek için test yapmak imkânsız olurdu. Bileklerim derimin üzerindeki demirin sürekli istismarından dolayı ağrıyordu, sanki yakında kemiğe kadar aşınacaklarmış gibi hissediyordum.

"Otursana, Küçük Fare," dedi Mab, önündeki sandalyeye elini sallayarak.

Kenarından dolandım ve kendimi yavaşça koltuğa bıraktım. Kollar kalın ahşaptan yapılmıştı, önceki kurbanların yüzeye kazınmış çizik izleri beni neyin beklediğine dair bir ipucu veriyordu. Durakladım, koltuğun hemen üzerinde durup ona doğru bir bakış attım. Benden böyle bir tepki almak için ne yapabileceğini düşünmek istemedim ama yutkundum ve sandalyeye tamamen oturdum.

Caldris oturduğu yerde kıpırdandı, sanki ayağa kalkacakmış gibi ayaklarına baskı uyguladı. Homurdandı, arkasına yaslanırken tırnakları sandalyesinin kollarına batıyordu. Mab'ın ona sabitlenmiş olan sivri bakışları uğursuz bir gülümsemeye dönüştü.

Malachi yanıma geldi, başparmağıyla işaret parmağı arasında metal bir anahtar tutuyordu. Kollarımdan birini sandalyenin koluna doğru kaldırdı, kilidi açtı ve serbest kalana kadar kelepçeyi açtı. Onu kumaşın üzerine itti.

elbisem kucağında duruyordu. Altındaki parçalanmış etimi görünce başımı çevirmek zorunda kaldım. Kararmış, yanmış derim en kötü kâbuslarımdan fırlamış gibiydi.

Sanki alevler içinde kalmışım gibi, derim kabarcıklarla doldu ve kan ağladı. Hareketin yaralı etime verdiği acıyla irkilerek gerindim. Sandalyenin kolunun altına uzandı, daha önce görmediğim bir pranganın iki ucunu kavradı ve elimi ona tutturdu. Demir bir kez daha bileğimin etrafını sararak beni sandalyeye bağladı ve o çok tanıdık yanık geri geldi.

Ondan Mab'a baktım, neler olduğunu anlamaya çalışırken kafam karışmıştı. Üzerimde demir varken nasıl büyü yapabilirdim ki?

"Ne yapıyorsun sen?" Etrafımdan dolanıp diğer koluma uzanan Malachi'ye dirsek atarak sordum.

Mab tahtından kalkarken beni yere mıhladı, prangayı serbest bıraktı ve iki elini kullanarak beni sabitledi. Yavaşça yaklaştı ve siyah ipek eldivenlerle kaplı elleriyle kolumun altından demir kelepçeyi kavradı. İki parçayı kaldırdı, bileğimin etrafına sardı ve beni koltuğa tamamen sabitleyene kadar birbirine sabitledi.

"Ben pek çok şeyim, ama sen ve ben bir anlamaya varana kadar seni serbest bırakacak kadar aptal değilim," dedi ve sandalyesine dönerken üzgün bir şekilde gülümsedi. "Bana kendini kanıtla. Çok sevdiğin eşinin seni zapt etmek için yeterli motivasyon olacağını kanıtla, ben de kendini iyileştirmene izin vereyim. Ona yönelik tehdidimin yeterli olacağını kanıtladığın sürece artık demirler içinde acı çekmeyeceksin."

Elini yumruk şeklinde sıktı. Caldri sandalyesinde inledi, başı öne eğildi. Kalbinin nasıl kasıldığını hissedebiliyordum, içimde atışının yavaşladığını hissedebiliyordum. Benimki de onunla birlikte yavaşlıyor gibiydi, onun hayatının yankısı göğsümde atıyordu.

"Ne istiyorsun?" diye sordum.

Elini gevşettiğinde ciğerlerim rahatladı. Kalbi üzerindeki tutuşu gevşedi ve sonunda tam bir nefes almasına izin verdi. Kendi kalbim

güçlü bir şekilde atmadan önce bir an durakladı ve sanki o da serbest bırakılmış gibi normal hızına geri döndü.

"Senin adın ne, Küçük Fare? Hepimizin kafasını karıştıran bu yaratığa ne isim vermeliyim?" diye sordu.

Imelda'nın sözleri kafamda çınladı ve onun bunu bildiğini biliyordum. Nothrek'e gelmeden önce Gölgeler Sarayı'nda ne kadar zaman geçirdiğini bilmiyordum ama Mab'ın yöntemlerine yabancı değildi.

Bunun her zaman böyle sonuçlanacağını biliyordu.

Dişlerimi sıktım, kendimi sessiz kalmaya zorlarken gözlerimi kapattım. Küstahlığım yüzünden acı çekmesi gerektiği fikrini aklına sokma riskini almak istemediğimden, Caldri's'e dönüp bakmama izin vermedim. Beni işbirliğine zorlamak için kullanabileceği tek şey oydu; uslu durmamı sağlayacak tek güç.

"Ben de öyle düşünmüştüm," dedi Mab, içinde bir gölge ağı belirene kadar elini sallayarak.

Elinin üzerinde kıvranırken keskin, dikenli şeylerdi, bir gülün dikenli sarmaşıklarına benziyorlardı ama gecenin mürekkep gibi siyah gölgelerinden yapılmışlardı. Avucunun içine sığamayacak kadar büyüye kadar yayıldılar. Yere doğru tırmandılar, sandalyenin tabanına sarılana kadar taş boyunca süründüler. Her biri beş parçaya bölünerek, her bir parmağımın ucuna yerleşene kadar yukarı doğru sürünmelerini dehşet içinde izledim.

"Sana tekrar soracağım. Adın ne senin?"

Dişlerimi dilime batırdım, kanın bakırımsı, acı tadı ağzımı doldurdu. Dikenlerin sivri uçları kendi elbiselerimi onarmak için kullandığım iğneler kadar keskindi, başlı başına bir silahtı. Gözlerimin bir kez daha kapanmasına izin verdim, hareket etmelerini izlemek istemiyordum - etimin içinde kaybolmalarını görmeye dayanamıyordum.

Mab içini çekti. "Pekala."

Dikenlerin ucu parmağıma değdiği anda olabildiğince geri çekildim ve acı verici bir şekilde yavaşça ileri doğru kaydım. Acının beklentisi, acının kendisi kadar işkencenin bir parçasıydı. Dikenler tırnağımın kıvrımının altından kayarken sanki ağır çekimdeymiş gibi hareket ediyordu. Buldular

Tırnağımla etim arasındaki küçük boşluktan, tahta bir kıymık gibi aşağıya kayıyor.

İleriye doğru bastırmaya devam ettiklerinde bir çığlık boğazımı yırttı, sıcak, beyaz acı tırnak yatağıma kadar battı. Geri çekildiklerinde hıçkırarak ağladım ve gözlerimi yavaşça açarak onlara baktım. Parlıyorlardı, siyah renk görünmeyecek kadar karanlıktı ama bakışlarımı bir kez daha Mab'a çevirdiğimde parmak uçlarımdan kan damlıyordu.

"Ne. Ne. Senin. Adın ne?" diye sordu, ben ona ters ters bakarken dişlerini sıkarak.

Kendimi başımı kaldırmaya zorladım, dudaklarımı kapalı tutarken onun bakışlarını üzerimde tuttum. Kendi düşüşüm olmayacaktım. Ona adımı vererek üzerimde güç sahibi olmasına izin vermeyecektim.

Elini salladı ve hayal kırıklığı içinde Caldris'e baktı. Bakışlarını takip ettim ve onu ayağa kalkmaya çalışırken buldum. "Bu kadar yeter."

"Otur sevgilim. Eğlence daha yeni başladı," dedi ve bana dönerken genişçe gülümsedi.

Caldris koltuğuna çöktü, verdiği emir ona itaat etmekten başka seçenek bırakmamıştı. Ben ona bakarken sarmaşıklar bir kez daha ilerledi ve yarattıkları son izinsiz girişin yanındaki yere kaydılar. İçimde yeni bir ateş yolu yaktilar ve gözlerini tutarken çığlık atma dürtüsüyle mücadele ettim.

Mab'ın emrine karşı koymaya çalışırken kaşları çatıldı, burun delikleri açıldı. Eli kalbine doğru kalktı, pençeleri siyah tünığinin kumaşına saplandı ve sanki kalbini göğsünden sökecekmiş gibi onu parçaladı. Gözlerimi kaçırdım, sarmaşıklar daha da uzağı kayarken başımı öne eğdim.

Ne kadar ileri gittiklerini hissedemiyordum, avazım çıktığı kadar bağırırken beni ikiye bölen saf ıstırabın ötesinde hiçbir bilgim yoktu, Mab'a onları geri çekerken istediğı tatmini veriyordu.

Ellerim titredi. Parmaklarım, efendilerine istediklerini vermezsem üçüncü bir saldırı için geri gelecek olan sarmaşıklardan korunabileceklermiş gibi kendi içlerine kıvrıldılar. Gözlerimi bir kez daha ona kaldırdım, boğazımdan bir inilti kaçarken çenem eğildi.

"Bana adını ver Küçük Fare ve tüm acıların sona ersin. Yaralarını iyileştirmene izin vereceğim ve seni sefaletinden kurtaracağım," dedi.

Bana acı çektirecek kişi o olmasına rağmen sesi neredeyse yumuşaktı.

Yutkundum, dişlerimi sıkarak parmaklarımı bir meydan okuma anında sandalyenin koluna yaslamaya zorladım. Dudağımdaki titremeyi gizleyerek, ardından gelecek acıyı bilerek, Mab'ın en sevdiği kurban olarak yerimi sağlamlaştıracak kelimeleri ısırdım.

"Siktir git," diye homurdandım.

Yüzündeki gülümseme anında kayboldu ve kaşları şaşkınlıkla çatıldı. Elini uzattı, parmaklarını teker teker yavaşça içeri çekti. Önce serçe parmağı kıvrıldı, serçe parmağıma saldıran sarmaşıklar yaratıcılarına dönmek için kaçtılar. Ardından yüzük parmağı geldi, sonra orta parmağı ve bu böyle devam etti, ta ki sarmaşıkların her biri ona dönüp avuçlarının içinde yok olana kadar.

Havanın ve Karanlığın Kraliçesi bir adım öne çıkarak sandalyemin arkasına geçti. Bana verdiği elbisenin kumaşını kavradı ve taht odasının soğuk havası boynumdan sırtımın küçük kısmına kadar omurgama dokunana kadar arkadan yırtarak açtı. Omzumun üzerinden ona bakmak için döndüm, tek bir pençesini sırtımdaki en kötü yara izlerinden birine dokundururken kıpırdamadan durdum.

"Sana şimdi yapılsaydı kolayca iyileştirebileceğin bir şeyin kalıcı olarak iz bırakması senin için çok utanç verici," dedi ve yara izinin üstüne bir çizgi çekti. Tenim onun dokunuşunun altında soldu, sanki ölümün kendisini etimin üzerinde sürüklüyormuş gibi hissettim. "Acaba derini kemiklerinden sıyrırırsam yeni etinle geri dönecekler mi?"

Pençesini yara izinin üst kısmına geçirdi ve derin yaradan kan sıcaklığı damlarken sırtımda bir ateş hattı oluşturdu. İki tırnağını yaranın içine sokup derimi parmakları ve başparmağı arasında kavradığında irkildim, öne doğru kıvrıldım. Kaan iniltiyi ya da gözlerimi kapatırken yanağıma düşen gözyaşını durduramadım.

Derimi aşağı doğru sürükledi, etim yırtılırken bir şerit halinde soydu, pençeleri direnen her deriyi kesti. ığlığım boğazımda düğümlendi, kaskatı kesilirken orada hapsoldu. Acıdan başka bir şey yoktu, derimi yüzerken sırtımdaki kas ve sinire çarpan ısıdan başka bir şey yoktu.

Bir an durakladı, öne doğru eğilirken bir kahkaha kulağıma değdi. Dudakları neredeyse şakağıma değecekti, bana mırıldanırken hareket ediyordu.

"Sence eşin araya girip bana istediğini vermeden önce daha ne kadar dayanabilir? Reddediyorsun çünkü bunun değerli dünyaya zarar vereceğini düşünüyorsun ama senin acı çekmen anlamına geliyorsa lanet olası dünya onun umurunda değil. Senin zarar görmeyeceğin anlamına gelseydi hepsini ve içindeki her canlıyı yakıp kül ederdi. Bana istediğin kadar karşı çıkabilirsin, Küçük Fare. Ama o yapmayacak," dedi ve sonra derimi öyle bir çekti ki, derim sırtımın en alt kısmına kadar yırtıldı. Vücudumdan bir şerit gibi sarkan derimi dibinden keserek yana savurdu.

Kendimi ona bakmaya zorlayamadım, bakışlarımı vücuduma ait olan deri parçasından başka yöne çevirdim. Nefesim kesik kesik geliyordu, ciğerlerim acının ezici şokunu atlatmak için nefes almakta zorlanıyordu. Mab tırnağını bir kez daha sırtımın üstünden geçirdi ve kendimi konuşmamaya zorlarken hıçkıra hıçkıra ağladım. Soğuk hava, bir bariyer görevi görecekti derim olmadan etimden geriye kalanları yaktı.

"Dur," dedi Caldris, başımı ona çevirmem için beni zorlayarak.

Kendiminkini salladım ve kendi emirlerimi mırıldandım. "Yapma," diye yalvardım, yüzü yumuşarken alt dudağım titriyordu. İsteklerimi biliyordu; ona bir gün bana karşı kullanabileceği bir şey vermektense acı çekmeyi tercih edeceğimi biliyordu.

Gözlerini kapattı, hepimizi mahkum ederken dişlerini alt dudağına gömdü.

"Adı Estrella," dedi Caldris, bakışlarımı yakalamak için gözlerini açarak.

Hissetmiş olması gereken utançtan eser kalmamıştı, sadece beni korumakla ilgili görev duygusu kararını gölgeliyordu. Bunun için onu kınamak, yapmış olabileceği şey için onu yargılamak istedim.

Ama buna bir son verebilecekken orada oturup Mab'ın onun derisini canlı canlı yüzmesini izleyebilir miydim?

Aşk en büyük zayıflığımızdı ve Mab, Caldris'i bilerek yakınında tutmuştu.

"Tam adı," dedi Mab, sırtımdan uzaklaşarak. Tahtına doğru yürürken yüzümün yan tarafını okşadı ve y a n a ğ ı m ı kendi kanımla lekeledi.

"Estrella Barlowe," diye kabul etti Caldriş, aramıza bakarak.

"Peki nerede doğdu?" Mab, Caldriş'in sunabileceği şeylerin sınırlarını zorlayarak sordu.

Birden fark ettim ki, ona en başta da sorabilirdi. Bu bilgiyi ondan esirgeyemezdi.

Çektiğim acı bir gösteriydi, beni özgür bırakıp bırakmayacağını kanıtlamak için bir test. Tamamen gereksizdi ama Mab acıdan hoşlanıyordu. Ne demek istediğini kanıtlamıştı.

Onun karşısında güçsüzdük.

"Mistfell köyü, Peçe'nin hemen ötesinde," diye yanıtladı dostum, sandalyesinden usulca kalkarak. Bana yaklaştı, Mab elini kaldırıncı hemen durdu. "İstediğin şeyi sana verdim. Şimdi onun kendini iyileştirmesine izin verin Kraliçem." Bu sözler onun en derin yerlerinden kopup gelmişti, vermek istemediği bir yatıştırımdı.

Başka biriyle konuşurken dudaklarında beliren onurlandırıcı ifadeden her parçam geri çekildi. İçimdeki o derin, içi boş şey ayağa kalktı, onu hâlâ bağlayan bağlara karşı mücadele etti. Göğsüme çarptı, dişleri ve pençeleri sanki içimden çıkmaya niyetliymiş gibi tırmalıyordu.

Her şeyim demesi gereken tek bir kişi, kraliçesi olması gereken tek bir kadın vardı.

"Onu yaralarıyla birlikte çürümeye bırakmalıyım. Sorularıma cevap vermedi," dedi Mab, azarlayıcı bakışlarını bana çevirerek. "Ama sadakatini ödüllendireceğim, Caldriş. Kendini iyileştirmesine izin vereceğim ama geceyi senin kollarında geçirmesine izin vermeyeceğim. Umarım iyiliğime saygı duyar ve yarın karşılığını verir."

"Nezaketinizi reddediyorum. Senden hiçbir hediye istemiyorum. Neye mal olacaklarını biliyorum," dedim dostuma bakarak. Mab'ın bir gün toplayacağı iyiliklerle hepimizi mahvedecekti.

"Malachi," dedi Mab, benim patlamamı görmezden gelerek.

Fae erkeğinin eldivenli elleri sol bileğime dokunup anahtarı kilide sokup çevirirken başımı öne eğdim. Ben zonklayan parmaklarımı esnetirken kelepçe sandalyenin kolundan sarkarak düştü. Taş zemindeki çizgileri inceledim, çatlakların yüzey boyunca nasıl dalgalandığını ezberledim. Her bir küçük çatlak yok olana kadar büyük bir nehirden çıkan kollar gibi yayıldılar.

Diğer kelepçe çözüldü ve ciğerlerimi temiz bir nefes doldururken tenimden düştü. Hava sanki ilk kez soluyormuşum gibi berrak ve serindi. Göğsüm onunla birlikte genişledi, demirin yokluğunda bedenime bir sıcaklık doldu. Gözümün köşesinde parlayan bir ışık, bakışlarımı parmaklarımın yumuşak bir altın ışıltısıyla parladığı yere çekti. Yaralar iyileştikçe kan kayboldu, havaya karıştı.

Kolumdaki ışık yolunu takip ettim ve Fae Mührümün beyazlarının altına dönüşmesini izledim. Derimin altında hareket ederek kanımın içinde bir dalga gibi ilerledi. Yanmış, kömürleşmiş et yavaşça kendini onarırken, altının parmaklarımdan bileğimdeki her bir kıvrıma doğru ilerleyişini izledim.

Kolumda devam etti, boynumun yan tarafına doğru yuvarlandı ve başımı güçle doldurdu. Baş ağrım azaldı, Malachi'nin banyodaki saldırısının kalıcı etkileri boynumu bir daire şeklinde yuvarlarken kayboldu.

Sırtımdaki etler iyileşirken yavaşça ayağa kalktım, Malachi'nin yanımdan aceleyle nasıl uzaklaştığının farkındaydım. Hareket ettiğini hissettim, onu bu dünyaya bağlayan yaşam kordonunu hissettim. Ayaklarım altımdaki taşa bastıkça oda sarsıldı. Bu çatlaklar büyüdü ve yeryüzündeki yarıklar gibi yayıldı.

Gözlerimi açtım ve ağzını sıkıca bir çizgi halinde tutan Mab'ın şok olmuş bakışlarına baktım. Gölgeleleri yanına toplamıştı; endişesi ve merakı dalga dalga yayılıyordu. Dilimde acı bir tat bırakıyor, havayı onun korkusunun pis kokusuyla kaplıyordu. Ondan beslenmek, olmaması gereken kraliçeden geriye hiçbir şey kalmayana kadar onu küle ve toza dönüştürmek istedim.

İçimdeki yaratık, "Sende bana ait bir şey var," diye mırıldandı ve yıldızların arasında duran bulanık, bulanık formunu neredeyse görebiliyordum.

Karanlıkta bir siluetten başka bir şey değildi, zapt edilmemesi gereken altın rengi, parlayan bir kadındı.

Özgürlüğü karanlıkta buldu.

O ve ben ayrı kaldık, tek bir bedende iki zihin. Onun düşüncelerini kavrayamıyordum, benden sakladığı kısımlarına henüz parmaklarımı dolayamıyordum. Onun içine girmeye, bana biraz koruma sağlayabilecek bir şekilde bağlanmaya çalıştım.

İleriye doğru tek bir adım attım, hareket ettikçe tenim karıncalanıyordu. Her şey yeni gibiydi, sanki tüm varlığım baştan yaratılmış gibiydi. Mab uyarmak için bir elini kaldırdı, gölgeleri avucunun üzerinde dans ediyordu. Göğsüne yayılan tek bir altın ipliğe kıyasla çok karanlıktılar. Sonu yıpranmıştı ve uyandığım gün tahtının üzerinde hareket ettirdiğim kafatasına doğru uzanıyordu.

Onunla oynamak, parmaklarımın arasına alıp çekmek ve avucumdaki bir Tanrıça ipliğiyle neler yapabileceğimi öğrenmek için elimi kaldırdım.

Boğazımdan korkunç bir çığlık geldi. Boynuma demir bir bant dolandı.

Malachi'nin arkamdan yaklaştığı yerden çekildim, bir kilidin tıkırtısı yerine oturdu. Açmak için artık çok geçti. Açmaya çalışmak için elimi kaldırdığımda demir parmaklarımı haşladı. Kilidin kendisini bulamadım, Mab mücadeleme sırtırken kendimi kurtarmak için uğraştım.

İçimdeki canavar geri çekildi ve uyuduğu o boş yere geri battı. Dışarı çıkması onun için güvenli değildi, biliyordum ama içimi doldurduğu coşkuyu özlemiştim. Ne pahasına olursa olsun bizi koruyacağı bilgisini.

"O da neydi öyle?" Malachi sordu, keskin bakışlarımı ona çevirdiğimde nefes alış verişini beni rahatsız ediyordu.

Döndüğümde boynum çatlayacak gibi oldu, dudaklarımdaki hırıltı, canavarın beni terk etmiş olmasına rağmen ardında *başka* bir şeyin izini bıraktığını kanıtlıyordu.

"Hiçbir fikrim yok," diye itiraf etti Mab, bir adım öne çıkarak.

Ayakları onu önümde durmaya götürdü, yüzümü incelerken bir kraliçenin mükemmel duruşunu sergiliyordu. Pençeli parmakları tenime dokundu, yüzümdeki

bileğimin üst kısmında, demirin beni haşladığı yerde. "Tasmanı çok daha rahat bulacaksın. Seni yakmaması için içini kumaşla kapladık, çünkü sanırım bir süre takacaksın."

"Çıkar şunu," diye hırladım, öne doğru eğilip kelimeleri o kadar yumuşak mırıldandım ki Mab dışında kimsenin duyduğundan şüphe ettim. Rüzgâr onları uzaklara taşıyor gibiydi, bir dışiden diğerine bir tehdit, yapılan tüm yanlışları kanla ödeyeceğime dair bir söz.

"Gölgeler Sarayı'na hoş geldin Estrella Barlowe," dedi Hava ve Karanlığın Kraliçesi, elini bileğimden çekerek.

Topuklarının üzerinde dönerek taht odasının sonundaki devasa taş kapılara doğru ilerledi. Tam çıkışta durakladı ve omzunun üzerinden bana bakmak için döndü. İkimizden başka kimse yoktu, ne Caldris ne de Malachi. İkimiz de onların birbirimizle oynayacağımız oyunlarda birer piyondan başka bir şey olmadıklarını biliyorduk.

"Birlikte eğleneceğiz, sen ve ben."

Kapıdan içeri adımını atarken elbisesinin kuyruğu arkasında kaldı ve sonra kayboldu.

Estrella

Malachi odanın kapısını iterek açtı ve içeri girmemi işaret etti. Boğazımdaki demir, haşlayıcı yanık etime doğrudan temas etmese bile vücudumun ağır bir şekilde batmasına neden oldu. O yaratığın derimin yüzeyinin hemen altında dans ettiği, büyüsünün damarlarımda dolaştığı anlarla kıyaslandığında, tamamen güçsüz olmanın kaçınılmaz hissi başlı başına bir kâbustu. O gücün tadını tekrar çıkarmaktan, yüzeye doğru yükselirken vücudumun soğuk boşlukla dolup taşıdığını hissetmekten başka bir şey istemiyordum.

Ona bakmak bir çukura bakmak gibiydi, içimde gizlenen bilinmeyen bir şeyin kuyusuna. O çukurun derinliklerine inmeye cesaret edersem, bir daha asla çıkamayabilirdim.

Bir kadın odaya girdi ve ellerini kaldırarak banyoyu benim için suyla doldurdu. Malachi kapıyı çekiştirerek kapatırken, ellerini önünde kavuşturarak yatağın önünde durdu ve yatağın üzerine bir giysi bohçası bıraktı. Kıyafetleri daha önce banyomla ilgilenen hizmetçilerden daha güzeldi, koyu mavi renkteydi ve narin işlemelerle süslenmişti. Korsesinin bedeni, ipliklere yerleştirilmiş küçük taşlarla parıldıyordu ve pelerini omuzlarına parıldayan altın bir broşla tutturulmuştu.

Kahverengi teninde sıcak tonlar vardı, yüz hatları nazikti ve bana hafifçe gülümsedi. Uzun saçları yüzünden uzakta, karmaşık bir örgü şeklinde sağ omzunun üzerinden sarkarak göğsüne dökülüyordu. Örgünün içine kurdeleler ve mücevherler dolamıştı, bu da örgünün parıldamasını sağlıyordu.

mum ışığını yakaladı ve şimdiye kadar diğerlerinde görmediğim bir zenginlikle konuştu.

"Benim adım Nila," dedi bana doğru bir adım atarak. Ellerini önünde kavuşturdu, bakışlarımı tereddütle ona diktiğinde durakladı. Son hizmetçi görevini tamamladıktan sonra oyalanmamış, şüphesiz ilgilenmesi gereken bir sonraki konuğa doğru hızla ilerlemişti. "Kraliçe Mab'ın isteği üzerine sizin nedimeniz olacağım."

"Kendime ait bir hanıma ihtiyacım yok," dedim yüz ifademi kibar tutmaya çalışarak. "Kendi ihtiyaçlarımı tamamen karşılayabilecek durumdayım."

Benimle ilgilenmesi emredilmiş olması onun suçu değildi ama Lord Byron'ın hizmetkârlarına nasıl davrandığını hatırlamaktan kendimi alamıyordum - Leydi Jacqueline'in sanki onlar kendisinden çok daha aşağıdaymış, hatta köpeklermiş gibi davrandığını. Öyle olmak gibi bir arzum yoktu.

"Her ne olursa olsun, kraliçemiz beni size yardımcı olmam için gönderdi. Size bir tavsiyede bulunabilir miyim?" Nila ellerini pelerinin önündeki broşa doğru kaldırırken başını yana eğerek sordu. Broşu çözdü, ağır kumaşı omuzlarına doladı ve bir kolunun üzerinden geçirerek sandalyenin arkasına düzgünce katladı.

"Bu soruyu nasıl yanıtlarsam yanıtlayayım, yanıtlayacağını hissediyorum," dedim masaya doğru bir adım atarak.

Taht odasında işkence görürken üzerine taze yiyecekler konmuştu ve şimdi bu tür şeylerin acısı azaldığı için midemdeki homurdanmaya karşı koyamıyordum. Mab haklıydı, ben bir insan değildim ve bu nedenle Peri kuralları muhtemelen benim için geçerli değildi.

Mab'ın bana yaşatacakları karşısında gücümü koruyabilmem için yemek yemem gerekiyordu. Bugün neler yapabileceğini, ona karşı gelirsem bana ne kadar acı çektirebileceğini kanıtlamıştı. Derimin bedenimden koparılışını hatırlarcasına sırtımdan aşağı bir ürperti yayıldı ve elbisemdeki yırtıktan soğuk hava tenimi öptü.

Sonunda, bunun bir önemi olup olmayacağını bilmiyordum. Nothrek artık benim için asla güvenli olmayacaktı, kulaklarımın tepesi ve tenimdeki büyü izleri yüzünden değil. Kulaklarımdaki ince noktaya dokunmak için tek elimi kaldırdım ve ne kadar değiştiğimi hatırlatan bu işaret karşısında irkildim.

"Ona sadece istediği şeyi vermeyi öğrendiğinizde buradaki hayatınız çok daha kolay olacak. Senden sıkıldığında, artık onun ilgisinin acısını çekmeyeceksin," dedi Nila. Tek elini omzuna götürdü ve elini pazusundaki uzun, ince bir yara izinin üzerinde gezdirdi. Sanki biri onu demirle oymuş, derisinden bir parça et koparmış gibi görünüyordu.

"Sanki tecrübelerinize dayanarak konuşuyormuşsunuz gibi söylüyorsunuz," dedim ve dikkatimi ona yönelttim.

Masadan bir parça gözleme aldım ve ondan bir parça kopardım. Yoğun ve baharatlarla kaplıydı. Nefis kokusu burnuma ulaştı ve hepsini ağzıma atmamak için kendimi zor tuttum. Bunun yerine küçük bir ısırık aldım ve Nila ile birbirimizi tartarken özenle çiğnedim. Gözlemenin tereyağlı tadı dilimi sıcak bir rahatlıkla kapladı ve o izlerken benden küçük bir inilti çıkardı.

"Yazlık Saray'da büyüdüm. Babam Kral Rheaghan'ın danışmanı ve en yakın sırdaşıydı. Kral'la birlikte kız kardeşini ziyaret etmek için diplomatik bir görevle buraya geldiğimizde ancak iki yüz yaşındaydım. Kardeşiyle aramda uygunsuz bir şeyler olduğunu iddia ettiğinde Mab için bir merak konusu haline gelmiştim. Babam ve Rheaghan durumun böyle olmadığında ısrar ettiler ve herkes Kral'ın bir çapkın olduğunu ve eşini bulana kadar durulmayacağını bilir; ama Mab ne olursa olsun beni burada tutmaya karar verdi. Ona Rheaghan'a olan hislerimden ve babam yokken bahçelerde geçirdiğimiz çalıntı anlardan bahsettiğimde hayat çok daha kolaylaştı," dedi Nila, sanki böyle şeylere izin vermekle aptallık etmiş gibi başını sallayarak.

Şaşırmamam gerekirdi. Tanrıların sahip olduğu esrarengiz gücü ve buna karşı koymanın ne kadar imkânsız olduğunu bildiğimde değil.

"Neden bu anları onunla paylaşasın ki?" Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturarak sordum.

Durumla ilgili bir şeyler bana doğru gelmiyordu, sanki hikâyenin parçalarını kaçıırıyordum. Eğer bu doğruysa, sırf Mab'ın kardeşi olduğu ve onun bugünkü haline gelmesine izin verdiği için Rheaghan hakkındaki düşüncelerim olduğundan daha da kötü olacaktı.

"Bahelerdeki anlarımız masumdu. Rheaghan, ilgilenmekten hoşlandığım kaktüs çiçekleri hakkında konuşmak için bana zaman ayırmayı severdi. Bu konuda asla uygunsuz bir şey olmadı; sadece babamın olmadığı zamanlarda bana göz kulak oldu. Ama Mab insanların en kötü yanlarını görmeyi sever. Ona varsayımlarını yapabileceği kadar bilgi verin, o da bunu memnuniyetle yapacak ve sizi rahat bırakacaktır Prenses," dedi Nila yanıma gelerek.

Kollarımdaki elbisemi bağlayan kurdelelere dokundu, dirseğimdekinı çözdü. Parmakları Fae izimin üzerinde neredeyse saygıyla gezindi, özellikle beyaz çizgilerin üzerinde durdu.

"Ben prenses değilim," dedim, meydan okurcasına kara gözlerinin içine bakarak.

Caldris'le olan bağlantımın bu insanlar için ne anlama geldiği umurunda değildi - prenses olmak bir gün havasız bir taht odasında oturup saray için iş yapacağımı ima ediyordu. Geceleri ayırlda özgürce koşmam ve sorumluluk duygusundan tamamen kaçmam daha olasıydı ve bunun için özür dilemeyecektim.

Nila beni görmezden geldi, kahverengi gözleri kolumdaki beyaz lekeye kayd. "Kendini iyileştirdiğinde altın renginde parladıkları doğru mu?" diye sordu biraz

ses tonuna sızan şaşkınlık.

Burada olmak, farklı olmak, kaçınmak istediğim her şeydi. Etrafımdakilerle aynı olmadığımı ve muhtemelen hiçbir zaman da olamayacağımı hatırlatıyordu. İlkbaharda Nothrek'i dolaşan Kraliyet Sirki'ndeki hayvanlar gibi muamele görmek istemiyordum. Birdenbire çok ama çok uzun olan hayatımın geri kalanında, krallık halkının bana bakma zamanı gelene kadar bir kafese kapatılıp aval aval bakılmak istemiyordum.

"Peki ya yapsalardı? Ne fark eder ki?" Kolumu onun takip eden parmaklarından geri çekerek sordum. Kolumu tekrar beze sardım ve gevşettiği kurdeleleri tekrar bağlamak için elimden geleni yaptım.

"O halde korunmanız için bir neden daha olduğunu söyleyebilirim. Kaderlerin elleri kendilerini sizin varlığınıza dokumuş. Burada olmanız bir tesadüf olamaz. Sen büyük şeyler için yaratılmışsın, Prenses Estrella. Bir gün seni görmek için sabırsızlanıyorum.

Farkına var," dedi ve diğer elini kaldırarak pazılarımdaki düğümleri yeniden çözdü. Israrcıydı ama parmakları nazik ve ikna edici olmaya devam ediyordu. "Mab'ın sarayındaki pek çok kişinin beni güvende görmeyi umursadığını sanmıyorum," dedim alaycı bir ifadeyle, o omzumdaki son düğümü çözerken elbisemin kumaşını göğsüme tutarak. Diğer tarafıma geçti, beni basit elbisenin sınırlarından kurtarma işlemine başlarken üzerime eğildi.

sırtı normalden daha fazla eti ortaya çıkaracak şekilde yırtılmıştı.

"Bu sarayda görmenize izin verdiğinizden çok daha fazla müttefikiniz var. Hayatta kalmamız için uyum sağlamamız şart oldu ama sizi temin ederim ki biz buradayız. Ayaklanmak ve bizi hapseden kraliçeyi devirmek için bir şans bekliyoruz," dedi Nila.

Başımı kaldırıp yüzüne, beni incelerkenki ciddiyetine baktım. Benden çok daha uzun boyluydu, boyu ruhani ve duruşu şaşırtıcı derecede güzeldi. Belinden eğilirken bile omuzları dikti, duruşu kusursuzdu.

"Belki de o gün nihayet yaklaşıyordur." Bana anlamlı anlamlı baktı. Koyu kahverengi gözleri geniş ve uzaktı, kömür gözlerini çevreliyor ve dış köşedeki kıvrımı vurguluyordu.

Düğümleri atmayı bitirip banyo leğenine doğru ilerledi. Yakındaki küçük, yuvarlak masalardan birinden bir şişe aldı ve birkaç damla sıvının banyo suyuna düşmesine izin verdi. Ilık sudan yükselen buhar, yıldızların aydınlattığı gökyüzündeki en güzel ton gibi koyu mor bir renge dönüştü.

"Ne oldu?" Küvetin yanına yaklaşarak sordum.

Kenardan baktım, elbisemi göğsüme bastırırken huşu içinde mor renkli suya baktım. Nila uzandı, mücevher tonlarındaki sudan bir avuç dolusu alıp havaya kaldırdı. Parmaklarını açarak suyun leğene geri dönmesine izin verdi.

Kahverengi teninde hafif bir ışıltı bırakarak onu ay ışığı gibi parıltıdı. Elimi tuttu ve parmaklarının uçlarını büyümden dolayı siyaha boyanmış parmaklarıma dokundurdu.

"Siz gecenin kızımanız, Prenses Estrella. Bir gecenin lükslerini yaşama vaktiniz geldi." Yuvarlak masalardan birini aldı, banyoya yaklaştırdı ve yüzeyini diğer masalarla kapladı.

şışeler. "Bunu bir zırh olarak düşünün. Saray hayatı kolay bir hayat değildir. Burada sizi koruyacak kılıçlar yok. Bu tasmayı taktığın sürece kendini savunabileceğin bir büyü de yok. Her zaman olman gereken şeyi kucaklamana yardım etmeme izin ver. Sana Fae'lerin şımartılmış yollarını göstermeme izin ver. Söz veriyorum, seni bir daha gördüğünde Mab'ın da, eşinin de nefesini keseceksin. Tamamen farklı nedenlerden dolayı, ama her ikisi de saray hayatında eşit motivasyon kaynağıdır."

"Mab'ın enerjisini güzellik gibi şeylere harcamasına şaşırdım," dedim ve suya dokunmak için elimi uzattım. Sıcaktı, mükemmel sıcaklıktaydı ve suyun dokusuyla ilgili bir şey cildime yapışıyor, damlacıklar elimden düştükten sonra bile onu nemlendiriyor gibiydi. "Dünyadaki tüm güce sahipken neden zahmet ediyorsun?"

"Çünkü güzellikte ayrıcalık vardır. Düşmanınızın nefesini kesmekte güç vardır, böylece sizi boğazını kesmeye hazır, dudığınızın kıvrımına çok fazla takılmış olarak asla göremezler. Güzel ipek eteklerinizin bir erkeğin göğsünden kalbini çıkarabilecek bir hançeri sakladığını bildiğiniz halde kendinizi kırılgan göstermenizde güç vardır," dedi, dudakları bu tür aldatmacaları iyi bilen bir kadının sinsî gülümsemesiyle kıvrıldı.

Gözlerim hemen kalçalarına, elbisesinin altında saklı olabilecek şeylere kaydı. Benimle yalnız kalmış, beni merhametine bırakmış ve bana zarar vermek için hiç hareket etmemişti. Bu, Gölge Sarayı'nda bir ilkti.

"Mahkeme oyunlarında hiçbir zaman çok iyi olmadım," dedim.

Göğsümdeki kumaşı serbest bıraktım. Arkası yırtılınca, ayaklarımın dibinde bir kumaş havuzunun içinde yere düştü. Bir kez daha bir yabancıyla çıplak olduğum gerçeğini görmezden gelmek için mücadele ettim. Fae'ler vücutlarıyla çok daha rahattılar, çıplaklıktan insanlar gibi rahatsız olmazlardı ve ben de yetiştirilme tarzıma rağmen bunu kabullenmek için elimden geleni yapardım.

İfadem, onun sözlerinin doğruluğuna bir itirazdan çok bir uyarıydı. Beni onunkine rakip bir güzelliğe dönüştürme çabaları büyük olasılıkla başarısız olacaktı, çünkü güzellik için banyodan daha fazlası vardı. Böyle şeyleri taşıyacak özgüven başka bir hikâyeydi, bir gülümsemeyle manipüle etme ve tek bir bakışla baştan çıkarma yeteneği. Ben bunların hiçbirine sahip değildim.

"O zaman kaderin sana iyi bir öğretmen bahşetmiş olması iyi bir şey," dedi ve leğenin diğer tarafından bana elini uzattı. Sadece bir an tereddüt ettim, çıplaklığımın savunmasızlığını görmezden **g e l i r k e n** bakışlarını tuttum. Sonra titrek bir nefes aldım, sanki ölüme yürümek üzereydim.
Hata yapmadığımı umarak elini tuttum.

OceanofPDF.com

Caldris

O gece ağır kapılardan içeri girdiğimde Mab'ın taht odasındaki ışık her zamankinden daha da sönüktü. İnsanlar odada oyalanıyor, kristal kadehlerden şaraplarını yudumlarken küçük gruplar halinde sohbet ediyorlardı. Mab tahtında tembel tembel oturuyor, emrinde bir oda dolusu müridi olan bir kraliçe için fazlasıyla sıkılmış görünüyordu.

Öfke damarlarımda zonkluyordu. Arkadaşımın kanının kürsüyü kirlettiği yerin hemen yanında durmuşlar, sanki onun çektiği acı önemsizmiş gibi davranıyorlardı. Mab onun kanını akıtmıştı. Ben izlerken *derisini yüzmüştü* ve ben kapana kısılmıştım, hiçbir şey yapamıyordum.

Hiç bu kadar çaresiz hissetmemiştim. Mab'ın boğazını, pençelerini Estrella'nın etine gömdüğü andaki kadar koparmak istememişim. Vücudundan kopan parçanın sesini asla unutamayacak, taht odasında yankılanan çığlıklarını duymaktan asla vazgeçemeyecektim. Acıya dayanmış, acı çekmiş ve tekrar geleceğini bilmesine rağmen güçlü kalmayı başarmıştı. Ama ben onun gözlerindeki acıya, acı çekerken vücudundaki titremeye dayanamamıştım.

Bir başka acı dolu iniltiyi, Mab etini yeniden kavrarken durduramadan dudaklarından kaçan bir başka kırık sesi dinleyememişim.

Zayıf davranmıştım ve bunun sonuçlarını hepimizin ödeyeceğinden korkuyordum.

Mab'ın yanındaki Fae'ler onun en yakın arkadaşlarıydı. Yarım düzine erkek ve dışiden oluşan küçük bir grup, sürekli oyalanır ve ona saraydaki son dedikoduları aktarırdı. Göz teması kurmayı reddettim

sık sık benimle birlikte olmak isteyen biriyle. Mab yüzyıllardır bunu kabul etmemiş, arkadaşının bedenimden sürekli zevk almasını engellemişti. Bunun nedeni vücudumun bu tür ihlallere tepki vermeyi tamamen bırakmış olması mıydı, yoksa Mab'ın istismara karşı tepkisizliğimden sıkılmış olması mıydı, bilmiyordum.

Tek bildiğim bunun için minnettar olduğum ve zamanlamanın Estrella'nın hayata geldiğini ilk hissettiğim ana denk geldiği idi. Vücudumun artık zihnimden daha fazla ilgilenmemesini sağlayan şey, aramızdaki eş bağının yerine oturmasıydı.

Estrella, varlığımdan haberdar olmadan çok önce beni kurtarmıştı.

"Beni mi çağırdınız Kraliçem?" Kürsüsünün dibinde diz çökerek sordum.

Dizlerimin üzerine çöktüğümde Estrella'nın kanının yere bulaştığı yeri artık göremediğim için neredeyse minnettar olacaktım. Gözlerimin önündeyken vurdumduymaz kalabilir miydim bilmiyordum ama duyularıma hücum eden kanının kokusu bana bunu hatırlatmaya yetmişti. Çenemi gevşemeye zorlarken burun deliklerim genişledi, başımı öne eğdim ve dudaklarımı hafifçe aralayarak burnum yerine ağzımdan nefes alabildim.

Basamaklar önümde uzanıyordu ve Mab bu gece için kararlaştırdığı eğlence biçimine nihayet sahip olabileceği düşüncesiyle vücudu canlanırken aşağıya baktı. Eş bağının herkes tarafından bilinmesiyle birlikte, Faerie yasaları onun bana herhangi bir cinsel iyilik yapmamı emretmesini engelliyordu. Mab'ın kendisi bile cadıların fermanını ya da onun Alfheimr'ın büyüyle karışıp bükülme şeklini ihlal edemezdi. Sonuçları hızlıydı, tek bir varlığın ya da varoluşun alanı dışındaydı. Bunu yapmak bütün bir kadim meclisin gazabına uğramak demekti.

"Sıkıldım, Caldri," dedi sandalyesinden kalkıp basamaklara yaklaşarak. "Görevlerini yerine getirmenin ve sarayıma eğlence sunmanın zamanı çoktan geldi." Bir elini havaya kaldırdı ve izleyicilerin tezahürat yapmasını sağladı.

Öfkeme karşı dişlerimi sıktım, onun sarayının eğlencesi için rol yapmaya zorlandığım onca zamanın anısı içimden geçiyordu. Gölge Sarayı'nda yaşayanların hepsi kötü değildi ama

olanlar ise yok edilmekten ve ait oldukları yere, Helheim'a gönderilmekten daha azını hak etmiyorlardı.

"Kraliçem benden ne yapmamı istiyor?" Başımı kaldırarak sordum.

Yüzümü nötr tuttum, ona karşı hissettiğim küçümseme duygusunu bir maskenin ardına özenle sakladım. Mab'ın bunu hissedebildiğinden, benim ve diğer pek çok kişinin onun üzerimizdeki hâkimiyeti hakkında ne hissettiğimizi bildiğinden hiç şüphem yoktu. Mümkün olduğunu düşünseydim, göğsümü yarıp yılanını hâlâ atan kalbimden çıkarır, böylece onu olabildiğince acı çektirerek öldürebilirdim ya da bunu denerken ölebilirdim.

"Kendimi cömert hissediyorum, bu yüzden seçim yapmanıza izin vereceğim," dedi, yüzü hiç kimse için iyi sonuçlanmayan estetik açıdan hoş bir gülümsemeyle yakalandı.

Can sıkıntısı yeterince kötüydü, ancak 'nazik' hissettiğini düşündüğü zaman, yapabileceği gerçek zalimlik ortaya çıkıyordu. Beni iki imkansız acı arasında seçim yapmaya zorluyor, acı çektiğimde de sanki bu onun değil de benim suçummuş gibi hissettiriyordu.

Çünkü sonunda onu seçmiştim.

"Zevk mi yoksa acı mı olacak?" Mab başını yana çevirerek elini uzattı. Mab'ın nedimesi Leydi Malazan yavaşça onun yanına yürüdü. Gözleri umutla ışıldarken bile yüzünde dikkatli bir maske vardı. Diz çöktüğüm yere baktı ve sesini kafamın içinde duymamak için onunla çok fazla zaman geçirmiştım.

Benim için diz çökmüş bir Tanrı ne kadar güzel görünür.

Ürpermemi bastırdım ve bakışlarımı Mab'a çevirdim. "Benim bir eşim var," diye hatırlattım kaşlarımı kaldırarak. Mab'ın bana zarar verebileceği onca yol varken *bunun* en azından güvenli olduğunu bildiğim için rahatlamıştım.

Mab omuzlarını silkerek, "Seni bir başkasının bedeninden zevk almaya zorlayamam ama bu orada yatıp Malazan'ın senden dilediğini almasına izin veremeyeceğin anlamına gelmez," dedi. "Son yüzyıllarda çok sadık bir yoldaş oldu. Elbette böyle bir davranışı ödüllendirebiliriz." *Ödül*. Bedenim, *sikim*, Estrella'dan başka kimse için bir ödül değildi. Parmak uçlarımdan çıkan pençelerimi yanımdaki taşa saplarken kükredim.

"Eşıme asla sadakatsizlik etmeyeceğim," dedim bakışlarını tutarak.

Mab'ın dudakları büküldü. Yerde dayak yemiş ve kanlar içinde yatmamı ya da Malazan'ın sikimi çiğ hissedene kadar sikmesini gerçekten umursamıyor, sadece uzun vadede bana daha fazla eziyet edecek seçeneği arıyordu. Sevdığım kadına ihanet etmek en kötü seçenektir ama o bile kendi eşim varken beni isteğim dışında böyle bir şey yapmaya zorlayamazdı ve ben de buna asla izin vermezdim.

"Bir dahaki sefere sarayımı eğlendirmesi için onu seçtiğimde aynı seçimi yapmasa bile mi?" Mab kaşlarını kaldırarak sordu.

Sanki Estrella'nın böyle bir seçim yapmak zorunda kalacağı düşüncesinin beni ne hale getireceğini biliyormuş gibi sırtıttı. Başka bir erkeğin onun içinde hareket etmesi, bedeninin bu şekilde ihlal edilmesi olasılığına dayanamıyordum ama onu ikiye bölecek bir acı seçimini yapmasından sorumlu olmak da daha iyi değildi.

"O zaman bile. *Her zaman*," diye cevap verdim, Estrella aynı seçimle karşı karşıya kalsaydı, onun kararının benimkini etkilemeyeceğini biliyordum. Başka bir erkeği memnun etmeyi seçebilirdi; acıyı da seçebilirdi ve iş o noktaya gelirse onu her ikisi için de suçlamazdım. Baskı altında yaptığı seçimler ona ait değildi.

Aramıza ne ya da kim girmeye çalışırsa çalışsın, kaos hüküm sürene kadar onu sevecektim. Başka bir kadının bana sadece Estrella'nın hakkı olan şekilde dokunmasına izin vermektense binlerce bıçağın acısını seve seve çekerdim. Yüzyıllar boyunca onsuz acı çektim, beni değiştirecek kadının dokunuşunu asla bilemedim.

Onu incitecek hiçbir şey yapmazdım, bunun yerine acıyı seve seve üzerime alırdım.

Mab içini çekti ve alay etti. "Önce sen git Malazan. Seni yine reddetti," dedi tahtına geri dönerken. Başını ellerinin arasına alıp izlemeye hazırlanırken yüzünü buruşturdu.

Malazan eteklerini nazıkçe kaldırıp merdivenlerden inerek tam önümde durana kadar ilerlerken başımı öne eğdim. İpek ve dantel katmanlarını kaldırdı ve kalçasına sarılı kılıfından demir bıçağını çıkardı. Bıçağın kenarını çenemin altına yerleştirdi, hafif bir kahkaha attı.

Tenim temasla yanarken ondan kaçıyordu. Bakışlarımı kendi bakışlarıyla buluşturmak için kaldırdı.

"Reddettiğin için seni hadım etmeliyim," dedi bana ters ters bakarak.

"Aletin tekrar büyüyecek olması utanç verici. İntikamım, eşini o çok sevdiğinden emin olduğum et parçasından mahrum bırakmak olacaktır."

Cevap vermedim, sözsüzce ona bakıyor ve gazabını üzerime salmasını bekliyordum. Malazan gibi kadınlar kolay kolay reddedilmezdi, Özellikle de Mab'ın yanında kazandığı statüyle.

"Kendin için söyleyecek hiçbir şeyin yok mu? Reddedilmeni mazur göstermek için bana tatlı tatlı mırıldanacağın bir özrün yok mu? Birçok erkek senin yerinde olmak için can atardı, haberin olsun," dedi ve dudaklarını hafifçe büktü.

Yüzyıllarca yaşayıp hala bir erkek arkadaşın güvencesine ihtiyaç duymak özellikle üzücü bir özellikti ve daha az aşığılık biri olsaydı acıyabilirdim.

Ama onun için değil. "Öyleyse onlardan birini sık," dedim, yüzüm donuktu ve artık bu işi bitirmesini diliyordum.

Bıçağı boğazımı ısırdı, ateş etimi parçalarken öfkesiyle boğazımı kesti. Malazan'ın dudakları büküldü, kılıcını geri çekerken acımasızlığı tam olarak ortaya çıktı. Tekrar saldırdı, omzumun üst kısmına batana kadar ileri doğru sapladı. Bıçak köprücük kemiğimin üstündeki eti keserken aynı anda diğer yumruğu da yüzümün yan tarafına çarptı.

Ve acı başladı.

Estrella

Koridorda yürürken ayakkabılarımın tabanları taşa yavaşça vuruyordu. Bir gece önce Caldri's'in boğazında keskin bir acı patlaması olmuştu. Mab'ın beni çağırdığı yere doğru yürümek, Caldri's'le aramdaki bağ sustuktan sonra bana en büyük işkence gibi gelmişti, aramızdaki pencereyi çarparak kapatışının belirgin görüntüsü kafamda patlıyordu. Bunu kasıtlı olarak yaptığından, acı çekerken onu biraz olsun rahatlatmaya çalışmama izin vermek yerine tek başına acı çekmeyi bilerek seçtiğinden emindim.

Saatler sonra bağı sessiz kalması biraz teselli oldu.

Nilâ bana boyumu uzatan, pratik olmayan topuklu ayakkabılarla nasıl yürüyeceğimi öğretmiş ve beni tamamen rahat edene kadar ileri geri adım atmaya zorlamıştı. Malachi arkamda oyalanıyordu ve daha hızlı yürümemi beklerken sabırsızlığını hissedebiliyordum.

Kıçımın üstüne düşme ihtimalim varken kimse için acele etmedim, elbisemin kuyruğunu ne kadar sinirli bulmuş olabileceğini düşününce sırttım. Bu durum onu ya bir eşit gibi yanımda yürümeye ya da kumaşa basma riskine girmemek için normalden daha uzak durmaya zorluyordu. Açık pembe ipek, arkamdaki koyu renkli taşın üzerinde sürükleniyordu. Kumaşa dikilmiş altın boncuklar meşalelerin ışığını yakaladığında küçük ışık patlamaları parıldıyordu.

Elbisenin sırtı açıktı ve ben hareket ettikçe sırtımdaki yara izleri onun bakışlarına açık hale geliyordu. Mab'ın vücudumdan deriyi kopardığı yer pürüzsüzdü, Lord Byron'ın ve Mab'ın yaptıklarının fiziksel hatırlatıcısı tarafından lekelenmemişti.

Baş Rahibe yıllar önce bana bunu yapmıştı ama diğer tarafta çektiğim acıların izleri kalmıştı.

Nila onlara zayıflık gösteremeyeceğimi söyleyerek bu konuda ısrar etmişti. Bunu bana karşı kullanacakları ve yaralarımın duyduğum kırılğanlık ve utancın bir zayıflık olduğunu kanıtlayacağı anlamına geldiğinde değil.

Bana yapılanların bir ürünü olmayacaktım. Lord Byron Mistfell'de yerde çürürken, ben hiç olmadığım kadar güçlü dururken kendimi bir kurbana indirgemeyecektim. Hâlâ bir mahkûm olabilirdim ama nefes alıyordum.

Bu onun için söyleyebileceğimden çok daha fazlasıydı.

Kumaş göğüslerimi örtüyor, bir taraftan göbek deliğime doğru kıvrılıyor, diğer taraftan da gövdeyi saran kurdelelerle birleşiyordu. Elbise omuzlarımdan sarkıyor, hafif, şeffaf kolları dirseklerimden aşağı sarkıyor ve eteklerin yanında yere düşüyordu. Kurdelelerin diğer tarafı kalçamı ikiye ayırıyor, hareket ettikçe bir bacak çizgisi ortaya çıkıyordu.

Nila gözlerime sürme çekerek yeşilin daha çok öne çıkmasını sağlamıştı. Saçlarım yüzümden geriye doğru çekilmiş ve gelişigüzel örülmüştü, kendimi bambaşka bir kadın gibi hissediyordum. Başımdaki altın halkaya ve elbisemin narin rengine rağmen kendimi beklediğim kadar savunmasız hissetmiyordum.

Kendimi bir kadın gibi hissediyordum ama kadınlığın zayıflık anlamına gelmediği gerçeğini kabullenmem gerekiyordu. Bu ikisinin birbirini dışladığına inanmamızı sağlayan şey sadece erkeklerin bize yüklediği standartlardı.

Taht odasının dışındaki muhafızlar beni gördüklerinde bir an için çok uzun süre bana baktılar. Çenemi yukarıda tuttum ve bakışlarımı beni en yeni işkencemden ayıran kapılara diktim. Üç muhafızın dışarıdan ittirmesiyle kapılar yavaşça açıldı. Eşikten adımımı attığımda Mab'ın sarayı beni bekliyordu, Malachi arkamdan geliyordu, Nila da bizi takip ediyordu. Ben kürsüye yaklaşırken kalabalığın arasına karıştı ve müttefiklerimin sık sık yaptığını söylediği gibi Mab'ın dikkatini çekmemek için aralarına karıştı.

Onun farkına varmasının hemen dışında, birinin güçlü olduğu bir zaman geldiğinde kullanabilecekleri bilgileri toplayarak var oldular.

Hava ve Karanlığın Kraliçesi'ne meydan okuyacak kadar. Mab yoldaşlarından biriyle konuştu, kadın kılıcındaki kanı temizlerken gülüyordu.

Taş zemindeki leke, kanın biriktiği yerlerde hâlâ ıslaktı. Su birikintisi o kadar genişti ki, bu şekilde yaralanan kişi bir insan olsaydı ölmüş olacağından hiç şüphem yoktu. Dostumun kokusu üzerime sinerken yutkundum. Onun kanının kokusunu nerede olsa tanırdım. Dökülme şekline tepki olarak damarlarımda dolaşıyordu.

Her iki kadın da bakışlarını yavaşça bana çevirdi, ben basamakların dibinde dururken duruşları değişti. Elbisemin eteği Caldris'in kanına değdi ve ben orada durup yutkunurken kanı lekeledi. Gözlerim Mab'inkilere takıldı, aramızda bir anlayış parladı. O da benim bildiğimi biliyordu ve kendimizi bir çıkmazda bulmuş, diğerinin bir gece önce tam da o noktada eşime yapmış olması gereken şeyin gerçekliğini tartışmasını bekliyorduk.

Mab'ın yanındaki kadın beni tarttı, bakışlarını vücudumda gezdirdi, daha önce hiç tanışmamış olmamıza rağmen çok tanıdık geliyordu.

"Estrella," dedi Mab gülümseyerek. Ayağa kalktı ve bana daha iyi bakabilmek için tahtından bir adım uzaklaştı. "Seni saray hayatının sağlayabileceği lükslerin tadını çıkarırken görmek ne hoş bir sürpriz. Nothrek'teki hayatından sonra böyle şeyleri tecrübe etmenin ne kadar büyük bir tezat olduğunu tahmin edebiliyorum."

"Kesinlikle farklı," dedim, yağlı, köpüklü suyun tenimde bıraktığı hissi hatırlayarak. Sözcüklerimi dikkatle seçerek ve sesimi boş tutarak ona en ufak bir takdir belirtisi vermeyecektim.

"Demek aradığınız kişi bu?" dedi yanındaki kadın, bir adım öne çıkarak.

Basamaklardan aşağı indi, son basamakta durdu ve tam önümde bekledi. Bir merdivenin üzerinde durmasaydı bile benden daha yüksek olacaktı, ancak eklenen yükseklik farkı beni olduğumdan daha küçük hissettirdi.

"Evet, Malazan. Bu Caldris'in pek de insan olmayan eşi," diye onayladı Mab, etkileşimimizi izlerken.

Malazan'ın omzunun üzerinden baktım ve Mab'ın dudaklarının bir sırtışa dönüştüğünü gördüm. Nasıl bir oyunun içine girdiysem, nasıl bir bilgiden yoksunsam,

Bu kadının benden nefret etmek için bir nedeni olduğu açıktı. Beni incelerken gözleri küçümsemeyle parlıyordu, son basamaktan aşağı indi ve etrafımda dolaşmaya başladı. Trenimin kumaşına basmayı ihmal etmedi ve giderken kumaşı hafifçe yırttı.

Mırıldandı ve bir eliyle uzanıp siyah saçlarımdan bir tutamı yakaladı. Kendi sarı saçları mum ışığında parıldarken bir kez daha önümde durdu, teni de benimkiyle aynıydı.

"Sanırım bir domuzu giydirmek için ancak bu kadarını yapabilirsin." Bana sırtını döndü ve kalabalık kıkırdarken kürsüye doğru ilerlemeye başladı.

İçimi bir güvensizlik dalgası kapladı ve kendimi bir kez daha görkemli bir lüks ülkesinde davetsiz misafir gibi hissetmeme neden oldu. Oraya asla uyum sağlayamazdım ama her ne kadar evim diyebileceğim bir yer bulmak istesem de bunun zulümle yıkanmış bu yer olmasını istemiyordum. Nila'nın sözleri kulaklarımda çınılıyordu - tam olarak yapacakları şeyin bu olduğuna dair uyarısı.

Kadınlar kendilerinden aşağı gördükleri kişilerin çekiciliğine hakaret etmediler. Tehdit olarak algıladıklarını aşağıladılar ve kendi güvensizliklerini onlara karşı bir silah olarak kullandılar.

"Ne zamandır eşimi kendin için istiyorsun?" Malazan'ın olduğu yerde donup kalmasını sağlayarak sordum.

Etrafındaki hava durgunlaştı, sadece Fae'lerin sahip olduğu o doğal olmayan hızla dönerken ondan bir ürperti yayıldı. Bakışlarını tuttuğumda gözlerinde nefret parlıyordu.

"Eşinle sayamayacağım kadar çok kez birlikte oldum," dedi, kelimeler ağzından zehir gibi damlıyordu.

Acının itiraftan kaynaklanacağı anı bekledim ama Caldris'in geçmişi, benim hakkımda hissettiklerini kabul ettiğimde beni incitme gücüne sahip olmaktan çıkmıştı. Geçmişindeki isimsiz kadınların bir önemi yoktu, çünkü hiçbir seks paylaştığımız bağla kıyaslanamazdı.

Uzak bir anıdan başka bir şey değillerdi, artık bizim için ya da ilişkimize olan güvenim için bir tehdit oluşturmuyorlardı. Ben doğmadan önceki fetihleri ya da yatak partnerleri yüzünden onu cezalandırmaya devam edemezdim ve artık onların üzerimde herhangi bir güce sahip olmalarına izin vermemenin özgürlüğü vardı.

"GörünüŖe göre sen ve krallığın yarısı. Ama hayatının geri kalanında onun yatağını paylaşacak olan benim. Sen onun bedeninin nasıl hissettiğini bir daha asla bilemeyecek sayısız kişiden birisin ve onun gerçeğini asla bilemedin. O benim içimde yaşıyor, onun ruhu da benimki kadar benim bir parçam," dedim ve güvenine son darbeyi indirirken durakladım.

Zaten düşmanım olacağını bilmeseydim bunu yapmayabilirdim ama kıskançlığı söz konusu olduğunda söyleyebileceğim ya da yapabileceğim hiçbir şey kaderimi değiştiremezdi. Hüzünle gülümsedim, gözlerim acıma duygusuyla doldu. "Sen onun için bir hiçsin, oysa ben onun tüm dünyasıyım. Domuz gibi giyinmiş ya da giyinmemiş."

"Seni küstah, küçük pislik-" diye hırladı Malazan, bana doğru bir adım atarken yüzünü tamamen bana dönerek.

"Bu konuşma yorucu olmaya başladı," dedi Mab, bu sözler Malazan'ın bana ulaşmak için acele ederken tereddüt etmesine neden oldu. "Beni ilgilendiren Caldri's'e olan bağın değil ve ona bağlı olmayan yönlerini tanımak isterim. Onun tasmaını çıkar, Malachi."

"Ama Kraliçem-"

Ona ters ters baktı.

"Estrella, eşin şu anda ciddi şekilde zayıflamış ve yaralanmış durumda. Bana onun hayatına son vermemden daha hızlı bir şekilde zarar veremezsin ve o gözünün önünde değilken, onu öldürmemden önce hiçbir uyarı almayacaksın. Bana zarar verirsen, hatta buna teşebbüs edersen, bu dünyada yalnız kalırsın. Anladın mı?" Dişlerimi birbirine geçirdim, sözlerindeki herhangi bir aldatmacayı çözmeye çalışma fikriyle oynadım. Bulunacak bir şey yoktu, en azından kolay değildi ve

Bir gece önce hissettiğim acıdan bunu zaten biliyordum.

"Ona ne yaptınız?" Ayaklarımı kaydırırken dişlerimi sıkarak sordum.

Kanı ayakkabılarımın altını kapladı, onu hissedemediğim zamanlarda bile hâlâ benimlemiş gibi hissettirdi. Bu dünyadan gitmiş olsaydı bilirdim, ama neden beni ondan korumaya devam ediyordu?

"Bence şimdilik daha çok kendin için endişelenmen yerinde olur. Caldri's şu an için hala hayatta. Bilmen gereken tek şey bu. Anlaşıldı mı?" Mab söyledi.

"Evet," diye tısladım, Malachi saçlarımı omuzlarımdan üzerinden süpürürken başımı öne eğdim.

Yakanın arkasını kavradı, ağır demiri açarken gizli kilidin tıkırtısı ayrılıyordu. Boynumdan çekerek boğazımın önünden uzaklaştırdı. Derin nefes alırken gözlerim kapandı ve Fae Mührümün sıcaklığını hissettim. Başımı ona doğru çevirdim, kolumu uzatırken gözlerimi yavaşça açtım ve altın ışığın yıldızlar gibi parıldamasının tadını çıkardım.

Gözlerimi Malazan'a dikerek, gözlerim onunkilerle buluştuğu anda geri çekilmesini izledim. Onun ne gördüğünü sadece hayal edebiliyordum, Blackwater'da yıldızları gökyüzünden sürgün ettiğim o geceyle aynı şeyin onları da doldurup doldurmadığını merak ediyordum.

"O ne?" diye sordu Mab, sesi soluksuz bir fısıltıya dönüşmüştü.

Malachi bana bir gün önceki sandalyeyi getirdiğinde Mab, "Bunu öğrenmeye niyetim var," dedi.

Kollarımdan sarkan demir prangalara baktım ve beni sarayına büyük bir gösteri yapmak için sadece birkaç dakikalığına serbest bırakıp bırakmadığını merak ettim. Daha önce yaptığı gibi onları kovmadı, sandalyenin yanından dolaşıp kendimi sandalyeye bıraktığımda kalıp beni izlemelerine izin verdi.

Mab bana sessizce baktı ve ben bir şey beklediğimiz bilgisinden kurtulamadım. Her ne gelecekse öncekinden daha kötü olacaktı.

Tek bir yılan taht odasının zemininde sürünerek ayaklarıma doğru ilerledi ve kuyruğunun üzerinde yükselip bana baktı.

"O güzel kafanın içinde ne olduğunu bilmek istiyorum, Küçük Fare. Ne yazık ki, kolay olanı yapıp bana söylemeniz konusunda size güvenemem."

Yılan ayak bileğime dolandı, bacağımdan yukarı tırmanırken derimin üzerinde süründü ve kucağıma yerleşti. Kendimi bildim bileli ilk defa yılanlardan korktuğum için sinirlerime hakim olamadım.

Bu bana sanki yutulacak bir şeymişim gibi, sanki tamamen Mab'ın kontrolündeymişim gibi baktı. Kime itaat edeceğini test etme arzusu içimde güçlüydü ama bunu bastırdım. Bazı sırların karanlıkta kalması daha iyiydi ve ben de kendi sırrımı elimden geldiğince korumalıyım.

Koluma tırmandı, ağzı omzuma değene ve dili boynumu okşamak için dışarı çıkana kadar pazumun etrafını sardı. Gözleri benimkilerle birleşti ve ne olduğumu bildiğine dair hiçbir şüphe bırakmadı. Yılanlara olan yakınlığım nereden geliyorsa gelsin, beni kendisi gibi biri olarak tanımıştı.

Yine de dişleri boynumun etine battı. Kör edici acı, delinmiş yaraları takip etti, zehrinin sıcaklığı damarlarımı doldurdu. Onu kavramak için uzandım, boğazımdan koparmak için hareket ettim.

"Ah, ah, ah," diye uyardı Mab bir tsk ile. Sesi alaycı bir hal aldı, gözleri derisini dökmek üzere olan bir yılan gibi bulanıklaştı. "Küstahlığının bedelini Caldris'in ödemesini hiç istemem."

"Böyle bir şeyden nefret etmezsin," diye tısladım.

Elimi sandalyenin koluna indirdim ve yılanı koparmamak için onu kavradım. Sıcaklık yayıldı ve başımı yabancı hissettiren bir sersemlikle doldurdu. Yarattığı rüya benzeri durumdan kurtulamıyor, zihnimde dönen sisten kurtulamıyordum. Taht odası, gece gökyüzünde sadece buharla dolu bir oda kalana kadar kayboldu.

Mab diğer tarafında durdu, konuşurken sesi aramızdaki boşluğa yayılıyordu.

"Nesin sen?" diye sordu, yılanının dişlerini içime geçirdiği noktadan vücuduma yayılan emirle.

Yılanların kurbanlarını kontrol ettiği, onları iradesine bağladığı gibi, o zehir şu an benim içimde de vardı. Dişlerimi sıkarken iradesinin üzerimde baskı kurduğunu hissettim, yeterince hızlı cevap vermediğimde erimiş lav beni takip ediyordu.

"Bilmiyorum!" Yılan dişlerini daha da derinleştirmek için ısırığını ayarlarken başımı öne eğerek çığlık attım. Sis zihnimdeki hareketli bir portreye dönüştüğünde hâlâ çığlık atıyordum. Sadece Mab'ın soluk görüntüsü vardı, gözleri ürkütücü bir beyazla parlıyordu.

Blackwater'daki gün zihnimi doldurdu, ay ve yıldızların gökyüzünden kaybolduğu anlar bir anı gibi tekrarlandı. Yılanların Mab'a verdiği güç ne olursa olsun, sahne oynarken gözleri sanki

kafasının içinde izliyordu. Parmaklarım tepki olarak seğirdi, o her şeyi tüketen öfkenin anısı sanki bir kez daha köprüdeymişim, tamamen masum olan ve bir hiç uğruna ölen bir insan çocuğun cansız bedenini keşfediyormuşum gibi üzerime yıkıldı.

Sisin içinde saklanan altın iplikler yoktu. Fae Mührüm loş ışıktaki parıldarken, öfkemi açığa çıkarmak için tutunabileceğim hiçbir şey yoktu.

Mab ortaya çıkardığı anıdan pek hoşnut görünmüyordu, veremediğim cevapları ararken Alfheimr'a doğru yaptığım yolculuğun geri kalanını kafamdan hızla geçirmeme neden oldu.

Anılarımda gezinen, sanki onun emrindeymiş gibi onları didik didik eden ellere karşı mücadele ettim. Bir sonsuzluk geçmiş gibiydi, kanım onun yılanının içimde sakladığı zehirle kaynıyordu. Haftalardır birikmiş anılarımı hızlıca gözden geçirdi. Caldri's'in bana şefkatle baktığı her an duraklıyor, gösterdiği sevgiyi not ediyordu ve bunu ona karşı kullanmayı planladığını neredeyse duyabiliyordum.

Eğer aşk zayıflık olsaydı, Caldri's'in bana karşı hissettiği şey onun mahvoluşu olurdu.

Karda ölmekte olan yanıklığı bulduğunda durakladı, ben yaklaştığımda gözleri büyüdü. Kuşun tüylerine dokunmak için parıldayan parmaklarımı uzattım, sanki beni tanımış gibi gözleri bir kez daha altın rengiyle parlıyordu.

"Ölümler birlikte hayat gelir." Sesim sisler arasında yankılandı
Biz.

Mab'ın bakışlarındaki beyazlık, geri çekilirken aniden soldu. Yılanı Sonunda boynumu serbest bıraktı, zehir artık damarlarımdan pompalanmadığı, içimde durgunlaştığı ve beni zayıf bıraktığı için etrafımdaki sis yavaşça kayboldu.

Başımı yana çevirdiğimde Mab'ı karşımda durmuş bana bakarken buldum. Ağzı, alt dudağını pençeye benzeyen tırnakları arasında sıkamak için kaldırdığı eliyle gizlenmişti ve kanar kanamaz iyileşen deriyi parçalıyordu.

"Cevabını buldun mu?" Başım donuk, zonklayıcı bir ağrıya doluyken sordum.

Onun anılarımı didik didik etmesi hiç de hoş değildi ve ben sadece feribotçunun ve gizemli altın gözlü adamın onun görüş alanının dışında kalmasına, onları ortaya çıkarmadan önce durmasına minnettarlık duyabiliyordum.

Hayatımın verebileceğinden daha fazla cevap vereceklerine dair bir his vardı içimde. "Mümkün değil," dedi ellerini ön tarafına götürerek Elbise.

Kendimi ölüm ısınmış gibi hissediyordum, o mükemmel bir şekilde dengede dururken kafamın içinde kalan basınçtan çökecek gibiydim.

"O zaman neden durdun?"

"Zihin hassas bir şeydir," diye cevap verdi, bir adım öne çıkarak sandalyemin hemen yanında bekledi. "Çok fazla zorlamak onu kırmak olur ve ben senin için bunu arzu etmiyorum."

"Yine de" dedim, tek doğal yol olarak sözlerine devam ettim. Tehdidi yüksek sesle söylememiş olabilirdi, ama orada öylece durmuş, beni bekliyordu.

"İşe yaramaz biri olduğunu görmek istemiyorum Estrella," dedi Mab, dudaklarında bir sırıtişla. "Canlı ve bağlı olarak benim için çok daha değerlisin." Sandalyemin kenarından dolanarak taht odasının devasa kapılarına doğru ilerledi. "Gel. Akşam yemeğine geç kalacağız ve bunu kaçırmayı hiç istemem."

Mab'ın peşinden giderken bedenim sarktı. Nila'nın bana aşılamaya çalıştığı tüm soğukkanlılık çabaları, ayaklarımın üzerinde sallanmama neden olan zehirle birlikte uçup gitmişti. Mab'ın elbisesinin kadifesi, ayaklarının dibindeki mavi kireçtaşının üzerinde iz bırakıyor, arkasından yürürken odaklandığım bir çizgi oluşturuyordu. Yana doğru tökezlediğimde Malachi beni yakaladı, bir eliyle dirseğime destek oldu.

Dokunuştan halsizce uzaklaştım ve koridorun karşı tarafına doğru yuvarlanırken dengemi kaybettim. Elim duvarları kaplayan heykellerden birinin üzerine düştü; bir sütunun tepesinde duran kadın figürü, bakışlarımı yüzüne çevirdiğimde bana bakıyordu.

"Adı Sarilda'ydı. Ben onu uykusunda öldürmeden önce Savaş Tanrıçasıydı," diye açıkladı Mab, yanımda belirerek.

Yavaşça ona doğru döndüm, koridor sallanırken görüşüm dans ediyordu. İkisinin görüntüsü gözümün önünden geçerek midemi bulandırırken Mab kolumu altına koyarak beni sakinleştirdi.

"Onu neden öldürdün?" Ben sordum.

Heykelde uzun saçlı, vücudu zırhla kaplı, elinde kalkan ve kılıç olan bir kadın tasvir edilmişti. Asıl sorunun onu neden öldürdüğü değil, bunu neden bu kadar korkakça yaptığı olduğunu sanıyordum.

Mab durakladı, dudaklarında bir kıvrımla Tanrıça'nın heykeline bakıyordu. Neredeyse gerçek bir gülümsemeydi bu, yüzünde gördüğüm en saygıya yakın gülümsemeydi.

"Twyla'nın rahmetli kocası Alastor'a sadıktı. Adil bir savaşta karşısında hiç şansımın olmayacağı bir Tanrıça. Bu yüzden *Mabon* için Sonbahar Sarayı'ndayken, akşam yemeğinde şarabına bir damla yılan zehri damlattım ve sonra o uyurken odasına gizlice girdim ve göğsünden kalbini çıkarıp yılanıma yedirdim."

"Sende hiç onur duygusu yok, değil mi?" Başımı sallayarak sordum.

Bu sadece tökezlememe neden oldu ve beni ayakta tutan tek şeyin Mab olduğu gerçeğine duyduğum nefret büyüdü. Heykele tutunma şeklimi değiştirdim ve ona eskisinden daha sıkı sarıldım.

"Tar Mesa'nın koridorlarında sıralanan heykelleri fark etmişsinizdir. Her biri güç arayışım sırasında katlettiğim bir Tanrı, bir Tanrıça, bir yaratık ya da bir Sidhe'yi temsil ediyor."

Elini yüzümün ön tarafına doğru uzattı, siyah bir çiviye çenemin altına dokundurdu ve onu kullanarak durgun başımı kendisine doğru çevirdi.

"Bu oyunu senin hayatta olduğundan daha uzun süredir oynuyorum Estrella. Sen kazanamazsın. Koşullar farklı olsaydı Sarilda ve benim inanılmaz bir takım olabileceğimizi düşünmek hoşuma gidiyor. Onun yerine, o öldü, büyüğü boşa gitti. Ama yolumuzu değiştirmek için hâlâ vaktimiz var. Bu dünya bize asla hak ettiğimizi vermeyecek. Onu almalıyız."

"Asla nefret ettiğim şeyin ta kendisi olmayacağım," dedim, Sarilda'nın heykeline bakarken kelimelerim bulanıklaşıyordu.

Mab ona seçme şansı verseydi, onun da benzer şekilde hissedebileceğini hayal ettim.

Tam da bu yüzden yapmadığını hayal ettim.

"Neden onları bu şekilde sergiliyorsun?" Düşüncelerim durgunlaştığında sordum.

Uykuya ihtiyacım vardı ama Mab'ın Sarilda'yı uykusunda nasıl öldürdüğüne dair uyarısı, sonunda yatağımın yolunu bulduğumda bunun kolay olmayacağı anlamına geliyordu. Bu tür şeylerden duyduğum korkuyu bastırdım, ayaklarımın üzerinde uyanık kalmaya ve bir su birikintisi içinde kireçtaşına yığılmamaya odaklandım.

Cevabını beklerken bakışlarım yukarı doğru döndü ve tavandan inen metal avizeleri gördüm. Bir tanesi üstümde daire şeklinde asılı duruyordu ve mum yığını başımın üstündeki ahşap kirişe doğru koni şeklinde küçüldükçe kendimi onun içinde varmışım gibi hissetmeme neden oluyordu.

"Neden yapmayayım ki? Bedenler çürür ama bu kupalar sonsuza dek kalır. Bu koridorlarda yürüyen herkese, bana karşı çıkanlara ne olacağını hatırlatırlar."

Boştaki eliyle dirseğimi kavradı, kendi elinin kancasını benimkinin içinde, elini de benimkinin üzerinde kullanarak beni Sarilda heykelinden uzaklaştırdı. Nila'nın bana giydirdiği topuklu ayakkabıları tekmeleyerek çıkardım ve yürürken onları yana doğru ittim. Çıplak ayaklarımı soğuk taşın üzerinde zorlarken Mab yorum yapmadı ve bunun beni daha fazla topraklamasına izin verdi.

O anki sersemliğimle, benimle birlikte yürüdüğü gerçeğini zar zor fark ettim. Arkasından giden bir kurban gibi değil, sanki zehirden kaynaklanan sersemliğimde buradaki hayatın nasıl olabileceğini deneyimlememi istemiş gibi, bir anlığına bana eşitmişim gibi yardımcı oluyordu.

"Neden bana yardım ediyorsun?" Homurdandım, omzumun üzerinden Malachi'nin kraliçesinin yanındaki yerimden tiksiniş gibi görüldüğü yere baktım, beni taşın üzerinde sürüklemeye fazlasıyla istekli olacağından emindim. Gözlerimi ileri çevirdim ve bir ayağımı diğerinin önüne koymaya odaklandım.

"Maeve'in benim varisim olması gerekiyordu," dedi, tırnakları kolumu biraz fazla sıkı kavramıştı. Ne yaptığını fark edip tutuşunu yeterince gevşettiğinde deride girintili çıkıntılı izler bıraktılar.

"Fallon," diye düzelttim içgüdüsel olarak.

Sanki hiç konuşmamışım gibi devam etti, artık fazlasıyla alıştığı küstahlığı görmezden geldi. "Ama içinde bir damla bile büyü yok.

kan. Onda benden tek bir iz bile yok."

Tek bir ahşap kapının önünde durduğunda onun yanına kaydım. Saraydaki diğerleri kadar süslü değildi. Dikey ahşap plakalar boyunca uzanan demir detaylar büyük, kavisli bir M şeklindeydi.

"Saltanatınızdan asla vazgeçmek niyetinde değilseniz bir varise ihtiyacınız yok," dedim.

Bana bakarken gözlem aramızda asılı kaldı. Gözlerimi ileriye dikerek yüzümün yan tarafındaki sivri bakışlarını görmezden geldim. Fallon'un nerede olduğunu, böyle bir hayal kırıklığı yarattıysa Mab'ın ona ne yaptığını sormaya cesaret edemedim. Sersemlemiş halimle ona yardım etmek için yapabileceğim hiçbir şey yoktu zaten.

Bu başka bir günün savaşıydı, cevabını anlayabileceğimden emin olduğum bir soruydu. Sanki bu yürüyüşün tüm kabulleri sabaha kadar parmaklarımın arasından kayıp gidecek, kanımda dolaşan zehrin sisinde kaybolacakmış gibi hissediyordum.

"Bir varis sadece bir gereklilik değil, aynı zamanda istikrarın da sembolüdür. Bana bir şey olması durumunda, sadık takipçilerime yerimi alacak birinin olduğu konusunda güven verecektir. Yerimi dolduracak ve krallığı benim sahip olduğum şekilde elinde tutacak kadar güçlü biri" dedi ve ona bakmamı bekledi.

Yutkundum, sonunda onun bakışlarıyla karşılaşmak için döndüğümde ellerim titriyordu.

"Benim yaptığım gibi yapacağını düşünseydim seni varisim olarak atamayı düşünürdüm ama böyle bir niyetin olmadığını açıkça ortaya koydun. Her fırsatta reddettiğin şey *bu*. Seni kırmaya çalışan dünyaya hükmetme yeteneği. Ama kısmet değilmiş, bu yüzden bir gün tekrar denemek zorunda kalacağımdan şüpheleniyorum."

"Ama eşini öldürdün," diye itiraz ettim, o olmadan ikinci bir varis üretemeyeceği bilgisiyle rahatlamıştım. Cadının laneti tüm Fae'lerin birden fazla çocuk doğurmasını engellemekten daha fazlasını yapmıştı. Kendisini, layık gördüğü bir varis için *tek* şansına mahkûm etmişti.

"Çocuğun benim kanımdan olmasına ihtiyacım yok, sadece benim yerimi alabilecek kadar güçlü olmasına ve yeterince küçük yaştan itibaren emrime amade olmasına ihtiyacım var.

onu kendi imajıma göre şekillendirebilirim," dedi ve neşeli bir gülümseme yüzünü değiştirirken durakladı.

Bana doğru sinsi bir bakış atmadan önce sadece bir an tereddüt etti ve içimdeki her şeyin bunun ağırlığı altında katı buza dönüşmesine neden oldu - üzerime yıkanan korkunç niyet.

"Belki bir gün Caldris'le aranızdaki bağı tamamlamanıza izin veririm. Düşünsene, Ölüler Tanrısı'ndan doğuracağın çocuğu." İçini çekti ve benden yükselen dehşet dolu soluktan zevk aldı.

İçimdeki her şey öfkeleni, vahiy içimde gizlenen canavarı kızdırdı. Öfkeyle ayağa kalktı ve yakacak kadar soğuk buz damarlarımda bir yol açtı. İçimde hareket ettiğini hissettim, merkezimden çıkan ve altın ışıqla titreyen her bir uzvuma ulaşan bir yolda kalan zehir izlerini yavaşça yakmaya başladığını hissettim.

"Çocuk sahibi olmak gibi bir niyetim yok," dedim.

Onun sözleri bu gerçeği pekiştirdi. Bu dünyaya bir çocuk getirmeyecektim, Mab ve onun kötülükleri bu dünyadan gitmeden olmazdı.

Burun delikleri alevlenirken bakışlarını üzerimden ayırmadım ve gözlerimin içine baktı, kötülüğü içime işledi. "Ve çocuğuma göz koymana izin vermektense bu dünyayı yakıp kül ederim daha iyi."

"Göreceğiz. Kader gizemli bir şekilde işler. Burada olmanın bir sebebi var," dedi ve dirseğini tutmayı bırakıp kapının kolunu kavradı. "Eğer çocuk sahibi olmanı istiyorlarsa, olacaksın. Bunu önlemek için ne tür önlemler alırsan al."

Bağımızı tamamlamadığımız sürece.

Bu düşünce kafamın içinde dans ediyordu; ama bunu yapmak özgürlüğümüz için tek şanstı. Her şeyden çok istediğim şekilde bir ve bütün olabilmemiz için tek şansımızdı. Caldris'in yüzyıllardır hayalini kurduğu şekilde.

Bunu inkar edemezdim.

Mab kapıyı çekerek açtı ve sadece odaya yayılmış birkaç mum ve pencereden parlayan ikiz ayların ışıqlıyla aydınlanan bir oda ortaya çıktı. O gece hilal şeklinde kıvrılmışlardı ve uzakta parıldıyorlardı. Gölgele Avlusu, inişli çıkışlı peri ormanlarından birinin içine oyulmuştu.

Tar Mesa'nın tepeleri ve aralarındaki vadiler, yukarıda parlayan ayların ışığı altında parlıyor gibi görünen beyaz kumlarla doluydu. Diğer tepeler beyaz kayalardan oluşuyordu, soluk, pırıl pırıl ve yuvarlaktı ama Fae'ler kenarlarına İlkellerin sembollerini kazımişti: yıldızlar ve güneş, dağlar ve okyanus, belladonna ve kafatasları. Beyaz kaya ve kumdan oluşan dalgalı bir deniz gibi, her şey aydınlıktı, oysa ben mürekkep gibi siyah ve gölgelerden başka bir şey beklemiyordum.

Peçe zamanından önce Nothrek'teki tepelerde ve dağlarda Fae'lerin var olduğuna dair efsaneler duymuştum ama bir insanın sonsuza dek karanlıkta var olmayı bilerek seçeceğine inanmakta zorlanıyordum.

"Işık olmadan gölge olmaz," dedi Mab, masanın başındaki koltuğa yaklaşmak için etrafımdan dolanarak.

Sidhe'ler etrafını sarmış, beklerken tabakları boş, yudumlarken ve amaçsızca sohbet ederken şarap kadehleri doluydu. Başlarını kaldırıp Mab'ın kendilerine baktığını gördükleri anda sessizlik çöktü. Tüm oda, Hava ve Karanlığın Kraliçesi koltuğuna doğru ilerlerken onu selamlamak ya da reverans yapmak için ayağa kalktı.

Zarifçe aldı, en iyi ahşaptan yapılmış uzun, dikdörtgen yüzeye göz gezdirdi ve kısa bir baş selamı verdi. Hemen oturmak için hareketlendiler, bakışları ona takıldı ve orada sabit kaldı.

Onun yanında, onunla senkronize bir şekilde hareket ettiği Malachi'yle arasına sıkışmış bir şekilde yer almaktan başka seçeneğim yoktu. Düşmanlarımla çevrili bir odada bana her türlü rahatlığı sağlayacak parlak, şok edici mavi gözleri aramak için masanın etrafına baktım.

Caldris'i hiçbir yerde bulamadım ve düşüncelerim hemen onu bir kez daha bağın aşağısında aramaya başladı. Onun yakınlarda olduğunu belli belirsiz hissediyordum, kalp atışlarının sabit olduğunu hissediyordum ama yaşadığı gerçeğinin ötesinde bir yere oturtamıyordum. Daha sonra masada Fallon'u aradım, sandalyeme iyice yerleştiğimde onu da bulamadım.

Tabağımın yanındaki metal kadehi elime aldım, içindeki yakut sıvısına baktım ve koklayabilmek için burnumun altına yerleştirdim.

"Bunu konuşmuştuk, Küçük Fare. Eğer insan değilsen yemeklerimiz seni buraya hapsedemez," dedi Mab, kendi şarabından bir yudum alarak.

Tatlı içecekten hızlıca bir yudum alarak, "Ben daha çok içinde ne saklanıyor olabileceğiyle ilgileniyordum," dedim.

Meyveler ve üzümler dilimin üzerinde yıkandı, ikinci bir tat almaya cesaret ettiğimde damağımın arkasına vuran hafif acı tat. Mab'ın salondaki hikâyesinden sonra vücudum potansiyel zehre karşı isyan ederken, her yudum sertçe yutuldu.

İki Fae kadını odanın içinde dolaşarak önümüzdeki tabaklara yemek koydular. Tabağımda içi kremalı bir tür çorbayla doldurulmuş küçük beyaz balkabaklarının üzerinde kızarmış bir et parçalanmıştı.

"Ye. Enerjiye ihtiyacın olacak," diye uğursuzca emretti Mab, tabağının yanındaki kaşığı alıp çorbaya daldırdı.

Emredileni yaptım; açlığım sonunda karşı koyamayacağım kadar büyük hale gelmişti. Beni beslediği için ona teşekkür etmeyecektim ama yaptığı testler, dürtmeler ve işkenceler uzun zamandır etkisini göstermeye başlamıştı. Yarı açken karşı koyamazdım.

Kaşığımı kaldırdım, dikkatlice çorbaya daldırdım ve açlığıma rağmen dikkatli bir ısırık almak için kendimi zorladım. Bunca hafta sonra bile Rahibe ve Lord Byron'ın görgü kurallarıyla ilgili emirleri kafamın içinde çınlıyordu. Yemek yeme telaşıyla bu tür formaliteleri bir kenara bırakırsam dayak yiyeceğimi sürekli hatırlatıyorlardı. Açlığa yabancı değildim, Mistfell'de çalıştığım yıllar boyunca açlığa iyice alışmışım.

Kaşık kaşık yerken çorbanın kreması hoşuma gitti, kıvamlıydı ve hafif bir peynirle tatlandırılmıştı. Masanın etrafında, Fae'ler yemek yerken ufak tefek konuşmalar devam ediyordu ama ben yemeğimi hızlıca bitirmek için onları görmezden geldim. Karnımı doyurmak ve olabildiğince çabuk odama dönmek istiyordum.

Bir el kalçama dokunduğunda irkildim. Elbisemin ince kumaşı ihlalin içime işlemesini engellemek için neredeyse hiçbir şey yapmadı. Kaşığım tabağıma çarparak yere düştü ve bana doğru eğilerek gülümseyen Malachi'ye kuşkulu bir bakış attım. Başımı çevirdiğimde dudaklarının çeneme değdiğini hissederek irkildim. Malachi'nin

Kraliçesine doğru endişeli bir bakış atarken, dişlerinin en hafif ısırığı sert ve tehditkâr bir şekilde tenime dokundu.

"Seni becermek istiyor," dedi Mab omuz silkerek ve ben de aynısını yaparken bir yudum şarap daha ağzına götürdü. Yutkunurken şarap sertçe aşağı indi ve akşam yemeğimi kusma dürtüsüne karşı koydum. "Ve izlemek istiyorlar." Masaya, Malachi'nin burnunu çeneme sürmesini izlediklerini fark ettiğim tüm konuklara başıyla işaret etti.

Dalga geçer gibiydi, sanki sevgi gösterisinde bulunmak istiyordu. Ama o da ben de bunun bir aldatmaca olduğunu biliyorduk; ikimiz de kardeşini öldürdüğüm için benden ne kadar nefret ettiğini biliyorduk.

Beni becermek seksle ilgili değildi. Vücudumla ya da herhangi bir arzuyla ilgili değildi. Beni ihlal etmekle, kardeşinin başarılı bir şekilde alamadığı parçama sahip olmakla ilgiliydi.

"Geçen sefer pek işe yaramamıştı," diye hırladım ve ona ters ters baktım.

Bana bakarken gözleri sertti, ağzı zalim bir gülümsemeye dönüşüyordu.

"Bu resmi bir etkinlik. Kardeşinin yaptığı gibi bunu başarmaya çalışmayacaktır. Tek yapmanız gereken evet demek ve o da size kendinizi iyi hissettirecek. Seni masanın üzerine yatırarak ve senin zevkin bizim tatlımız olacak," dedi Mab, Malachi elini bacağımanın üzerinde daha yukarı kaydırırken.

Parmakları kalçamın en üst kısmına değdi ve elini sıkmak için aşağı uzanmamı sağladı. Tırnaklarımı eline batırdım ve derisini yüzerken tırnaklarımın altındaki kan hissinin tadını çıkardım.

"Peki ya hayır dersem?" Dudaklarımı büzerek sordum. Evet demek asla bir seçenek olamazdı, eşim dışında birinin bana dokunması düşüncesi beni hem öldürücü hem de midemi bulandırırken.

Mab omuz silkti. "O zaman sana zarar verir. Akşam yemeği eğlence gerektirir, öyle değil mi? Masamıza katılan yeni Fae olarak, bu gece bunu senin sağlaman çok doğal."

Bana baktı, iradesi üzerimde baskı kuruyordu. Kendime tecavüz edilmesine izin vermemi emretmek istiyordu ve ben bunun

benimle beklediğimden daha az ilgisi var. Tecavüze uğramama izin vermek Caldris'i cezalandıracaktı. Bu onu incitecek ve kıracaktı.

O benim cevabımı beklerken aramızda sessizlik geçti, tanımadığım Fae masası ise vereceğim cevabı izliyor ve bekliyordu.

"Caldris olmayan birinin bana dokunmasına asla isteyerek izin vermeyeceğim. Bunu biliyorsun," dedim ve meydan okurcasına çenemi ona doğru kaldırdım.

Malachi iç çekerek elini kalçamdan kaldırdı. Kınından bir hançer çıkardı, elbisemin kolunun kumaşını kesti ve büyüünün parıldayan hissi havayı kaplarken vücudumdan yırttı.

Benzer bir şeyi en son hissettiğimde, Caldris Calfalls'daki savaşta kendini göstermiş ve büyüünü ilk kez bırakmıştı. Kılıcının ucunu bileğime bastıran Malachi'den uzaklaşarak odaya baktım. Ben izlerken, Mab diğer tarafındaki bir erkeğe doğru elini salladı. Üzerindeki sihir kayboldu ve gölgeler halinde süzülerek uzaklaştı. Eşimin gözleri bana baktı; diğer Fae erkeği, büyüünün eriyip onu ortaya çıkarmasıyla yok olmuştu.

"İkiniz de çok sıkıcısınız, hep sadakati seçiyorsunuz," dedi Mab, sesinde belli belirsiz bir dudak büküş vardı.

"O zaman belki de bu sıkıcı oyunu bırakmalısın," dedim, Malachi bıçağını derimin altından geçirirken yüzüm buruştu.

Bileğimi dikkatlice kesti, altımdaki beyaz plakaya kanarken bileğimin etrafında bir daire çizdi.

"Belki de derindeki bağı kesmeliyiz. Bunu yaparsak hâlâ Fae İşaretli olacak mısın?" Malachi sordu.

Bıçağın düz kenarını derimde açtığı yaraya doğru kaydırды ve yavaşça bileğimden sıyırdı. Midem bulanıyordu. Bıçağının parlak, yakıcı acısı başıma doğru bir ateş dalgası gönderdi. Kolum sanki yanıyormuş gibi hissediyordum, acı o kadar yoğun ki görüşüm bembeyaz olmuştu.

Dişlerimi sıktım, acıya karşı yutkundum ve derim kendi üzerine katlanırken çığlık atmayı reddettim ve dirseğime doğru bir katman halinde hızlıca aldı.

"Tekrar büyüyecek," dedim, sesim acı dolu bir iniltiyle titriyordu.

Caldris

Estrella ve beni bir hafta boyunca barındıran zindanların kapısını geçerek merdivenlerden aşağı indim. Duvardaki gizli noktayı iterek, kireçtaşından yapılmış tek panelin duvarın içine doğru çekilmesini izledim. Duvar zemine doğru kayarken inledi; merdivenin oyuğunun altında saklı olan kısım geri çekildi ve yana kayarak unutulmuş zindanlara giden geçidi ortaya çıkardı.

Kapı arkamdan yerine kayarak beni Tar Mesa'nın derinliklerine ve karanlığına kapatırken duvardan bir fener aldım. Girişten çıktım ve Helheim'in kendisine rakip olan yere adım attım.

Sarayın bu bölümündeki tavanlar yüksekti, Faerie'nin inişli çıkışlı tepelerinin zemininin altına oyulmuştu. Sağ tarafımdaki duvardan babamın heykeli çıktı, yüzünün yarısı gerçek doğasının iskelet şeklini ortaya koyuyordu. Burası Gölgeler Sarayı'nın insanları hapsettiği, ölene kadar çürüyüp gittikleri yerdin ve o ve Mab burayı Helheim'in girişinden esinlenerek tasarlamışlardı.

Heykelinin burada olması, onu öldüren kadının onu Alfheimr'da gerçek hâkimiyetinin yerini taklit eden tek yere koyması bir alaydı.

İskelet formu burnunun ortasına bir çizgi çizdi; taşın diğer yarısı ise derisinin pürüzsüz, cilalı yüzeyine oyuldu. Karısı başa geçmeden önce, sarayını yönetirken sık sık giydiği deri. Kocasının bir eşi olduğunu ve kendisinin Kış Sarayı'nın Kraliçesi olduğunu öğrendiğinde öfkeden deliye dönmeden önce.

O zamanlar ikisi birlikte durdurulamazdı ve Mab Yaz Sarayı'ndaki kardeşinin yanına dönmek zorunda kalırdı. Evlilikleri dışında babamın sarayı üzerinde hiçbir hakkı yoktu ve bu sona erdiği anda her şeyini kaybedecekti.

Elde etmek için savaştığı her şey. Uğruna öldüğü her şey.

Babamın bir elinde, normalde sırtımda asılı olan kılıcın birebir kopyasını tutuyordu. Ondan kalan tek parçayı taşımama izin verilmişti. O taht odasında Estrella'yı kurtarmak için saraya döndüğümde Mab onu benden almıştı.

En sevdiğim silahımı o zamandan beri görmemiştim. Beni sarayından uzağa, işine gelen sıradan bir göreve göndermesi gerektiği ana kadar da göreceğimden şüpheliydim.

Babam diğer elinde bir tepegözün kafasını saçlarından tutuyordu. Tepegözün devasa büyüklüğü ciğerlerimden nefesimi çekip alırdı; türlerinden geriye kalanların uzun zaman önce Tartarus'un sınırları içine hapsedilmiş olmalarına şükrederdim. Sephtis başını omuzlarından ayırmış olsa da, gözü hâlâ açıktı ve devasa alnının ortasındaydı. O gözün etrafındaki deri katlanmış, devasa sivri kulaklarından bir yol izliyormuş gibi görünen kırıksıklıklarla buruşmuştu. Ağzının geri kalanını devasa bir ağız kaplıyordu; çürüyen dudakları geriye doğru sıyrılarak geniş bir sıra halinde sivri dişleri ortaya çıkarmıştı. Tepegözlerin sürekli güldüğü gerçeğine eşlik etmek için ağzı histerik bir gülümsemeye dönüşmüştü.

Ayaklarını Sidhe'nin üzerine indirip onları ağaç kadar kalın bacaklarının altında ezerken gülüyorlardı. Sırtlarında büyüyen yosunlar, boyunlarına doğru uzanan ve başlarının hemen altında duran ince siyah kıllara dönüşüyordu. Tepegöz'ün dili açık ağzından dışarı çıkmış, bir sonraki avını yakalamaya ve ondan bir lokma yapmaya hazırды.

Arkamı döndüm, babamın eşimle tanışma ayrıcalığına asla sahip olamayacağı gerçeği üzerinde durmamaya kararlıyım. Beni mutlu görmenin, kendisi için asla sahip olamayacağı aşkın benim kollarımda olduğunu bilmenin ne demek olduğunu asla bilemeyecekti.

Her şeyi tekrar yapacağını ve bunun bizim normumuz olmasını sağlamak için ne gerekiyorsa yapacağımı söyledim.

Yürüyüş yolu, yan taraftan aşağıya inip aşağıdaki derinliklere dalana kadar pürüzsüzdü. Vadi dumanla doluydu, hapishaneyi sıcak tutmak için yakılan ateşlerin sonucuydu bu. Çok sıcaktı, uçurumun yüzüne oyulmuş kaba basamaklara doğru ilerlerken neredeyse boğuluyordum. Basamaklardan inerken kayalar yerinden oynadı, cesaret edebildiğim kadar acele ettim ve kenardan sadece kısa bir bakış attım.

Mab en altta bekledi, ben merdivenlerden inmeye devam ederken solgun yüzünü çevirip bana baktı. Beni görevimi yapmam, mahkûmlarının ruhlarını öbür dünyaya götürmem için çağırmıştı ama hapishanesinin en kötü bölümünde kimleri barındırıyor olabileceğini düşünmemiştim.

Burada demir yoktu, bir Fae'nin kaçmasını engelleyecek hiçbir şey yoktu. Tar Mesa'nın bu bölümünde bulunan hücreler daha küçük varlıklar için tasarlanmıştı, normal pranga ve zincirlerden kaçacak kadar güçlü olmayanlar için.

Mab'ın son katliamının cesetleri antre odasının ortasındaki ateşin etrafına dağılmış bir şekilde yatıyordu. Toprak zemin çoktan çamura dönüşmüştü, son taş basamaktan indiğimde kurbanlarının kanı ayaklarımın altındaki toprağa karışmıştı.

Neredeyse bir düzine ölü vardı ama dar geçitten gelen ağlama sesleri hücrelerin hâlâ boş olmadığını gösteriyordu.

"Bana öyle bakma," dedi Mab, gözlerini tavana doğru devirerek. Neden rahatsız olduğunu bilmiyordum. İkimiz de vadinin ağzında kalan duman bulutunun ötesini göremediğini biliyorduk. "Eğer arkadaşın bu kadar sinir bozucu derecede iyi olmasaydı buna gerek kalmazdı."

"Eşim bunu asla istemezdi," diye tersledim ve Mab'ın katledilecek insanları nereden bulduğunu fark ettiğimde iç geçirdim. Yolculuğumuzda bize katılan gruptan geriye kalanlar, Adelpia'nın yoldaşlarından geriye kalanlar ve Peçe düşmeden önce Estrella'yı şenliklerine katılması için karşılayanlardan bazılarıydı.

Brann onu gece isyandan çaldığında onu bulmak için yola çıkan cadıların çocukları.

"Aynen öyle! En çılgın hayallerimizin ötesinde güçlü olabilecekken insanlığı onu zayıf kılıyor. Bunun yerine, yaratıkların hayatları için endişeleniyor.

Ölümsüz bir göz açıp kapayıncaya kadar ölecekler. Hayatları çok kısa, zaman çarkında bir hiçler. Bu alakasız yaratıklara ne olduğu neden umurunda?" Mab, siyah çizmesinin burnunu en yakındaki cesedin eline bastırarak sordu. Mab'ın gölgeleri tarafından boğazı parçalanan adam kıpırdamadı, açılan delik hâlâ kanıyordu.

Mab'ın cenaze levazımatçısı duvarın dibinde bekliyordu, taşa yaslanmıştı ve ruhlarıyla birlikte ayrıldığı anda cesetleri alevlerin içine itmek için kullanacağı üç uçlu yabayı tutuyordu. Burada ölenler için özenli bir gömülme, toprağa geri dönüş olmayacaktı.

Bu belki de Mab'ın onlara karşı işlediği suçların en kötüsüydü.

Cebimden bozuk para kesemi çıkarıp iki altın çıkardım ve ilk cesedin yanına çömeldim. Adam tavana bakıyordu, gözleri boş ve görmüyordu, ilk altını gözünün üzerine bıraktım, ruhunu feribotçuya görebileceğim kadar uzun süre kalabilmesi için yuvanın derinliklerine bastırdım. Diğerini cebime soktum ve bana görüldüğü gibi ruhu varlığıma bağladım.

Ben diğer tutsaklarla işlemi tekrarlamaya devam ederken, nehrin girişinden gelen esintiyle zar zor sallanıyordu.

"Çünkü her hayat önemlidir. Bu dünyada her ruh önemlidir. Eşimin başkaları hakkında ne düşündüğünü umursadığınızdan şüpheliyim ama sizi neden bu kadar çileden çıkardığını düşündüğümü size tam olarak söyleyebilirim."

Bir sonraki cesede geçtim, omzumun üzerinden Mab'a bakarken kadının gözüne altın bir para yerleştirdim. Gözlerini devirirken dudakları büzülmüş, dili dişlerinin üzerinde geziniyordu.

"Peki neden, sevgili üvey oğlum?"

"Çünkü Estrella hem güçlü *hem de* nazik olunabileceğinin canlı bir kanıtı. O sana, sahip olduğun gücü elde etmek için ruhunu feda etmene gerek olmadığını hatırlatıyor. Yüzyıllarca hüküm sürdükten sonra, Estrella senin kefaretin. Olmak için savaştığınız her şey olma potansiyeline sahip, hayatınız boyunca ulaşmak için tırmaladığınız her şey. Ona sadece var olduğu için bu verildi ve halkınız kendinizi olmaya zorladığınız şey için sizden nefret ediyor..." Durdum, Mab'ın gözlerini izledim.

seğirdi. Bu, bir sinire çarptığının, varsayımında haklı olduğumun en ince işaretiydi.

Mab kaç yüzyıl yaşamış olursa olsun, herkes çocukken kendisini rahatsız eden güvensizliğe tutunurdu. Mab ikinci en iyi olmanın, kardeşinin altın ışığına karşı karanlık çocuk olmanın nasıl bir his olduğunu hatırlıyordu.

Sadece. Sevdim. Estrella.

"Onu son nefeslerine kadar sevecekler," diye bitirdim ve vücudunda bir ürperti oluşmasını izledim. Sanki sözlerimin ürpertisi boynuna doğru süzülüyor ve onu bu sözlerin doğruluğunu kabul etmeye zorluyordu.

"Belki de önce ben onu öldürürüm," dedi, sesi soğuktu ve beni tersledi.

İşime devam ettim, bitirmeden önce altın paralarımı yatırdım ve önünde durdum.

"Belki gidersin. Akıllı olsaydın, muhtemelen yapardın," diye itiraf ettim ve Estrella bu dünyayı terk ederse, onunla birlikte gideceğim için küçük bir teselli oldu. Kan bağıımız en iyi şekilde işliyor, onsuz asla olamayacağımı garanti ediyordu. "Seninleyken yaşadığı dehşeti hissettim. Bir kez olsun acıyla ilgili olmadığını biliyordum. Sevdiğim kadında böyle bir tepki uyandıracak ne söylemiş olabileceğini anlamam çok uzun sürmedi. Onu tanıyorum, ama bunun da ötesinde, seni tanıyorum. Yüzyıllar boyunca çocuk topladığını, zayıfları avladığını izledim. Eğer o ölürse ondan istediğinizi alamazsınız."

"Peki onun yaşamasına izin verecek kadar çaresizce istediğim şey ne?" Ben kanala girmek için bekleyen ruhlara doğru tek bir adım atarken Mab parmaklarını birbirine geçirerek sordu. Ben kayığımla feribotçunun Boşluk'un girişinde beklediği yere doğru kürek çekerken nehirde yüzmek için. Styx mağaranın hemen dışında akıyor ve bizi oraya götürmek için bekliyordu.

"Çocuğumuz," dedim, ağzı dehşet içinde açık kalırken dudaklarımda bir gülümseme belirdi.

Eşimle konuşamıyor olabilirdim, bağıımızın tamamlanacağı ana kadar onun doğrudan düşüncelerini duyamıyor olabilirdim ama onu kendisinden daha iyi tanıyordum.

"Çocuğumuzu kendi iradene bağlamak istiyorsun. Çocuklar şekillendirilebilir. Onu kendi suretine sokabilirsin."

"Sen benim en büyük başarısızlığımsın. Umarım bunu biliyorsundur," diye tersledi Mab.

Beni diğerlerini kırdığı gibi kıramadığı gerçeğine sııttım. Onun amaçlarına uyacak şekilde değişmemiştim.

"Bundan büyük gurur duyuyorum," dedim ve kanala doğru yürürken ona sırtımı döndüm.

Yalnız bir sandal beni bekliyordu; sandalın içine yerleştirilmiş tek, çift taraflı bir kürek. İçine girdim ve ölülerin ruhlarının basamaklardan nehre inişini izledim. Suyun içinde yüzüyorlardı, yüzeyin hemen altında, şeffaf formları neredeyse suya karışmış bir şekilde duruyorlardı.

Küreğimle taşı iterek kanalın ortasına doğru kürek çektim ve akıntının beni dışarı çıkarmasına izin verdim. Yolculuk pürüzsüzdü, su beni Mab'ın en kötü suçlarını barındıran mağaradan dışarı çıkarırken yavaşça süzülüyordu. Arkamdaki ateş daha parlak yanıyor, Yeraltı Adamı ilk insan cesedini alevlerin içine iterken korlar havada parlıyordu.

Ancak mağaradan çıktığımda tam bir nefes aldım, tekne nehrin kıvrımından dönerken temiz hava ciğerlerimi doldurdu. Sessizlik içinde nehirden aşağıya doğru yol aldım, yuvarlanan beyaz tepeler yanımdan geçerken sadece düşüncelerimle baş başa kaldım.

İki sentor nehirde kadehlerini doldurdu, tekne görünüşünde başları geriye doğru sallandı. Uzakta, Boşluk'un girişi göründü. Nehrin altlarında kaybolduğu yamacın beyaz mermerine oyulmuş, birbirinin aynısı iki figür tepede belirdi. Feribotçunun birebir kopyasıydılar, alına kadar inen kapüşonlarıyla gölgeler içinde gizlenmişlerdi. Birbirlerine doğru kaldırdıkları kollarını kavuşturmuşlar, kılıçlarını gökyüzüne doğru kaldırmışlardı.

Merkezlerinde, tepenin kireçtaşına oyulmuş iki siyah kapı vardı. Sımsıkı kapalı durdukları için ürkütücü ve acımasızdılar. Aralarındaki çatlaklardan sadece su süzülüyordu.

Feribotçunun teknesi nehrin en dar yerinde uzanıyordu, bir taraftan diğerine volta atarken yanlardan kemikler ve kafatasları sarkıyordu. Tar Mesa'nın öbür dünyanın girişine bu kadar yakın olması tesadüf değildi, hele babamın Yeraltı Tanrısı olarak onunla olan bağları düşünöldüğünde. Bu

Onun görevi bu tür şeylerin kutsallığını korumak, iki diyarın birbirine karışmamasını sağlamaktı.

Geceleri başını koymak için seçtiği yer burasıydı. Görevlerini yerine getirebilmek için kendini konumlandırmaya karar verdiği yer.

İki tepenin arasından geçtim, beyaz kumtaşı nehre düşerken çatırdıyordu. Ben yaklaşırken Feribotçu başını kaldırdı, volta atmayı bıraktı ve o altın gözleri bana dikildi. Estrella'nın anısı ve yüzyıllardır tanıdığım bu yaratığın eşimin yetişmesinde bir şekilde rol oynadığı bilgisi aklımdan çıkmıyordu.

Bunca zamandır bunu biliyor muydu? Ona geldiğim, onu beklediğim her gün, onun kim olduğunu tam olarak biliyor muydu? Teknem onunkinin hemen önünde durdu; küreğim suya hafifçe girerek onu sabit tuttu.

Aramızda daha önce olmayan bir şey, yeni keşfedilmiş bir bilgi oluştu. Bir noktada, feribotçuyu bir arkadaşına çok yakın olarak düşünebilirdim.

"Bazı sırların karanlıkta kalması daha iyidir," dedim ve cebimdeki paraları çıkardım. O bana bakarken paraların parmaklarımın arasından kayığının dibine yuvarlanmasına izin verdim.

Getirdiğim ruhlar sonunda onun teknesinin yanından geçerek Boşluğun girişinde bekliyorlardı. Kapılar yavaşça açılıp ruhların yolculuklarına devam etmelerine izin verirken arkalarındaki nehir altın renginde parıldıyordu. Kayıkçı küreğini aldı, onları Boşluk'un ötesine götürmeye ve eğer zamanları geldiyse Baba ve Anne'ye teslim etmeye hazırlandı.

"Onu seviyor musun?"

Kayıkçı durdu ve bir an için bana doğru döndü. Doğal olmayan bir şekilde hareketsiz kalan çelimsiz yüzünde neredeyse insani bir şey geçti.

"Eşiniz... eşsiz," dedi sonunda, sesi insanlık dışı bir şekilde alçaktı.

"Bu benim sorumu yanıtlamıyor," dedim, Estrella'nın yararına olacak bir yanıt istiyordum.

Babasının yasını tutmuş, bir ömrü onun için yas tutarak geçirmişti. Eğer feribotçuya karşı bir görevden, Kader'e bir hizmetten başka bir şey değilse, o zaman gerçeği bilmeyi hak ediyordu. Onu kalbinden sonsuza dek söküp atma fırsatını hak ediyordu.

Feribotçu gözlerini gökyüzüne dikti ve evcil hayvanının havada açtığı yolu takip etti. Kuş omzuna kondu, altın gözleriyle ona bakarken feribotçu sonunda başını salladı.

"Sevdik ama bu sevgi onu Kader'in hazırladıklarından kurtaramayacak," dedi uğursuzca ve konuşmanın bittiğini işaret etmek için bana sırtını döndü.

Kayığını Boşluk'a açılan kapılardan geçirdi ve kapılar arkalarından kapanana kadar Blight'ın ürkütücü altın bakışı benimkini tuttu.

OceanofPDF.com

Estrella

Üç gün geçti.

Üç gün boyunca iyileştim, damarlarımdaki yılan zehrinden kurtuldum. Etkilerin en kötüsü günler öncesinden geçmişti ama zihinsel sis ve yorgunluk devam ediyordu. Mab beni huzur içinde bıraktı, muhtemelen zehrin bir beden üzerinde ne gibi sonuçlar doğurabileceğini biliyordu. Bu bir test gibiydi, sanki vücudumun zehirle ne kadar çabuk başa çıkabileceğini görmek istiyordu, ama Malachi o gece beni odama geri getirdiğinde boğazımdaki demir tasma her şeyi yavaşlatıp durma noktasına getirmişti.

Ben de uyudum ve uyudum. Ta ki Mab beklemekten yorulana ve Nila beni güne hazırlamak için gelene kadar. Seçtiği bluz ve etek her zamankinden çok daha rahattı.

Nila ve ben, Malachi arkamızda olduğu halde gün ortasında taht odasına girdik. Mab dışında salonun boş olmasını bekliyordum ama salonun kenarını çevreleyen tavandan tabana pencereler açıldı ve beyaz kumun üzerinde parıldayan güneşin parlak ışığını mekâna yansıtıyordu. Daha önce hiç görmediğim Fae'ler birlikte çalışıyor, duvardaki kancalardan ağır zincirleri tutuyor ve kafesleri tavandan indiriyorlardı.

Taş zemin şimdi Mab'ın kurbanlarının cesetleriyle doluydu. Diğer Fae'ler parçalanmış, çürümeye yüz tutmuş cesetlerden geriye kalanları kafeslerden çıkarıp yere sermek için çalışıyordu. Neredeyse sessizlik içinde çalışıyorlardı, böyle bir görevin melankolisi her birinden dalga dalga yayılıyordu.

Taht odasının arka tarafında, şimdiye kadar gördüğüm en uzun Fae tavana doğru uzanıyordu. Islak bir bezi taş tavanın üzerinde gezdirerek

üzerindeki kiri temizliyor ve kayayı bir şekilde daha hafif bırakıyordu. Gözenekli yüzeyi ne tür bir kalıntının kapladığını ya da Mab'ın mahkeme düzenlediği odaya her adım attığımda ne soluduğumu düşünmek istemiyordum.

Dişi Fae'nin vücudu insansı bir yapıya sahipti. Koyu renkli tüylü kanatları, giydiği kan kırmızısı tulumun arkasını kaplıyordu. Saçları ortadan ikiye ayrılmıştı ve fırçalarken o büyük kanatların tüyleri boyunca gümüş çağlayanlar halinde akıyordu. Bana baktığımı hissetmiş gibi döndü ve gümüş gözleri üzerime dikildiğinde kötü niyetle parladı.

Yutkundum, Malachi tek elini omzuma koyup beni ileri doğru ittiğinde sendeleyerek ilerledim. "İşe koyul."

Nila elimi tutarak beni mücadeleye yönlendirirken, Malachi kapıların yanında pusuya yatmış, Fallon ve Imelda'ya doğru ilerleyişimizi izliyordu. Onlar zaten Adelphia'yı kalıntılarının bulunduğu kafesten çıkarmaya çalışıyorlardı. Kömürleşmiş eti metal çerçeveye yapışmış, sanki asılı olduğu yerde ateşe verilmiş gibi eriyerek cevhere dönüşmüştü.

Onlar çalışırken metale yapışmış kandan arta kalan her bir saç telini çekebilmek için kafesin sınırlarına doğru eğilerek öne doğru eğildiğimde başlarını kaldırıp baktılar.

"Senin de bir şekilde faydalı olman gerektiğine karar verdi sanırım?" Fallon bir elini Adelphia'nın kömürleşmiş omzuna bastırıp *iterken* ağzından nefes alarak sordu. Yanmış et çatırdadı ve sonra Adelphia'nın vücudunun geri kalanından bir şerit halinde koptu. Fallon öğürdü.

"Bilmiyorum," diye itiraf ettim, Imelda'yla birlikte kafesin diğer tarafında çalışırken başıyla onaylayan Nila'ya bakarak.

Çalışırken taht odasının etrafına göz gezdirdim, su dolu bir kovadaki bezlerden birini tutarken çürüme ve çürüme kokusunu bir kenara ittim.

Daha doğrusu, bir zamanlar su olan şey. Artık içinde karanlık, mürekkep gibi kan ve irin girdapları yüzüyordu, suyun berraklığı ve saflığı buradaki Fae'nin temizlik işiyle uğraştığı süre içinde çoktan gitmişti.

Yağlı kafesin üstünden başladım, yüzeyi pürüzlü ve düzensiz yapan yanmış yağ, et ve kanı düşünmemeye çalıştım. Bez çok yumuşaktı. Vücudumdaki tüm güçle kafese bastırdım ve metal bükülürken inledi, sonra altımda yol verdi.

Yanımda bir gnome belirdi, elinde çivili, kılıklı bir fırça vardı. Neredeyse kendisi kadar büyüktü, sivri uçları Sis Muhafızları'nın cephaneliğinde bulunan herhangi bir silah kadar keskindi. Onu benim için kaldırdı.

Elinden alıp ona gülümsedim ve Lozu'yu ve onun beni yeme arzusunu düşünmemeye çalıştım.

Önünde diz çöktüğümde teşekkür etmek yerine başımı salladım.

Taşın üzerindeki kan ve kan izleri Nila'nın bana giydirdiği gri eteği lekeledi. Etek bana belli belirsiz Mistfell'den kaçarken giydiğim bezelye yeşili elbiseyi hatırlattı. Çok uzun zaman önceydi, sanki o zamanlar tamamen farklı biriydim.

"Benim için bir zevk, Prenses. Sizi izledik," dedi ve diğer iki cüce arkasından yaklaşırken omzunun üzerinden baktı. Lozu onların arkasında oyalanıyordu, yarı saydamlığına rağmen ruhu bir beden kadar cismaniydi ve şapkasının alnını süpürmesinin altından bana bakıyordu. "Sana statünün altında bir iş verildiğinde itiraz etmedin. Ait olduğun gibi mücadeleye katıldın."

Dizime yaklaşıp avucumun içinde durabilmek için kendini dizime doğru çekerken usulca gülümsedim. "Sadece halkını hak etmeyen bir hükümdar onlardan daha iyi olduğunu düşünür." Ayağa kalkarak kafesin üzerine çıkmasına izin verdim.

Kullandığım bezi aldı, yüzeyi suyla sildi, böylece ben de onun açtığı yolu takip ederek sert fırçayla fırçalayabildim. Ağzımı kapatıp işime odaklandığımda yanmış et parçaları kafesten sıyrıldı, bazıları yere düştü, diğerleri yüzüme doğru uçtu. Boğazımda bir tıkaç şişti, onunla savaşırken dilimi ağzımda ağırlaştırdı. Zayıf görünmemeliydim - bu çalışma tarzından tiksiniş görünmemeliydim - bu odadaki pek çok kişi şüphesiz daha kötüsünü yapmaya zorlanmışken değil.

"Nothrek'te bizim burada sahip olduğumuzdan çok farklı yöneticileriniz olmalı," dedi.

Ne kadar iyi konuştuğunu düşündüm. Lozu'nun dili zaman zaman yapmacıklaşıyor, kullandığı dil ise daha az geliyordu. Zindan arkadaşımın gölgesi sanki çağrılmış gibi Adelphia'nın cesedinin bulunduğu kafese girdi. Başladı

İşe koyuldu, taşınabilecek büyüklükteki parçalarını toplayıp gövdesinin üzerine yerleştirdi.

"Bunu sana söyleten ne?" Kafesin tepesinde birleştikleri yerdeki parmaklıkları tek tek oarak sordum. Aşağıya indiğimde enkazın ne kadar kalınlaşacağını, Adelphia'nın cesedini dışarı çıkardığımızda nelerin değişebileceğini düşünmek istemiyordum.

Altındaki kafesi kaplayacak olan kandan.

"Sizin cetvel algınız bizden çok farklı," diye itiraf etti ve öne doğru eğilerek dilini temizlenmemiş parmaklıklardan birinde gezdirdi. Dili o keskin, tehditkâr dişlerinin arkasından dışarı çıktı ve derin nefes alırken metalin üzerinde yavaşça gezindi. Dilini çektiğinde, küçük yanmış et parçalarıyla doluydu; kırmızı renk, kanın tonundan dolayı bir şekilde daha da derinleşmişti.

Görmezden geldim, ürpertimi zar zor gizledim. "Beni yöneten adam, yeterince derin reverans yapmazsam beni dövdürürdü. Yani, hayır; bence insanlar ve Fae'ler Kraliçe'nin ya da Lordumun inanmamızı istediğinden çok daha fazla ortak noktaya sahipler." Alaycı bir ifadeyle, kafese uzanan Fallon ve Imelda'ya baktım. Adelphia'yı bacaklarından tuttular ve et parçaları dökülürken onu yavaşça dışarı çektiler. "Zalimlik ne sadece Fae'lere ne de sadece insanlara özgü bir özelliktir. Hepimizin içinde yaşar."

"Sen bile mi?" diye sordu gnome, fırçamı bırakıp arkadaşlarıma yardım etmek için hareket etmeden önce bir anlığına anlamlı bir bakışla ona bakmaya zorladı beni.

"Özellikle de ben," dedim ve Malachi'nin taht odasının girişindeki yerini terk ettiği yere doğru baktım. Elinde kısa bir kırbaç tutuyor, yaratıklar yeterince hızlı temizlenmediğinde ya da onun hoşuna gidecek kadar sıkı çalışmadığında kırbacı yere vuruyordu.

O kırbacı gördüğümde içimdeki her şey sertleşti, gerildi; havadaki tanıdık çatırtısı omurgamın kaskatı kesilmesine neden oldu.

Onu ittim, içimdeki canavar yüzeye çıkmaya çalışıyordu. Boynumdaki tasmayla karşılaştı, hırladı ve sanki onu içten dışa doğru pençeleyebilirmiş gibi davranarak volta attı. Fırçayı yan tarafa bıraktım.

boğazlarında yükselen safrayı bastırmaya çalıştıkları arkadaşlarımla ortasına doğru ilerledim.

Kafesin içine uzanarak bir kolumu Adelphia'nın belinin altından geçirdim. Islak ve yapışkan bir şey elimi kapladı, eğilip kafesin içine doğru kayarken bluzumun kumaşına sızdı. Elim boynunun arkasına dolayacak kadar uzattım ve onu ön tarafa doğru çekerken başını kucakladım. Imelda ve Fallon bir kez daha ayak bileklerinden tuttular ve ben vücudunun üst kısmını sabitleyip çürümenin onu ikiye ayırmasını engellerken yardım etmek için yumuşak bir şekilde çektiler.

Belinden aşağısı kafesin dışına çıktığında, dışarı çıkmak için dikkatlice üzerine bastım. Ölümünün kokusu ciğerlerime işlerken onu tuttuğum gibi yanıma aldım. İçime yerleşti ve ayağa kalkarken içimdeki her şeyin geri tepmesine neden oldu. Ağırlığını kollarımın arasına alarak, dizleri dirseğimin üzerine sarkacak ve başı diğerinin üzerine düşecek şekilde onu kucakladım.

Yavaşça yürüdüm, Fae'yi taht odasının yanına götürürken yanından geçtim. Orada zaten bir sıra ceset yığılmıştı, çürümeye yüz tutmuş cesetlere gösterilebilecek en büyük şefkatle atılmışlardı. Imelda ve Fallon'un gözleri sırtımda ağırlaşmıştı, iki kadın da Adelphia'yı iyi tanımasam da onun benim için bu yolculuğun başlangıcı olduğunu biliyordu.

Beni yetiştirilme tarzımdan farklı bir şeyle karşılayan oydu. Bana Baş Rahip'in sıkı kontrolü dışında bir şeylerin var olduğunu ve bana öğretilen her şeyi sorgulamanın sorun olmadığını gösteren ilk kişi *oydu*.

Onu nazikçe yere yatırırken kendimi de yere indirdim ve kanla kaplı kollarımı vücudunun altından çektim. Ellerim, Caldri'sin Melian için yaptığını gördüğüm şekilde kendiliğinden kalktı, göz kapağına hafifçe dokundu ve kapattı, böylece o görmeyen, buğulu gözler artık tavana bakmıyordu.

Başımı öne eğdim ve gözlerimi kapatarak bir süre onu izledim. Nefesin ciğerlerine dolmasını, Faerie'nin mucizelerinden birinin gerçekleşmesini bekliyordum.

Hiçbir hareket bakışlarımı karşılamadı, en ufak bir nefes kesilmesi bile olmadı. Daha azını beklemiyordum, bu topraklarda dolaşan büyüün bile ona dokunamayacağı kadar ölmüş olduğunu biliyordum.

Ayağa kalktım, eteklerim taşın yüzeyine sürtünürken yavaşça döndüm. Başımı yavaşça kaldırdığımda kollarım kan içindeydi, kan kollarımı ıslatmıştı.

Sayısız Fae'nin bakışları beni karşıladı. Sinirlerim zirve yaparken tökezleyerek durdum ve taht odasının bir tarafından diğer tarafına baktım. Bana bakan yaratıkların çoğunun adını bilmiyordum ve bildiklerimin de...

Küçük bir kızken beni ailemin yatağına sürükleyen hikâyelerin efsaneleriydi onlar, gecenin içinde teselli bulana kadar karanlıktan korkmama neden olan kâbuslardı.

Kırmızı gözler. Dişleri o kadar büyüktü ki, dişe daha yakındı. Buruşuk ve gergin bir cilt.

İçimi çektim, Imelda ve Fallon'a doğru ilk adımı atarken çenemi kaldırdım. Imelda gözlerimle buluştu, gözleri sessizce bir şeyler anlatıyordu. İleriye doğru adım atarken yüzümü soğukkanlı tutarak bu bakışa sadık kaldım.

İçimde, bağırsaklarımdaki girdap bir karmaşaydı. İçimdeki yaratık yükseldi, ciğerlerimi nefesiyle doldurdu. Sırtımdaki bir şey çatladı, sanki bedenimin sınırlarından kaçmak istiyormuş gibi omurgamı daha da dikleştirdi. Taht odasının diğer ucundan fısıltılar duyulurken omuzlarımı daha da geriye çektim.

Imelda'nın o rengârenk bakışlarını üzerimde tutarken kalbim göğsümde çarpıyordu. Ensemde boncuk boncuk ter damladı, o anın uçurumu o yaratığın kanımı buz gibi ateşe çevirmesine neden oldu.

İçimde zonklayan dehşeti görmezden gelerek ileriye doğru ilk adımı attım. Adelphia'nın bedenini gördüğüm anlarda her şeyin değiştiğine dair o belirgin his. Bana en yakın olan Fae, çevresel görüş alanımdaki gölgelerin içinde parılıyordu.

Yüzünde sadece iki göz ve bir burun yarığı vardı, saçları tüy gibi yere dökülürken ağzı tamamen gizlenmişti. Yırtıcı bir hayvanın kırmızı bakışları yüzümde belirdi ve ben ilerlerken dikkatle beni inceledi. Hareket ettiğimde

onu geçmek için ağırlığını değiştirdi, bir ayağını diğerinin arkasına kaydırđı ve başını öne eğerken hafifçe alçaldı.

Ciğerlerim tutuldu.

Yine de ileriye doğru yürürken Imelda'nın bakışlarını üzerimde tuttum, Fae'ler yanımda sıralanarak bir çeşit koridor oluşturdular.

Başlarını eğdiler ve beni bırakıp Imelda'ya doğru yürümeye başladılar. Cüceler bile gözlerini yere indirip diz çöktüler. Imelda hafifçe gülümsedi ve sonunda Fallon'a bakmak için bakışlarını benden çevirdi. Arkadaşım, kan bağı olmayan *kız kardeşim* hafifçe başını salladı, dudakları acı tatlı bir gülümsemeye dönüşürken başını en ince şekilde eğdi.

Ciğerlerimde kalan hava hızla boşaldı ve dudaklarım şaşkın bir ifadeye bürünürken ağzım açık kaldı. Imelda başını öne eğdi. Ay Meclisi'nin kalan son büyüğü ve Mab'ın varisi önümde eğilirken aklımdan geçen her düşünceyi çaldı.

Buna neyin sebep olduğunu bilmiyordum. Ne yaptığımı bilmiyordum.

Sadece bir parçam bunu geri alabilmeyi diledi - hepsinin bana sanki bekledikleri bir şeymişim gibi bakmayı bırakmalarını diledi.

Arkadaşım neredeydi?

Aramızdaki bağı ipini aşağı çektim, dehşetime karşılık sadece bir gurur dalgası kabardı. O yardım etmedi, sabaha kadar bu anı unutacaklarına dair güvence vermedi.

Pislik, diye düşündüm, aramızdaki bağı sadece aramızdaki duygu dalgalanmasından daha fazlası olmasını dileyerek. Bu bile tasmamda geçirdiğim her gün daha da sessizleşiyor gibiydi, sanki eş bağımızın büyüğü sürekli bastırmaya dayanamıyormuş gibi.

Imelda ve Fallon'un yanından geçerek, her şey durgunlaşmadan önce kafesi fırçaladığım yere doğru ilerledim. Taht odasının uzak bir köşesinde Malachi'nin emir yağdırdığını belli belirsiz fark ediyordum. Sanki o ilk Fae'nin başını eğdiği anda içine gömüldüğüm balonun dışında var olmuşlar gibi, bana bir pus içinde ulaştılar.

Fırçamı elime aldım ve tüm gücümü kafesi fırçalamak için harcadım. Beni çevreleyen duvarın eriyip gittiğini hissettim, sanki her fırça darbesi

Kafesin üzerindeki o kıllar kalbimin minik, kan lekeli parçalarından küçük bir parçayı onardı.

Sanki bir zamanlar korktuğum yaratıklar tarafından görülmek artık beni korkutmuyordu. Ama bir şekilde beni özgür bıraktı.

Cüce, kafesi ovman için üzerine kanlı su damlatırken Imelda yanıma geldi. Adını bile bilmiyordum ama boğazım çok acımişti, beni boğan duygular yüzünden soramayacak kadar kısıktı.

"Kendilerini sende görüyorlar," dedi Imelda, kafesi temizlemeye yardım ederken kendi bezini aldı.

Fallon diğer tarafa geçti, hüznle gülümserken ela bakışları benimkilerle buluştu. Kısa bir an için bunun varisi olması gerektiğini *bilmenin* nasıl bir şey olduğunu merak ettim.

Ve bana iltica etmek için, her neyse.

"Yokluğun ne demek olduğunu biliyorsun. Bunu gözlerinde görüyorum. Bu bir ihtiyaç, asla kaybolmayan bir açlık," dedi gnom, fırçanın fırçalamasını engellemek için küçük bir elini uzatarak. Kıllar derisine battı, yaralar elinde çok büyük görünüyordu. "Pek çok Sidhe bir insana senin gösterdiğin hürmeti göstermez. Hatta daha azı bir gnome ile konuşmaya tenezzül eder. Bırakın bir prensin eşi olan bir Sidhe'yi."

Eli fırçayı bıraktı ve ben temizliğime devam ettim. Bakışlarım metale değen kıllara, önümdeki kristal berraklığındaki, etrafimdakilerin karmaşasını içermeyen göreve sabitlenmişti.

"Onlara umut verdiniz," dedi, taht odasına ve işlerine devam eden Perilere bakarken sesi uzaklaşıyordu. "Bu Llaidhe'nin çok uzun zamandır sahip olduğu bir şey değil Prenses."

"*Llaidhe* mi?" Göremediğim şişkin burnuna ve gözlerine bakmak için dönerek sordum. Bu kelimedeki bir şey yüzeyin altını kaşındı, orada kalan yaraları deşti.

"Fae olan ama Sidhe olmayan bizlere ne dediklerini sanıyordun? Biz Llaidhe'yiz," dedi ve sonunda sesi sertleşti.

"Değersizler," dedim, öfke vücudumdaki her kası gererken çenem sıkıştı.

Uykuya geri dönmeyi reddeden yanım homurdandı, Eski Dil'den gelen ve daha önce bu şekilde kullanıldığını hiç duymadığım bu kelime karşısında öfkesi arttı.

Elime bir fırsat geçse varoluşumdan söküp atacağım ilk şey bu kelime olurdu.

Gnome başını salladı, sakalı hareketle birlikte seğiriyordu. Dudaklarının zalim bir gülümsemeye dönüştüğüne yemin edebilirdim, içinde gizlenen bir intikam vaadi vardı. "Bilmiyordun-"

Kırbaç şakladı.

Taht odasındaki herkes hareketsiz bir şekilde çarpışma anını bekliyordu. Ortaya çıkan çılgık kürsüden geldi. Onu takip etmek için başımı çevirdim.

Tüyler havada süzülerek taş zemine doğru sürüklenirken dev Peri öne doğru yığıldı. Eli dışarı fırladı ve ona son baktığımda temizlemekte olduğu duvara doğru kendini yakaladı.

Malachi onun arkasında durdu ve kolunu bir kez daha geriye doğru salladı. Kırbaç ileri doğru savruldu ve o güzel kanatların ortasına çarptı.

Daha fazla abanoz tüyü güneş ışığında sürüklenirken, pencerelerden gelen karartılmış ışınlarda parlıyordu.

Diğer Fae'ler sustu ve Malachi'nin çektirmeye niyetli görüldüğü acıyla onu baş başa bırakarak uzaklaştılar. İleri doğru bir adım attım, ancak Fallon uzanıp kolumu kavradığında durakladım. Başını salladı, hareketi ince bir yalvarış gibiydi.

Kırbaç tekrar şakladı; ses beni kuyunun derinliklerine çarptı. Anılar beni tekrar vurdu, havada sallanan sopanın sesi içimdeki her şeyi dondurmaya yetti. Malachi'nin başını arkaya atıp gülerken sesini kaplayan zevk, Lord Byron'ın derimi kırarkenki sessiz onaylamamasına hiç benzemiyordu.

Ama o güzel kanatlar tıpkı et gibi yırtıldı, derin kirpikler kanatlardan aşağıya ve kırmızı tulumuna mavi kan damlayana kadar onu kesti.

Elimi Fallon'un pençesinden çektim ve ayaklarımın beni taşıyabildiği kadar hızlı adımlarla katliamın içinden ilerledim.

Bu insanlar yeterince acı çekmişti.

Yüzyıllardır acı çekiyorlardı.

Malachi ise onların acılarından zevk alıyordu. Dev Faerie'nin önüne geçtim, o arkamda dizlerinin üzerine çökerken bedenim acı verici bir şekilde küçüldü. Taht odası onun ağırlığıyla sarsıldı ama Malachi yana doğru tökezlerken bile yerimi korudum.

Bana bakarken başı yana eğildi, onunla eğlencesi arasında durduğumu fark etti. Perinin kanının kokusu üzerime sinmişti, yoğun ve soğuktu ve bir kış gecesindeki ocak gibi kokuyordu. Kanatları arkamda titriyor, hareket etmeye çalışırken tüylerinin çıkardığı sesle çırpınıyordu.

"Kımıldayın." Malachi'nin emrinde hiç soru yoktu, hiç tereddüt yoktu. Sanki ben köpek, o da efendisiymiş gibi.

Kolunu geri çekip kırbacı etkili olması için şaklattığında hiç kıpırdamadan durdum. Hiç irkilmedim.

Kırbacın acısını iyi biliyordum, derimi ikiye ayırdığında neye benzeyeceğini biliyordum.

"Prenses," dedi arkamdaki Peri, sesi yumuşaktı. İçinde bir aciliyet vardı, onu terk etmem için bir yalvarış.

Ben olsam yapmazdım.

Malachi ters ters baktı, seçeneklerini düşünürken aramızdaki çekişme durma noktasına geldi. Odanın etrafına bir göz attığında diğer Fae'lerin saflarını kapattığını gördü. İzlemek için yaklaşmışlardı. Beni kırbaçlamak beni bir şehit yapmak, *daha azı* için tasarlanmış bir dayacağı yiyen dişi yapmak olurdu. Farkına vardığı anda, istemeden kurduğum tuzağın farkına varmıştı.

Kalabalıktan biri, "Tasmasını çıkar, tatlım," diye seslendi. Odadan yumuşak bir onay mırıltısı yükseldi. "Karşılık verebilen biriyle dövüştüğünüzde bakalım kim hâlâ ayakta kalacak!"

Başımı yana eğerek kaşlarımı meydan okurcasına kaldırdım. Dudaklarımda bir sırıtiş belirdi, çünkü Malachi ve ben böyle bir dövüşten kimin galip çıkacağını biliyorduk. Yutkundu ve kırbacını tekrar koluna doladı.

"İşinizin başına dönün," diye bağırdı ve benden uzaklaştı.

Arkamdaki Peri ayağa kalktı ve yanımda durmak için hareket etti, o muhteşem kanatlarından birinin alt ucu omzuma sürtündü.

Teşekkür ederim, der gibiydi.

Parmağımla abanoz tüylerinden birini okşadım.

Bir şey değil.

Kışın soğuğuna, güneşin ayaklarımın dibindeki beyaz tuza vurmasına rağmen alnımdan ter damlıyordu. Tuz, kum ve çakıl taşlarının altındaki kaya sertti, küreğin sivri ucunu tekrar tekrar içine soktuğumda kırılması neredeyse imkansızdı. Etrafımdaki Fae'ler de aynı şeyi yapıyor, taht odasındaki kafeslerden çıkardıklarımız için sığ mezarlar oluşturmak için kayanın imkansız sertliğini kazıyorlardı. Adelphia'nın bedeni en ince kefene sarılmıştı, Malachi'nin gözlerini devirdiği ama diğer Fae'ler bu talihsiz ruhlar için uygun bir cenaze töreni yaparken izin verdiği bir merhamet.

"Buradaki pek çok kişinin aldığından daha fazla," dedi Imelda, yumuşak sözleri gözlerime tuz serpen rüzgâra karıştı. Kanatlı dev Fae dişisi Elli kazmasını tam önümde yere savururken yutkundum. Önüne çıktığımdan beri yanımdan hiç ayrılmamış, beni istediğimden çok daha çabuk yoran işlerde bana yardım etmişti. Ölümsüz güç, bitmek tükenmek bilmeyen kudret, o zehir sayesinde ulaşamayacak kadar uzakta duruyor gibiydi.

Bunun kasıtlı olduğundan hiç şüphem yoktu.

Kaya, darbesinin altında parçalandı ve bana da parçalarını kürekle yoldan kaldırmak kaldı. Mezar gözlerimin önünde şekillendi ve Adelphia'yı kaldırmak için uzanan ve bedenini kayadaki deliğe yerleştiren ben değil, Elli oldu.

Imelda yanıma geldi ve isimsiz Perileri ve insanları gömmeye hazırlanan diğerlerinin yanına gitmeden önce elime iki altın para sıkıştırdı. Imelda ellerimi bastırırken gözlerim yaşardı.

Kendi sikkelerini yanından geçtiği kişilerin ellerine vererek, ölenlerin ruhlarının Boşluğa geçişine yardımcı oldu.

Kendimi sığ mezara indirdim, Elli'nin eli beni sabitlemek için uzandı. Adelpia'nın başının yanındaki küçük boşluğa inerken kendi elim onunkine değdi, serçe parmağını ancak bir bebek tutuşu kadar kavrayabildim. Her bir gözüne birer bozuk para bastırdım ve sonsuza dek kapattığım göz kapaklarının üzerine yerleştirdim.

Değişen bir dünyada ilk arkadaşlarımdan biri olan kadına bakarken ilk gözyaşım düştü.

"Anne sana Folkvangr'ın çayırlarında huzur içinde rehberlik etsin," dedim, elimi saçındaki en kötü hasarı örten kefenin üzerinde gezdirerek.

Elli mezardan çıkmama yardım etti, çıplak elleriyle taş, tuz ve kum yığınlarını toplayıp mezara yükledi.

Arkadaşım gözden kayboldu, dünyaya geri döndü, böylece ruhu öbür dünyada huzur bulurken bedeni de başka bir şey olabildi.

Kanım yanıyor, gazabımı dünyaya salmam için yalvarıyordu. Dönüp Malachi'nin ellerini pantolonunun ceplerine sokmuş beni izlediği yere baktım.

Gözlerimdeki vaadi, bakışlarımdaki ağırlığı okudu.

Arkamı döndüm, Elli ve Fallon peşimden gelirken en yakındaki Fae'ye kazdıkları mezarda yardım ettim. Taşları yoldan çekerken ellerim kanadı ve kendimi kayalara sürttüm.

Yeryüzü titriyor gibiydi; zemin kayıyor gibiydi.

Sanki o da kanımda kaynayan canavarı tanımış gibiydi.

Estrella

Caldris iki gün sonra Tar Mesa'nın üzerindeki tepelerde bekliyordu, dik yamaçtan yukarı doğru yürüdüğümüzde bu dalgalı kıvrımlı kaya ve tuz kütlelerinin en yükseği sonsuz görünüyordu. İsim verecek kadar iyi tanımadığım bir erkek önden gidiyordu. Sessizlik içinde ilerlerken Malachi arkamdan geliyordu.

Dostumu günlerdir görmemiştim, Mab'ın gündönümü için hazırlık yaptığı süre boyunca onu ziyaret etmeme izin verilmemişti. Malachi,

Nilâ ve beni sarayda yürüyüşe çıkardığında yaklaşan kutlamaların fısıltılarını duymuştum, 'bacaklarımı çalıştırıyorum' diye şaka yapmıştı, sanki ben Fae'den daha fazla köpek değilmişim gibi. Fenrir'i umutsuzca **ö z l ü y o r d u m** ama kalbime giren üç kurdu önemseydiğimi ima etmeye cesaret edemiyordum.

Mab onları bana karşı da kullanabilecekken olmaz. Eğer aşkım onun için bir zayıflıksa, aşkımı ne kadar az yaratığa gösterirsem o kadar iyiydi. Caldris'in onların güvende olduğundan emin olduğuna, ben gelmeden önce hayatları boyunca bu sarayda ve hassas entrikalarda hayatta kalabildiklerine güveniyordum.

Ben buradayken de bunu yapmaya devam edeceklerdi.

Caldris'in yüzünde tanıdık bir gülümseme belirdi, gözleri bana ve sadece bana ayırdığını fark ettiğim şekilde yumuşadı. Annesi aynı şefkati görmemişti, aramızdaki iplik boyunca titreşen sevginin aynı göstergesi.

Sadece ben.

İçimi çektim, omuzlarım rahatlayarak çöktü. İçlerindeki gerginliği, vücudumun gittikçe daha sıkı sarıldığını düşünmek için duraklamamıştım bile

Ondan uzak kaldığım her anla birlikte. Artık onun benim için ne olduğunu kabul ettiğime göre bu mesafenin olması doğal değildi. Hayatımın geri kalanını onun kollarının güvenli sığınağında yaşamak istiyordum. Bu dünyada beni boğmadan korunduğumu hissettirmeyi başaran tek varlık oydu. Başkalarını dehşete düşüren yanlarımı kabul etmem için beni cesaretlendiren tek kişiydi.

Beni seven tek kişi, canavar ve her şey.

Kalbimin pürüzlü parçaları onunkinde bir yuva buldu, ruhlarımız birbirine kenetlendi.

Tanımadığım bir erkek onun yanında durdu, ama Caldris'in mükemmel bir zamanda açtığı kollara adım atmadan önce duraklamadım, bedenlerimiz bir bütünün iki yarısı gibi hareket ediyordu. O kaslı kollar hemen etrafımı sardı ve beni göğsüne o kadar sıkı bastırdı ki bir daha asla nefes alamayacakmışım gibi hissettim.

Ama kokusu ciğerlerime doldu, *evimin* kokusu ruhuma yerleşti. Sonunda konuştuğunda, boğuk bir boğazdan kopan hırçın kelimeler, sadece sessiz bir "yıldızım" mırıldanmak içindi. Bana olan aşkına beni ikna etmek için söylediği gibi kasıtlı bir aşk ilanı değildi ama bu sözlerin ağırlığı yine de içime yerleşti.

Malachi omzumu kavrayıp beni Caldris'in pençesinden çekip çıkardığında aramızdaki ip gerildi. Sonra diğer eli boğazımdaki tasmaya gitti. Onu kavradı, sanki etinin yanması onun için çok önemsizmiş gibi elini demirin etrafına sardı.

Tanımadığım erkek Caldris ile benim arama girdi, ben hırlarken gümüş gözleri benimkileri tutuyordu. Sadece sırttı, beni incelerken bakışlarında derin ve karanlık bir şey vardı. Bu, Mab ve sadık çocuklarından tanıdığım kötü niyetli gülümsemeyle aynı değildi; daha ziyade, yatağa götürmek istediğim eşimden zorla ayrılırken içimde var olan vahşi tedirginliğe karşı gerçek bir eğlenceydi.

"Bir eş bağının doğasını gözlemleyemeyeli uzun zaman oldu," dedi ve boğazından bir kıkırdama çıktı.

Caldris'in bakışları bana yavaşça yaklaşan erkek yerine Malachi'ye, yakamı kavrayan erkeğe sabitlenmişti.

"Demek kudretli Caldris'in eşi bu."

Tek eliyle uzanarak çenemi iki parmağının arasında kavradı. Tutuğu, üzerimde yükseldiği yerde bakışlarıyla buluşmak için yüzümü yukarı kaldıracak kadar sağlamdı. Boyu eşimin boyuna o kadar benziyordu ki, gözleriyle buluşmak için yukarı, yukarı ve yukarı bakmak zorunda kaldım. Beni incelerken gözlerinin yeşili zümrüt gibi parlıyordu, ruhumun derinliklerine bakmaya çalışırken yüzündeki gülümseme kayboluyordu.

Canavar derimin altında kıpırdandı, soğukluğu gözlerimin arkasına geçerken volta attı. Erkek sanki görmüş gibi gözlerini kırptırdı, sonra o sırtış geri döndü. Sonunda bir adım geri çekildi ve Caldris'in omzuna bir tokat attı. Eşim bu dokunuşla kıpırdandı ve yanında duran erkeğe doğru bir göz devirme hareketi yaptı. Bu jestteki rahatlık, etkileşimimizdeki gergin yanımı yatıştırdı.

"Estrella, bu kuzenim Soren," dedi Caldris ve erkeği tanıttı.

"Alacakaranlık Tanrısı hizmetinizde, Prenses," dedi Soren, elini bir yay gibi sallayarak. Alalırken gözleri benimkileri tuttu, ağzında eşiminkine çok benzeyen o sırtış oynadıyordu.

"Kuzen mi?" diye sordum. Caldris'in annesinden başka bir ailesi olabileceğini düşünmemiştim -doğumlarımızı ayıran yüzyıllar dşnldğnde aptalca ve cahilce bir düşünceydi.

"Babamın yeğeni," diye itiraf etti Caldris, ellerini pantolonunun ceplerine sokarak. Bu hareketinde çok utanç verici bir şey vardı, hayatı hakkında bu kadar az şey biliyor olmam gerçeği ikimizi de aynı anda yıkadı.

nemli değildi, kendime söyledim.

nemli olan tek şey onu ne kadar sevdiğimdi. Mab için çalışan ya da çalışmayan aile bunun yanında ikinci plandaydı.

"İçin bitti mi?" Malachi arkamdan hırladı, yakamı sıkıca kavradı ve boğazımın n tarafına saplanana kadar geri çekti. Bir hırıltı boğazıma doğru ilerledi ve ona dişlerimi gösterebilmek için başımı çevirdim.

Soren, Caldris'in yanından uzaklaşırken Malachi'nin sabırsızlığına aldırmadan elini salladı. "Mab bilmeni ister ki Blight

Her hareketinizi gözlemliyor ve yanlış bir davranışta bulunmaya karar verirseniz, eşinizin hayatını kurtarmak için herhangi bir girişimde bulunmanızdan çok daha hızlı bir şekilde ona rapor verecektir. Gündönümü hazırlıklarına yardımcı olman için sana verilen görevde Caldri's'e yardım ederken ne Malachi'nin ne de benim gözümün önünden ayrılmayacaksın," dedi omzumun üzerinden Malachi'ye bakarak. "Her şeyi anladım mı? Her zamanki kıyamet ve kasveti anlattım, değil mi?"

Malachi homurdandı, Soren'e duyduğu hoşnutsuzluk vücudunun her hareketinde belirgindi ve beni kendine doğru yaklaştırdı. Eliyle yakamın kilidinin sihrine bastırdı, mekanizma düşüp ayrılırken havayla tısladı. Malachi onu kapmakta gecikmedi, kürk astarlı pelerinininden çıkardığı bir kumaş parçasına sardı ve cebine soktu.

"İşe koyulun," diye homurdandı ve başını tepenin zirvesine doğru salladı.

Caldri bana bir el uzattı ve gücüm damarlarımda hızla akarken ona doğru adım atmak zorunda kaldım. Her adımda beni dolduruyordu. Her adımda içimdeki yaratık yüzeye çıkıyor, kaderin altın iplikleri baktığım her yöne uzanıyordu.

"Ne yapmamız gerekiyor?" Caldri parmaklarını benimkilerle sarmaladığında kararsızca sordum. Dokunduğumuz her yer bütün hissettiriyordu.

Tepenin zirvesine ulaştık ve en yakın üç yamacın arasında oluşan vadiye baktık. Kayalar pürüzlüydü, bir düzine Sidhe'den oluşan bir grup vadinin dibinde çalışırken basamakların başlangıcı kayalara oyulmuştu. Elleri hareket ediyor, vücutları terden sıırıslam olmuş bir halde gerektiği gibi hareket ediyor ve yönlendiriyorlardı. Sahip oldukları büyü sınırlıydı ve vadinin manzarasını yavaş yavaş, parça parça yeniden şekillendirirken yorucu bir süreçten geçiyorlardı.

Ne kadar süredir çalıştıklarını bilmiyordum ama taşa oyulmuş bir arenanın ve oturma yerlerinin kaba, çıplak başlangıçları şekillenmeye başlamıştı. Ellerime baktım, bu güce sahip olduğumu düşünüp düşünmediklerini merak ediyordum. Ama gökyüzünden sarkan, Fae'lerin kendilerinden sarkan iplerin olduğu yerde, ayaklarımızın altındaki topraktan ve kayadan hiçbir şey çıkmıyordu.

Caldri elimi bırakarak beni vücudunun ön tarafına doğru yönlendirdi. Kolları arkamdan beni sardı ve dönerken beni sıcaklığıyla koza gibi sardı.

Vadideki derme çatma arenadan uzaklaştık. Güneş sağ tarafımda duruyordu, yanlarımızda parlıyor ve beyaz taşın yüzeyinden yansıyor neredeyse gözlerimizi kör ediyordu.

Ama çoğunlukla karanlıkta çok zaman geçirdiğim için tenimdeki hissin tadını çıkardım. Caldri's ellerinden birini uzattı ve gözlerini kapattığı anı hissettim. Ben kollarındayken, o tek elini yere doğru uzattı. Beyaz kıvılcımlar avucunu terk etti, kar taneleri önümüzde yere düşmek üzere sürüklendi.

Caldri's içinde var olan güce kendini teslim ettikçe, kar yığını bir sütun şeklini alarak yükseldikçe yükseldi. Yoktan bir şey yarattı, çünkü büyü sadece dünyamızın bir parçası olan bir şey değildi. Onun içinde yaşayan, derisinin altında kendine yuva edinmiş bir şeydi.

Tek, sık sık bir nefes üfledi ve kış rüzgârları cevap olarak tepelerin arasından yükseldi. Kar yığınının çarparak uzakta akan nehre doğru dalgalanmasını sağladı.

Rüzgâr durulduğunda geriye kalan tek şey, sanki hep oradaymış gibi gökyüzüne doğru uzanan ve dimdik duran bir buz sütunu oldu.

Ayağını kaldırdı ve altımızdaki toprağa indirdi. Kaya donarak buza dönüştü ve yamaçta bir dalgalanma yarattı. Malachi ve Soren tökezlediler, tepe sarsılmayı bıraktığında yeni donmuş yüzeyde kaydılar. Çatlaklar buzun içinden fissürler gibi yayıldı ve Caldri's'in çoktan oluşturduğu sütunun yanındaki noktaya doğru yaylandı. Noktayı işaretlemek için bir x işareti oyan dostum, omzumdaki saçları süpürdü ve dudaklarını kulağımın arkasındaki deriye bastırabilmek için kapüşonumu geri çekti.

"Bir tane daha yarat," diye mırıldandı, sözcükler sessiz bir meydan okumaydı.

Dostum bilerek kıkırdarken, tenimdeki o nefes hissi vücudumdaki her şeyin gerilmesine neden olarak ürperdim.

Elimi kaldırdım, yeni yaptığı buzdan akan iplikleri buldum ve parmağımın etrafına sardım. Kolayca geldi, buzlu dallar beni kucaklarında sararken soğuk avucumu doldurdu.

"Yarattığım şeyi kullan demedim. Bir tane yarat dedim," diye azarladı Caldri's elini benimkinin üzerine koyarak. İplik parmaklarımdan çözüldü,

Omzumun üzerinden ona bakarken ağzım açık kaldı.

"Yapamam," diye itiraz ettim. Hiçbir zaman yoktan var edememiştim, sadece zaten var olanı alıp onu kendi isteğime göre şekillendirebilmiştim.

"Etrafınızdaki şeylere çok fazla güvenirseniz, rakibiniz durumu kontrol ettiğinde asla kendinizi savunamazsınız. Bu zayıflığını öğrenen herkes seni soğuktan ve kardan mahrum bırakır; canlandırabileceğin hiçbir beden olmadığından emin olurlar," dedi ve Soren birkaç adım öteden Malachi'nin dikkatini bitmek bilmeyen bir konuşmayla dağıtırken sözlerini sessiz tuttu. Vadideki işçileri, toprağın kendisini değiştirme gücüne sahip olanları izlediler.

"Vadideki Yaz Fae'lerinin sihirlerine erişebilmeleri için bir şeyleri değiştirmeleri gerekiyor. Onlar Sidhe; büyülerini sınırlı. Ama seninki sana olan aşkımın derinlikleri kadar sonsuz." Bir elini göğsüme doğru kaldırdı ve avucunun düz tarafını kalbimin üzerindeki deriye bastırdı.

"Yoktan nasıl var edebilirim?" Elini kendi elimle kapatarak sordum. Sözünü ettiği aşka teslim oldum, dudakları boynumun derisinde gezinirken içimde nabız gibi attığını hissettim.

"Onu içinden çağırıyorsun. Hayatının çok büyük bir bölümünü etrafındaki dünyada cevaplar arayarak harcadın, oysa cevaplar hep içindeydi. Etrafındaki hiçbir şey sana ne olduğunu söyleyemez, *min asteren*. Bu seçimi sadece sen yapabilirsin" dedi.

Elini göğsüme daha sıkı bastırdı, tek bir iç çekişle beni toprakladı ve o iç çekişle birlikte tepelere çarpan bir güç dalgasını serbest bıraktı.

O gece açıklıkta dünyayı kara gömecek kadar büyük bir fırtına çağırdığında büyüünün en kötüsünü gördüğümü sanmışım. Düşmanlarını durdukları yerde öldürdüğünde, etrafını saran ölüm fısıltısıyla bana doğru ilerlediğinde en kötüsünü gördüğüme inanmışım - gölgeler sanki zapt edilemiyorlarmış gibi bedeninden eriyorlardı.

Hiçbir şey bilmiyordum.

Malachi nihayet bize doğru şok olmuş bir bakış atarken, yer onun altında kalp atışlarının ritmine uyarak titredi. Gözlerimin kapanmasına izin verirken kalbim de onunla birlikte atıyordu.

güç tenimde yıkanırken. Büyüsünün soğuk ve mürekkep gibi gölgeleri beni sarmaladı ve etrafımızı saran rüzgârın şiddetinden korudu.

Bir nefes aldım, taze kar ve keklik üzümü kokusu ciğerlerime doldu. İçimde derinlerde bir şeye çarptı, uzun zamandır uyanmayı bekleyen bir alevi tutuşturdu. Aramızdaki iplik boyunca kayarak buza dönüştüğünü hissettim, çünkü güç ikimizden birinin onu kavramasını bekliyordu. Bana gücün akışını, elimde olanın tadına bakmamı sağladı, onu bağımıza gönderdi, böylece tek yapmam gereken uzanıp onu kavramaktı.

Gözlerim hâlâ etrafımızdaki dünyaya kapalıyken bir elimi kaldırdım. İçimden sızan soğuk, sanki serbest kalmaya ihtiyacı varmış gibi o elden akıyordu. Sanki Caldri's aramızdaki bağı o kadar çok kışla doldurmuştu ki, etrafımızdakilere zarar vermek için kaçmaya ihtiyacı vardı.

"Gözlerini aç, yıldızım," diye mırıldandı ve ben de aniden açtım.

Onları açtığımda gördüğüm, Caldri's'in ilk kuleyi inşa ederken çağırdığı yumuşak, dalgalı kar yağışı değil, önümdeki kayadan yükselen katı bir buz kütlesiydi. Kaya yarıldı, çatlayarak buzun gökyüzüne doğru uzanmasına izin verdi.

Onun yaratılışı nazikti, yeteneklerini geliştirmek için yüzyıllarca pratik yaptığını ima eden izlemesi büyüleyici bir süreçti, benimki ise kaba, şiddetli bir buz doğumuydu. Sanki dünyanın kendisi onu serbest bırakmak istememiş gibi kayadan koptu, Caldri's'inkiyle aynı yüksekliğe ulaştığı anda durana kadar gökyüzüne doğru uzandı.

İkiz buz sütunları bize bakarken, gücü yükseldiği kadar hızlı bir şekilde çöktü, efendisine geri çekildi ve onu bir kez daha onunla doldurdu.

Göğsümü bıraktı ve vücudunun sıcaklığı üşüyen avuçlarımı yeniden doldururken ellerimi avuçlarının içine aldı. Caldri's'le yüzleşmek için döndüğümde Soren'in gözleri yüzümün yan tarafında ağırlaşmıştı, gözlemi benim zevkime göre çok fazla önemli hissettiriyordu.

"Bu gerçekten gerekli miydi?" Malachi, pelerinindeki karları temizlemesi gerekiyormuş gibi giysisini karıştırarak sordu.

Caldris eğilip dudaklarını dudaklarıma değdirirken ona bakmak için dönmeye zahmet etmedim. Sadece ağzının içinde inlediğimde öpücüğü derinleştirdi, içimdeki güç dalgası daha fazlasını istememe neden oldu.

Ondan daha çok. Sihrinden daha fazla. Her şeyden daha fazla.

İçimdeki yaratık ona karşı açlık hissediyordu - vücudunu kaplayan deri ve zırhı parçalamak için can atıyordu. Bu ihtiyaç aramızda titreşirken sırttı, pişmanlıkla geri çekilmeden önce bağı aşağıya çekti.

Malachi alaycı bir tavırla, "Sizi bekleyen iki kişi daha var," diye emretti.

Caldris sadece elimi tuttu ve bir el sallayarak yanıma geldi. Önümüzde gölgeler belirdi; karanlık, ölüm ve çoğu insanın kaçındığı her şeyden oluşan bir girdap.

Caldris içine adım attı ve beni çağırdığı geçide yönlendirdi. Caldris beni sonsuz karanlığa, bizimkinin hemen ötesinde var olan dünyaya doğru yönlendirirken beni bütünüyle yuttu. Az önce terk ettiğimiz diyardaki şekiller ve figürler gölgelerin hemen dışında vardı, gerçekten baktığımda ışıkları süzülüyordu.

Sonra her şey bitti, ayaklarım vadinin diğer tarafındaki sert toprağa bastı.

Zaman yavaşlarken geçtiğimiz mesafeye baktım, Yaz Sarayı Fae'lerinin çalıştığı mağara bir anda önümde değil arkamda kalmıştı.

Malachi etrafını sarması için bir alev topu çağırırken dostuma ters ters baktı. Bir an sonra alev topunun içinde kayboldu ve saniyeler içinde yanımda belirdiğinde yanağıma bir sıcaklık çarptı.

"Onunla gölge yürüyüşü yapmana izin verildiği izlenimine kapılmana neden olacak ne yaptım bilmiyorum," dedi omuzlarını silkip kıyafetini düzelterek.

"Seni umursadığımı düşündürecek ne yaptım bilmiyorum," dedi Caldris, Malachi'nin sonradan aklına gelmesine rağmen öne doğru bakarken sesi tamamen donuktu.

Elimi kavrayarak beni öne doğru çekti ve Soren yanlarımızda belirirken etrafımda kıvrıldı. Etrafındaki hava bir uğultuydu

Morlar ve altınların karışımı, ufukta bir parıltıya dönüşerek kaybolan güneşin son kalıntıları gibiydi.

Gözleri benimkilere dikildi, o hınzır bakışları sonsuz, ebedi gibi hissettiren bir bakışla içimi araştırıyordu. Caldri's'in kolları belime dolandı, aramızdaki ipin ucunda hissettiğim hırıltıya eşlik eden sessiz bir uyarı.

"Kuzenimden hoşlanıyor musun, Ufaklık?" diye sordu.

Boğazımdan bir kahkaha kaçtı, alay etmek için söylenmiş sözleri kaplıyordu. "Çok güzel," dedim, Soren'in dudakları bir gülümseme imasıyla kıpırdarken başımı yana eğerek.

Başını salladı, orta uzunluktaki koyu kahverengi saçları kulaklarının belirgin noktasını örtecek şekilde kat kat dökülüyordu. Vücudu Caldri's'inkinden biraz daha dardı, ama gövdesine sığdırdığı tanımdan şüphe etmedim. Bir savaşçı gibi hareket ediyordu, vücudundaki her hafif hareket kasıtlı ve ekonomikti. Sırtında çapraz duran kılıçlar onun ölümcül doğasını daha da güçlendiriyordu. Onunla bir yıl önce tanışmış olsaydım ve yüz hatlarındaki ötekiliği görememiş olsaydım, ondan etkilenirdim.

Ama şimdi, Caldri's'e olan aşkım ve eşim sayesinde, bu güzelliğin uzaktan, nesnel bir şekilde tanınmasından başka bir şey yoktu.

"Bana bir iyilik yap Prenses. Bir daha bana iltifat etmeyin. Başımın omuzlarımda üzerinde olmasını tercih ederim," dedi, başımın üstünden kuzenine bakarken sesi eğlenceyle renklenmişti.

Caldri's'in kollarında döndüm, ona bakarken daha sıkı sarıldım. Buz gibi bakışları kuzeninden hiç ayrılmadı, ben uzanıp yanağını okşayana kadar bir kez bile bana dönmedi. Başını eğdim ve ayak parmaklarımda üzerinde yükselirken onu yavaşça kendime doğru çektim. Dudaklarımı onun dudaklarına bastırarak sözümü bitiren düşünceyi mırıldandım. "Belki Fallon ondan hoşlanır."

Yüz hatlarındaki sertlik yumuşadı, bana dik dik bakmaya devam ederken aramızdaki ip gevşedi. "Benimle oyun oynama," diye uyardı, bu sözlerdeki tehdit sadece gülmemek için dudaklarımı sıkı bir çizgiye bastırmama hizmet ediyordu.

"Çiftleşmiş erkekler daha azı için öldürmüşlerdir," dedi Soren, mantığının sesi olmaya çalışarak.

"Yine de bu hoşuna giderdi, değil mi?" Caldri bir tutam saçını kulağının arkasına sıkıştırarak sordu. "Sen ve senin şiddet eğilimin, sırf *güzel* olduğunu düşündüğün için bir erkeği öldürdüğümü görmeye bayılırsınız."

"Benim adıma öldürecek insanlar arıyorsan," dedim, Malachi'nin sabırsızlıkla etkileşimi izlediği yere doğru bakarak.

Yüzündeki gerginlik, görevimizi tamamlamamızın bu kadar uzun sürmesinden duyduğu hoşnutsuzluğu ima ediyordu, ancak günlerdir birlikte geçirdiğimiz ilk anları bölerek Caldri'sin gazabını göze almaya hazır olduğu noktaya henüz ulaşmamıştı.

"Bir liste vermekten mutluluk duyarım," dedim Malachi'nin kaşının hafifçe kalktığını fark ederek.

Tehdit fark edilmemiş değildi.

"Merak etme yıldızım," dedi Caldri, bakışlarımı diğer adama çevirerek. "Benim zaten bir tane var ve büyüleyici bir şekilde benzer olduklarından şüpheleniyorum."

Haklı olduğundan şüpheleniyordum.

Gücünü uzattı, kayanın yüzeyini dondurdu ve bir sonraki sütunun yerleştirilmesi gereken yeri işaretledi. Bu ikisinin batıya, diğerlerinin de arenanın doğusuna yerleştirileceğini fark ettim.

"Şimdi, ben o kış dalgasını bağımızdan aşağı göndermeden bir sütun oluşturun. Sütun orada. Tek yapman gereken onu kendi isteğinle çağırmak," dedi Caldri, Malachi bize bir adım daha yaklaşırken öğretmen geri döndü.

Fırsatımız azalıyordu, zamanımız kısıtlıydı. Her ne kadar birlikte geçirdiğimiz zamanın tadını çıkarmayı tercih etsek de, ikimiz de bize verilen nadir fırsatın farkında değildik.

Eğer kaçmak için herhangi bir fırsatımız, özgürlük için herhangi bir şansımız olacaksa, yapabileceğimiz en iyi şey hazır olduğumdan emin olmaktı. Becerilerimi geliştirmek, böylece elimdeki her sihre güvenebilirdim.

Başımı salladım, kollarında dönerek işarete baktım. Gözlerimi kapattım, içimde çiftleşme bağımızın kaynaklandığı yeri aradım. Çünkü

O ipliğin ruhuma bağlandığı yer. Onu çekiştirdim, kışın büyüsunü Caldris'ten uzaklaştırmaya çalıştım.

Bana daha yakın.

Geldi, iplik boyunca yayıldı ve aramızdaki buza dönüştü. Sadece parmak uçlarımdan bir nefes uzaktayken durdu, sanki arada bir engel varmış gibi titreyerek durdu.

Tekrar çektim. Kış, sanki sahibi olmadığımı hissetmiş gibi bir nebze geri çekildi.

"Denemeye devam et," dedi Caldris, elleri yumuşak ve nazik bir şekilde belimdeydi. Başparmağıyla elbisemin üzerinde yatıştırıcı daireler çizerek beni sakinleştirmeye çalıştı, böylece bu dokunuşla rahatlayabilecektim.

"Acele eder misin?" diye sordu bir erkek sesi, gözlerimi açmaya zorlayarak.

Malachi'nin durduğu yere baktım. Caldris'in beni her türlü tehditte koruyacağından emin olarak gözlerimi kapattığım, dikkatimi kaybettiğim ve etrafımdaki her şeyi görmezden geldiğim zamandan beri, başka bir Fae Malachi'nin yanına gelmişti.

Onu tanıdım. O mor bakışını ve dudaklarının zalimce bükülüşünü biliyordum.

Caldris gerildiğini hissetti, erkek başarısızlığıma gülerken vücudumdaki sert duruşu hissetti.

"Söyle bana," dedi basitçe, öfkesi aramızdaki bağın ipliğini dalgalandırıyordu.

Yakınlık duygularımızı her zaman daha da yoğunlaştırır, onun içinde titreşen her duyguyu bana taşırdı. Zindandan çıkarken bu Fae'nin yüzüme tükürdüğü o günü hatırladığımda, öfkesinin içime yerleştiğini hissetmekten kendimi alamadım.

"Bir gün yanından geçerken üzerime tükürdü," dedim, yüzümden sildiğimde yüzümde bıraktığı sümüksü, kalın hissi hatırlayarak.

Caldris sadece düşünceli bir şekilde mırıldandı ama bu mor gözlü erkeğin olduğu yerde donup kaldığı gerçeğini değiştirmede. Erkeğin tehdidin ne olduğunu anlamasını izlerken kan dökme vaadi bağdan aşağı indi.

Gülümsedim ve gözlerimin bir kez daha kapanmasına izin verdim. İntikam duygusuna, haksızlığa uğrayanları görmek için ortak hedefimize yerleştim.

bizi öldürdü. Aramızdaki ipliği okşadım, istediğimi yapması için onu ikna ederken nazik, sevgi dolu parmaklarımı üzerinde gezdirdim.

Beni olduğum gibi tanınması için onu okşarken. Bağın kölesi değil, iki efendisinden biriydim.

Dalgalandı, kışın soğuğu ani bir telaşla ciğerlerime doldu. Ellerimi uzattım, buz yerden yükselip gökyüzüne doğu yükselirken gözlerimi açtım.

Ona bir kez daha bakmak için döndüğümde erkek artık gülümseliyordu.

OceanofPDF.com

Caldris

Haakon gecenin karanlığında koridorlarda tökezleyerek ilerledi. Taht odasından ve orada oyalanıp içki içen, sevişen ve vakitlerini aptalca oyunlarla geçirenlerden uzaklaştıkça ona tanıklık edecek başka bir ruh yoktu.

Peri şarabından yarı sarhoştı, karanlık geçitlerin alışılmadık soğuğu, ben onun peşinden giderken sıcak teninin üzerinden kayıyordu. Yavaş ve gecikmeli bir takipti bu, onları yanıma çağırırken beni gölgelerden uzak durmaya zorluyordu. Kendimi onların içinde gizleyerek, yoldan geçen herhangi birinin beni görmeyeceğinden emin oluyordum.

Kimsenin eğlencemi bozmasına, yapılması gerekeni yapmamı engellemesine izin veremezdim. Estrella onu koruyamadığım tek Fae'nin ellerinde acı çekmişti ama bu Sidhe ona tükürmüştü.

Onu öldürebilirim.

Koridorda sağa döndü ve odalarının bulunduğu alana doğru ilerledi. Köşeyi dönerken çok sert davrandı ve tökezleyerek duvara çarptı. Geçidi kaplayan meşale neredeyse yüzüne çarpıyordu. Zaten onları ters çevirmemiş olsaydım, sersemlemiş haldeyken etini yakabilirdi.

Yüzünde rahatlama ifadesi belirdi, kendi kendine hafifçe gülerken vücudu sarktı.

Duvarı iterek odasına doğru uzun ve zorlu yürüyüşüne devam etti. Adımının ortasında durdu, ağırlığı öne doğru kayd ve koridora bakarken neredeyse kendi üzerine devrilecekti.

Odasına giden koridoru kaplayan meşalelerin her biri ters çevrilmişti, ateş kendini düzeltmeye çalışırken sonsuz alevler meşalelerin üzerinde geziniyordu.

"Tanrılar aşkına..." diye devam etti, bir adım daha attı. Adımları hızlandı.

Devam etti, her ters çevrilen meşalede vücudu titriyordu. Elimdeki tek bir altın parayı çevirerek gölgelerde kaldım. O paranın üzerine ters çevrilmiş bir meşale kazınmıştı.

Ölülerin gözlerine bastırdığım paranın aynısıydı, bir ruhu güvenli bir şekilde Boşluk'a götürmesi için sık sık feribotçuya verdiğim paranın aynısıydı.

Bir hayat sona erdi.

Bir alev söndü.

Haakon koridorda bir köşeyi daha döndü, ben arkasından yaklaşırken ters çevrilmiş alevlerin ışıkları koridora gölgeler düşürüyordu. Sinsice ilerleyişimin tek sesi havada defalarca dönen madeni paranın gürültüsüydü.

Döndü, beni arıyordu. Gölge bana yapıştı, beni karanlığa karıştırdı. Elimi kaldırdım ve gölgeleri koridorda gezinmeye gönderdim.

Haakon aniden öne doğru dönerken her biri bir alay halinde göz kırparak alevleri boğdular. Koştı, yakınımıdaki meşaleler karanlığa gömülürken kendi ayaklarına takılıp tökezledi. Karanlık koridorda bir çizgi halinde ilerliyordu. Tar Mesa'yı dolduran zifiri karanlıktan kaçmak için yeterince hızlı koşamadı.

Odasına giden yolu kapattı. Parmakları kapısının anahtarlarını karıştırırken omzunun üzerinden gözlerini kaçırdı. Karanlığı parmak uçlarıma çağırdım, onları daire içine aldım ve zaman benim için yavaşlarken gölge âlemine adım attım. Ben gölgelerin arasından çıkıp diğer tarafa geçtiğimde kapıda oyalandı ve kapı kırılarak açıldığında avucumla yakaladım. Kapıyı benden kopardı, çarparak kapattı ve yavaşça geri çekilirken içeriden kilitleti.

Ciğerleri efordan değil, yaşadığı panikten dolayı şişmişti. Olduğunu varsaydığı yere ulaştığını fark ettiğinde inanmadığı bir kıkırdama duydu.

odasının güvenliğine sığındı. Mab'ın sarayının üyelerinin davet edilmeden yatak odalarının kutsallığını ihlal etmesi pek sık rastlanan bir durum değildi. Bunu yapmanın hepimizi nasıl bir kaosa sürükleyeceğini biliyorduk.

Uykumda bana ulaşmaya çalışan herkesi memnuniyetle karşıladım.

Gölgelerin arasından çıktım ve elimi sallayarak odasının etrafında korunaklı bir karanlık cep oluşturdum. Panikledi, gölgeler yükselirken kapıya doğru hamle yaptı, onu yakaladı ve geri itti.

Panik içinde bir elini kaldırarak yere yayıldı.

"Bekle! Lütfen," diye yalvardı, kafasını almamam için beni ikna etmenin bir yolunu bulmaya çalışırken yüzü buruşuyordu.

Sinsice ilerledim. "Ayağa kalk," diye emrettim.

Bir adamı yattığı yerde öldürmekle ilgilenmiyordum, bedenini alıp parçaladığımda ayağa kalkmasını istiyordum. Sanki beni durdurabilecekmiş gibi elini uzatarak ayağa kalkmaya çalıştı.

Sanki kesilme kaderini değiştirmek için her şeyi yapabilecek bir bariyermiş gibi.

"Sana yardım edebilirim," dedi, ben bir adım daha atarken sesi titriyordu. Yanıma silah almaya zahmet etmedim, yaklaşırken onlara ihtiyacım yoktu. "Senin için diğer Sidhe'leri gözetleyebilirim. Sana Mab'ın sarayından bilgi aktarabilirim."

"Eşime tüküren bir ağızdan çıkan çarpık yalanlara ihtiyacım yok. Müstakbel kraliçeme kirliymiş gibi davrananları hoş karşılayacağımı mı sanıyorsun?" Başımı yana eğerek sordum.

Eşimin zevki bağda yankılandı, sanki ona hak ettiği intikamı vermenin eşiğinde olduğumu hissedebiliyordu.

"Mab buna izin vermez," dedi ve tükürerek bir adım daha geri çekildi. Kapının karşısındaki masaya adımını attığında masa takırdadı ve ateş ahşabın tepesini yalayana kadar şamdanı yana doğru devirdi.

Onu düzeltmek için çabaladı, bir kez daha düz durmasını sağladı.

"İlk hatan Mab'ın seni önemseydiğini düşünmek oldu. Sen onun için bir hiçsin, tıpkı eşim için bir hiç olduğun gibi. Yine de dilin güzel bir hediye olacak," diye hırladım.

Titreyen parmaklarıyla uzandı ve dehşet içinde parmaklarını ağzına götürdü.

"Lütfen," diye bir kez daha yalvardı.

Vurdum, elim yüzüne çarpmak için ileri fırladı. Yumruğumun altındaki kemik kırıldı. Dişleri havada uçuşurken ağzı açıldı. Dilinin balçığını elimle kavradım, öyle ani bir şekilde geri çektim ki et koptu.

Ağzından kan akıyordu ve dehşete düşmüş bakışları avucumdaki pembe kasa, yüzünden kopardığım dili tuttuğum yere kaydı.

"Bir dahaki sefere birinin arkadaşıyla kavga etme konusunda seni uyarmak için zaman ayırırdım," dedim ve bir bacağımı kaldırıp botumun altını dizinin üstüne vurdum.

Yere yığıldı ve beni diz çöktüğü yerde öldürücü darbeyi beklerken ona bakmak zorunda bıraktı.

Elimi göğsüne soktum, kalbini yakaladım ve göğüs kafesinden ayırdım. Elimin içinde atıyordu.

Bir kez. Vücudu yere düştü, ileriye doğru bakarken yan yatarak yayıldı, görmüyordu.

İki kez. Paramı cebe attım.

Sessizlik.

Gölgeler âleminde Estrella'nın odasının hemen dışında çıktım. Kapıyı açtığımda Malachi itiraz etti, eşimin alanına girmemi engellemek için çok yavaş hareket ediyordu. Onu makyaj masasında otururken buldum, Nila da arkasından saçlarını tarıyordu. Parmağımı dudaklarıma götürdüm ve Malachi'ye döndüm. Eğer sessiz kalırsa, Mab'ın izni olmadan Estrella'yı görmemi nasıl engelleyemediğini kimsenin bilmesine gerek yoktu. Diğer erkek kollarını göğsünün üzerinde kavuşturmuş, başını kapıya doğru sallayarak bana bakıyordu. "Beş dakika sonra dışarı çık," diye homurdandı, dudakları öfkeyle bükülmüştü.

Estrella, ü z e r i n d e sadece ipek bir gecelik olan bacaklarını oturduğu taburenin etrafında kaydırarak bana doğru ilerledi. Sessiz, çevik ayaklarıyla yürüyordu,

Elimde tuttuğum dil ve kalp yığınınu uzatırken bana yaklaşıyordu.

Organları ona uzatırken tek kelime etmedim. Narin parmakları kanlı organların etrafını sarmış, kalın sıvı elinden bileklerine doğru akarken onları dikkatle inceliyordu.

Koyu renk kirpiklerinin arasından bana baktı, dudakları neredeyse gözlerimi yaşartacak kadar hınzır bir gülümsemeye dönüştü.

Yüzyıllardır beklediğim eşim buydu. Bir ölüm ve katliam kraliçesi.

Gülümsedim, sessiz bir kahkaha göğsünü sarsarken başını geriye doğru eğmesini izledim. Beni odama götürmesi için gölgeleri çağırdığımda ayak parmaklarının üzerine kalktı ve dudaklarını dudaklarıma bastırdı.

Onun varlığını özleyen boş odalara döndüğümde, sevgisi bağdan aşağıya doğru akarak içimi ısıttı.

Yakında.

Ertesi sabah kapım açıldığında duvara çarptı.

"Aklını mı kaçırdın sen?" Mab eşikten adımını atıp odama girerek sordu.

Tek parmağımı kaldırarak kitabımdaki cümleyi okumayı bitirdim, metal kitap ayracını yemek masasından kaldırdım, sonra dikkatlice sayfaların arasına kaydardım.

Onu yere bıraktım ve yavaşça ayağa kalkarak Hava ve Karanlıklar Kraliçesi'nin kuşkulu ve öfkeli yüzüne baktım. Deri tünüm göğsümden açıktı, tokaları odamın mahremiyetinde çözülmüştü. En alttaki tokayı kavrayıp karın kaslarımda en alt kısmını gizlerken ve iki tarafı sıkıca birbirine çekerken Mab'a tembel, hevesiz bir gülümseme verdim.

"Sizi her zamanki gibi görmek güzel, Kraliçem," dedim, ses tonumdaki alaycılık belirgindi.

Parmaklarımı tenimi gizlemek için biraz daha hızlı hareket ederken gözleri göğsüme kayd ve içimde bir tiksinti dalgası yarattı. Aynaya doğru döndüm.

Duvara yaslanmış, süslü gümüş detayları, yeterince güzel olsa bir devi bile süzecek olan üvey annenin dikkatini dağıtmaya yetiyor.

"Benimle oyun oynama," diye tısladı.

Elini yukarı kaldırdı, içinde tuttuğu kalbi ve dilini masanın üzerine bıraktı. Kalp yüzeyde orantısız bir şekilde yuvarlandı ve kitabımın yıpranmış sayfalarına çarparak hayal kırıklığı içinde iç çekmeme neden olacak şekilde durdu.

"Kimin bu?"

Talep üzerimden akıp gitti, ancak komutun hayal kırıklığımı artırmaktan başka bir şey yapması için gereken güçten yoksundu.

"Önemli biri değil," diye omuz silkerek geri döndüm ve derilerim sabitlendikten sonra aynadan uzaklaştım. Masada durakladım ve tiksinti dolu bir alaycılıkla kalbi yana fırlattım.

Kalbim göğsümde sıkıştı. Elini sıkarken yılanı kendini daha sıkı sardı, siyah tırnakları kendi etine kanamaya yetecek kadar sert batıyordu.

"Kimin. Kimin? Kimin?" diye tekrarladı ve kalp atışının olmaması dizlerimin bükülmesine neden oldu.

Estrella'nın endişesi bağdan aşağıya doğru titreşirken, iki avucumu masaya koyarak kendimi tuttum ve öfkemi yatıştırdım. "Haakon," diye hırladım, üst dudağım dişlerimi ortaya çıkarmak için geriye doğru soyuldu.

Gözlerini devirirken eli gevşedi ve yanına düştü. "Peki sevgili Estrella'mıza ne yaptı?" diye sordu kollarını göğsünde kavuşturarak.

Haakon'a ilk hatasının kendisinin, sıradan bir Sidhe'nin, Mab için bir şey ifade ettiğini düşünmesi olduğunu söylediğimde ciddiydim. O sadece kendisine faydalı olabilecek kişileri önemserdi ve Haakon'un faydası son derece sınırlıydı. Ona yardım edebilecek hiçbir bağlantısı yoktu, adına yakışır bir büyü bile yoktu.

Bacaklarımı daha sağlam bir şekilde altıma aldım, kalbim sanki kıpırdıyamadığı o anları telafi edebilecekmiş gibi çarpıyordu.

"Kızın yüzüne tükürdü," dedim ve ona ters ters baktım.

"Bu kesinlikle tatsız," dedi odama doğru bir adım daha atarak. Pençelerini en sevdiğim sandalyemin üzerinde gezdirdi, pençeleri sandalyenin

Minderin derisi.

İğrenç.

Sanki eşimin canlı canlı derisinin yüzölmesini emretmemiş gibi.

"Zamanını gerçekten böyle mi geçirmek istiyorsun? Estrella'ya yan gözle bakan her erkeği avlayarak mı?" Mab durduğum yere yaklaşarak sordu.

Parmağını elimin arkasındaki karanlık dairenin üzerinde gezdirdi ve sanki onları çağırılmış gibi içinden gölgeler yükseldi. Elimi örttüler ve sanki kendileri de Mab'ın dikkatinden kaçmak istercesine karanlığın içinde kaybolmasını sağladılar.

İğrenme duygusu içimde dalgalandı, tenimde gezinen ellerine duyduğum nefret beni ürpertti. "Evet, evet öyle," dedim basitçe, gözleri benimkilerle buluştuğu anda elimi çektim.

Dudaklarını büzdü, beni ve küstahlığım için verebileceği cezayı düşünüyordu. Sarayının bir üyesini öldürdüğüm için, yaşayıp yaşamamasını umursamadan.

Her ne bulduysa, çektiği acıya değecekti.

"Eğer uslu durmayacaksan, belki de Davorin'e katılmalısın. Günün ilk ışıklarıyla misafirlerimizi karşılamak ve ovada güvenle yol almalarına yardımcı olmak için yola çıkıyor," dedi ve beni yakında tekrar bir şey yapmaktan caydıracak tek cezaya sarıldı. Beni bir ya da iki günlüğüne bile olsa uzağa göndermek ve Estrella'yı geride bırakmak.

"Ben almayayım," diye mırıldandım bakışlarını tutarak. İşkenceyi kabul ederdim. Halkın önünde kırbaçlanmayı kabul ederdim.

Ama Mab sadece sırtıttı. "Sorduğumu hatırlamıyorum."

Estrella

Malachi beni koridorlarda zorla gezdirirken, cüppem taş zeminde sallanıyor, mavisi bembeyaz zemini sarsıyordu. Sayısız heykelin yanından geçtik, artık ne olduklarını bildiğim için görmeden edemediğim yüzler bana bakıyordu.

Mab'ın fethinin ve güce olan açlığının kurbanları.

Sayısız göz bana bakıyor, sadece yarı gizli tenime bakıyordu. Malachi'nin avucunun boynumla omzum arasındaki boşluğa değmesi bir damga, ruhumda bir leke gibi hissettirdi. Caldri'sin öfkesi aramızdaki ipliği titretti; tepki gecikti.

Bir gün önce zaman geçtikçe onun benden uzaklaştığını, kader ipliğimizin sonunun benden uzaklaştığını hissetmişim. Tek tesellim, gece boyunca dönüp durduktan sonra nihayet uyandığımda, ona bir kez daha yaklaştığımı hissettiğimde geldi.

"Kendi başıma yürüyebilirim," diye terslendim, tutuşundan kurtulmaya çalıştım.

Nila arkamızdan geldi, doğaçlama yolculuğa katılmak için çağrılmıştı. Malachi kapıdan içeri dalıp hemen gelmemi istediğinde, daha sabahın köründe yataktan kalkmış, ince, ipek geceliğimin üzerine bornozumu atmıştım.

"O zaman acele et, yoksa seni taşıyım. Sanırım kışının yüzümde olması senden çok daha fazla hoşuma gidecek," diye karşılık verdi.

Ona ters ters baktım, boğazımda acımasız bir hırıltı gümbürdüyordu. "Ne kadar vahşi bir fare," dedi, yüzünü aydınlatan bir sırıtışla beni bir kez daha ileri götürdü.

O elden çok güzel bir kupa olurdu ve neredeyse günler önce yatağımın altına saklanmış diğer erkeğin dilinin ve kalbinin kanını koklamamış olmasını dileyecektim.

Caldris ve ben listemizdeki herkesi öldürene kadar güzel bir koleksiyonum olabilirdi. Ölmesi gerektiğine çoktan karar vermiştim, ama hangi parçalarını saklayacağımı ve fırsat verildiğinde hangi parçalarını cwn annwn'a yedireceğimi tartıştım.

Beni önünde durdurduğu kapılar farklıydı. Işık, oyulmuş metalin içinden parlıyordu ve üzerinde herhangi bir ahşap yoktu. Yılanlar içlerinden geçiyor, karanlığın mürekkepli dalları yanlarına karışıyordu. Malachi başımın üzerinden uzandı ve kapıları iterek açtı.

Bir antreye girdik. Bir duvarın büyük bölümünü kaplayan tek pencereden içeri ışık doluyordu. Her tarafa yayılmış kırmızı ve altın tonları parılıyordu. Malachi etrafımda dolandı ve iç kapının tokmağını kavradı.

"İçeri gel," diye seslendi Mab, sesi kapının ardında boğuklaşmıştı.

Malachi kapıyı iterek açtı ve önce odaya adım attı, sonra bana dönüp bekledi. İleriye doğru tek bir adım attım ve arka duvardaki som altından oyulmuş süslü karyola ile göz göze geldiğimde durakladım. Etrafında daire şeklinde asılı duran ince bir kumaş tül, parıldayan gri bir gölgelik oluşturuyordu.

Mab'ın banyosu zeminin içine yerleştirilmiş devasa bir kareydi. İçi suyla doluydu ve Mab duvarına yaslanmış uzanırken tüm yüzeyi gül yapraklarıyla kaplıydı. Aynı kıvrımlı metalin yarıya kadar kapattığı pencerelerden giren güneş ışığı, odanın her tarafına gölgeler düşürüyor ve loş bir şekilde aydınlatılmasını sağlıyordu. Kıvrık metal sütunlar odanın her yerinde kavisler çizerek tavana doğru yükseliyor ve yatak odası, banyo, yemek ve oturma alanlarını birbirinden ayırıyordu. Onun odaları benimkinin üç dört katı büyüklüğündeydi ve Mistfell'de evim dediğim kulübeden çok daha büyüktü.

Mab'ın kolları banyonun kenarına sarkmış, su boynunun dibine kadar geliyordu. Nila arkamdan odaya girdi ve duvara yaslanarak kendini olabildiğince küçülttü. Mab beni işkenceye çağırdığında hizmetçimin de benimle birlikte sürüklenmesi pek alışıldık bir durum değildi.

"Günaydın, Estrella," dedi Mab, siyah bir tırnağını taşın üzerinde gezdirerek.

Ses içimde yankılandı, yüksek perde beni ürpertti.

"Günaydın," dedim sesin içinden yüzümü buruşturarak. Çok zayıftı, neredeyse hiç yoktu. Bir insan olarak hiç fark edilmeyebilirdi ama bir Fae olarak acı vericiydi.

"Eminim şimdiye kadar eşinin gittiğini anlamışsındır," dedi o karanlık, boş bakışlarını üzerime dikerek. Sözlerinde bir meydan okuma vardı, çünkü beni zayıflığım için araştırıyor, yarı gerçekleriyle çizmeye çalıştığı yanılısamaya ne kadar kolay inanabileceğimi görmek için beni test ediyordu.

"Beni asla isteyerek terk etmezdi," dedim çenemi kaldırarak.

Malachi sol taraftaki oturma odasına doğru yürüdü. Kendini bir sandalyeye bıraktı ve ayaklarını önüne doğru uzatarak kendini evindeymiş gibi hissetti. Bu mekânda, Mab'ın kişisel odasında, onu yakından tanımaktan başka bir şey yapamayacak kadar çok zaman geçirmişti.

İçimde yükselen mide bulantısı dalgasını yuttum.

"Onu Kış Gündönümü için gelen kraliyet üyelerini karşılaması için gönderdim," dedi Mab, eş bağımıza olan güvenim karşısında ağzı sıkıntıyla seğirerek.

-Bana olan sevgisine olan güvenime. Defalarca, eğer bir işe yarayacağına dair en ufak bir ipucu olsaydı, beni kurtarmak için kendini feda ederdi.

O zorlamasaydı beni asla burada bırakmazdı.

"Peki ne zaman dönecek?" Suyun içinde çıplak olduğu gerçeğini düşünmemeye çalışarak sordum. Elbisesinin altını görmek istemiyordum, başkalarına çektiği acılardan en ufak bir iz bile göstermeyeceğini bildiğim o açık teni görmek istemiyordum.

Vücudunun parçalanmasını istedim. Eşimi yaraladığı gibi onun da yaralanmasını istedim.

Dilimde onun acısını tatmak ve onun da acıyı bildiğine dair işaretleri görmek istedim - bundan daha azı Kaderleri suçladığım bir adaletsizlikti. Onlara musallat olmaları için sessiz bir lanet gönderdim.

"Sanırım yarın," diye cevap verdi.

Banyoda ilerledi, oturduğunu tahmin ettiğim yerden kalkarken vücudu yer değiştirdi. Elleri banyodaki güllerin arasında dalgın dalgın dönüyordu.

suyun yüzeyi.

"Gündönümü'nden ne beklemeniz gerektiğini size söyleyen oldu mu?"

"Burada çok az insan bana bir şey anlatır," dedim, kelimelerimde dürüstlük çınliyordu. Nila bana cesaret edebildiği kadarıyla, başını belaya sokmayacağını düşündüğü ufak tefek bilgiler veriyordu. Meraklı kulaklar olup olmadığından, Malachi'nin ya da geceleri ona vekâlet eden gardiyanlardan birinin koğuştta yaptığımız her konuşmayı dinlemeye kalkışıp kalkışmayacağından asla emin olamıyorduk.

odamın sözde mahremiyeti.

"Bir zamanlar Gündönümü güneşin dönüşünü kutlamanın bir yoluydu," dedi ve odayı kaplayan pencerelerden birine doğru bakarken gözleri uzaklara daldı. Sanki gündönümünün gerçekleştiğini görmekten en çok mutlu olması gereken sarayı ve bunun gücün yavaş yavaş Yaz Sarayı'na doğru kayması için ne anlama geldiğini görebiliyordu.

Kardeşinin mahkemesi. Doğup büyüdüğü saray.

"Şimdi ne var?" Dikkatini tekrar bana çekmek zorunda kaldığım için hafifçe kıpırdanarak sordum.

O bakışların üzerimde olmasını istemiyordum ama o yıkanırken odasında durup zamanımı da harcamak istemiyordum. Söylemesi gereken her şeyi söyleyip beni serbest bıraksa daha iyi olurdu, böylece ben de boş boş uzanıp eşimin dönmesini bekleyebilirdim.

"Gölge Mahkemesi karanlığın yasını tutar. Diğer saraylar dans ve şenlikle kutlama yapabilir. Biz kan ve ölümle yas tutarız," diye açıkladı, dudakları saf kötülükle kıvrılmıştı.

Yutkundum ve bunun Tar Mesa'daki günlük yaşamdan farklı bir şey olmadığını söyleyerek kendimi geri çektim.

Eğer Mab gündönümü olaylarının özel olduğunu düşünüyorsa, bunun burada yaşayan insanlar için ne anlama geldiğini düşünmek istemedim. Ziyarete gelenler için, istemedikleri kraliçe tarafından mateme katılmaya zorlananlar için.

"Kulağa kesinlikle çok hoş geliyor. Odama kapanacağımı ve bu kutlamaların keyfini kaçıracağımı mı varsaymalıyım?" diye sordum.

Eskiden gizlice dışarı çıkan birinin, bir zamanlar her şeyden çok nefret ettiğim şekilde odasına kapanmayı dört gözle beklemesi acınası bir durumdu.

Malachi, Mab'ın yavaşça başını sallamasıyla ayağa kalktı, arkamdan yaklaştı ve tasmayı boğazımdan çıkardı. Masaya doğru ilerleyip tasmayı yüzeye yerleştirirken, Alfheimr'ın gücünün bir kez daha içime ve bana akmasına izin vererek düzenli bir nefes aldım.

Mab bana doğru yürüdü, banyosundaki sığ merdiveni su teninden akana kadar çıktı. Gül yaprakları teninin güzelliği üzerinde kayıyor, vücudu ortaya çıktıkça banyoya geri düşüyordu. Mab çıplaklığından rahatsız değildi, bana yaklaşıırken yavaşça hareket ediyordu. Gözlerimi yüzünden ayırmıyor, sakatlamak istediğim kusursuz bedene bakmayı reddediyordum.

"Sana söyleneni giyeceksin, sana söylenen yerde olacaksın ve benim emrettiğim gibi davranacaksın."

Yutkundum. Kulağa odamda kalmama izin verilmeyecekmiş gibi geliyordu. Hiçbir şey yapmak istemediğim bir şeyin aktif bir katılımcısı olmam gerekecekmiş gibi geliyordu.

Ağzımı açtım, beni susturmak için elini kaldırdığında zekice cevabım boğazımda düğüm lendi. Ona küfretmemek için yanağımın içini ısırđım.

"Bana itaatsizlik ettiğın her an için, kalemden rastgele bir İşaretli Fae seçeceğim ve onun hayatı ile eşininki arasında bir seçim yapmanı sağlayacağım. İkimiz de hangi seçimi yapacağını biliyoruz ve tüm saray ben onları katlederken izleyecek. İşaretli Fae'lerin çoğunun gündönümünü fırsat bilip Tar Mesa'nın duvarları arasına girerek eşlerinin eve dönmesi için yalvaracaklarını tahmin ediyorum. Ruhların koparılmasından ve onların bunu *çaresizce* izleyecek olmasından sen sorumlu olacaksın."

Tehdit göğsüme saplanırken çenem sıkıştı ve öfkeyle yükselen o boş parçamın içine battı. Fae İşaretli bu bağı istese de istemese de, bir eş bağııı koparmak affedilemezdi. Bir zamanlar özgür bırakılmak isterdim; alınmaktansa ölmeyi tercih ederdim.

Beni tüketmesine izin verdiğim takdirde beni bekleyen tamamlanmışlığı fark etmeyi reddederek aptallık etmişim.

"Eğer onların eşlerini öldürürsen Fae'ler üzerindeki kozunu kaybedersin," diye karşı çıktım öfkemi bastırarak.

Nila bu kadar yakın ve savunmasızken dövüşemezdim. Malachi sanki yaklaşan gerilimi hissetmiş gibi ona yaklaşmıştı. Ben izlerken onun yanında pozisyon aldı, Nila yutkunurken omzu onunkine çarpıyordu.

Gözleri benimkilerle birleşti, içlerinde görmezden gelemeyeceğim bir yakarış vardı. Kötü davranışlarım benim değil, *onun* acı çekmesine neden olacaktı.

"Kalbinin en büyük zayıflığının olduğu konusunda seni uyarmıştım," dedi Mab, yüzünü kurnaz bir gülümsemeye dönüştürerek. Tek bir tırnağını kalbimin üzerinde dönen Fae İşareti'ne dokundurdu. Mürekkep geri çekildi ve sanki ondan benim kadar nefret ediyormuş gibi dokunuşundan kıvranarak uzaklaştı.

"Seni fiziksel olarak ne kadar incitirsem inciteyim, kırılmadın," dedi ve dönüp banyoya doğru adım attı. Ben ona bakarken o da bana bakmaya devam etti. "Bakalım suçluluk duygusu kalbindeki *iyiliğe* ne yapacak, Küçük Fare. Belki de seni kırmanın yolu budur."

"Benden ne istiyorsun?" Ona ters ters bakarken kontrolümü kaybederek sordum. "Ne olduğumu *bilmiyorum*. Sahip olmadığım bir şeyi sana veremem." Beni inceledi, suyun içinde öne doğru eğilirken dudakları parıldayan beyaz dişlerini ortaya çıkaracak şekilde aralandı. Sakinlik yayıyordu, bir çiçek yaprağını kavrada elinde. Onu avucunun içinde ezdi.

"Bağlanmanı istiyorum," dedi, kelimeler göğsüme çarptı.

Dudaklarımı büzdüm, neden beni de Caldris'i bağladığı gibi bağlamadığını düşündüm ve merak ettim.

"O zaman neden ben değilim?" Başımı yana eğerek sordum. Tar Mes'te geçirdiğimiz süre boyunca Caldris'e bu konuyu, yani nasıl bağlandığını soramamıştım.

"Bağlamanın büyüğü karmaşıktır," dedi beni incelerken dudaklarını büzerek. "İstekli olmalısın. Çocukları bunu kabul etmeleri için manipüle etmek çok daha kolay. Yemeksiz geçirecekleri birkaç gün onları kırıntılar için yalvarmaya, o yiyeceğin karşılığı olarak teklif ettiğim her şeyi kabul etmeye daha istekli hale getirecektir. Ama sen, kendini sonsuza dek bana bağlamaktansa ölmeyi tercih edersin. Önce senin *kırılman* gerek."

İçimdeki yaratık geri çekildi ve gözlerimin içinden sadece Mab'ın oluşturabileceği tehdide baktı. Kendimi bağlamam için ne gerekiyordu?

İçimdeki yaratık küçümseyerek tısladı, sesi bir sürüngendi.

Asla, dedi.

Göğsüme vururken, etimin kafesine çarparken ahlaki değerlerim önemli olmayabilirdi. Mab göğsüme baktı, sanki bedenimden kaçmaya çalışan yarattığı görebiliyormuş gibi başını yana eğdi.

O yönetimi ele geçirirse iyi kalbimin bir önemi kalmazdı. Bunu kendi adımı bildiğim kadar iyi biliyordum.

"İlginç," diye mırıldandı Mab, gözlerini bir kez daha benimkilere dikerek. "Çok ilginç."

Sessizce durdum, ağzımı açmaya cesaret edemedim. Ortaya dökülebilecek gerçeği ya da etrafımda dans ederken benim aldatmacamı görmesini riske atamazdım. Kimse, hatta Caldris bile içimde dolaşan şeyin boyutunu bilmiyordu. Zaman zaman, eğer yapabilseydi, kaçmak için beni tırmalayacağını hissettiriyordu.

"Banyoya gir, Estrella," dedi Mab, arkasına yaslanıp bana bakarken. Hiç benzememek istediğim bir kadınla çıplak kalmayı reddederek kıpırdamadım. "Seni sarayların kral ve kraliçelerine sunmaya hazırlamanın zamanı geldi."

"Nila bunu halledebilir," diye cevap verdim, hizmetçime doğru bakarak.

Malachi onu saçlarından kavrayıp bıçağının ucunu boğazına değdirebilmek için başını geriye doğru çekerken nefesi kesildi.

Sustum ve Mab'a döndüm. "Köpeğini geri çek."

"Banyoya gir," diye tekrarladı, sanki kalbimin atışını görebiliyormuş gibi göğsüme bakıyordu.

Yüzümü buruşturarak bornozumu çıkardım ve taş zemine bıraktım. İpekli geceliğim de onu takip etti ve kumaştan çıkarken bornozumun üstünde birikti. Göğüslerim soğuktan gerildi ve Mab'ın bakışlarının vücudumda gezinmesini görmezden gelmeye çalıştım.

Suya adım attım, Mab'a dik gelen taraftaki koltuğun kenarına oturana kadar basamakları yavaşça indim.

Bakışlarını yüzüme doğru kaldırdı. "Yapacak çok işimiz var," dedi, beni yetersiz bulduğuna dair hiçbir şüphe bırakmayan acımasız sözlerle. "Otursana Nila. Bir süre burada olacağız."

Dört kadın sanki bekliyorlarmış gibi antreden içeri girdiler, ellerinde sabun, losyon ve her türlü aletle dolu sepetler vardı. Biri Mab'ın yanına gidip onun bakımıyla ilgilenirken diğerleri beni inceleyip iç geçirdi.

Kendimi Fae'den çok hayvan gibi hissederek hırladım. Yine de işe koyuldular.

OceanofPDF.com

Caldris

Grubu Tar Mesa'ya doğru götürürken Azra kişnedi. Bir önceki sabah yola çıktığımızdan beri huzursuzdu, Estrella ile aramdaki mesafeden benim kadar hoşlanmıyordu. Diğer saraylardan bize eşlik eden Fae topluluğu önceki yıllarda olduğundan çok daha kalabalıktı ve kaç tanesinin sırf Mab'ın Gündönümü'nden önce eşlerini serbest bırakmayı reddetmesi nedeniyle geldiğini öğrenmek beni dehşete düşürmüştü.

Onlarla birlikte gitmelerine, onları evlerine götürmelerine izin verileceğini ummak zorundaydılar. Mab'ın onları nereye sakladığını ilk kez merak etmiyordum. Her zamanki saklanma yerlerinin hepsini aramıştım ama onları genellikle kullanılan zindanlarda ya da nezarethanelerde bulamamıştım. Onlara sahip olma konusunda işini şansa bırakmamış, onları dışarı kaçırmaya çalışıp etrafa saçmış olabileceğim riskini göze alamamıştı.

Davorin grubun diğer tarafındaydı ve kraliyet mensuplarını arkamızdan gelen atlı halk alayına önderlik etmek üzere bırakmıştı. Korkunç bir talihsizlik sonucu Yaz ve Sonbahar Sarayları yan yana dizilmiş, krallarını dönüş yolculuğumuz boyunca sessiz bir çekişme içinde bırakmışlardı.

Aderyn, kocası Kahlo ile Rheaghan arasında yeterli bir engel oluşturabilecekmiş gibi, kendisini onların arasına sokmuştu. Onları tanıdığım tüm yüzyıllar boyunca birbirlerinin boğazına sarılmışlardı. Birbirlerine duydukları nefretin nerede başladığını sormaya hiç cesaret edememiştım ve hatırlamadıklarından bile şüpheleniyordum.

"Akşam olmadan varırız," dedim.

Rheaghan başıyla onayladı. Mab'ın güçlenmesinde oynadığı role rağmen - onun maskaralıklarına göz yumarak durdurulamayacak kadar güçlenmesine izin vermesine rağmen - erkekten hoşlanmıyordum. Onun içindeki en iyiyi görmek, saf kötü olmayan kız kardeşi hatırlamak istemişti.

Bunun için onu suçlayamazdım ama ardından gelen katliamın sorumluluğunun bir kısmını ona yükledim. Yine de, ben onu ne kadar suçluyorsam, onun da kendini o kadar suçladığını biliyordum. Eylemsizliğinin gölgesinden asla çıkamayacak ya da aşkının Alfheimr'a getirdikleri için kendini affedemeyecekti.

Böylece dönüşümü sabırsızlıkla beklediğini bildiğim eşimi aramaya devam ettik. En azından onun hayatta olduğunu bana hatırlatan sabit, rahatlatıcı bir vuruşla bağımızı titretiyordu.

Ayrıldığımdan beri hiç acı çekmemişti, sadece endişe ve öfke vardı. İkisi de baş edebileceğim duygulardı, ikisi de yokluğumda ona zarar verildiğini göstermiyordu.

"Eşini bulduğuna dair söylentiler duydum," dedi Rheaghan, yanımda at sürerken temkinli bir sesle.

Onaylarcasına başımı salladım ve dönüp onu uyarırcasına baktım. "Kız kardeşin ona karşı sağlıksız bir saplantı geliştirdi," dedim.

Yutkundu ve utanç içinde başını öne eğdi. "Bu çok talihsiz bir durum," dedi sesini yumuşak tutarak. "Yine de çiftleşmenizden dolayı sizi tebrik etmem gerektiğini hissediyorum. İnsanın kendini tamamlamış bulması kutlanmaya değer." Başını salladı, Tar Mesa'nın inişli çıkışlı tepeleri önümüzde belirirken bakışları uzaklaştı.

"Eşin bir gün gelecek Rheaghan," dedim, bunu tüm benliğimde hissederek.

Kendi Fae İşareti boynuna kazınmıştı, kırmızı sarmal alevler tenini sarıyor ve turuncu ve sarının tonlarıyla karışıyordu. Onun katlanmak zorunda olduğu imkânsız bekleyişi anlıyordum, benimki sefil bir haldeyken onunkinin daha da uzun sürdüğünü biliyordum.

Orijinal tanrılardan biri olarak, sonsuza dek beklemişti.

"Belki de ilkeller hepimize karşı işlediği suçlar yüzünden bir eşi hak etmediğine karar verdi," dedi Kahlo, Mab'la olan isteksiz ve zayıf ittifakı onu açıkça düşmanlık etmekten alıkoyuyordu. Canavarların Tanrısı düşman olarak ilk tercihim olmazdı.

Rheaghan bu sert sözler karşısında irkilmedi bile. "En azından ben, politika uğruna masum bir kadını sahte bir evliliğe sürüklememe nezaketini gösterdim. Eşini de hiçbir yerde göremiyorum Kahlo; belki sen de benim gibi dışlanmışsındır."

Gözlerimi devirerek "Yeter," diye uyardım.

Ölümsüz varlıklar için, bazen aramızdaki kavgalar çocukların öfke nöbetlerinden daha iyi hissettirmiyordu. Tar Mesa'ya benim hoşuma gitmeyecek kadar yavaş yaklaştık; nihayet vardığımızda atların ahıra konması ve bakıma ihtiyacı olacaktı.

Eşimin gerçekten güvende olduğunu kendi gözlerimle görmem için daha saatler geçmesi gerekecekti.

Kaçtığımızda, ayrılığımızın acısını telafi etmek için onu haftalarca yatak odasında benimle kilitli tutardım. Aklında sadece dokunuşumun zevki kalana kadar, yaşadığı her yarayı ağzıma alırdım.

Bir gün.

Estrella

Gardırobumun önünde durup orada bekleyen kumaş ve elbise yığınınına bakarken Nila beni ertesi akşama hazırladı. Direniş'le zaman geçirmeden önce hiç pantolon giymemiştim ama yine de sunduğu güvenliğe özlem duymadan edemiyordum. Mab'ın seksi bir silah olarak kullanma eğilimi göz önünde bulundurulduğunda, üzerimi örtecek bir şeylere sahip olsaydım kendimi biraz daha iyi hissederdim - özellikle de bir gün önceki teşhirden ve o izlerken vücudumda koparılan, ovulan ve şekillendirilen her şeyden sonra.

Nila'nın gardıroptan çıkardığı elbise derin bir deniz mavisiydi, bir koyağın derinliklerinin rengindeydi. Boncuklarla işlenmişti, beyaz taşlar beli vurgulayan çarpıcı bir desenle kumaşa dikilmişti. Kolları yoktu. Kumaş sadece göğsü açıkta bırakacak şekilde ince askılarla omuza yaslanıyordu. Askıda başka bir kumaş parçası asılıydı; boynumdaki ütüyü gizleyeceğini umduğum bir tür yaka.

"Kış Sarayı Prensesi, diğer saraylardan gelen asilzadeleri karşıladığımızda bir mahkûm gibi görünmeyecek," dedi Nila, parmaklarını yakadan aşağı sarkan ve kollarımın üzerinden kol gibi sarkacak olan narin kumaş parçalarının üzerinde gezdirerek.

Banyo sonrası kurulanırken üzerimdeki ipek bornozu çıkardım ve Nila'nın saçımı istediği gibi şekillendirmesine izin verdim. Elbiseyi giymeme yardım etti, boncuklu kumaşın üstünden tuttururken demir yakama dokunmamak için elinden geleni yaptı.

Elbisemin bağcıklarını sıkıca çekip göğüslerimi nefes alamayacakmışım gibi hissedene kadar göğsüme bastırırken irkildim.

"Sanırım yaka daha az acı veriyor," diye mırıldandım, bir elimi göğsüme götürerek yakanın alçak kepçesinin üzerinden görünen kabarıklığa baktım.

"Dramatik olma Prenses," dedi Nila kıkırdayarak. Bunun doğru olmadığını o da en az benim kadar biliyordu ama bu nefes alamadığım gerçeğini değiştirmiyordu.

"Gündönümü sırasında beni nelerin beklediğini söylemediniz. Sanırım neyle karşı karşıya olduğuma dair bir fikrim olmalı," dedim.

Nila içini çekerek kumaş perdeyi omuzlarımın üstünden kollarıma doğru sarkacak şekilde kabarttı. "Yedi Olay olacak, hepsi de Tithe ile sonuçlanacak," dedi, sanki Gölgeler Sarayı'nda bile böyle bir konu yasakmış gibi sesi alçaldı.

"Öşür mü?" Odamın pencerelerinin karşısındaki duvarda asılı duran devasa aynaya dönüp bakarak sordum.

"Saray ile Tartarus arasındaki sınırı yerinde tutmak için, Fae'ler İlkel Ubel'e bir kurban vermeli ki o da bu sınırı korumayı kabul etsin," diye açıkladı ve başını sallayarak bana baktı. Önümde dizlerinin üzerine çöktü, ben ona bakarken topuklu ayakkabıları teker teker ayaklarıma yerleştirdi.

Duygularım en iyi günlerde bile tahmin edilemezdi, ama fedakârlık kelimesi her zaman içimde bir panik dalgası yaratırdı. Babamı böyle bir düşünce yüzünden kaybetmişim ve neredeyse hayatımı kaybediyordum. Eğer Caldrys Peçe'yi kırıp geçmeseydi, çoktan ölmüş olacaktım. Hayatım, artık var olmaya devam etmesi gerektiğine inanmadığım bir şeyin gücüne teslim edilmişti; Fallon ve benim ya da her ikimizin de tam olarak şu anda bulunduğumuz yere gelebilmemiz için her zaman başarısız olması gereken bir şey.

Sonunda her şey çok anlamsız görünüyordu.

"Bunun mahkemeye ne ilgisi var?" Saçlarımla oynayıp başıma gümüş bir halka takarken sordum.

"Umarım Twyla varlığınıza haberdar olmuştur. Eğer farkındaysa tacını da yanında getirmeli ve bu da sana çok daha yakışır.

İstasyonunuz," dedi Nila, konuyu dikkatle geçiştirerek.

Kalbimin göğsümde panikle çarpmasını, gerçek bir taç takmanın dehşetini görmezden geldim. Caldris'in yeryüzüne gölgeler saçan çivili gümüş tacını düşündüm ve metalinin ne kadar ağır olması gerektiğini merak ettim. Sanki rahatsızlığımın gerçeğe dönüşeceği günü sabırsızlıkla bekliyormuş gibi neşesi bağdan aşağıya doğru titreşiyordu.

Yutkundum ve bu dünyadaki statümün zorla kabul edilmesinden duyduğum korkuyu üzerimden attım. Bunların hiçbirini ben istememiştim ama görünüşe göre hiç istemediğim hediyeleri almak için doğmuştum.

Ya da belki de iş başa düştüğünde onlar bir lanetti.

"Öşür, Nila," dedim ve Fae kadına elimizdeki konuyu hatırlattım. Dehşetim durdurulamazdı ama o gece olacaklara odaklanabilir ve buna hazırlanmak için elimden geleni yapabilirdim.

"Her yedi yılda bir Tartarus'a yedi can kurban ediyoruz. Bu gerekli, aksi takdirde Tartarus'taki mahkumların bulunduğu koşullardan bir şeyler sızar. Peçe inşa edildiğinden beri bu çok zor oldu. Öşür ödemedi çok uzun zaman geçirdik ve bu, Peçe düştüğünden beri ilk Gündönümü olacak.

."

"Peçe'nin kurbanlarla ne ilgisi var? Bana Fae'lerin insanları Tartarus'a kurban ettiklerini mi söylemek istiyorsun?" Öfkem daha da artarak sordum.

İnsanlar bir asırdan fazla bir süredir Peçe'ye kurban ediliyordu. İnsanlar Tartarus'a daha da uzun süre kurban edilmişlerdi. Bu dünyadaki yaratıkların insan hayatına bu kadar az değer vermesi beni şaşırtmayı hiç bırakmadı - sanki reenkarne olma yeteneğimiz sevdiklerimizin geride bıraktığı kalp kırıklıklarını değiştiriyormuş gibi.

"Değişkenler, evet," diye itiraf etti Nila. "Fae'ler bir zamanlar insan alemindeki yerlerini aldılar, bu yüzden aileleri o sırada kayıp olduklarını asla bilmezler. Genel bir kural olarak kitlesel panikten kaçınmak daha iyidir ve kişi yıl boyunca eninde sonunda kaybolur. Aşamalı olarak gerçekleştiği için insanlar sevdiklerinin bir anda alındığını asla fark etmezler. Peçe'nin indirilmesiyle birlikte uygulama yeniden başlayacaktır."

"Mahkemeler kurban etmek için insan Dönüşenleri mi getiriyor?" Başımı öne eğerek sordum. Eğer onlardan biri sevdiklerimden biri olsaydı, ölmelerine izin vermeden önce tüm mahkemeyi yerle bir ederdim.

"Altı tane. Mab da kendi içinden birini seçti," dedi Nila. İçimi çektim. "Neden yedi? Beş mahkeme var," diye cevap verdim.

"Yedi hem Fae hem de cadılar için büyümlü bir sayıdır. Bu yüzden her Öşür yılında, mahkemelerden ikisi bir yerine iki kurban sunmalıdır. Dönüşümlü olarak. Bu yıl Kış Mahkemesi ve Yaz Mahkemesi, Twyla ve Rheaghan olacak."

"Sanırım bu gece burada kalacağım," dedim tiksintiyle başımı sallayarak. Caldri's'in annesiyle ilgili ilk anımın onun böylesine vahşi bir ritüele katılması olmasını istemiyordum.

"Kurban bu gece gerçekleşmeyecek Prenses. Bu on üç gün sürecek bir ayın ve dikkate alınması gereken pek çok faktör var. Mab seni yeni ödülü, saltanatının bir ödülü olarak diğer saray soylularına göstermeyi umuyor. Odanızda kalmanızı hoş karşılamayacaktır ve öyle ya da böyle katılmak zorunda kalacağınızı tahmin ediyorum," diye açıkladı Nila, geri çekilip odanın kapısına doğru ilerleyerek.

Kapıyı çekerek açtı ve Malachi'nin diğer tarafta beklediğini gördü. Gözleri koluma, yeni büyümüş tenimdeki eş bağımın lekesiz izine kaydı. Gözlerinde bir vaat vardı, Mab bir dahaki sefere eş bağımı benden almaya çalışmasına izin verdiğinde bunu ne kadar zorlayabileceğini görmek için kötü niyetli bir niyet vardı.

Bir dahaki sefere bir kolum eksik olacakmış gibi bir his vardı içimde.

Yanından geçip koridora çıkarken ona meydan okurcasına ters ters baktım. Nila arkamdan geliyor, elbisemin kuyruğunu uygun şekilde düzenlemek için elinden geleni yapıyordu. Taht odasının yanında bekleyen yemek salonuna doğru birkaç adım atarken boncuklar ve taşlar mum ışığında parıltıyordu.

"Sen gelmiyor musun? Mab'ın ödüllü domuzunu bekletmemelisin," dedim omzumun üzerinden Malachi'ye bakmak için dönerek.

Dudakları bir anlık bir eğlenceyle kıpırdadı ama hemen sustu. Yavaş bir yürüyüşle bana yetişti ve

Efendisinden başka kimse için acele etmediğini bana bildirmek için.

"Günün birinde seni lime lime etmeme izin verecek. Çılgılık atmanı dört gözle bekliyorum. Ağzını kullanabileceğim tek şey bu."

"Ve günün birinde sikini kesip sana yedireceğim, Malachi. Çılgılıklarıyla ilgilenmiyorum," dedim ve başımı eğerek kirpiklerimin arasından ona baktım ve tatlı bir şekilde gülümsedim. "Sadece sessizliğin."

Çenesini sıktı ve biz koridorda ilerlerken bakışlarını ileriye çevirdi. Yemek odasının kapıları çoktan açılmıştı, devasa masa Fae'lerle doluydu.

Nila gözden kaybolmadan önce trenime son bir ayar verirken ben de arkasından gittim.

"Kış Sarayı ve Gölge Sarayı'nın Veliaht Prensesi Estrella," dedi Malachi ve odadaki Fae'ler sessizliğe gömüldü. "Veliaht Prens Caldris Arawn'ın eşi."

Caldris sessizce oturduğu yerden döndü ve yavaşça ayağa kalkabilmek için sandalyesini itti. Her zamanki zırhını bırakmış, uyluk kaslarını saran bir çift siyah pantolon giymişti. Elbise tuniği benim elbisemle aynı koyu deniz mavisiydi, donmuş okyanusların en koyu rengini andırıyordu, siyah ceket omuzlarına dökülmüştü ve geniş göğsünün ve pazularının kaslarını zapt etmekte zorlanıyordu.

Masanın etrafında bir adım atarak önümde durdu ve oda sessizleşti. Caldris Malachi'yi tamamen görmezden gelip elimi avuçlarının arasına aldığı anda bütün gözlerin üzerimize çevrildiğini hissettim. Eğildi ve ağzını elimin arkasına bastırdı.

"Gökyüzündeki tüm yıldızlardan daha güzelsin, *min asteren*," dedi, bakışlarımı tutarken sesi alçaldı.

Ancak ben ona gülümsedikten sonra bakışlarının elbisemde gezinmesine izin verdi, sadece yemeğe daha fazla erişimle dolmaya başlayan ince kıvrımları inceledi.

Mab bana eziyet etmekten hoşlansa da, beni iyi besledi. Hayatımda ilk kez yiyebileceğimden daha fazla yemeğim vardı ve vücudum

bolca beslenmenin belirtilerini göstermeye başladı. Yüzüm bile dolmaya başlamıştı, aynaya baktığımda yanaklarım daha az çukur görünüyordu.

"*Min anam,*" diye mırıldandım, bakışlarını tekrar kendime çektim. Tuttuğu eli kaldırıp yanağını okşadım ve ona dokunduğum anda gözlerinin kapanışını izledim. *Benim ruhum.*

Ondan ayrı kalmak duygusal bir bedelden çok daha fazlasıydı. Vücudum, o uzaklaştığı anda, teni tenimi terk ettiği anda onun varlığının kaybını hissetti. Sanki bedenimin uyanık olduğu her anı onun kucağında geçirmeye ihtiyacı varmış gibi. Eğer bunun bir kısmını bile hissettiyse, o zaman acıyı anlıyordum.

Ve sonunda dokunuş geri döndüğünde gelen rahatlama.

"Onu getir Caldri," diye emretti Mab.

Arkadaşım olduğu yerde gerildi. Kalbinin sıkışması vücudunun fiziksel olarak tepki vermesine neden olurken, elimi kullanarak beni Mab'ın yerleştiği masanın ucuyla onunki arasındaki boş koltuğa yönlendirdi.

"Sana bir yer ayırdık, Küçük Fare."

"Kesinlikle bir kraliyet sarayına verilmesi gereken bir koltuğa oturmaya cüret edemem," dedim ve Mab'ın şüphesiz bir onur olarak gördüğü bu yeri isteyebilecek herhangi birini bulmak için masanın etrafına baktım.

"Saçmalama, sen onur konuğusun. Bütün mahkemeler sizi merak ediyor," dedi Mab, elini umursamaz bir şekilde sallayarak.

Boğazımı örten süslü kumaşı görünce duraksayarak bakışlarını indirdi. Ayağa kalkıp bana doğru yaklaşırken ve tam önümde dururken dudakları bir gülümsemeye dönüştü. Siyah bir çiviye kumaşın ön kısmında gezdirdi ve taşlardan birini kopararak sessiz yemek salonunda yankılanan bir sesle yere düşürdü.

"Bırak da seni olduğun gibi görsünler."

Bu sözlerle birlikte kumaşı boynumdan çekerek demir yakayı ve altından görünen ham deriyi ortaya çıkardı. Onu yana fırlattı ve parıldayan deniz mavisi kumaşın yere düşmesine neden oldu. Tuhaflığımı gecenin eğlencesi olarak herkesin görebileceği şekilde sergilemek için yakanın kendisini de çıkarmak istediğini düşündüm, ama bıraktı.

Beni görmelerini istememişti. Beni tutsağı olarak görmelerini istedi.

Odayı şaşkın soluklar doldururken çenemi kaldırdım, bakışlarımı masaya ve dikkatli gözlere çevirdim.

"Kardeşim, bunun anlamı nedir?"

Masanın karşı tarafında bir erkek durmuş, sandalyesini geriye iterek Mab'a bakıyordu. Caldris'in Mab ve nereden geldiği hakkında söylediklerinden kim olduğunu anlamıştım.

Rheaghan masanın yanından bir adım attı. "Neden bir insan eşine bu şekilde eziyet etme ihtiyacı duydun?" diye sordu kız kardeşinin yanında durarak. Sanki gerçekten demirden yapıldığının ve bir aldatmaca olmadığının onaylanmasına ihtiyacı varmış gibi uzanıp demire dokundu.

"Onun insan olduğu hakkında kim bir şey söyledi?" Mab kardeşini bileğinden kavrayarak sordu. Adam öfkeyle onu incelerken elini çekti.

"Beni bir şekilde kontrol altına almadığı zaman benimle oynamaktan korkuyor," dedim ve odadaki sessizlik tamamen bozulurken ona sıırıttım.

Mab pençeli eliyle saldırırken Caldris arkama geçerek aramıza girmeye çalıştı. Mab onun öfke dolu bakışlarına kendi boş bakışlarıyla karşılık verirken, Caldris beni koruyup arkasına sıkıştırırken eli onun zırhına çarptı.

"Şimdi kenara çekil," diye emretti ve bir tırnağını adamın boğazının ön tarafına geçirdi.

Bağ onu geri adım atmaya zorlarken yaradan kan damladı, bacakları iradesi dışında itaat ederken göğsü öne doğru sarktı.

Temizlendiği anda Mab bir elini boğazımın ön kısmına doladı. Elinin alt kısmı yakama dokunduğunda derisinin cızırdama sesi sessiz salonda yüksek sesle duyuluyordu. Tırnakları boynumun yan tarafına battı, derimi parçaladı, ben ona doğru yüzümü buruştururken ve almamı engellediği nefes için savaşıırken.

"Bir hiç olduğunu hatırlasan iyi edersin," diye tısladı, kelimeleri bir yılan kadar zehirli bir şekilde söylemek için eğildi. "Ben senin için yaşadım.

Yüzyıllar. Ben diğer Tanrılara hükmeden bir Tanrıçayım. Senin her ne olduğun bunun yanında önemsiz kalır."

Ciğerlerimi yakan acıya rağmen gülümsedim ve tüm sınırları zorlayacak alaycı sözleri söylerken hırıldadım. "O zaman yanıldığımı kanıtla."

"Estrella," diye bağırdı Caldriş, ismimdeki uyarı neredeyse beni patlamamdan pişman edecekti. Kendi acıma ve ıstırabıma dayanabilirdim ama onun da benimle birlikte acı çekmesini istemiyordum.

Mab durdu ve göz ucuyla kardeşine baktı. O da beni izledi, bir an beni inceledikten sonra kaşları çatıldı ve kız kardeşine beklenti dolu bir bakış attı.

"Kızın haklı olduğu bir nokta var."

Mab boynumu kavradığı gibi aniden bıraktı ve havanın ciğerlerime bir kez daha dolmasına izin verdi. Serbest kaldığımda Caldriş rahat bir nefes aldı, sanki içimde sıkışıp kalan hava onu da etkilemiş gibi göğsü hareket ediyordu.

Mab, Caldriş'e doğru bir el sallayarak, "Kaldır o zaman," dedi.

Bakışlarımı hâlâ demirin izlerini taşıyan elime, henüz iyileşmemiş yanıklara indirdim. Demirin etkilerini Caldriş ile aynı oranda iyileştiriyordu, aramızdaki farklar kutusuna bir çetele daha eklenmişti.

Bir zamanlar, var olan benzerliklerle onun kızı olamayacağım akıl almaz görünüyordu, ama şimdi aradaki farklar geçen her günle birlikte daha da şaşırtıcı hale geliyordu.

Arkadaşım ellerini kaldırarak arkamdan yaklaştı ve Malachi'ye ters ters baktı. Caldriş saçlarımı bir omzumun üzerinden tarayarak tasmamın arkasındaki kilit mekanizmasını ortaya çıkardı. Malachi yardım etmek için arkama geçti, geri çekilmeden önce tasmadaki büyü onun dokunuşunu tanıdı.

Caldriş yanarken bile yakayı kavradı ve yemek masasının üzerine kabaca bıraktı. Mab, sanki masa düzenine bir hakaretmiş gibi ona hoşnutsuzlukla baktı.

Tanıdık sıcaklık beni kucaklayıp sararken gözlerimi kapattım ve hasarlı boğazıma yerleşene kadar Fae izime doğru yol aldım. Gözlerimi açtığımda alışkın olduğum soluk altın ışıltısıyla karşılaştım ve tam önümde duran Rheaghan'a baktım.

Bakışlarımla karşılaştığında bir adım geriledi, bu hareket onu yakından izlemeyenler tarafından fark edilmedi bile. "Tanrılar aşkına..." diye sordu başını yana eğerek. Bir adım daha yaklaştı, durup elini kaldırırken Caldris'e soru dolu bir bakış attı. Eşimin bana dokunmak için izin vermesini beklerken parmakları tenimin hemen üzerinde gezinerek oyalandı.

Caldris başını sallamadan önce bir süre onu inceledi ama Rheaghan'ı hayatım boyunca karşılaştığım diğer tüm erkeklerden farklı kılan şey bir sonraki anda yaptığı şeydi.

"Alabilir miyim?" diye sordu.

Bu basit soru beni göğsümden vurdu. Bir erkeğin istediğini almadığı, düşünmeden ya da izin almadan dokunmadığı bir zamanı hatırlayamıyordum. Şaşkınlıkla ona baktım, siyah saçlarının kulaklarının hemen arkasından sarktığını ve Mab'inki kadar zarif olduğunu fark ettim.

Yüzü meraktan iki büklüm olmuştu ama yüzünün hatlarındaki ya da delici, açık yeşil gözlerindeki büyüleyici güzellikten şüphe etmek mümkün değildi.

Başımı sallayarak onayladım, bu kadar özen gösterdiği için ona teşekkür edecek kelimeleri bulamıyordum. Bu o kadar basit bir şeydi ki, her fırsatta gösterilmesi gereken bariz bir nezaketti. Ama o nazik parmaklarıyla boğazıma dokunduğunda yemek salonunun ortasında durdum ve gözlerimin arkasını yakan yaşlarla savaştım.

Rheaghan, dostum sessiz bir destek için bir tanesini omzuma koyarken Caldris'in ellerine baktı, benimkiler gitmiş olsa da onun tenindeki yanıklar hâlâ duruyordu. Parmaklarını geri çekerken kaşlarını çattı ve sanki akşamdan sıkılmış gibi sandalyesine çökmüş olan kız kardeşine döndü.

"Sır saklıyorsun, kardeşim."

"Sık sık yaparım," dedi, şarap kadehini kavradı ve sandalyesine yaslanırken döndürdü.

Rheaghan yerine döndü ve Mab ile arasında boş kalan yere baktı. "Başka bir sır mı bekliyoruz? Yeğenimin sonunda Alfheimr'a döndüğüne dair bir söylenti duymuştum. Nerede o?" diye sordu.

Fallon yemek salonuna girdiğinde olduğum yerde donup kalarak kendimi sandalyeye bırakmaya hazırlanırken, Caldris sandalyemi benim için çekti. Saçları

Onu tanımaya başladığım örgülerden kestane rengi olanı, elbisesinin tüllü, boz kumaşıyla birlikte omuzlarına dökülüyordu. Neredeyse yarı saydam olan elbise boğazını sardıktan sonra omuzlarından dökülüyor ve onu rahatsız ettiğini bildiğim derin bir dekolte çizgisini ortaya çıkarıyordu. Kalçasına kadar uzanan bir yırtmaç vardı ve annesininkine benzeyen açık tenli bir çizgiyi ortaya çıkarıyordu.

Caldris'in benim için çektiği sandalyeyi yana atarak Fallon'a doğru ilerledim, aynı anda Fallon'un gözleri bana takıldı. Hızla ileri atıldı, yanındaki muhafızdan kurtuldu ve bana çarptı. Onu kollarımla kavradım, birbirimizi son gördüğümüzden beri zarar görmemiş olması içimi rahatlattı.

"Gel ve otur Maeve," diye emretti Mab, bir ayağını kaldırarak diğer tarafındaki sandalyeyi tekmeledi.

"Benim adım Fallon," diye karşılık verdi Fallon, kollarımı bırakıp uzaklaşırken annesine ters ters bakıyordu. Peşinden gitmek, ayrı kaldığımız süre içinde annesinin ne gibi bir zarara yol açmış olabileceğini sorgulamaktan başka bir şey istemiyordum.

"Sen benim kızımsın. Adın ben ne dersem odur," dedi Mab Fallon yerine otururken gülümseyerek.

Koruması arkasından yaklaşp sandalyesini düzgünce iterken Mab uzanıp onun elini kavradı. Kavrama çok sıkıydı, Fallon'un yüzündeki hafif irkilme kanımı kaydattı.

Caldris yanıma geldi, elimi tuttu ve sanki içimde artan gerginliği hissedebiliyormuş gibi beni koltuğuma geri çekti.

Diğer Fae'lerin sandalyelerini geçip Mab'ın bizim için belirlediği koltuklara dönerken, "O büyük bir kız," diye fısıldadı.

Kendimi çekilmiş koltuğuma bıraktım, arkadaşımın sandalyemi itmesine izin verdim ve o da eğilip yanağıma bir öpücük kondurdu.

"Anladığım kadarıyla birbirinizi tanıyorsunuz. Dünya ne kadar da küçük," diye düşündü Rheaghan, yanında oturan yeğenine dönerek.

"Vahşi Av bizi topladıktan sonra Alfheimr'a dönüş yolculuğunu birlikte yaptık," dedim dikkatleri Fallon'dan alarak. O sabit kaldı

Annesinin bakışları altında, odanın geri kalanı utancından başını çevirirken olduğu yerde soldu.

"Peki bunca zamandır insan olmayan birinin Nothrek'te ne işi vardı?" Rhaeghan şarabından bir yudum alarak bana sordu.

"Çoğunlukla ölüyorlar sanırım," dedim ve kadehine tükürmesine neden oldum. Sidhe masanın ortasına yemek getirirken, masayı saran gerilime rağmen dudaklarımı keyifle yukarı kaldırdım.

Rheaghan beni dikkatle inceledi, başını sallayıp şarap kadehini dikkatle masanın üzerine koyarken dudaklarında bir gülümseme belirdi. "Ondan hoşlandım."

"Çok memnun oldum," dedi Mab, masadan geriye yaslanıp şarabını yudumlarken gözlerini belli belirsiz devirerek. "Oyuncaklarıma düşkün olman ve onlara düzgün davranmamı istemen çok hoşuma gidiyor."

"Belki de eşitlerinize eziyet etmek yerine saygılı davranmak size zarar vermez, Anne. Sadece bir düşünce," dedi Fallon, Rheaghan tabağını onun için yemekle doldurma görevini üstlenirken tabağına bakarak.

"Havanın ve Karanlığın Kraliçesi'ne denk değil," dedi Malachi homurdanarak, ayakkabısının altındaki topraktan daha değerli olduğum düşüncesini kınayarak.

"Siyasi olarak, eşiyle birlikte Kış Sarayı'nın varisi olmaya aday. Normal şartlar altında bunun onu eşit ya da eşite yakın bir konuma getireceğini düşünüyorum. Anladığım kadarıyla savaşlar patlak vermeden önce saraylar bir zamanlar barış içinde bir arada yaşıyordu," dedi Fallon şarabından bir yudum alarak.

Statükoyu protesto ederken bile, bir şekilde bunu benden daha diplomatik bir şekilde yapmayı başardı.

Mab kızının istenmeyen önerisine cevap vermek zorunda kalmaktan masadaki bir başka Fae'nin konuşmasıyla kurtuldu.

"Oğlumu Catancia'nın varisi olarak hak ettiği yeri alabilmesi için kölelikten ne zaman kurtarmayı düşündüğünüzü sormak istiyorum. Hepimiz sonsuza dek hüküm sürmek istemiyoruz Kraliçem," dedi bir kadın, saçlarının soluk, gümüşü rengi Caldri ile arasındaki tek benzerlikti.

Gözleri Caldris'e takıldı ve ikisi kısa, sessiz bir alışverişi paylaştılar. Kadının teni oğlununkinden daha koyu, kahverengiyken onunki altın sarısıydı. Dudakları kırmızıya boyalıydı, gözleri oğlununkinden daha köşeliydi.

"Öşürden sonra Catancia'ya giderken onu da yanında götürebilirsin," diye kurnaz bir gülümsemeye onayladı Mab, bakışlarını Twyla'dan çevirip bana dikti. "Ama Estrella benimle kalacak."

"Kardeşim," dedi Rheaghan, Caldris onun elini benimkiyle kavrayıp kaldırmadan önce araya girerek, bağlı ellerimizi yüzeye dayadı.

"Onu burada bırakmamı bekleyemezsin," dedi dişlerini sıkarak, her şeyi mahvetmeye kararlı kadına bakarken.

"Caldris..." Dedim, sesim kesildi. Yüzyıllardır acı çekiyordu, hayatı boyunca tutsaktı. Özgürlük fırsatı eline geçerse...

"Hayır," dedi, bu tek kelime gösterebileceğim tüm itirazları bastırdı.

"Elbette yok," dedi Mab gülerek, tabağından bir parça peynir almak için öne doğru eğildi ve ondan bir ısırık aldı. "Ama özgürlük olasılığıyla seninle alay etmek güzel. Bir zamanlar bunun için her şeyi yapabileceğin zamanlar vardı."

"Bu değil."

"Haddini aşıyorsun, Mab. Bu oyunlar sınırı aşıyor," dedi Rheaghan, bize bakarken kız kardeşini azarlayarak.

"Bu onun için bir norm gibi görünüyor, değil mi?" Ona ters ters bakarak sordum.

"Sen bir tutsaksın. Yerini unutma ve bir kez olsun sessiz kal," diye emretti Mab, bana ters ters bakarak.

"Komik. Bir tutsak olarak bile senden daha fazla kraliçe inceliğine sahip sevgili kardeşim," dedi Rheaghan, tabağına koyduğu eti dilimleyip bir ısırık alarak. Masanın geri kalanı şaraplarını yudumladı ve iki kardeş göz göze gelirken sessiz kaldı.

Mab nasıl Hava ve Karanlığın Kraliçesi olduysa, bunu yapmak için ailesinin üzerine bastığından şüpheleniyordum.

Caldris

Saray kraliyet ailesinin geri kalanı, Mab ve muhafızlarıyla birlikte yemek salonundan çıkarken Estrella'yı sıkıca yanıma aldım ve onu yanımdan ayırmadım. Estrella'nın çoğuyla iletişim kurma şansı olmamıştı, Rheaghan'ın kız kardeşini dışlamasından sonra yemeğin havası daha da düşmüştü.

Rheagan'ın Mab'a karşı çıkması hoşuma gitti. Estrella dışında ara sıra hakarete tahammül edebildiği tek kişi oydu ama hemen karşılık vermediğinde bu genellikle şiddetin ufukta görüldüğü anlamına geliyordu.

Estrella'nın Mab'ın öfkesinin kurbanı olmaması için elimden geleni yapardım, bunun çoğu zaman benim kontrolüm dışında olduğunu bilsem bile. Onu zarar görmekten korurdum ama Mab ona gerçekten zarar vermek isterse *hiçbir şey* yapamayacağımı ben bile biliyordum.

Öfkesi için uygun bir çıkış noktası olmayacağını ummak zorundaydım. Zaten yeterince acı çekmişti ve Gölgeler Sarayı'nda geçirdiğimiz süre boyunca da acı çekmeye devam edecekti. Mab beni hayatımda istediğim iki şey arasında seçim yapmaya zorlayarak ne kadar acımasız olabileceğini göstermişti.

Ama Estrella ile özgürlüğüm arasında bir seçim yapmak zorunda kalsaydım, her zaman onu seçerdim.

"Nereye gidiyoruz?" Sarayın dışına açılan kapılara doğru bir alay halinde yürürken Estrella bana bakarak sordu.

Dağa açılan kapıları çalıştırmak için altı Fae gerekiyordu, kilit mekanizmaları ve dişliler açılana kadar döndürülüyordu. Yaklaştığımızda üzerimizde yükseldiler, önlerinde durduğumuzda dişlilerin gıcırtısı sarayın girişinde yüksek sesle yankılandı.

"Dışarıda," dedim, Estrella'nın çıplak kollarına bakarken yüzümü buruşturarak.

Tar Mesa, Kışlık Saray kadar soğuk olmasa da ve inişli çıkışlı tepelerin dışındaki arazi çorak arazi ve tuz dolu çöllerle karakterize edilse de, sert rüzgarlara maruz kalması için hala çok soğuktu.

Küfrederek ceketimi silktim ve ilk esinti kapıdaki aralıktan içeri girerken omuzlarına sardım. Dışarıdaki beyaz tuz içeriye doğru esiyor, koyu renkli taş zemin üzerinde sürükleniyor ve önümüzde duran kraliyet mensuplarının ayakları arasında yayılıyordu.

Yavaşça açılan kapılara yaklaşan soyluların çoğu, kurbanların Devir'e kadar nerede tutulacağını çok iyi bildikleri için onlara yol gösteriyordu. Estrella'nın tepkisinden hoşlanmadım, Tartarus'ta kilitli tutulan şeyleri korumak için insanlara karşı işlediğimiz suçlardan dolayı hepimizi hor gördüğü kadar beni de kınayacağını biliyordum. İlk avına katılmak zorunda kalana ve avın içinde ne tür canavarların gizlendiğine tanık olana kadar anlamasını bekleyemezdim.

Mab arkamızdan geliyordu, genç kız annesinin dikkatinden kaçmaya çalışırken Fallon da onun yanındaydı. Mab'ın memnuniyetsizliğini şüphesiz daha sonra, yalnız kaldıklarında duyacaktı ve düşmanları olarak gördüğü Fae'lere rahatsız görünmeden onu azarlayabilecekti.

Gölgeler Sarayı'nda kapana kısılmışken kendime yardım edemeyeceğimi bildiğimden onu görmezden geldim. Estrella'ya yardım etmek Fallon'a yardım etmekten önce gelmeliydi, dostum farklı bir şey istese bile.

Estrella ceketimin içine daha da sokuldu, onu sıkıca sardı ve tüm gövdesini içine aldı. Her neyse, doğuştan gelen gücü onu soğukta rahat ettirmiyordu. Yaz Sarayı'ndaki bir yaratığın soyundan mı geliyordu? Kristal Deniz kıyısında yaşayan bir şey mi?

Bu düşüncede haklılık payı vardı ve bir an için Rheaghan'a soracak kadar güvenebilmeyi diledim. Ama kız kardeşini sevme konusunda ne yapacağı hiç belli olmazdı, çoğu zaman barışı korumak uğruna, elinde kalan tek bağı da kaybetmemek uğruna onun arzularına ve hırslarına boyun eğdi.

Estrella ve ben Rheaghan önündeki grubu takip etmek için ilerlerken onun arkasından gittik.

"Dışarıda ne oluyor?" Estrella ona sarıldığımda sordu.

Köşeyi ilk dönen Rheaghan oldu, diğer grup ise o kadar ilerideydi ki esen tuzun içinde onları gözden kaybettik. Estrella ceketimi kaldırdı, ben kendimi sırtına yaslayıp vücudumla ona rehberlik ederken yüzünü saldırıya karşı korumak için kullandı.

Ağıllara giden yolu çok iyi biliyordum. Dağın kenarına oyulmuş bu odalarda insan Dönüşenler kurban edilene kadar tutuluyordu.

"Öşür hakkında ne biliyorsun?" Estrella'yı yaklaşan gerçekliğe hazırlamak için belki birkaç dakikam olur umduyla sordum.

Hizmetçisinin ona bir şeyler söylediğinden, en azından yaklaşmakta olan gerçeklik hakkında temel bir fikir verdiğinden şüpheleniyordum. Öyle olmasını ummak zorundaydım, çünkü hazırlıklı olmadığı takdirde müdahale etmek için aptalca bir şey yapmayacağını garanti edemezdim. Her ne kadar Mab'ın Estrella'ya kasıtlı olarak herhangi bir iyilik yapacağından şüphe etsem de, Nila Estrella'nın hizmetçisi için mükemmel bir seçim olmuştu.

Belki de ona karşı kullanmak için yapmıştı. Belki de Nila'nın sadakatini test etmek için yapmıştı. Ama Estrella, Malazan gibi birinin hizmetkârı olma talihsizliğine uğrayabilirdi ve Estrella'nın eline fırsat geçse onun boğazını ne kadar çabuk keseceğini düşününce ürperdim.

Ağılların girişine yaklaştık, kraliyet ailesinden ilk kişi bizden önce oraya ulaştı. Başına gelecekleri anlaması için zaman tükeniyordu. İnsanların kendi iradeleri dışında seçilmelerini kabul etmesem de, buna karşı asla konuşmazdım. Hele ki eşim o r a d a y k e n , onun hayatı ve bedeni bana karşı kullanılabilecekken. Her ne kadar yanlış olsa da, onu kurtarmak ve zarar görmekten korumak için Nothrek'teki her bir insanı öldürebilirdim.

Eğer bu beni onların kötü adamı yapacaksa, o zaman bu rolü seve seve oynarım.

"Fedakârlıkları biliyorum," dedi Estrella, yüzünü göremesem de sesindeki burukluk bana ulaşıyordu.

Ağıllara açılan çok daha küçük kapılara yaklaştık ve Gölge Saray'ın acımasız unsurlarından uzaklaşarak içeriye doğru ilerledik. Bazı bölgeler daha yemyeşildi; Koy, Yazlık Saray'ın herhangi bir sahili kadar güzeldi ama başkenti doğrudan çevreleyen alan bundan çok uzaktı.

İçeri girdiğimizde Estrella ceketimi omzundan sarkıttı ve yerler tuzla kaplanana kadar silkeledi.

Kafesler daha alçaktı, hepimiz kenarda dururken odanın ortasındaki bir çukura yerleştirilmişlerdi. Estrella aşağıya baktı ve çukurun ortasında bir yığın halinde toplanmış olan insanları inceledi.

"Bu nedir?" diye sordu, kenara yaklaşırken bana bakarak.

"Burası Mab'ın kurbanları Tartarus'a götürme zamanı gelene kadar tuttuğu yer," diye açıkladım.

Onlara Sidhe'nin elinden geldiğince iyi bakılacak, iyi beslenecek ve olması gereken konfor sağlanmasa bile arada güvende tutulacaklardı. Çukurun içinde yatak yoktu, onları çevreleyen kum ve kaya duvarlardan başka bir şey yoktu.

Eski günlerden ne kadar uzaklaşmışız.

Mab'ın Peri saraylarını ele geçirmesinden önce, insanlarla yapılan savaştan önce, Tithe'ye kurban edilenler bu onur için gönüllü olmuşlardı. Onlar hem insan hem de Fae'lerdi, yaşamaktan yorulan ya da Alfheimr'ın şifacıları ve cadılarının yardım edemeyeceği şekilde hasta olan varlıklardı. Yaşlılıkta ölüme yaklaşan insanlar.

Mükemmel bir sistem değildi, ama yedi kişinin düzenli, ritüelistik bir şekilde öldürülmesini de içermiyordu.

Estrella üzüntüyle başını sallayarak, "Yaşamlarının son haftalarında çok kötü muamele görüyorlar," dedi.

Acısı dalga dalga yayılıyordu, öyle ki duygularını hissetmek için aramızdaki bağa ihtiyacım yoktu. Kanayan, kırık kalbi bir gün onun sonu olacak, sadakatini hak etmeyen yaratıklar için bir şeyler yapmasına neden olacaktı.

Onu böyle bir ilginin sonuçlarından korumak, bunu ona karşı kullanacak olanlardan kurtarmak için elimden gelen her şeyi yapardım, ama

Bazen, yüzyıllar boyunca yaşam ve ölüme tanıklık etmenin getirdiği şekilde kendini sertleştirmesini diliyordum.

Ama yeni bir mucizeyi ortaya çıkardığında yüzünü aydınlatan neşeyi sevdim ve aynı nefeste, her şeyi gördüğünde ve her şeyi yaşadığında içinde var olan *yeniliği* özleyeceğimi biliyordum.

"Peçe yüzünden Dönüşenleri bulamadıkları yıllar boyunca neden sadece Fae'leri kurban etmediler? Mab'ın düşmanlarını öldürmekte tereddüt ettiğini sanmıyorum. Bunu bir fırsat olarak kullanabilirdi," dedi Estrella.

Haklıydı. "Mab sık sık öldürmez. Düşmanlarına ölümle gelen huzuru vermektense onlara sonsuza dek eziyet etmeyi tercih eder. Öldürdüğünde, bu genellikle kör bir öfke anında olur. Bu konuda metodik değildir, aksi takdirde Fae'yi bir sonraki Tithe'ye kadar zindanda kilitli tutmak akıllıca olurdu. Sınırın büyük bir kısmının zayıflatılmış olmasının sonuçları olacaktır. Kaçan ve mahkemelerde terör estiren yaratıklar bir yana, Ubel'in kendisine vaat edilen ruhlardan mahrum bırakılmasından memnun olacağını sanmıyorum."

"Sence ne olacak?"

"Son yıllarda ödeme yapmadığımız için özür olarak insanların yanında daha güçlü bir ruhu büyüye kurban etmeliyiz," diye açıkladım ve ikimizden birinin bedel ödemek için seçilme olasılığını düşünmemeye çalışarak iç çektim.

Savaşabilirdim. Estrella'yı korumak için orada olacağım anlamına geliyorsa savaştan sağ çıkabilirdim. Ama Mab ona Tanrılardan biri gibi davranmaya karar verirse, kendini koruyabilecek kadar güçlü olduğundan emin değildim. Büyüsü güçlüydü ve iyi kılıç kullanıyordu ama insanlarla savaşmakla Tanrıların kendileriyle savaşmak arasında fark vardı.

"Bir Sidhe mi?" diye sordu, bana bakarken yutkundu.

Bunun cevabını biliyordu, bir Sidhe'nin hayatının *yüzyıllardır* kayıp olan ruhları telafi etmeye yetmeyeceğini biliyordu.

"Mab kalan Tanrıları buraya çağırdı çünkü hepimizin ölümüne savaşacağına karar verdi. Kim en zayıf olarak kabul edilirse

Kutsal ağacın yanıp kül olduğu gün Tartarus'a gönderileceğiz," dedim ve onu çenesinden tutup yüzüme doğru çevirdim. Ona bakarken yanağını avuçladım, alnımı onunkine değdirmek için öne doğru eğildim.

"Ama sen-"

"Ben olmayacağım," diye yemin ettim. Hiçbir şeyin beni ondan ayırmasına izin vermeyecektim.

Özellikle de ölüm gibi kalıcı bir şey için.

Mab yanımıza yaklaştığında başımı kaldırdım, Estrella'nın yüzündeki farkındalığı okuyan kara gözleri parlıyordu. "Merak etme, Küçük Fare. Her ne isen, sen Tanrı değilsin. Senin ruhunla ilgilenmiyorum."

Estrella'nın göğsü en ufak bir rahatlama belirtisiyle titriyor, içimi acıyla dolduruyordu. Ölmek için onca yol varken, beni kaybetmekten korkması için onca yol varken, *bu* onun için en travmatik olanı olacaktı.

Bu bir lanetti, sanki kurban hayatı boyunca onu avlıyor, vaat edilen ruhu almak için bekliyordu. Ama ben Ölülerin Tanrısıydım ve ölüme boyun eğmezdim.

Estrella kenara yaklaşarak Mab'dan uzaklaştı. O ani düşüşe ne kadar yaklaştığından korkarak neredeyse onu geri çekmek için uzanıyordum. Çukura düşmenin ona zarar vereceği kadar kırılğan olduğunu ima etmek, onun kim olduğuna, neye dönüştüğüne hakaret olurdu.

Beni arzularıma sürükleyen kendi bencilliğim olsa bile, buna göre hareket edemezdim. Hele ki bu işte bir payım olduğunu düşünürse gördüklerinden dolayı beni kınayacakken.

Çukurun içindeki yedi kişiye bakarken vücudu hareketsiz kaldı, kaskatı kesildi. Hiçbiri ona göz ucuyla bile bakmamış, korku dolu gruplarının içinde toplanmış ve Tanrılar onları izlemeye gelmemiş gibi davranıyorlardı.

"*Hayır.*" Şok içinde bana bakmak için geri döndüğünde kelime tek bir emirdi.

Orada, yedilinin merkezinde, bir daha asla göremeyeceğini düşündüğü insanlardan biri vardı. Direniş'in çöküşündeki rolü nedeniyle eşimden nefret etmiş olabilirdi, hatta fırsat verilse Estrella'yı kendisi bile öldürebilirdi, ama yine de Estrella'nın kalbi gelecek olanlar için kanıyordu.

Bakışları benimkilere indiği anda, bildiğimi anladığını biliyordum. Bildiğimi ve bunu ondan sakladığımı.

"Eski dostunu görmekten memnun olacağını düşünmüştüm," dedi Mab.

Fallon sağ tarafta gördüğüm yerde utanç içinde başını öne eğmiş, vücudu Skye'ın yedi kurbandaki varlığından haberdar olduğunu bildiğim bir şekilde sarkmıştı.

"Yeniden bir araya geldiklerinde Fallon kesinlikle öyleydi, ancak Fallon artık Fae olduğu için insan için aynı şeyi söyleyemem."

"Onu nereden biliyorsun ki?" Estrella sordu, acı dolu gözleri sonunda benimkileri terk etti. Orada bir yalvarış vardı, araya girmem için yalvarıyordu, ona bunun doğru olmadığını söylemem için yalvarıyordu.

Bir insanın hayatına müdahale edemezdim, özellikle de Estrella'ya zalimce davranan ve ona şeytanın ta kendisiymiş gibi bakan birininkine. Müdahale etmek Estrella'yı tehlikeye atacaksa olmaz.

Mab, Estrella'nın yalvarışına kayıtsız kaldı ve kızına doğru bakarken omuzlarını silktilti. Fallon sanki kaya duvarlarının içine doğru büzülmek istermiş gibi görünüyor, dikkati kendisine yönelen Estrella'nın gözleriyle buluşmayı reddediyordu.

"Fallon'un hafızası, büyü izlerini aramak üzere hafızayı incelediğimde Direniş'teki insanların görüntüleriyle doluydu. Fallon için bir teşvik unsuru olabileceğini düşünerek onu buraya getirdim," dedi Mab ve Estrella öne doğru dönerek insan kadına baktı.

Skye'ın yanağındaki yarayı fark ettiği anda anlamıştım, sanki ağırlığını zar zor taşıyabiliyormuş gibi kendini ortasından tutuyordu. Skye bunları gizlemek için elinden geleni yapsa da vahşetin izleri derindi.

"Başka birini seç," dedi Estrella, bu sözleri söyler söylemez yüzünü buruşturarak. Mab'ın zalimliğine bir başkasını maruz bırakamayacağını o da benim kadar iyi biliyordu.

Bu seçimi asla yapamayacağını.

"Bana bir isim ver," dedi Mab, ağzını yılan gibi bir gülümseme kaplamıştı. Ne yaptığını *biliyordu*. Estrella'nın ruhunu lekelemenin ilk yolunun bu olduğunu biliyordu.

Onu kırmak için.

Bu seçim onu öldürecek, geriye kalan tüm iyi yanlarını yok edecekti.

"Bunu yasaklıyorum," diye homurdandım, emir bağda yankılandı. Estrella'nın göğsüne isabet ettiği anı izleyerek tüm gücümü ona verdim. Büyü Estrella'nın üzerinden akıp giderken bir tür kasvetli anlayışla geldi.

Yine de dudakları bir hırıltıyla aralandı, kendisine ne yapması gerektiğinin söylenmesine duyduğu nefret, bunun kendi iyiliği için olduğunu bildiği gerçeğiyle savaşıyordu. Eğer bunu gerçekten istiyorsa, emirlere karşı koyabilirdi. Bağın bu kelimeleri *anlamlı* kılmasına karşı koyabilirdi.

Çok nadiren kullanmayı planladığım bir şeydi, özellikle de topyekûn bir irade savaşına başvurursak kimin kazanacağından emin olamayacağım gerçeği göz önüne alındığında.

Emri gönderirken takındığım sert ifadeyi yumuşatarak gülümsedim. Ona görmesi için yalvarıyordum - ona sadece tehlikede olduğunda emir vereceğimi anlaması için. Acıya tahammül edebilirdi ama iyiliğine vurulan darbe onu içten dışa doğru yok edecekti.

Estrella'nın hırıltısı beni incelerken eriyip gitti. Yavaşça başını salladı, kollarımı uzattığımda kucağıma adım attı.

"Ne kadar sıkıcı," diye söylendi Mab, yaptıkları seçim yüzünden eziyet edecek başka birini bulmak için uzaklaşırken gözlerini tavana doğru devirerek. Skye'ın ölüme mahkûm edilmesinde benim de payım olduğunu bilerek arkadaşımı biraz daha sıkıca kendime çektim, ona biraz daha sıkı sarıldım.

Eğer Estrella'nın ruhunu kurtaracaksa, bu kararın ağırlığını her gün omuzlardım.

Estrella

Caldris bana odama kadar rehberlik etti, Malachi de arkamızdaydı. Geceyi benimle geçirme fırsatı ona verilmişti ve bunun başka bir işkence anı olacağından hiç şüphem yoktu.

Geceyi, önümüzdeki günlerin ölüm ve kanla dolu olacağını bilerek geçirmemiz gerekiyordu, ya da rakipler insan olsaydı ölüm ne olurdu, neyse. Yavaş, lezzetli bir işkenceydi. Eğer kurban olarak o seçilirse bu gecenin birlikte geçireceğimiz son gece olabileceğini bilmek.

Bir bakıma, Caldris'le paylaştığımız her anın aynı olduğunu, tüm ilişkimizin istikrarsız ve tehlikelerle dolu olduğunu sanıyordum. Pencereye doğru ilerlerken bunun bilgisi midemin bulantısını yatıştırmaya yetmedi. Nila perdeleri geri çekmiş, pencerenin hemen dışındaki beyaz kumları bana görünür kılmıştı.

"Sizin için yapabileceğim bir şey var mı Prenses?" Nila yanıma gelerek sordu. Ben beyaz kumlara bakarken bana dokunmadı ve başımı hafifçe salladı.

"Ona bir banyo hazırlar mısın lütfen, Nila?" Caldris sesini yumuşatarak sordu.

Döndüğümde onu bana bakarken buldum, gözlerini hizmetçime çevirdiğinde yumuşaktı.

"Elbette," diyerek başını salladı ve onun emirlerini yerine getirmek için acele etti.

"Banyo yapmak istemiyorum," diye itiraz ettim ve Caldris kollarını bana doladığında irkilerek uzaklaştım.

Parmaklarını boğazımın lekesiz kısmına, Mab'ın gece boyunca yakamı değiştirmediği yere dokundurdu. Rheaghan'ın onun üzerinde başlangıçta şüphelendiğinden daha fazla etkisi olup olmadığını merak etmekten kendimi alamadım. Eğer bana yapılan muameleyi protesto etmesi gerçekten bir fark yarattıysa, belki de bunu kendi yararımıza kullanmanın bir yolu vardı.

Fallon onun yeğeniydi. Eğer ona karşı bir sadakati varsa.

Arkadaşımın kollarında döndüm ve bir kez daha pencereye baktım. Parmakları elbisemin arkasındaki bağcıklara gitti ve hava ciğerlerime yavaşça dolana kadar onları gevşetti. Korsenin nefes almamı ne kadar kısıtladığını unutmak kolaydı ama bu ani değışim bir daha asla korse giymemeye yemin etmeme neden oldu.

Dar askıları kollarımdan aşağı kaydırdığımda gevşeyen kumaş ve kemikler tenimden uzaklaştı, önu açıldı. Belime takıldı, kalçalarımdan aşağıya doğru kaydırırken bele oturan kısmı biraz manevra gerektirdi.

Yatağıma doğru yöneldim, kumaş yığınının üzerinden geçmek için ayaklarımı kaldırırken topuklu ayakkabılarımdan kurtuldum. Caldri benimle birlikte hareket etti, beni kucakladı ve banyonun ılık suyuna indirmek için korkunç, rahat yataktan uzaklaştırdı.

Leğene yerleşirken kollarımı göğsümde kavuşturarak ona ters ters baktım ve o da parmaklarını tuniğinin bağcıklarına indirdi. "Banyo yapmak istemediğimi söyledim."

"Üşümüşsün," dedi, sanki üşümüş tenim yeterince açıklayıcıymış gibi.

"Yatağın üzerindeki kürkler beni ısıtmaya yeterdi," diye tersledim, o kıyafetlerini çıkarıp karşı tarafımdaki suya girerken yer değıştirdim.

Nila, ihtiyaç duyabileceği malzemeleri depoladığı küçük odadan başını uzattı ve hareket eden dostumun kıçına baktı. Caldri bundan rahatsız olmadı, küvete yerleşti ve konuşurken kızaran Sidhe kadınına nazik bir gülümsemeyle bakmak için döndü.

"Başka bir şeye ihtiyacınız olacak mı Prensesim?" diye sordu başını eğer.

Caldri's'in varlığının bazen benim için katlanılamayacak kadar fazla olduğunu bildiğim için onu tamamen suçlayamazdım. Giyinik olduğu zamanlarda bile

Müthiş bir figürdü, ama çıplak olduğunda ve kaslarının gergin hatları görüldüğünde...

"Bu gece hepsi bu kadar, Nila. Teşekkür ederim," dedim, Caldris'in ona karşı kullandığı o sakın otoriteyi kanalize ederek.

Benim ihtiyaçlarımla ilgileniyor olabilirdi ama bu, sınırları korumanın bir yolunu bulmaya çalışırken ona nezaketle davranılamayacağı anlamına gelmiyordu.

Arkadaşımla küvette çırılçıplakken bunlar birdenbire önemli göründü; akşamki faaliyetlerimiz büyük ölçüde önceden haber verilmişti.

"Sabahları ona bakabilmeliyim, biliyorsun," diye mırıldandım odadan çıkarken, gece gündüz kapımı koruyor gibi görünen Malachi'ye sağladığı görüşü sınırlamak için kapıyı hızla arkasından kapattı.

"Benden utanıyor musun, *min asteren*?" Caldris başını kibirli bir şekilde yana eğerek sordu. "Gecemi senin içinde geçirmeyi planladığımı bilmek hizmetkârın için utanç verici mi?"

"Ayıp değil," diye dudak büktüm, yanaklarım kızarıırken suya daha da gömüldüm.

"Bence öyle. Bu benim yüzümden değil, senin yüzünden olabilir. Seksin utanç verici olduğuna inandırılarak yetiştirildin ve seni seyircilerin önünde kaç kez becerirsem becereyim, bu düşünceden seni kurtaramıyorum. Seks güzeldir. Özel olarak ve kapalı kapılar ardında sessizce zevk alınması gereken bir şey değildir. Sen benim eşimsin ve beni içinde hissetme dürtüsü kucaklanması gereken normal bir şey," diye açıkladı, sırtarak öne eğildi ve başparmağını dudaklarıma dokundurdu. Sonraki sözler, kötü ruh halimi hafifletmek için söylenmiş bir alaydı ama Mab'ın tehdidi kulaklarımda çınladı. "Yoksa bir gün bana varislerimi nasıl vereceksin?"

Daha dik oturup ona ters ters bakarken kendi nefesimde boğuldum. "Oraya gitme."

Caldris güldü, başparmağını çenemde ve boğazımın önünde gezdirirken alt dudağımı yakaladı. Dokunuşu devam etti, düz bir avucunu karnımın hafif kabarıklığına dokundururken göğüslerimin arasındaki vadide kayıyordu.

"Merak etme. Çocuğumla birlikte şiştiğini görmeyi ne kadar çok istesem de, onlar için bunu düzeltmeden bu dünyaya bir bebek getirmeyeceğiz."

"Fae hamileliklerinin inanılmaz derecede nadir olduğunu sanıyordum?" Anne olma ihtimali karşısında sinirlerime hakim olamayarak sordum. Bunu istediğimden bile emin değildim, bu kadar erken bir zamanda böyle bir olasılığı tartışmak şöyle dursun, Mab ölene kadar bunu düşünecek bir yanım bile yoktu.

Nothrek'te istenmeyen gebelikleri önlemek için alınabilecek çaylar vardı. Gecenin Hanımları bunları her gün içerdi. Eğer bir Fae hamileliği imkansız değilse, çocuğumun Caldris gibi Mab'a bağlı olduğunu görmektense, gerekirse ölene kadar bunları alırdım.

"Öyleler. Tamamlanmış bir eş bağının ilk yüzyılı içinde hamilelik olduğunu hiç duymadım ve bu denemediğim için değil," dedi Caldris kıkırdayarak. "Henüz bağımızı tamamlamadık bile ve tamamlayana kadar çocuk sahibi olamayız. Çocuk konusunda nasıl ilerlemek istediğinize karar vermek için bolca vaktiniz var."

"Karar vermek için mi?" Caldris elini aşağıya doğru indirirken dişlerimi alt dudağıma geçirerek sordum. Karnımın alt kısmında gezindi, bacaklarım içgüdüsel olarak açılırken amımın üst kısmındaki etle alay etti.

"Açgözlü küçük şey," diye mırıldandı Caldris, parmaklarını bana vurarak ve vücuduma bir zevk sarsıntısı göndererek. "Evet, karar senin yıldızım. Eğer çocuk istemediğine karar verirsen, seni zorlamayacağım."

"Ama onları istiyorsun," dedim, midemde biriken zevk dalgasıyla savaşıyor. Parmaklarını içimde gezdirdi ve dokunuşuna karşılık olarak sırtımın yükselişini izledi.

"İstiyorum ama seni daha çok istiyorum. Eğer onlar geleceğimizin bir parçası değilse, yanımda mutlu olmanla yetineceğim. Gençsin ve düşüncelerin zamanla ve istikrarla değişebilir. Ama değişmese bile sorun değil," dedi ve bir parmağını içime soktu. "Bu arada, seni ne kadar sevdiğimi göstermek için her fırsatı değerlendireceğim."

Beni sudan çıkardı ve küvetin içine bırakırken kenarlarından tutmaya çalışmam için beni zorladı.

"Bunu benim için yapar mısın?" Elleriyle kalçalarımı tutarak beni boyuna doğru yönlendirirken bacaklarımı ayarlayarak sordum.

Yavaşça içime kaydı, ben zevkle başımı geriye atarken içimi doldurdu. Tek elini kaldırarak beni saçlarımdan kavradı ve delici bakışlarıyla gözlerimi yakalayana kadar beni öne doğru eğdi.

"Yıldızım, seninle böyle bir an daha geçirebilmek için dünyayı sonsuz karanlığa gömerdim. Başka hiçbir şeyin önemi yok."

"Kaos hüküm sürene kadar," diye mırıldandım, bağımız kelimelerin altında ısınıyordu. Yemin aramızda titreşiyor, hayatlarımızı birbirimize nasıl bağladığımızı hatırlatıyordu.

O zamanlar, Caldris de benimle birlikte ölecekmiş gibi görünüyordu, ama şimdi... Şimdi bunun ne anlama geldiğini kim biliyordu?

Tek bildiğim içimde nasıl hareket ettiğiydi, beni nasıl sardığıydı ve kurbanların görüntüsünün bende bıraktığı ürpertiye kovalayan sıcaklığı içime işliyordu.

Sözlerimi yineledi, beni öperken ağzıma karşı mırıldandı. "Kaos hüküm sürene kadar."

Son sevişmemizi takip eden dakikalarda kollarına uzandım, başımı göğsüne yasladım.

"Üşüdüğümü söylediğinde..." Birkaç değerli saat için uyumak üzere yerleştiğimizde, Caldris'in üzerimizi örttüğü kürklerden çok daha fazla bir şekilde içime akan, beni saran sıcaklığı düşünerek dalıp gittim.

"Seni kastetmiştim," diye onayladı, nefesimi kesen bir nezaketle parmaklarını kolumun üzerinde gezdirirken.

Yapabileceği vahşeti görmüştüm, eğer isterse bir adamı nasıl lime lime edebileceğini. Komodinin üzerinden bir hançer aldı ve bıçağın kenarını bileğine doğru kaydırды.

Yarayı ağzıma bastırırken kan koyu renkli çarşaflara damladı ve ondan aktı. Dudaklarımı araladım ve özünün dilimin üzerine akmasına izin verdim. Bu tat benden bir inilti, daha fazlası için bir arzu uyandırdı. Sarıldım

Elimi koluna doladım ve onu sabit tuttum. Yarattığı saplantıyı beslemeyeli, onu daha fazla arzulamamı sağlamayalı çok uzun zaman olmuştu.

Uzaklaştığında, ben izlerken yara iyileşti ve dilimi dişlerimin üzerinde gezdirdim. İçimdeki o soğuk yerden, işler zorlaştığında geri çekildiğim yerden geriye ne kaldıysa, içimdeyken bağımıza gelen yakınlıkla mümkün olan her şekilde kovaladı.

"Benimle mümkün olduğunca çok şekilde dolu olduğunu bilmek hoşuma gidiyor," dedi, sesi tenime yumuşak bir fısıltı gibi geliyordu.

Yüzüm kızardı, hançeri elinden alırken hafif gülümsememi göğsünde saklamak için döndüm. Ondan daha hızlı iyileşirdim. Demirle açılan yaraları, demir çıkarıldıktan sonra neredeyse anında iyileştirirdim. Şimdi *benim* kanımdan faydalanmayacağını kim söyleyebilirdi?

Bıçağı bileğimin üzerinde gezdirdim, Caldris şaşkınlıkla bıçağa bakarken acının ısırmasını görmezden geldim.

"Ne yapıyorsun?"

"Ben insan değilim, *min anam*. Birbirlerine bağlanan Sidhe'ler kanlarını eşit olarak mı paylaşırlar, yoksa bir güç dengesizliği yaşayıp sadece tek yönlü mü aktarırlar?" Gerçek bir merakla sordum.

"Eşit olarak paylaşıyorlar ama sen Sidhe değilsin Estrella. Ne olduğunu bilmiyorum ama Sidhe'lerin çok az büyüğü vardır. Bilmeden kan paylaşımı risklidir," dedi ama bunları söylerken bile yaramdan göğsüne damlayan kana baktı.

"Bu senin seçimin," dedim, düşünürken dudaklarımı büzdüm.

Bu her zaman onun seçimi olacaktı. Yüzyıllar boyunca, *sonsuza* dek, seçim hakkının elinden alındığı bir yerde yaşamıştı. Kendi iradesi dışında bir şeyler yapmaya, başkalarının dokunuşlarına tahammül etmeye zorlanmıştı. Bunu ondan asla alamazdım.

Şüphesiz Fae'ler hakkında uzun süre anlayamayacağım şeyler vardı ama bu ona seçenek sunamayacağım anlamına gelmiyordu. Caldris seçimini yaparken yaram iyileşmeye başladı, o altın iplikler etimi tekrar bir araya getirmeye çalışıyordu.

Kolumu nazikçe kavradı ve bileğimi ağzına doğru kaldırdı. Dudakları tenime değdiği anda içime bir sıcaklık yayıldı, içimde bir karıncalanma oluştu. Sanki özü yaranın içine kayıyor, kanıma nüfuz ediyordu. İnledi, ağzını bileğimin etrafına daha sıkı sararken ve kolumu yüzüne doğru daha sıkı çekerken ses bir hırıltının derinliklerine doğru yol alıyordu.

"Kahretsin," dedim, benden derin çekişlerle içerken yüzümü buruşturarak.

Fae işaretinin beyazında bir şey süzülüyordu, altın rengi bir pırıltı derisinde kıvranırken karda ilerliyordu. Bir süre şaşkınlıkla ona baktım ve kanımı almaya devam ederken dikkatimi tekrar ona çevirdim. Genelde ondan aldığımından daha uzundu, beni derin derin içine çekerken daha fazla zaman geçiyordu.

"Caldris," dedim usulca, boştaki elimi yanağına dokundurarak.

Gözleri fal taşı gibi açıldı, bana bakarken altın bir ışıkla parlıyordu. Bileğimi tutmaya çalışarak geri çekildim. Ani, doğal olmayan hızlı bir hareketle beni altına alırken beni bırakmayı reddederek sıkıca tuttu. Kalçaları bacaklarımın arasına kaydı, bir iniltiyle kalçalarını sallarken siki bana yaslandı.

Nasıl ilerlemem gerektiğini görmek için durup onu izledim. O daha sertti, kanayan yaramı kaybetme düşüncesi onun için çok fazlaymış gibi bedeni çözölmüş olsa da, o yabancı altın gözlerin ardında kalan adam benim eşimdi. O hâlâ Caldris'ti ve ihtiyacı olanı almak için ona izin vermemi bekliyordu.

Bu aciliyetin nereden geldiğini ya da kanımın ona ne yaptığını anlamamış olabilirdim ama yine de *bana* olan sevgisinin ve arzusunun aramızdaki bağda titreştiğini hissediyordum.

Beni bacaklarımı daha geniş açmaya, boştaki elimle bedenlerimizin arasına uzanmaya ve başı girişime dayanana kadar ona rehberlik etmeye iten şey buydu. Kelimelerle iletişim kurma becerisini kavrayamadığı zamanlarda ihtiyacı olan izin buydu.

İçime girerek, o akşam zaten iki kez sahiplendiği parçamı doldurdu. Bileğimi ağzına götürdü, diğer elini başımın yanındaki yatağa dayadı, ben de bacaklarımı kalçalarına sarıp onu derinlere çektim.

Bileğimi ağzından çekerek, "Bu kadar yeter," diye mırıldandım.

Bu sefer bıraktı, bileğime ve yaradan akan kana bakarken bedenlerimiz bir arada kaldı. O izlerken yara iyileşti, kanımın kaynağı artık ona eziyet etmediğinde dikkati tekrar yüzüme döndü.

Üzerimdeki altın bakışları ürkütücüydü, bir şekilde tanıdığım eşimden çok farklıydı ve bir şekilde her zamankinden *daha fazla* oydu. İki elini kalçalarımın atarak beni yatağa sabitledi ve amımdan kurtularak bacaklarımın arasındaki boşluğa baktı.

Elini bana doğru bastırdı, onun için ne kadar ıslak olduğumu hissetti ve parmaklarını çekmeden önce parmaklarını içime kaydırды. Beni hızla yüzüstü çevirdi, bedenim yatağa çarpıyordu. Tekrar içime girerken hareketleri hızlı ve çılgınca olmaya devam etti.

Bir eli başımın arkasındaki saçlara gömüldü, yumruğunun etrafına sardı, böylece beni geri çekmek için kullanabildi, böylece vücudum onun için eğildi.

"Tadın gece gökyüzü gibi, *min asteren*," diye inledi, beni geriye doğru çekip kulağıma fısıldarken beni becerebilmek için dizlerimin üzerine çökmeye zorladı. "Ham, el değmemiş güç gibi. Alacakaranlık meyvelerinin serin tatlılığıyla damarlarımda akan buz gibi."

Hatırlattığı anda damarlarıma buz dolacaktı ama içime giren sikiğin sıcaklığı şeytanları uzak tuttu.

"*Nesin* sen?" diye sordu, hayal kırıklığı ses tonunda yankılanıyordu.

Sanki kanımın akışını hissedebiliyormuş ve ona olabildiğince yakın olmak istiyormuş gibi dudaklarını boynumun yan tarafında gümbürdeyen nabza dokundurdu. Islak bir parmağını *diğer* tarafıma dokundurdu. Dokunulmamış olana.

O beni sabit tutarken irkildim ve öne doğru sarsıldım. "Sanmıyorum-"

"Rahatla, yıldızım. Bunu yaparsan daha az acıyacak," diye mırıldandı. nazikçe çal.

Vücudumu onun için rahatlatmaya çalıştı, kalçalarını açarak horozunun içimdeki hassas kısım üzerinde sürüklenmesini sağladı ve beni orgazma doğru çalıştırdı.

Yaklařtıķa inledim, parmağı içeri girene kadar ona aılmam için beni ikna etti. Vucudum yanıyordu, beni becerirken sanki içeriden alev almış gibi hissediyordum, parmağıyla sikiyle aynı anda sığ itişler yapıyordu.

"Eğer beni buraya gtrecekse, pratik yapman gerekecek."

Altın bakışlarını omzumun üzerinden tutarken sesinde bir kahkaha ısırığı, ham ve güçlü bir şey vardı. Işıklar parıldıadı, mavi gözlerinin izleri gücün ısıltılı tozları arasında belirdi.

"Caldris," diye mırıldandım.

"Aynen yle, yıldızım. Benim için gel," dedi, derinlere inerek.

Paramparça oldum, gözlerim başımın içinde geriye doğru yuvarlanırken adaşım olan yıldızları gördüm. Etrafında sıkıştığımda inledi, içime girdi ve boşalıırken sonuma çarptı.

Başını ne eğip soluklanmak için durakladığında, doruk noktasının sıcaklığı içimi yakarak doldurdu.

Yatağa yığıldım, yorgunluk bedenimi ele geçirmişti. Sabah tutarlı bir düşünce oluşturabildiğim zaman konuşmamız gerekecekti ama şimdilik dalıp gitmiştim.

Çünkü bu ne lan?

Estrella

Kış Gündönümü, günlerin kararmasının sona erdiğine dair bir kutlama anlamına geliyordu. Daha uzun günlerin ve daha sıcak havaların yakında geleceği anlamına geliyordu. Bunun bir kutlama zamanı olması gerekiyordu, melankoli değil.

Tanrılar Tar Mesa'nın karanlık, mum ışığıyla aydınlatılmış koridorlarında önümüzden geçip giderken, aynı şeyin diğer peri sarayları için de geçerli olduğu izlenimine kapıldım. Caldris yanımda yürüyordu, sessiz kalsa da başı dikti.

Sarayın bu kısmına hiç gitmemiş, Gölge Saray'ın başkentinin manzarasını oluşturan inişli çıkışlı Peri tepelerinin toprağına bu kadar girmeye cesaret edememiştim. Dışarıda geçirdiğim kısa sürede bile, yatak odamın penceresinden dışarıdaki araziye baktığım anlarda bile, kilometrelerce gördüğüm tek şey pürüzlü taşlarla kaplı belirgin inişli çıkışlı ve kayalık tepelerdi.

Aşağıya indik ve koridorun kademeli eğimi yerini engebeli bir merdivene bıraktı. Duvardaki aplikler yolu aydınlatıyordu, Summer Fae onlara yaklaşırken elini rahatça sallıyordu.

Yürürken omzumun üzerinden bakarak, "Bu yanlış geliyor," dedim. Malachi bakışlarımı karşıladı ve sanki kaçmaya niyetliymişim gibi kaşlarını kaldırdı.

Bu yerin havası gergindi, sanki içinde canlı hiçbir şey yoktu; sanki dar geçitte sadece ölüm vardı.

"*Cradthail non Beathor* hafife alınacak bir şey değildir. Buranın yaşamın ilk başladığı yer olduğu söylenir. Burası Khaos'un gökyüzündeki ayları ve yıldızları yarattığında, yaşamın kendisini yarattığında durduğu yerdir ve

Öldüklerinde tüm ruhlar için Boşluk," dedi eşim, basamakları dikkatle inerken eğilip başımın tepesine doğru kelimeleri mırıldandı.

Yaşamın Beşiği.

Elbisemin eteğini ellerimle kavradım, kırmızı kumaş taş zemine yaklaştıkça boz bir renge dönüşüyordu. Göğsümün etrafını sararak göğüslerimi bağladı ve karnımı havadaki ne olduğunu anlayamadığım farklı bir soğuğa karşı çıplak bıraktı.

"Ölüm gibi kokuyor," dedim, buranın yaşamın beşiği olduğuna dair sözleriyle çelişerek. Buraya yüzyıllardır canlı bir şey değmemiş *gibiydi*.

"Mab, Peçe'nin inşasından bu yana herhangi birinin Koy'a girmesini yasakladı. Burası Gölge Fae'lerin eş bağlarını tamamladıkları yer ve insan eşleri olmadan..."

"Buraya gelmem için hiçbir neden yoktu," dedim.

Ölüm kokan Koy'un kendisi miydi yoksa sadece geçen zaman mıydı, bilmiyordum.

Mab tören alayına önderlik ederek merdivenlerin dibinde durdu. Geçit, dar patıkaya sıkışmış küçük grubumuzu görmemizi zorlaştıracak kadar karanlıktı ama ellerini başının üzerine kaldırışını izledim. Tacı kavradı ve hava etrafımızda dalgalanıyormuş gibi görünürken koyu renk saçlarından kaldırdı.

Başını öne eğip tacı önünde tutarken diğerleri hiç etkilenmemiş, gözlerini kırpmamış görünüyordu. Önünde dönen sis, tamamen yok olmadan önce bir esintide sallanarak soldu. Merkezine yerleştirilmiş koyu renkli mücevher parıldadı. Mum ışığı yüzeyde oynaşarak dikkatimi çekti.

Geçit arka planda kayboldu ve parıldayan yeşil gözlü bir kadının görüntüsü mücevherin merkezinden bana doğru parladı. Saçları gölgeler içinde kıvranıyor, beni olduğum yere mıhlarken dudakları kaşlarını çatıyordu. Boynunda bir kesik vardı, derin, sivri bir yara.

Sanki biri kafasını vücudundan ayırmış ve sonra tekrar dikmiş gibi kan sızıyordu.

Ancak Mab tacını başına doğru kaldırdığında bağlantı koptu. Caldriş sanki mücevherin içine hapsolmuş gördüğüm kadından tamamen habersizmiş gibi beni ileri doğru itti. Diğer taraftan bakan, karanlığa bürünmüş ve yılanlarla yıkanmış kadından habersizdi.

Şaşkınlığımı üzerimden attım, onun ısrarıyla tökezleyerek ilerledim ve gördüklerimi anlamlandırmaya çalıştım. Ama geçidin dibindeki açıklığa yaklaştığımızda, şimdiye kadar gördüğüm en gür ormana baktım. Koyun suları gördüğüm en parlak turkuaz gibi parlıyordu, etrafı pembe kumlarla ve bu kumları dikkatle eşeleyen küçük kemirgen benzeri hayvanlarla çevriliydi.

Tanrılardan oluşan grubumuz açıklığa adım attığında onlar da ormana doğru koşuşturmaya başladılar ve koyu üç taraftan çevreleyen ağaçların arasında kayboldular. Ağaçlar şimdiye kadar gördüklerimin hepsinden daha uzundu, gölgeli bir gölgelik oluşturan devasa, yüksek şeylerdi. Aralarından bir anlık bakış nadirdi, Peri tepesinin içi, Koyu korumak için başının üzerinde kıvrılırken beyaz kireçtaşı gibi görünüyordu.

Koyun suları beni ileri doğru çekti, derinliklerine yaklaşmaya zorladı. İçim *yanıyor*, içimdeki o boşluk sanki yaratık başını kaldırıp neyin yakın olduğunu hissedecekmiş gibi yer değiştiriyordu. Sanki transa geçmiş gibi ileri doğru adım attım, etrafımdaki Tanrıların sesleri arka planda kayboluyordu. Sanki bir baloncuğun içindeymişim gibi var oluyorlardı, sadece suyun parıltısı baloncuğu delip geçiyordu. Yükselen derinlik beni çağırıyor, sanki içimde var olan o altın ipliği çekiyormuş gibi beni onlara doğru çağırıyordu.

Eve gel.

Ses, tenimde sürünen bir okşayışın fısıltısıydı. Bir adım daha beni ona yaklaştırdı, kadının sesindeki zevk sıcak bir kucaklama gibi üzerimden kayıyordu. Sesi bir şarkıydı, bana katılmam ve Koy'un müziğinin bir parçası olmam için yalvaran bir melodi.

Ama Caldriş elimi sıkıca kavradı ve başını salladı. Etrafımı saran baloncuk patladı, sesin aniden içeri girmesi beni sendeletti

Gözlerimi ona doğru hızla kırıştırdım. Başını yana eğdi ve bakışlarında sessiz bir soruyla yanağımı okşamak için uzandı.

Cevap vermek, sulara baktığında ne hissettiğini ve müziği de duyup duymadığını sormak için ağzım açık kaldı ama o unutulmaz melodiyi tarif edecek kelimeleri bulamadım.

Neden ruhum ikiye bölünmüş gibi hissettiğimi açıklayacak kelimeleri bulamıyordum - bir parçam ona aitti, eşime ve diğer yarıma, ama geri kalanım...

Geri kalan her şeyim o durgun sulara aitti.

Diğerleri ağaçların arasına daldı, yemyeşil ormanın ve alçakta asılı duran devasa palmiye yapraklarının arasında kayboldu. Mab'ın kişisel muhafızlarından biri yaprakları geride tutarak, ağaçların geri kalanının engeli, doğal büyümesine kıyasla hafifçe gezilen bir yolu ortaya çıkardı.

"Suyu görmek istiyorum," dedim, Caldris beni takip etmeye çalışırken bacaklarım hareket etmeyi reddediyordu.

Tekrar Cove'a baktım, o bağlantının bir kez daha yerine oturmasını diledim. O şarkının güzelliğini, duyduğum anda içimi kaplayan - beni tüketen - aidiyet duygusunu arzuluyordum.

"Ne kadar güzel olursa olsun, Koy'dan uzak durun," diye emretti Caldris, ağaçların arasından patikaya adım atarken.

Elimi daha sıkı kavradı ve onu takip etmekten başka çarem kalmayana kadar çekti. Ormanlık patikaya adım attığımızda parıldayan sular kaybolsa bile gözlerimi Koy'un kendisinden ayıramıyordum. Yapraklar onu engelliyor, eğretili otları manzarayı çalıyordu.

Her adımda içime bir boşluk yerleşiyor, içimdeki o yaratık daha önce hiç olmadığı kadar kuyunun derinliklerine gömülüyordu. Bir daire çizerek ilerledi ve hayal kırıklığına uğramış bir of çekerek yerine oturdu.

Tepemde cıvıldaayan kuşların seslerine, ölüme mahkûm olduğunu düşündüğüm bir yerde güzelliğin doğal seslerine odaklanmaya çalıştım. Doğal çürümenin çürüyen kokusu burada da vardı, hepsi yaşam döngüsünün bir parçasıydı ama temiz hava ve havadaki çiçek kokusu bu kokuyu bastırıyordu.

"Ama neden?" Sulara beni bekleyen o tamamlanmışlık hissini hafızamdan silebilecekmişim gibi başımı sallayarak sordum.

Caldris annesinin ve diğer Tanrıların arkasından giderken, "Koy Tartarus'un girişidir," diye açıkladı.

Önümüzde yavaşça yürüdü, sanki bizi görmezden geliyormuş gibi başını öne doğru çevirdi. Onunla doğrudan konuşma riskini göze alamasa bile oğluyla birlikte olabilmek için yakınımızda durduğu izlenimini edindim.

Sesini duymak.

Onun varlığını

hissetmek.

Sessizce yürüdük, Koy'un hissi beni çağırıyordu. Sadece yerdeki bir delik olmasına, onu haklı çıkaracak bir okyanus ya da akıntı olmamasına rağmen, kıyıya vuran dalgaları duyduğuma yemin edebilirim. Suyun gelgitlerinin ruhuma çarptığını, beni gitmeye cesaret edemeyeceğim bir yerin derinliklerine çağırdığını hissettiğime yemin edebilirim. Burası dünyanın en kötü yaratıklarını barındıran bir hapisaneydi, Tanrıların bazılarını barındırıyordu.

Benim için kaçış yoktu.

"Okyanus olmadığı halde buraya neden koy deniyor?" Twyla'nın yanında önümüzde yürüyen Rheaghan'dan bir kıkırdama duyarak sordum.

"Bir zamanlar bir okyanus vardı," dedi şimdi onu çevreleyen yamaca bakarak. "Dağların İlkeli Peri, Koy Tartarus'un girişi haline geldiğinde onu denizden ayırdı, böylece şüphelenmeyen hiçbir denizci yelken açıp tuzığa düşemezdi."

Yürürken ayağım bir ağaç köküne takıldı, elbisem patıkaya uzanan dallardan birine takıldı. Ben tökezlerken Caldris beni yakaladı, kumaşı kurtarmak için elbisemi çekerken endişeli bakışları üzerimde sabitlendi. Bu iki amaca hizmet ediyordu; hem beceriksizliğimden duyduğum utancı hafifletmek hem de eşimin araştıran bakışlarından dikkatimi dağıtmak.

Ne kadar tedirgin olduğumu hissedebildiğini, sinirlerimi ve kalbimin üzerinde kimsenin duymadığı gelgitin o nabız atışını hissedebildiğini biliyordum. Elbisemi kurtarmak için çömeldiğimde elbisem çıkmadı ve yaratıkların en küçüğüyle yüz yüze geldim. Bir fare büyüklüğündeydi, vücudundaki tüyler yosun rengindeydi. Mavi gözleri bana bakarken parıldıyordu, minik ön pençeleri elbisemin boz kumaşını pençeliyordu.

Elbisemin alt kısmı. Sevimli bir burnu vardı ve başının tepesinde minicik boynuzları duruyordu.

"Nesin sen?" Dizlerimin üzerine çökerek sordum.

Bana bakarken burnunu oynattı, elime ters ters baktı ve onu sevecekmişim gibi elimi uzattığımda dişlerini gösterdi. Uzun, sıska kuyruğunu havada şaklattı, sivri uçları etime indi ve küçük kan izleri bıraktı.

"Bu bir wolpertinger," diye açıkladı Caldris, konuşurken kızın keskin dişlerine bakıyordu.

"Seni incitmek istemiyorum," dedim, ilgimden hoşlanmamasına rağmen bırakmak istemiyor gibi görüldüğü elbisemin kumaşını kavradım. Altından küçük bir parça yırttım, ağzı kapanıp dişlerini bir kez daha saklarken tutunduğu parçanın onda kalmasına izin verdim.

"Bu akıllıca değildi," dedi Caldris iç çekerek, tutmam için bana bir el uzatırken.

Sonunda küçücük bir kumaş parçasının benim için ne kadar önemli olacağını göremedim. Wolpertinger'ın buna benden daha çok ihtiyacı olduğunu hissediyordum.

"Neden olmasın?"

"Onlar açgözlü küçük yaratıklar. İhtiyaç duydukları şeyleri onlara sağlayacağınızı düşünürlerse, sizi asla rahat bırakmazlar," diye cevap verdi, içten içe kıkırdayarak. "Tüm arkadaşlarına ona güzel bir battaniye veren kadından bahsettiğinde, hepsinin gardırobunu yağmalamasına neden olacaksın."

"Onlar sadece giysi," dedim, yüzyıllar boyunca Koy'a kimsenin girmesine izin verilmedikten sonra yumuşak, sıcak bir kumaş parçasının ne kadar güzel olabileceğini düşünerek.

Caldris, "Bir dahaki sefere odanıza geldiklerinde hâlâ böyle hissedip hissetmediğinizi göreceğiz," dedi.

Orman açıldığında ve önümüzde bir açıklık belirlediğinde durakladık. Diğerleri açıklığın ortasındaki bir ağacın etrafında daire oluşturdu. Çobanpüskülü ağacı ormandaki diğer ağaçlardan bile daha büyüktü. Gövdesi bir insandan daha büyüktü, genişti ve derin kökleri açıklığa yayılmıştı. Gökyüzüne doğru yükseliyordu, ay ışığı Faerie tepesindeki bir delikten aşağı süzülüyordu

Ta ki dışarıdaki özgür havaya ulaşana kadar. Mab bir adım öne çıktı; ulu ağacın önünde dururken yüzü gerilmişti.

"Kışın ortasında yedi günlük ışık," dedi ateşi kullanan Yaz Sarayı Fae'sini başıyla işaret ederek.

Kadın bir adım öne çıktı, elini uzattı ve avucuna ateş çağırdı. Mab ağacın gövdesinin kenarından aldığı bir meşaleyi uzattı, metal zamanın geçmesiyle paslanmıştı. Yaz Fae'sine dönerek meşaleyi uzattı ve diğerinin alevi yakmasını izledi.

Ateş, Mab'ın açık tenini karanlıkta parlıyor gibi gösterdi ve kendi isteğim dışında öne doğru bir adım attım. Caldris kollarını arkadan omuzlarıma doladı, göğsümün üzerinden geçirdi ve sırtımı önüne sabitledi.

"Her şey yoluna girecek. Söz veriyorum," diye mırıldandı. "Bunu kastetmiş olamaz-"

"Yanan ağaç ritüeli Gölge Sarayı için kutsaldır ve bu ağaç benden daha uzun süredir yaşıyor. Yakında yeniden doğacak," diye açıkladı ve Mab meşaleyi başının üzerine kaldırırken yüzümü buruşturarak beni sabit tuttu.

"Ondalık ödemek için yedi ruh," dedi Mab alevler alçakta asılı yaprakları yalayıp geçerken. Alevler ağaca doğru yayıldıkça dallar altın renginde parlıyor gibi görünüyordu.

Tepeye doğru yuvarlandı; alevler dalları ve yaprakların her birini aydınlattı. Ama yanarken bile değişmediler. Küle dönüşmediler ya da kararmadılar. Yanan ağaç, bir güneşin ışığı gibi açıklığı aydınlatıyordu.

"En karanlık gecenin yasını tutuyor, güneşin doğuşunu karşılıyoruz," dedi Mab meşaleyi tutucusuna geri koyarken. Kazırken gövdeden birkaç parça ağaç kabuğu düştü.

Yapraklardan ilki yere düştü ve serbestçe süzülürken yanmaya başladı.

Yedi gün.

Estrella

Bu unutulmazses aradı benim isim- sesler . her biri Rüzgârda bir şarkı gibi yankılanan heceler.

Estrelllaaa.

Mab'ın parıldayan mücevherli tacındaki kadının görüntüsü önümde belirdi. Dolgun dudakları adımı söylerken kahverengi teni tepedeki ikiz ayların ışığında parlıyordu. Aramızdaki boşluğu kapatmak için ilk adımı atarken sesi aramızdaki karanlık boşluğa yayıldı.

"Eve gel, Estrella," dedi.

Aradaki mesafeyi aniden geçti, sanki o tek adım onu bütün bir dünyanın ötesine taşımıştı. Bir an sonra önümdeydi, koyu yeşil ve altın sarısı saçları başının üzerinde dalgalanıyordu.

Kafa derisinden fişkırانların saç değil, yılanların canlı bedenleri olduğunu fark etmem itiraf etmek istediğimden daha uzun sürdü. Dişlerini bana doğru açtılar, yeşil renkli pulları onun parlayan gözleriyle aynı renkteydi.

Göğsünde taşıdığı deri ve zırh gibi.

"Eşim benim evimdir," diye fısıldadım ona, bakışlarımı o gözlerden ayıramıyordum.

Bir şeylerin yerine oturduğunu hissettiğimde yutkundum, gözlerim yaşardı. Korku, hayalet pençeler gibi içimi parçaladı ve kalp atışlarımı kendi işitme duyumu bastırana kadar hızlandırdı.

Bakışlarımızın dışında hiçbir şey yoktu, o bağlantı anından başka hiçbir şey yoktu.

"Senin olanı al ve eve gel," dedi.

O parıldayan siyah mücevherin, Mab'ın giymeyi hak etmediği tacın anısı aklımdan geçti. Bunu öfke izledi - tacı onun kafatasından koparıp benim yapmak için mantıksız bir dürtü. Bu düşüncelerden kurtulamıyordum, içimdeki o bitmek bilmeyen öfke çukurunun tekrar uyumasını sağlayamıyordum.

Önümdeki kadından tek bir adım uzaklaştığımda, her düşüncemi tüketen bir ateşti. Yılanları sürünerek yaklaştı, dişlerini göstererek uzandı-

Hayali bir dokunuş yanağıma değdi. Başımı yana çevirdim ve yılanın ağzından uzaklaşmaya çalıştım. Bunlar bana itaat etmeyecekti. Vücudumdaki her kemikle biliyordum. O kadın, onların sahibiydi.

Benim gücüm onun içinde var olanın sadece bir kısmıydı. "Yıldızım," dedi bir adam.

Bir o yana bir bu yana savrulurken ellerim kollarımı kavradı ve beni yere sabitledi. Kaçamıyordum, beni tutan tutuşun sınırlarından kurtulamıyordum. Beni yutmak için bekleyen yılanların altında sıkışıp kalma düşüncesi beni paniğe sürükledi-

"Uyan."

Aşk merkezimi çekiştiriyor, beni umutsuzluğun derinliklerinden çekip çıkarıyordu. Bir *rüyaydı*, bir başlangıçla fark ettim. Gerçek bir nefes aldığımda nefesim kesildi, gözlerim açıldığında eşimin bana baktığını görünce korkum kayboldu.

"Sadece bir rüya," diyerek beni rahatlattı ve fark ettiğimi doğruladı.

Vücudum terden sıırıslıklam olmuş, saçlarım başımın etrafında karmakarışık bir haldeydi. Ama Caldris'in umurunda değildi, eğilip tatlı bir okşamayla ağzını ağzıma değdirdi.

"Bir rüya," diye yineledim, alını alnıma bastırırken başımı salladım.

İçini çekti, bana bakarken dudakları ince bir çizgiye dönüştü. Gölgelelerin dağılmasını, dehşetin en kötüsünün geçmesini bekleyerek beni izledi.

"Bunun hakkında konuşmak ister misin?" diye sordu yan dönerek.

Ağırlığı benimkinden ayrıldı. Ona ya da kendime zarar vermeyeyim diye beni sıkıştırmak için kullandığı bedeni, yüzümü ona dönüp yüzümü göğsüne gömdüğümde benimkine baskı yapıyordu.

Başımı salladım, gördüklerimi tarif edecek kelimeleri bulamıyordum. Onunla ilgili özel bir şeyler hissediyordum, sanki şimdilik benim sırrımmış gibi. Onun ne olduğunu, benim için kim olduğunu öğrendiğimde ona söyleyecektim.

Neden rüyalarımın girmeye karar verdiğini ve onu hayal gücümle yaratıp yaratmadığımı öğrendiğimde. Alfheimr'a geldiğimden beri hissettiklerim, gördüklerim bana zarar vermeye başlamıştı.

Onun yüzünü mücevherin içinde mi hayal etmişim? Acının altında bir parçam mı kırılmıştı?

"Kırıldım," diye mırıldandım, Caldris'in kollarının etrafımda sıkılaştığını hissederek.

Geri çekildi, ilk gözyaşı gözümünden süzülürken gözleri benimkilerle buluştu. Öne doğru eğilip başımın üstünü öperken yastığın üzerine düştü.

"Bence hepimiz kendi yollarımızla öyleyiz," dedi, kelimeleri yumuşak bir güvenceydi. Ne yaparsam yapayım beni ikna etmeye çalışmadı. Rüyamda kırılmamıştım. Beni iyileştirmeye çalışmadı.

Sadece bana sarıldı, beni sevdi - pürüzlü, kırık parçalar ve hepsi.

"Seni seviyorum," dedim usulca, beni daha sıkı çekerken göğsüne sokuldum.

Kokusu ciğerlerime doldu, kalbinin sürekli çarpması bana evimi hatırlattı. Ait olduğum yer *burasıydı*, şu anda bile beni çağıran Koy değil.

"Ben de seni seviyorum, *min asteren*. Şimdi uyu. Seni izlemek için burada olacağım," diye karşılık verdi, sesinin yatıştırıcı sakinliği gözlerimin kapanmasına izin vermeme izin verdi.

"Beni kendi kafamın içindeki canavarlardan koruyamazsın," dedim, uykunun çekiciliği beni geri çağırırken sesim kesik kesik çıkıyordu.

Bir an sessizlik oldu, bir yastığı paylaşırken çenesi benimkinin üzerinde durdu. Sonra, uyku beni ele geçirmeden önceki son anlarımda, sevdiğim erkeğin yumuşak, hırçın sesi "Beni izle" dedi.

Mab ertesi gün gücümü kullanmam için beni zorladı, beni her kanattığında altınla parlayan parçamı çağırمام için. Ama Koy'dan ayrıldığımız o gün içimde bir şey solmuş, küçülmüş, sanki ruhumun o parçasını kendine saklayacakmış gibi geride kalmıştı.

Gece boyunca kâbuslarla boğuştuğ, Mab'ın başındaki mücevherin içindeki kadının hayaliyle, onu başından söküp alma arzusuyla beni tüketen ezici öfkeyle mücadele ettim. Bu düşüncelerden kurtulamıyordum, istesem bile anlamadığım bu gücü çağıramazdım. Önceleri bu gücü kullanmak bana içgüdüsel geliyordu, aşırı duygusallıkla ya da başkalarının bana vereceğı zarardan kendimi koruma ihtiyacıyla aklıma geliyordu.

Artık tek yapabildiğim, Mab Malachi'nin derimi demirle oymasına izin verirken acı çekmek, beni hapsedmek için bağladığı sandalyede kanımı akıtmaktı. Acı artık bir motivasyon kaynağı değildi. Korkum beni terk etmişti. Mab'ın sözünü tutup başka birine zarar vermesinin, arkadaşları bana karşı kullanmasının an meselesi olduğunu biliyordum.

Nila sabahki işkenceden sonra temizlenmeme yardım ettikten sonra bana deri pantolon giydirdi ve kaşlarını kaldırdı. Mab'ın adamlarından biri o gün sıradan bir iş için Caldri'si çağırırken başını öne eğmişti. Çalışırken her zamanki güven verici hali yoktu, siyah saçlarımı tek omzuma dökülen karmaşık bir örgü şeklinde geriye doğru çekiyordu.

"Bundan pek hoşlanmayacağım, değil mi?" İçimi çekerek sordum.

Sarsıldı, bakışları sonunda benimkilerle buluşmak için yükseldi. Sadece başını salladı ve ben aynadan izlerken sessizce örgüsüne geri döndü. Parmakları titriyor, elleri titriyor ve örgümün tüm bölümlerine yeniden başlamak zorunda kalmasına neden oluyordu.

Sikeyim.

Nila beni genellikle Mab'ın yanında vakit geçirdiğim taht odasından uzaklaştırdı. Tar Mesa'nın bu bölümündeki koridorlar Koy'a giden geçitten daha genişti, daha önce bu yoldan hiç geçmemiş olmama rağmen çok daha fazla seyahat edilen bir yoldu. Alışılmadık sayıdaki

Nila ve Malachi, Kış Gündönümü'nü kutlayacak olan yedi etkinliğin ilki için toplanan kalabalığın arasında bana rehberlik ederken, bizimle aynı anda içlerinden geçen Fae'ler kendi aralarında fısıldaşıyorlardı.

İkincisi insanları yoldan iterek Nila ve benim ilerlememiz için bir yol açtı.

"Hepsi nereye gidiyor?" Boğazımda yükselen yumruyu yutkunarak sordum.

Koy'dan bu yana ilk kez bir şey içime uzanmış ve kalbime korku salmış gibi hissettim. Koy'un bende bıraktığı hissizlik kayboldu ve beni o gün karşılaşacağım her türlü dehşete karşı korumasız bıraktı. İçimdeki yaratık sonunda kıpırdandı, sanki kendisi tehlikenin kokusunu alabiliyordu. Kalabalığın arasında yürüyen diğerlerinin hiçbiri bu kadar rahat giyinmemişti, hiçbiri savaşa hazır değildi.

Midemde yükselen bulantı dalgasını yuttum.

"Bizimle aynı yerde," dedi Malachi, bana dudak bükme için geri dönerek.

Ondan dalga dalga yayılan memnuniyet, yüzleşmek üzere olduğum şeyin korkunç bir hatırlatıcısıydı. Bana demir bıçaklarla eziyet etmekten zevk almayı bırakmıştı, benden istediği tepkiyi alamıyordu. Kaderimden memnun olması benim için iyiye işaret değildi.

"Mab seni Labirent'e çağırdı," diye fısıldadı Nila, sesindeki saygılı ve korkulu ton benimde geziniyordu. Tüylerim diken diken oldu, yarattığı ürpertiyle ensemdeki tüyler diken diken oldu.

"Labirent," dedim, onun sözlerini yankılayarak.

Ineburn Şehri'ndeki sarayda bulunan Kral'ın meşhur Labirenti efsanesini duyduğum için ne olduğunu biliyordum elbette. Saraya giden doğru yolu bulmayı imkânsız hale getirmek için gül çalılarından oluşan kıvrımlı bir labirent; içinde güvenle saklanan kraliyet mensupları için koruma görevi görüyordu. Sadece seçilmiş birkaç kişi patikadan geçmenin yolunu biliyordu.

"Yolumu bulmak için gerekirse onu keserim."

"Korkman gereken labirentin kendisi değil," dedi Nila üzüntüyle başını sallayarak. "Orayı evi olarak gören Minotor. Labirent için seçilen birinin en son ne zaman canlı çıktığını hatırlamıyorum."

Yutkundum, bu sesten hoşlanmamıştım. Sidhe dışında Alfheimr'ın Fae yaratıklarının hiçbirine maruz kalmamıştım, efsanelerini duyduğum dehşetlerin bir ipucunu bile deneyimlememiştim.

Bunun değişmek üzere olduğundan şüpheleniyordum.

Bir dizi küçük metal kapıya geldiğimizde sessizlik içinde yürüdük. İki Fae savaşçısının çekerek açması gereken bu kapılar, kalabalık bizi yutmaya çalışırken geçmemize izin veriyordu. Dışarıda, beyaz kum havada savruluyor, vadinin içine sıkışmış çitlere çarpıyordu. Vadinin etrafında Tar Mesa'nın inişli çıkışlı tepeleri vardı. İçerideki Fae'lerin labirenti görebilmesi için pencereler açılmıştı. Doğuya doğru devam edersek, bir sonraki vadinin taşına oyduğumuz arenaya ve Caldris'le birlikte yaptığımız buz sütunlarına ulaşacağımızı biliyordum.

Ancak durduğumuz yerde, önümdeki vadinin içinde sadece devasa bir labirent vardı. Çitler, Nothrek'te asla bulamayacağım, doğanın canlı yeşiliydi. Karmaşık, zikzaklı bir yol onları kesiyordu.

Malachi bizi uçurumdan aşağı, Labirent'in girişinin hemen dışında bekleyen Hava ve Karanlığın Kraliçesi'ne götürdü. Yanında bir yaratık duruyordu ve onun üzerinde yükseliyordu. Kaslarla dolu insansı vücuduyla onun iki katı büyüklüğündeydi. Omuzları bir Sidhe'den daha genişti, boynu kalındı ve yüzüne doğru kıvrılıyordu. Omuzlarına yaslanan başı bir boğaninkine benziyordu. Devasa boynuzları şakaklarının yanından kıvrılarak gökyüzüne doğru uzanıyordu. Ayakları toynaklı ve o kadar büyüktü ki, ağırlığını Mab'ın yanında kaydırırken yer sallanıyormuş gibi görünüyordu.

Caldris onların önünde diz çökmüş, elleri arkadan demirle zincirlenmişti. Yüzü dövülmüştü ve Mab'ın adamlarından biri onu hareketsiz tutarken demir bir kılıcın ağzı boğazına bastırılmıştı. Şişmiş gözünü ve onu çevreleyen morluğu, elmacık kemiğini kesen yarığı görünce çenem sıkıştı. Çenemi kaldırdım, öfke dalgasıyla şakağımın bir damar atmaya başladı. Kalbim daha hızlı atarken, içimdeki yaratık hırladı.

Malachi beni ileriye doğru yönlendirdi ve beni bekleyen yaratığın gazabından kaçınmak için Nila'yı geride bıraktı. Minotor'un bakışlarını diktği anda

bana baktı. Ürkütücü siyah gözleri benimkileri yakaladı, keskin bir nefes alırken başı yana eğildi.

"Bana yiyecek bir şeyler vaat etmiştin. Bu ancak atıştırmalık bir şey," dedi ve dikkatini Mab'a çevirdi. Burnu seğirdi, çember piercing hareketle birlikte yer değiştirdi.

Sırıttı. "Olabilir. Ama kaybederse onu da yiyebilirsin," dedi ve bakışlarını Caldris'in diz çöktüğü yere çevirdi.

Bunun bir önemi olmamalıydı çünkü ben ölürsem Caldris de peşimden gelecekti. Hatta muhtemelen Minotor beni yemeyi bitirmeden önce gitmiş olacaktı ama onun bedenine -benim bedenime- bu şekilde saygısızlık etme düşüncesi yumruklarımı sıkmama neden oldu. Parmaklarımdan pençeler çıktı, kendi tırnaklarım uzadıkça değişti ve kıvrıldı.

"O zaman birlikte savaşalım. Eğer ikimiz de bu savaşın kaderini paylaşırsak, Minotaur iki Fae'yle başa çıkabilir," diye karşı çıktı dostum, sanki ayakta durmak istiyormuş gibi boğazındaki kılıca doğru eğilerek. Yüzü sakın bir portre gibi duruyordu ama kalbinin benimkiyle aynı anda attığını hissediyordum. Minotor'un hayatta kalabileceğim bir dövüş olmayabileceğine dair korkusunu, paniğini hissettim.

"Onu korumak için sihrini kullanabilesin diye mi? Hiç sanmıyorum. Bu alıştırmamanın tüm amacı Estrella'yı reddettiği şeyi yapmaya zorlamak. Belki de bazı hayatta kalma içgüdüleri onun inatçılığını bastırmaya yetecektir," dedi Mab.

Bana ters ters baktı, o sabahki performans yetersizliğime gönderme yaptığı çok açıktı. Acaba Labirent'e gönderilecek kişi her zaman ben miydim, yoksa o günkü başarısızlıklarımın sonra fikrini mi değiştirmişti?

Omuzlarımı silkerek, "Sihrimi kullanmayı reddetmiyorum," diye karşı çıktım. "Artık ona dokunamıyorum. Sadece orada değil."

Bunun kendi yaptığım bir şey olup olmadığını bilmiyordum. Onu içimde, benim bile bulamayacağım kadar aşağıya mı itmişim, yoksa Koy bana bir şey mi yapmıştı, bilmiyordum. Ama içgüdülerim bana her ikisinden de biraz olduğunu söylüyordu - yapabileceklerimin bilgisini bir süre daha korumam gerekiyordu. Kaderin elleri dönen çarkla oynuyor, kan bağım ortaya çıkmadan önce parçaları yerine yerleştiriyordu,

Ama Koy içimdeki bir şeyi yerinden oynatmıştı -bir şeyi uyandırmıştı- sadece uykunun derinliklerine daldırmak için.

Malachi beni ikinci girişe götürürken Minotor Labirent'in ilk girişine doğru yürüdü. Nefesimi kontrol etmekte zorlanarak yutkundum. Büyüm olmadan o labirente girmekten ne kadar korktuğumu bilmelerine izin veremezdim, bana karşı kullanacakları bu korkuyu görmelerine izin veremezdim. Beklentiyle ona baktım, bana bir silah verilmesini bekliyordum. Minotor elinde çift taraflı devasa bir balta tutuyordu, bıçakları kafamdan daha büyüktü.

Elbette, en azından bir bıçak alırdım.

Malachi sırtıarak uzaklaştı ve oyunlarımdan bıkmış olan kraliçeye dönerken beni silahsız bıraktı. Gözlerim kısa bir an için kapandı, sonra onları açmaya zorladım ve korkumu bastırdım.

Korku beni öldürmekten başka bir işe yaramazdı. Panik beni hayatta kalamayacağım hatalar yapmaya zorlar.

"Labirentin merkezine ilk ulaşan kazanır," dedi Mab, boğazından çirkin bir kahkaha yükselirken bana acımasızca gülümseyerek. Gerçekten o labirentte öleceğimi mi düşünüyordu, yoksa fantastik bir gösteri mi bekliyordu, karar veremiyordum.

Onun umurunda olup olmadığını bilmiyordum.

"Eğer o kazanırsa, beni yiyecek. Ben kazanırsam ne alacağım?" Onun eğlencesinden ürkererek sordum.

Kraliçenin yanında belirip elini Caldris'in omzunun üstüne koyarken Malazan'la bilmiş bir bakış alışverişinde bulundu. Gerildim, Caldris elin altında hareketsiz kalırken bakışlarım bu dokunuşa odaklandı.

Tiksinti aramızdaki ipliği dalgalandırdı, utancı ona bir daha asla hissettirmemeyi umduğum şeyin bir yankısıydı. Onu yapmaya zorladıkları şey onun suçu değildi ve dikkatimi yüzüne odaklayarak geçmişindeki bu eylemler için onu suçlamadığımı ya da yargılamadığımı görmesini istedim. Ondan almışlardı ve eğer o labirentten sağ çıkarsam, *geri* alacağımdan emin olabilirdim.

Bakışlarını tuttuğumda bakışları yumuşadı, yüz hatlarından anlayış ve sevgi yayıldı.

"Yaşayacaksın," dedi Mab, bir kıkırdamayla anı bölerek. Sanki bundan fazlasını beklemem saçmaymış gibi -sanki benim hayatım onun elindeki en değerli pazarlık parçasıymış gibi.

Ama öyle değildi.

"Senin oyununu oynamamı istiyorsan, bundan daha iyisini yapman gerekecek," dedim sözlerime dikkat ederek. Kollarımı meydan okurcasına göğsümün üzerinde kavuşturdum ve gözlerinin beden dilime daralmasını izledim.

"Ne istiyorsun, Küçük Fare? Sana her türlü lüksü verdim-"

Fae kalabalığı etkileşimimizi yukarıdan izlerken, sanki her kelimeyi duyabileceklermiş gibi kulaklarını dikmiş, öfkesine göğüs gererek sözünü kestim. "Caldris ile eş bağımı tamamlamak istiyorum. Sonunda kendimizi bir bütün olarak birleştirebilmemiz için bana Koy'a giriş izni verilmesini istiyorum."

Hamileliğin olası sonuçlarıyla, hamileliği önlemek için gerekli çareleri arayarak başa çıkacaktım. Aramızdaki bağı tamamlayana kadar Caldris'le olan bağı koparamaz ve ona meydan okuyamazdık ve onu istismar etmelerini izlemekten, küçümsediği insanların iradesi olmayan bir şeymiş gibi ona ellerini sürmelerini izlemekten bıkmıştım.

Mab şartlarımı düşünürken dudaklarını büzdü. Hayır diyemezdi, meydan okumayı bu kadar aleni yaptıktan sonra olmazdı. Bunu yapması, bu savaşı kazanabileceğime, Minotor'u yenme şansım olduğuna inandığını gösterirdi.

Eğer sihrimi kullanabilseydim yapardım. Yaşamın iplerini gören o parçama erişebilseydim, Minotaur'unkini keser ve ona elimi bile sürmeden sonunu getirirdim.

O parçayı yüzeye çıkarmanın nelere mal olacağını düşündükçe ürperiyordum ve ne pahasına olursa olsun bundan kaçınacaktım. Suyun yanından geçerken Caldris'in büyüsüne bağlı altın iplikler hâlâ oradaydı ve aramızdaki bağı çekmeyi öğrenmiştim.

Ama demir yüzünden zayıflamıştı; normalde ısı ısı parlayan büyü donuk bir zonklamaya dönüşmüştü. Labirent'te bu şeylerden birini kullanmamın yeterli olacağını ummak zorundaydım, önceki kurbanlarının kemikleri bir ordu oluşturmak için toprağı kirletebilirdi.

"Bu şartları kabul etmek için bir zaferden daha fazlasına ihtiyacım var. Minotor'unun kellesinin ayaklarımın altına serilmesine ihtiyacım var," dedi Mab.

Yutkundum, hayal kırıklığı içime doldu. Merkeze ilk önce ulaşmak sadece onu geçmek anlamına gelirdi. Onu merkeze ilk ulaşacak kadar geciktirmek.

Onu öldürmek.

Kahretsin.

"Anlaştık," dedim, korkumu bir kenara itip bunun sunduğu fırsatı değerlendirdim.

Caldris bakışlarımla karşılaştı, boğazındaki bıçağı iterken gözleri korkuyla irileşmişti. Demir derisini kesti ve demir bağlarına karşı mücadele etmeye çalışmadan önce bir an için irkilmesine neden oldu.

"Estrella," diye fısıldadı, Minotor toynaklarını yere vurup bana dik dik bakarken sesini korku kaplamıştı.

Arkadaşıma sessizce başımı salladım ve dikkatimi ondan ayırıp rakibime yönelttim.

Aramızda bir anlık bir anlayış parladı. Sadece birimiz Labirent'ten canlı çıkacaktı.

Estrella

Mab'ın muhafızları başlangıç anonsunu yapar yapmaz ileri atıldım ve patikadan hızla geçerken küçüklüğümü avantaj olarak kullandım. Minotor yolu biliyordu; bizi birbirimize bağlayacak ve bana daha çabuk ulaşmasını sağlayacak yolları biliyordu.

Merkeze nasıl gideceğini biliyordu.

Labirent'in içinde sonu gelmeyen çit labirentinden başka bir şey yoktu. Yaprakları ve dikenleri bir anda ortaya çıkıyor, beni keskin köşeleri dönecek kadar yavaşlamaya zorluyordu. Kararlarımda tereddüt etmedim, bir tür içgüdünün beni ileriye doğru yönlendirmesine izin verirken önce sola sonra sağa döndüm. Nereden geldiğinden ya da yolu nasıl bildiğimden emin değildim ama her dönüşte zihnimin arkasında bir ses fısıldıyordu.

Minotor'un kurbanlarının kalıntılarını bulmayı umduysam, fena halde yanılmışım. Ya onları yemişti -kemiklerini ve her şeylerini- ya da vücutlarından arta kalanları Labirent'ten çıkarmıştı.

Önce kırılan dalların sesi bana ulaştı. Başımı yana çevirdiğimde kalbim göğsümde çarparak boğazıma fırladı. Bir balta sağımdaki çitleri kesiyordu, metalin parıldayan gümüş rengi tüm o yeşilin içinde parlıyordu.

Çitler ortadan ikiye ayrılırken zaman yavaşladı. Balta doğrudan yüzüme geldi.

Ayaklarım durdu. Toprakta kaydım.

Ağırlığımı yere verdiğimde, balta çitleri keserken pantolonumun derisi beni dikenlerden ve taşlardan korudu. Üzerime düştüm

Dizlerimi bükerek sırtımı yere yapıştırdım. Balta üstümdeki havayı süpürdü ve başımın hemen üstünden kıl payı geçti. Hareketin rüzgârı yüzüme doğru esti.

Minotor diğer tarafta belirdi ve bir bacağını kaldırarak çitten geriye kalanların üzerine çıktı. Kaçmak için üzerine tırmanmam gerekirdi ama boyu sayesinde kolaylıkla geçebildi. O devasa toynakları yere çarpıyordu; bacakları tuhaf bir şekilde bükülmüştü.

Onu yavaşlattığımı fark ettim. Labirenti ezbere bildiği için avantajlı olabilirdi ama en azından hız benim yanımdaydı.

Ben sırtüstü yere yığılırken o patıkaya adım attı, o bir adım ileri atarken ben geriye doğru kaçıştım. Altımdaki çamurda kaydım - zemin aniden kayganlaştı. Ellerimin üzerinde geriye doğru koşup ayaklarımı tekmelerken bakırımsı tadı etrafımı sardı.

Sağ tarafımdaki çitlerden kan damlıyordu, dallar sanki canlıymış gibi kesildiği yerden kanıyordu. Dehşet içinde onlara, öldükçe solan güllere baktım. Sanki kurbanlarının yaşamını ve ölümünü içlerinde hapsetmişler gibi toprağın üzerinde kanıyorlardı. Minotor'un toynakları ıslak toprağa çarptı, çamur hafifçe içine batarken gıcırdayordu.

Bu kadarı yeterliydi.

"Sihri kullan, seni aptal çocuk!" Mab çılgılık attı, sesi havayı delip geçti.

Tepenin yamacında durup labirentin içine baktığı yere doğru baktım. Bir bulanıklıktı, etrafımızı saran Fae manzarası içinde tek bir noktaydı. Minotor yavaşça yaklaştı, beni izliyordu, her hareketime dikkat ediyordu. Bir şey yapmamı, sinmek yerine savaşmamı bekliyordu. Labirent'in dışında, efendisiyle anlaşma yaparken çok cesur davranmıştım, Sadece birkaç dakika içinde ölümümle yüzleşmek için.

Caldris'in büyüünün altın iplikleri bana doğru uzandı, çitlerden gelen kanın pırıl pırıl parlayan sıvısı zeminde nem sağladı. Eşimin soğuğunun tanıdık rahatlığı **e t r a f ı m ı z ı** sararken bir tanesini kavradım ve kendime doğru çektim. Elimin etrafına sardım ve

Benim olduğunu iddia ederek Minotor'a ters bir bakış attım ve elimi yere doğru ittim.

Avucum ıslak toprakla çarpıştı. Elim çamura battı. Sessizliğin içinden ıslak, emici bir ses yükseldi ve Minotor durakladı. Elimi batırabildiğim kadar batırdım, ancak yüzeydeki çamurun altındaki kuru toprağı bulduğumda durdum. Tüm dikkatimi tekrar Minotor'a vererek, elimden yayılan buzun vücudumun altında bir hale oluşturmmasını izledim. Ona doğru yayıldı; kana bulanmış zemin ayaklarının altında buza dönüşüyordu.

Toynakları tutunamadı, homurdanırken yana kaydı ve nefesleri onu havada beyaz puflar halinde bıraktı. Bu fırsatı ileri doğru koşmak için kullandım ve aceleyle ayağa kalktım. Hareket ederken buzun üzerinde bocaladım, kayıp kendimi küçültürken bedenimi yine de devam etmeye zorladım.

Ellerimle başımı kapattım ve en kötüsüne hazırlandım. Tek yapması gereken onun bir anlık koordinasyonuydu -baltasını bir kez savurması-

Ayrılmış bacaklarının arasına kaydım.

Diğer tarafındaki buzu eriterek toprağın üzerinde koştum ve aramıza olabildiğince mesafe koydum. Onu öldürmek istiyorsam bir tür silaha, ona karşı kullanabileceğim *herhangi bir şeye* ihtiyacım olacaktı. Eğer değilse, merkeze ulaşmak ve hayatta kalmak yeterli olacaktı.

Gerekirse bağımızı tamamlamak için başka bir gün savaşırım.

Ayaklarım toprağa o kadar sert vuruyordu ki dişlerimin birbirine çarpmasını engellemek için çenemi sıktım. Parmaklarımı yan tarafımda büküm, ondan ancak bu kadar uzun süre kaçabileceğimi biliyordum. Başka bir seçenek, kaçmak için başka bir yol olmalıydı.

Gözlerimi yolun bir tarafından diğer tarafına fırlattım, çılgınca kendi avantajıma kullanabileceğim bir şey arıyordum.

alılar ve dikenlerden başka bir şey yoktu.

Ben koşarken kükremesi havada çınladı, sağa doğru bir virajdan dönüp acele ettim. Yarattığım buzdan kendini kurtardığı anda anladım. Ağır toynak adımları yere çarptıkça kemiklerimde yankılanıyordu. O yaklaştıkça tüm patika sarsıldı ve beni hangi yöne gideceğime karar vermek zorunda bıraktı.

Nefeslerim benden kaçarken takırdıyor, yüzümün önündeki hava soğuk havanın sıcaklığıyla beyaza dönüyordu. Bacaklarım altımda titrerken gözümü kırpamıyordum. Onları güçsüz kılan yorgunluk değil, omurgamdan aşağıya doğru inen güçlü korku baskısıydı.

Yanımdaki çitlere baktım ve yapabileceğim tek şeyi yaparken hayal kırıklığı içinde yüzümü buruşturdum. Alt dallardan birine tutunarak bedenimi çitin içine sıkıştırdım.

Dikenler ve dallar derimi kesti ve dallar bana doğru sallanırken kollarımdan ve yüzümden kan sızdı. Daha fazlasını istiyorlardı, sanki onları hayatta tutan besinleriymiş gibi kanımı arzuluyorlardı. Kendimi tırmanmaya, bir ayağımı bir dala koymaya ve kendimi yukarı itmeye zorladım. Sallanan dalları kendi avantajıma kullanarak, tepeden görebilene kadar yükseldikçe yükseldim. Kendimi serbest bıraktım, vücudumu düz bir çizgi halinde düzgünce kesilmiş olan çitin tepesi boyunca sürükledim.

Görebildiğim kadar yükselirken olabildiğince alçakta durdum; Labirent'e bakıp labirenti anlamaya çalışırken kendimi gizli ve sessiz tuttum. Merkezi ararken, onu uzakta bulduğumda yüzümü buruşturdum.

Labirentin küçük bir kısmından bile geçmemiştim. Manzaranın yönünü kaybettiğimde takip edemeyeceğim kadar çok dönüş kalmıştı. Minotor onu kesmeden Labirent'in tepesi boyunca yürüyemezdim.

Döndüm, gözlerim toprakta diz çökmüş olan Caldris'e doğru kaydı. Gözlerinin ağırlığını üzerimde hissettim, bağıın uzak yankısı paniğimi yatıştırmaya çalışıyordu. Sakinliği sarmal çizerek göğsüme çarptı ve beni nefesimi yavaşlatıp *düşünmeye* zorladı.

Minotor yanımda belirirken kendimi bir kez daha çitin tepesine yasladım. Nefesimi kesmek için elimle ağzımı kapatarak, o patikadan ilerlerken kenardan baktım.

Sanki beni hissetmiş gibi hızı yavaşladı. Bir o yana bir bu yana baktı, patikada kendimi göstermemi bekliyordu.

"Çık dışarı, çık dışarı, her neredeysen," dedi, derin sesi çitin tepesine ulaşıyordu.

Aniden durdu, yattığım çitlere doğru dönerken burnu alevlendi. Bir adım daha yaklaştı, derin nefes alıp beni kokladı.

"Sadece bir saniyeliğine acıyacak, tatlı kan." Kürkle kaplı elini uzatıp çitlere dokundu. Eli kanla lekelenmişti, *benim* kanımla, dehşet içinde fark ettim.

Elini ağzına götürdü, uzun dili elinin üzerinde bir yol açmak ve kanımı ağzına almak için dışarı fırladı. Ürperdi; ben çaresizlik içinde aceleyle harekete geçerken gözleri altın renginde parlıyordu. Eğer onun tepkisi de Caldris'inki gibiyse...

Gözleri çitin tepesine dikilmiş, ben tepeden atlarken kanın sahibini arıyordu. Vücudumu havada döndürürken çığlık attım, bacaklarımı boynunun arkasına yerleştirip boğazını sıkarken içgüdülerimin beni yönlendirmesine izin verdim. Pençeleri bacaklarıma ve sırtıma sürtünerek bana doğru uzandığında kendimi sıkıca kafasının içine soktum. Ellerimden biri boynuzuna dolandı ve hayatımı kurtarmak için ona tutundum. Beni yere attığı an, öldüğüm an olacaktı.

Yüzüne doğru uzandım ve burnunun deliklerinden çıkan halkayı iki elimle kavradım. Ben çektikçe kükredi, yüzümü kafasının arkasına gömerken etini yırtmaya çalışırken çığlık attım.

Pençelerinin altında sırtım yırtıldı, derin bir yara derimi ateşe verdi. Yine de iyileşme neredeyse anında oldu. Vücudum onun neden olduğu hasarı en kısa sürede düzeltmek için çalıştı.

"*Estrella!*" Caldris kükredi, şüphesiz acımı *hissettiği* için sesindeki ıstırap göğsüme çarptı.

Bağımıza yerleşirken tekrar çığlık attım, çekerken eşimin gücünden geriye kalanları kanalize ettim. İçimi doldurdu, ön kollarımdaki kaslar sanki onunkiler gibi sertleşti.

Delici aniden serbest kaldı, fişkıran kan ellerimi ve Minotor'un göğsünü kaplarken o da inledi. O beni üzerinden çıkarmak için mücadele ederken ben de deliciyi sıkıca kavradım ve sivri kısmını yüzüne doğru manevra yaptırđım.

Gözünün etli kısmına sapladım, o ise uluyarak beni yerinden oynatmak için başını geriye attı. Sabit tutarak, harap olmuş göz küresinden kan damlayana kadar tekrar yaptım.

Canavar ellerini harap olmuş gözlerine doğru kaldırdı ve sonunda beni savururken ellerini etine bastırdı. Bir gümbürtüyle yere düştüm. Gövdemden acı fışkırırken nefesim bir anlığına kesildi. Dönüp kalan gözüyle beni ararken bir elimi göğsüme bastırarak yerde kıvrandım.

Hava nihayet geri döndüğünde nefesim kesildi ve içimi rahatlamanın yanı sıra bir acıyla doldurdu.

Minotor'un toynağı ayağıma değdi ve yerde bana doğru hamle yaparken geri sıçramama neden oldu. Kaçmak için yeterince hızlı değildim, sadece üzerime düşmesini engelleyebildim. Ağırlığı yanımdaki yere çarptı ve beni kıl payı ıskaladı. Kör gözü bana dönük olduğu için dönerken etrafı karıştırmakta hızlı davrandı. Beni buldu ve elleri boğazımı bulana kadar hızlıca etimi yoklamaya başladı.

Tüm gücüyle sıkarken nefes almaya çalıştım ama hava alamadım. Kalan gözü bana dik dik bakıyordu, ben nefes almaya çalışırken altın rengi parlıyordu.

Kulaklarım çınladı. Bağıın içine battım, iplik benim mücadelemle aynı anda altın bir ışıkla parlayıp sönüyordu. Caldris kükreyerek aşağı indi, sessiz öfkesi bana doğru yayılıyordu. Yorgunluğum uzuvlarımı halsizleştirdi.

Çok yorulmuştum.

Sakin buna cüret etme.

Ses aynı anda hem hiçbir yerden hem de her yerden geliyor, kış gecelerinin ve ocak başındaki akşamların kokusunu taşıyan sessiz, çelik gibi bir kucaklamayla beni çevreliyordu. O, en soğuk gecelerde ayın altındaki gölgeler ve gün batımından sonra bir sevgilinin rahatlatıcı kucağıydı.

Ayağa kalk, yıldızım. Kalk. Kalk.

Kollarım altımdaki zeminde kayıyor, kalan gücümle tutunmaya çalışıyordum. Minotor eğilip uzanabileceğim kadar yaklaştığında görüş alanımın kenarlarında karanlık titreyordu. Dili ağzından çıktı ve yanağımdaki kanın üzerinde gezindi.

"Senin tadını çıkaracağım, tatlı kan. Uzun zamandır böyle bir şey yaşamamıştım-"

Burun halkasının keskin kenarını ileri doğru iterek diğer gözüne sapladım. Daha önce birden fazla, sık yarayla yetindiğim yerde, sert ve derin bir hamle yaparak gözündeki delici ucu bücktüm ve derinlere sapladım. Kan üzerime damladı ve beni kara büyüünün pis kokusuyla lekeledi.

Deliciyi geri çekerek ve gözünden geriye kalanları da onunla birlikte alarak ilerledim. Sonunda boğazımı bıraktığında öğürdüm. Nefes aniden ciğerlerime geri döndü ve görüşümü ışığın geri dönüşüyle doldurdu. Çığlık attı, Labirent'teki patikada yankılanan tiz bir melemeydi bu, çünkü o kudretli gıdı ardına kadar açılmış, beni bütünüyle yutmaya hazırlanıyordu.

İki elimi göğsüne bastırarak bana saldırırken onu geri çektim ve çürümüş nefesi yüzümde dolaştı. Bacağımı onunkinin arasına sokarak kasıklarına doğru sertçe kaldırdım ve burnundan çıkan acı dolu tıslamadan zevk aldım.

"Çekil. Çekil. Benden!" Onu geri iterek bağırdım.

Onu sırt üstü çevirmek, kendimi kurtarmak ve vücudumun ne kadar hırpalanmış hissettiğine rağmen ayağa kalkmak için vücudumda kalan tüm gücü harcadım. Ben çırpınırken toynağı yüzüme çarptı. Burnum darbenin şiddetiyle çatladı ve kanım ayaklarımın dibindeki yere aktı.

Bir elimi içine soktum, bir çamur topu yakaladım ve Caldris'in büyüsunü içine zorladım. Çamur buza dönüştü, pürüzlü, katı bir top oldu. Onu kollarımla kaldırdım ve kendimi onun bedeninin üzerine attım. Yumruğu yüzüme çarparken sivri ucunu yüzüne indirip burnuna sapladım.

Yıldızlar gördüm, geri çekilip sallanırken görüşüm yüzüyordu. Ben dengemi sağlamak için mücadele ederken o ayağa kalktı ve itişip kakışmamızın bir noktasında düşürdüğü baltaya körlemesine uzandı.

Baş dönmemi üzerimden attım ve baltayı bulmak için tökezlerken onu karşılamak için ileri atıldım. Dirseğimi suratına çarparak onu yana savurdum, sonra ellerimi baltanın kabzasına doladım.

Bedenim onun ağırlığıyla ileri doğru sürüklendi, içimdeki o soğuk kuyudan *bir şey* çağırmaya çalışırken çabayla sarktı. Cevap vermedi, sanki yardıma ihtiyacım yokmuş gibi sessiz kaldı. Omzumun üzerinden bakarken gözlerim yaşardı, iki kolumu kullanarak baltayı yaklaştırmaya çalıştım.

Minotor bana doğru t  kezledi. Burnu seğirdi, a tığım delikten taze kan pompalanırken kokumu aldı.

  n  nde durdum, sanki başına gelecekleri biliyormuş gibi v  cudunun hareketsizleşmesini izledim.

"Merak etme," diye mırıldandım, tekme atıp bacaklarımdan birini dizinin arkasına doladım.

Onu kendime doğru   ektim ve ağırlığını altına verdim. Dizlerinin   zerine d  şt   ve ben de ayağımı y  z  ne vurarak geriye doğru d  şmesini sağladım. Baltasını son bir mesafe s  r  kledikten sonra, g  ğs   son nefesini verirken başının yanında durdum.

"Sadece bir an acıyacak," diye hırıldadım.

  ığlık atarak baltayı başımın   zerine kaldırdım ve v  cudumdaki her kas zonklarken aşağı doğru salladım.

Etini ve boynundaki kemikleri temiz bir   izgiyle kesti, v  cudunun altındaki   amura saplandı, ben onu   ekip   ıkarana ve yaslanmak i  in toprağa bastırana kadar. Bedeninin yanında dizlerimin   zerine     t  m, yorgunluk   zerime     m  şt  .

Başını boynuzundan tutarak ağır şeyi labirentin girişine doğru s  r  kledim. Yerin y  zeyine   arptı, karanlık bir kan izi bırakırken kollarım onu kaldıramayacak kadar yorgundu.   itlerin k  kleri uzandı, bedeninin altındaki havuza ve arkamda bıraktıklarıma s  r  nerek girdi. Kanı t  kettiler, sanki toprağın i  indeki su gibi i  tiler.

Y  r  rken t  kezledim, yaralarım iyileşiyor ama yorgunluk her şeyimi alıp g  t  r  yordu.

T  m sihirlerin bir bedeli vardı.

Labirent'ten sessizlik i  inde   ıktım. Minotor'un kafasını aramıza bırakırken g  zlerim Mab'ın y  z  ne sabitlenmişti. "Bir dahaki sefere evcil hayvanlarından birini benimle bir oyun i  in karşı karşıya getirmeyi d  ş  nd  ğ  nde, bunu   lenin ben olmayacağımı bilerek yap."

Fae g  zlemcileri, sanki isteyebilecekleri en b  y  k eğlenceymiş gibi kan d  k  lmesini kutlayarak alkışladılar.

"Sihринi kullanmadın," dedi Mab, kaşlarını kaldırarak, sanki dűřmanlarını hoşnut olmadıklarında öldürmek için kullandığı yaratığı çok az önemsiyormuş gibi.

Mab'ın muhafızı Caldri's'in ayağa kalkmasına izin verirken yüzümü buruşturarak, "İhtiyacım yoktu," dedim.

Yanıma yaklaştı, gözleri yüzümün yan tarafını arıyordu. Ona bakmayı reddettim, orada ne göreceğini kabul etmeyi reddettim.

Neye dönüştüğümü düşünmekten nefret ediyordum. Mab'ın beni hayatta kalmak için yapmaya zorladığı şeyden.

"Bir anlaşma yaptınız. Eş bağıımızı tamamlamamıza izin verin."

Mab beni inceledi, dudakları bir sırıtışa dönüştü. "Zamanla," dedi, bir Peri anlaşmasının hilesi aramızda asılı duruyordu. Eninde sonunda buna izin vermesi gerekecek olsa da, hepimiz doğal olarak uzun yaşayacaktık. Bunu yapmak zorunda kalmadan önce dünya kadar zamanı vardı, çünkü ben aptalca bir hata yapmış ve yeterince açık konuşmamıştım.

Caldri's beni uzaklaştırırken ona ters ters baktım, sanki bu savaşı başka bir gün yapmam için beni uyarıyordu. Yürürken üzerimden damlayan kan, odama geri dönerken altımızdaki kiri ve taşı lekeledi.

Benimkini. Minotor'un. Artık pek önemi yoktu.

"Bana tatlı kan dedi. Bir tanesini tatmayalı uzun zaman olduğunu söyledi," dedim, sözlerim aramızda fısıltı halindeydi. Daha yüksek sesle konuşmaya cesaret edemedim, Mab'ın casuslarından birinin aramızdaki konuşmayı duymasından korkuyordum. Caldri's sustu ve sanki daha fazla açıklama yapabilecekmiş gibi yerdeki Minotor kafasına baktı. "Bu ne anlama geliyor?"

"Bilmiyorum," dedi Caldri's, ama bakışları benimkilere indiğinde, ikimizin de kanımı aldığında neler olduğunu düşündüğümüzü biliyordum. Böyle bir şeyin yankılarından endişe ederek bir daha buna izin vermeye cesaret edememiştik.

Verdiği tepki onu şaşırtmıştı ve normal bir Fae erkeğinin eşinin kanını ilk kez içmesinden daha yoğun olduğunu hayal etmek zorundaydım.

Minotor da daha fazlasını istemişti.

Ellerimdeki kana baktım, koridorda yanımdaki pencereden giren ikiz ayların yaydığı ışıktta onları kaldırdım. Kan

Ellerimi ileri geri hareket ettirdiğimde en soluk altın ışığıyla parıldadı. Kimsenin fark edeceğinden şüpheliydim, bakmadıkça kimsenin göremeyeceği kadar açık olduğundan da şüpheliydim ama yine de Labirent'e endişeyle baktım.

"Mab bilemez," diye fısıldadı Caldriş.

Başımı salladım. Beni kollarıyla sardı ve aceleyle odama, Nila'nın benim için hazırlayacağı banyoya gittik.

Kanıtları temizlememiz, kanımın farklı olduğuna dair tüm işaretleri ortadan kaldırmamız gerekiyordu. Eğer onu içmek bir işe yarıyorsa, ondan kazanılacak bir şey varsa, onu daha güçlü olmak için kullanacaktı.

Ve bunun olmasına izin vermeden önce öldüm.

"Caldriş," diye başladım, odanın kapısının önünde durduğumuzda bana yönelttiği bakışlardan irkilerek geri çekildim.

"Bunu söylersen seni domaltıp konuşmayı unutana kadar sikerim, *min asteren*. Sakın aklından bile geçirme," diye hırladı, sesi bir uyarıydı. Ona itaatsizlik etmeye cüret edersem, sikilmenin cezamn sadece başlangıcı olacağını hissediyordum. "Bunu benden istemeyi aklından bile geçirme."

Yutkundum, başımı salladım.

Hatalı olduğunu bildiğim halde.

Estrella

O gün kendimi yürüyen bir ceset gibi hissettim, sanki bedenim işlevini yerine getiremeyecek kadar ağırdı. Caldris'in büyüünü kullanmak benden daha önce hiç bu kadar çok şey almamıştı, bu yüzden bunun her şeyden çok iki katım büyüklüğünde bir yaratıkla savaşmanın fiziksel eforuyla ilgili olduğundan şüpheleniyordum. Ama büyüm damarlarımda yeniden kıpırdanmaya başlamıştı; Labirent'te yaşadığım travmadan sonra uyanışının en zayıf fısıltısı.

Malachi beni taht odasına götürdü. İçeri girdiğimizde salon tuhaf bir şekilde boştu. Mab iki kişiyle birlikte duruyordu ve onlardan sadece birini tanıyabildim. Fallon başını öne eğmiş, burnunun köprüsünü parmaklarının arasına alarak endişeleniyordu.

Karşısında duran erkek gözlerini ondan ayıramıyor, kollarımdaki tüyleri diken diken edecek şekilde onu dikkatle inceliyordu. Koyu kumral saçları dalga dalga omuzlarına dökülüyor, bakışlarını bana çevirdiğinde kahverengi gözleri soğuk ve inatçıydı.

Taht odasının zemininde bir su birikintisine yığılmak istesem de çenemi yukarı kaldırmaya zorladım, ancak Mab'ın karşısında durduğumda durdum, Fallon bir tarafa ve yabancı diğer tarafa.

"Beni siz mi çağırdınız?" Küstahlığımı eğilmeyi reddederek göstererek sordum.

Mab duraksamadı, resmiyetsizliğimden rahatsız olmamıştı. Oyunlarımızdan sıkılacağı bir gün geleceğini biliyordum ama henüz eğlenceli olmaktan çıktığım noktaya ulaşmamıştım.

Çok yakında.

"Çatımın altında iki beceriksiz çocuğun olmasından bıktım. İkimizin de sahip olduğunu bildiği, seni *işe yarar* hale getirecek büyüü çağırıyor gibisin. Maeve ise hiç büyü yapamıyor gibi görünüyor. İkisi de benim için kabul edilemez," dedi Mab, memnuniyetsizlik içinde dilini dişlerinin üzerinde gezdirerek.

"Adı Fallon," diye düzelttim, kızının kendi doğurduğu çocuk olmadığını kabul etmeyi reddediyor gibi görünen kadına bakarak. Sadece annesinin ona aşılama istediği özelliklere sahip olmak yerine, ruhunun kendi kişiliğine dönüşmesi için yüzyılları ve yaşamları vardı. "Ama ikimizden birinin ne yapmasını istediğini anlamıyorum. Büyü zorlanamaz. Çağrıldığında gelmiyorsa, o zaman belki de onu kontrol etmeye uygun değildir."

Mab bir kahkaha atarken alay etti. "Yaptığın onca şey hakkında söylentiler duymamış olsaydım bunun doğru olduğuna inanabilirdim. Eğer onları senin anılarında ve kendimde *görmeseydim*, Küçük Fare." Sesi alçak ve yumuşaktı, bir Faerie'nin gelebileceği kadar yalana yakın olan iddiam için sessiz bir azarlamaydı. İkimiz de gücümün hantal olsa da sevdiğim birini korumam gerektiğinde tepki verdiğini biliyorduk.

Karanlık bakışlarındaki meydan okumayı görmezden geldim. "Sanırım bir fareden daha fazlası olduğumu kanıtladım," dedim tatlı tatlı gülümseyerek. Minotor'un kanının lekesini hâlâ tenimde hissedebiliyordum. İçimdeki yaşamı neredeyse nasıl boğduğunu hâlâ hissedebiliyordum.

Yine de söz verdiğim gibi, Labirent'ten sadece birimiz sağ çıkmıştı ve o da o değildi.

"Bazen farenin ısırgı ölümçül bir hastalık taşır. Ama günün sonunda yine de sadece bir fare," dedi Mab ve bu hakaret karşısında çenemi sıkımda neden oldu. Bu beni o kuyuya, zamanı geldiğinde onun ölümünde pay sahibi olma kararlılığına daha da sürükledi.

"Bizden ne istiyorsunuz?" Fallon'un hasta olabilecekmiş gibi görüldüğü yere bakarak sordum. Mab'ın planlarını zaten bildiğinden hiç şüphem yoktu ama onun zarar görmemesi için elimden gelen her şeyi yapardım.

Çaresiz değildi ama kırılmayacak kadar da tatlıydı. Mab'ın kötülüklerine maruz kalmayacak kadar nazikti.

"Zamanımı sadece birinize harcayacak enerjim var. Hanginizin burada benimle kalacağına siz karar vereceksiniz," dedi Mab, sanki önemsiz bir şeymiş gibi elini sallayarak.

Fallon'a umutla baktım, eğer bu onu Mab'dan kurtarmak için bir fırsatsa bunu değerlendireceğimizi biliyordum.

"Kalmayan serbest mi kalacak?" Mab'ın koşullarındaki tutarsızlığı hissederek sordum. Aklıma yatmayan bir şeyler vardı ve zindanın adımı tekrar tekrar çağırdığını hayal edebiliyordum.

"Elbette hayır," dedi Mab zalim bir kahkaha atarak. "Etan'ın bir eşe ihtiyacı var ve kardeşimin krallığı sırasında bana gösterdiği sadakat için ona bir eş borçluyum. Kim benimle kalmazsa onunla nişanlanacak ve Gündönümü'nden sonra onunla birlikte Yaz Sarayı'na dönecek."

Sözlerini anlamaya çalışırken kulaklarım çınladı, içlerinden su sesi geliyordu. "Benim bir eşim var," dedim Etan'a temkinli bir bakış atarak. Sanki başka bir adamın eşini alma fikri onu da rahatsız ediyormuş gibi kıpırdandı.

"Böyle önemsiz şeyleri önemsediğimi düşünmeniz çok güzel. Siyasi evlilikler her zaman olur. Caldris seni paylaşmayı öğrenecek ve yerini hatırlayacak," dedi Mab, bunun bir sorun olduğu düşüncesini reddederek.

Ona küçük bir gülümseme verdim. Caldris'in öğrendiğinde bana ulaşmak için öldüreceği insanları düşünerek alaycı bir ifadeyle, "Bundan biraz şüpheliyim," dedim. Ama Fallon'u bu kadere terk edemezdim. Başımı çevirdiğimde yüzünün üzüntüyle buruştuğunu gördüm.

"Sorun yok Estrella," dedi, gözleri suyla dolmuştu. Fedakârlık yapacağını, beni Caldris'ten alınmanın ıstırabından kurtarmak için kendini feda edeceğini biliyordum.

Başımı salladım, gözyaşlarımın acısını bastırmak için dudaklarımı büzdüm. Bunu yapamazdım. Onu sevmediği bir adamla evlenmeye mahkûm edemezdim. Bu her zaman benim kaderim olmuştu. Ben hayatta kalmaya hazırdım, ama o hazır değildi.

Mab, "Görmek istediğim sihri ilk kim gösterirse burada benimle kalacak," diyerek anı böldü.

"Peki ya ikimiz de yapmazsak?" Seçim yapmayı reddetmeye hazır bir şekilde sordum. Eğer sihrimi çağırmasam...

"O zaman diğerinizi de diğer müttefiklerimden biriyle evlendireceğim. Belki de Etan'dan çok daha zalim biriyle. Onu seçerek size büyük bir iyilik yaptım. Zalim bir adam değildir ve zalim bir koca da olmayacaktır. Mesafelidir ama ihtiyaçlarının karşılandığını görecektir. Kızım için daha azına tahammül edemem," dedi Mab, Fallon'a bilmiş bir bakışla dönerek. "Bana itaat etmese bile."

Mab bu evliliğe gönderdiği kişinin Fallon olacağını ve benim geride kalacağımı hiç şüphesiz biliyordu. Biliyordu ve beni zorlamak için kendi kızını feda etmeye hazırdı.

Fallon bir adım öne çıkarak Mab ile benim aramda durdu ve ellerimi avuçlarının arasına aldı. Başparmağını elimin arkasındaki dairenin üzerinde gezdirdi, sanki bağımlı yüzeye çıkarabilecekmiş gibi oradaki Fae işaretini nazikçe okşadı. Avucu kan yeminimizin beyaz gözyaşı damlasına dokundu ve elime bir büyü dalgası gönderdi.

"Sorun değil," dedi, eli ön kolumdaki beyaz izleri takip ederek. Sanki aramızdaki bağ bastırdığım büyüü ortaya çıkarabilirmiş gibi bir sıcaklık izi takip etti.

Başımı tekrar salladım. "Yapamam," diye itiraz ettim.

"Yapabilirsin," dedi alnını benimkine dokundurarak. Öne doğru eğildi, dudağım titrerken gözleri gözlerime dikildi. "O sensin. Bu senin en korkunç yanın ama aynı zamanda en güzel yanın. Tek yapman gereken dışarı çıkmasına izin vermek."

"O kadar basit değil," dedim Mab'a bakma dürtüsüne direnerek.

Fallon elimi tuttu, beni ondan uzaklaştırdı ve taht odasından çıkmama rehberlik etti. Mab ve Etan'ın arkamızdan geldiğini, Mab'ın Tar Mesa sarayının dışına çıkmamıza izin verdiğini belli belirsiz fark ediyordum.

"Eğer izin vermezseniz sizi kötülük için kullanamaz. Bilgi güçtür, ama gerçekten onun yaptığı her şeyin senden daha güçlü olduğunu mu düşünüyorsun?" Fallon sordu, sesi alçak bir mırıltı halindeydi. "Olduğun şeyden korkarak yaşadın. Dünyayı korumak için kendini bastırmanın acısını çektin."

Bizim yıkımımız olmadığını ne zaman öğreneceksin, Estrella? Sen bizim kurtarıcımızsın."

Dışarı çıktığımızda dizlerimin bağı çözüldü, ay tepemizde parlıyordu. Fallon başını sallayarak geri çekildi ve ben bakışlarımı onlara çevirirken ellerimi bıraktı.

"Bunun için yeterince güçlü değilim."

"O zaman seni seven insanlara yaslan. İhtiyacın olanı bizden al," dedi bir elini kaldırarak. Bağımız olarak tanıdığım altın iplik aramızda titreşiyor, gözlerimi bir kez daha o parçama açtığımda sürekli parlıyordu.

Başımı salladım, derin bir nefes alırken gözlerimin kapanmasına izin verdim. Hava ciğerlerime doldu, gece gökyüzünün kokusu benim bir parçam haline gelirken o boşluğa, çocuk Blackwater'da öldüğünde gittiğim öfke yerine dalmaya çalıştım.

Bu sefer soğuk hissetmedim. Bunun yerine Fallon'un sözlerinin ve tutma fırsatı bulmasını umduğum vaatlerinin sıcaklığıyla doluydum. İçine gömüldüm, sıcaklık beni sararken nefes nefese kaldım ve gözlerimi açarak gökyüzüne baktım. Aydan sarkan altın iplikler, ben onlara bakarken yıldızlardan sarkıyordu. Onları incelerken başımı yana çevirdim, aylara baktım ve kulağıma fısıldanan iki ay kehanetini hatırladım.

Nazik bir mırıltı. Karanlıkta ışık vermek için yan yana duran iki kadının hatırlatıcısı.

Elimi kaldırdım ve ipliklerden birinin ucunu nazik parmaklarımla okşadım. İşaret parmağımın etrafına dolayarak avucumun içine çektim. Mab'ın gözlerinin üzerimde olduğunun, beni nasıl incelediğinin fazlasıyla farkındaydım. Yanaklarımın gözyaşlarıyla ıslandığını hissettim. Büyümün bana dokunmasına izin verdiğimde, onu tenimde hissettiğimde, neden her zaman bu kadar boş hissettiğimi anladım.

Terk edilmişti. Unutulmuştu.

Korkuldu. Oysa tek istediği sevgiydi.

Ama ben bile bu sevginin ne anlama geldiğini anlamamışken onu nasıl sevebilirdim ki? Caldriş görmemi sağlayana kadar değildi. Fallon yanımda durup birbirimizi korumak için yemin edene kadar değildi. Ta ki Imelda

Kardeşimle ilgili gerçeği, onun hayatımdaki yerini itiraf etti ve Fallon'u her şeyiyle nasıl sevdiğine tanık oldu... ve bu sevginin bana da uzandığını hissetti.

Avucumu kapattım, parmaklarımı yavaşça bastırdım. Ben izlerken aylardan biri gökyüzünden kayboldu ve karanlığın içinde gözden kayboldu. Mab'ın nefesi kesilirken diğer elimi uzattım, bir daire şeklinde salladım ve iplikleri tek bir kütle halinde topladım. Onları avucumun içine bastırdım ve gece gökyüzünü karanlığa zorladım. Ay kayboldu.

Gökyüzü siyaha büründü.

Durduğumuz yerde bizi sadece Tar Mesa sarayının kapısından sarkan ateşlerin ışığı aydınlatıyordu.

Mab bana doğru bir adım atarak, "İmkânsız," diye fısıldadı.

Önümde durup ellerini kaldırarak yanaklarımı avuçladığında bakışlarımı gözümü kırpmadan ona çevirdim. Korku ve hayranlık karışımı bir ifadeyle gözlerime baktı ve başparmağını yanaklarımdaki yaşlarda gezdirdi.

"Yine de buradayım," diye mırıldandım, ondan uzaklaşarak. İpleri serbest bıraktım, onları gökyüzüne geri fırlattım, böylece hak ettikleri yeri geri alabileceklerdi. "Bu sana çok umutsuz olduğun cevapları verdi mi?"

"Kaderin iplerini görebiliyorsun," dedi Mab, ellerime bakarken sesi huşu doluydu. "İşte böyle çağırıyorsun."

İnkâr etmedim, onları bilmesinden dolayı yaşadığım şok cevap vermemi engelleyecek kadar güçlüydü. "Sen de mi görüyorsun?" Yutkunarak sordum.

"Onların gölgelerini görüyorum. Ara sıra rüzgârda fısıltılar, ama onları asla kavrayamıyorum. Ben-" Durakladı, ondan gördüğüm duyguya en yakın şey boğazını tıkamış gibi görünürken boğazını temizledi.

"Ne değilsin?" İsteddiğimden emin olmadığım cevaplara her zamankinden daha yakın hissederek sordum. Yutkundum, Fallon bir adım daha yaklaşırken ona baktım, sadece o anı bölmek için tereddüt ediyordu.

Mab çenesini sıktı ve ben şimdiden kafasındaki stratejiyi hayal edebiliyordum. Yeni bilgilerle nasıl başa çıkacağını.

"Bir Primordial."

OceanofPDF.com

Caldris

Estrella tökezleyerek odasına girdi. Yüzü şaşkıncı ve yarı sarhoş görünüyordu. Gözlerinin altında koyu halkalar vardı, yorgunluğu yüzünün her yerine işlemişti.

Adım atmayı bırakıp ona doğru koştum ve yere yığılmadan önce onu yakalamaya çalıştım. Duyguları anlaşılamayacak kadar yoğun, şaşkınlığı ve dehşeti çok güçlüydü.

"Estrella, sorun ne?" Onu kollarıma alarak sordum. Mab tarafından çağrıldıktan sonra yaşadığı paniği -korkuyu- hissetmişim ama buna eşlik eden bir acı olmamıştı. Mab'ın her zamanki numaralarından hiçbiri yoktu.

Onu yatağa geri yatırdım, bedenimi onunkinin yanına sardım ve tenine yapışmış gibi görünen soğuğu kovmaya çalıştım. Demir tasma boğazına dayanmıştı, o gece her ne oluyorsa onu bir kez daha bu tasmanın acısına mahkûm etmişti. Tavana baktı, gözleri neredeyse görmüyordu. Boğuk nefes alıp verişiyse birlikte göğsü inip kalkmasaydı, ölümün kapısında oyalandığını düşünebilirdim.

"*Min asteren*," diye mırıldandım, yanağını okşadım ve bakışlarını kendime çevirdim.

"İpler," diye fısıldadı, gözlerinde yaşlar birikirken alt dudağı titriyordu.

"Peki ya onlar?" Burnumu onunkinin üzerinde gezdirerek sordum.

İç çekti, işler zorlaştığında onu sahiplenen o soğuk yerden dönerken nihayet kollarını bana doladı.

"İlkeller dünyayı yaratmak için onları kullandılar. Büyüyü bu şekilde yönlendiriyorlar, Caldri," dedi ve yüz hatları buruşurken başını iki yana salladı. "Mab benim bir Primordial olduğumu düşünüyor."

"Hayır," dedim üzüntüyle başımı sallayarak. "Bu mümkün değil. Yüzyıllar boyunca senin *öldüğünü* hissederek yaşadım. Bir Primordial olman mümkün değil. Bir Primordial bu düzlemi terk ettiğinde, büyü de onu takip eder. Eğer bir Primordial olsaydın, kanalize ettiğin büyü seninle birlikte geri dönmezdi. Bu dünyada kaybolurdu, çünkü etrafınızdaki dünyadan kanalize edilmemiştir. Sizden gelir ve artık o büyüye sahip olmazdınız."

Ona doğru eğildim ve sözlerimdeki gerçeği görmesi için yalvardım. Bir Primordial'ın ölümü nadir ve trajik bir şeydi ama benim eşim onlardan biri olamazdı. "O zaman iplikleri nasıl görebilirim?" Estrella şaşkınlıkla karışık bir sesle sordu. Mab'ın yeteneğini nasıl öğrendiğini anlatmaya devam etti iplikleri görmek için, arkadaşşıma verdiği seçimi görmek için.

Ben olmayan bir adamla evli olmak... Mab her şeyi yakıp yıkacağımı bilmeyecek kadar aptaldı. Beni öldürmekten başka çaresi yoktu çünkü Estrella'yı bu işkenceden korumamı engelleyecek *hiçbir şey* yoktu.

Mab onların pırıltılarını görüyordu ama bunu yapan başka bir Tanrı tanıımıyordum. Onları gördüğünü hiç fark etmemiştim, İlkellerin gücüne dair ipucu verebileceğini ya da ipliklerin nasıl işlediğini hiç bilmiyordum. Kendi ebeveynlerimin ikisi de Tanrı'ydı ve benim sihrim iki Tanrı arasındaki eş bağının sıra dışı bir sonucuydu.

Sanki var olmam gerekiyormuş, Kader'in elleri tarafından yaratılmışım gibi.

Bunun ne kadarının dostumla ilgili olduğunu, ne kadarının onu zaman ve mekân içinde yönlendiriyor gibi görünmelerinden kaynaklanmış olabileceğini merak ettim. Her zaman burada olması gerekiyordu ve herkesten çok öldürmek istediğim tek kadının ellerinde acı çekiyor olsa da, Kader'in *tam olarak* olmasını istediği yerde olup olmadığını merak etmek zorundaydım.

Eğer gelecek olan şey daha büyük bir iyilik için bir değişim olacaksa. Sonunda tüm Alfheimr'ı Mab'ın pençelerinden kurtaran itici olay olacaksa.

"Mab bu yeminin etrafından dolaşmanın bir yolunu bulabilirse eş bağımızı tamamlamamıza izin vermeyecektir," dedim eşimi kollarıma sararak.

Yan döndü, puslu yeşil gözlerini benim mavi gözlerime çevirirken bana baktı. Gözlerindeki korkuyu kovabilmeyi, aklına koyduğu takdirde her şeyi yapabileceğini ona hatırlatabilmeyi diledim.

"Çünkü güçlendiğinde aranızdaki bağı koparacağından korkuyor," dedi ve dişlerini ağzının kenarına gömüp düşünürken başını salladı.

Dişlilerin nasıl döndüğünü, olayların gidişatı üzerine nasıl düşündüğünü ve yeni bir çözüm arayışına girdiğini görebiliyordum. İçindeki sorun çözücü, olayların öylece kalmasına izin vermiyor, bunun yerine istediği sonucu elde edene kadar manipüle etmeye ve değiştirmeye karar veriyordu.

"Asla benimle ilgili değildi," diye iç geçirdim, farkına varmam ciğerlerimden bir alay çıkmasına neden oldu.

Hayatım boyunca insanlar ve Fae'ler benden korktu ve bana korkunç bir Tanrı gibi davrandı. Hayatım boyunca, sadece özgür bırakılırsam başarabileceğim şeyler anlatıldı. Estrella'nın yanında durabilmek için olmam gereken kişiydim. Ona ulaşmak ve onu korumak için, yolculuğunda onu korumak ve ona rehberlik etmek için.

"Ben sizin için buradayım. Tam potansiyeline ulaşmana yardım etmek ve savaşmak için ihtiyacın olan desteği vermek için buradayım. Mab beni rahatlatmak için bağ kurmamızı engellemeyecek. Bunu seni kontrol altında tutmak için yapacak. Çok daha fazlası için yaratılmışken seni küçük tutmak için yapacak."

"Dur," diye mırıldandı Estrella, tahammülünün sonuna geldiğinde ifadesi kapandı.

Mistfell'den kaçışından bu yana uzun bir yol kat etmiş olabilir ama hâlâ hayallerinin peşinden gitmeye cesaret edemeyen bir kızdı. Hala tam olarak ona söyledikleri gibi davranmadığında dayak yiyen biriydi. İhtişamlı hayaller kurmaya cesaret edemedi. Bunun yerine, beklentilerini yöneterek hayallerini gerçekliğine uyarlamayı seçti. Kimse ona hayır diyemeden o kendini sınırladı.

"Yolculuğunu izlemenin her anını seveceğim Estrella Barlowe," diye mırıldandım, başparmağımı gergin alt dudağına dokundurarak. Bu

Yanıt olarak yumuşadı ve eğilip dudaklarımı onunkilere değdirmeme izin verdi. "Ve dünyayı arzuna göre şekillendirmeyi bitirdiğinde, yarattığın şeyin bir portresini Catancia'nın duvarlarına astıracağım. Seni onun önünde durmaya zorlayacağım, yaptığın şeye bakmanı sağlayacağım ve *sana bunu söylediğimi* söyleyen ilk kişi ben olacağım."

Gözlerini kapattı, yüzünü benden saklarken alnını göğsüme bastırdı. Daha küçük bir varlık bu baskının ağırlığı altında ezilirdi.

Ama Estrella akşam gökyüzündeki yıldızlar gibi yükselecekti.

OceanofPDF.com

Estrella

Hava, Tar Mesa'nın önündeki vadiden esiyor, tepelere doğru uzanan sonsuz tuz tarlasını kırbaçlıyordu. Malachi beni ileri doğru iterek bir adım daha atmaya zorladı. Mab'ın muhafızlarından biri bana bir yay ve bir ok sadağı fırlatarak onları yakalamaktan başka seçenek bırakmadı. Kavramak için el yordamıyla sadağı omzuma attım ve yayı kavradım.

Daha önce hiç elime almamıştım ve onunla kesinlikle işe yaramayacağımı biliyordum. Mistfell'de avlanmak yasaklanmıştı. Sadece izni olanların köyü çevreleyen ormandaki hayvanları öldürmesine izin veriliyordu.

"Bununla ne yapmam gerekiyor?" Kalabalığın geri kalanına yaklaşarak homurdandım.

Her Tanrı oradaydı, bıçaklar, kılıçlar, yaylar ve oklar üzerlerine bağlanmıştı. Alacakaranlık Tanrısı silahlarla kaplı bir masaya yaklaştı ve dudaklarını büzerek kalanlar arasından seçim yaptı. Gümüş saplı uzun bir hançer seçti. Metal kıvrılmış ve kıvrılan yılanlar gibi birbirine örülmüştü. Kabzanın tepesinde bir hilal vardı, uçları yanlış salladığımda kanayacak kadar keskindi.

Yaklaşp ayaklarımın dibinde diz çöktü ve kulaklarıma sersemletici bir sessizlik ulaştı. Tek ses arkamdan geldi, Soren ellerini kaldırıp kılıfın kayışlarını kalçama doladı ve tokayı hançerin kaymayacağı kadar sıktı. Deri kayışın ucunu ilmeğin içinden geçirip nihayet sabitlerken soluk gümüş gözleri benimkilere dikilmişti.

"Ellerini dostumun üzerinden çek kuzen," diye havladı Caldris, arkamdan yaklaşıarak.

Soren'in elleri aniden kalçamı terk etti ve erkek ayağa kalktı, masaya bir kez daha yaklaşıırken bize sırtını döndü.

"Kılıç kullanmayı biliyor musun?" diye sordu bana, dostumun sahiplenici kızgınlığını görmezden gelerek.

"Yay kullanmayı bildiğimden daha iyi," diye cevap verdim, dudaklarımın kenarları yukarı doğru kıvrıldı. Kuzeniyle olan şakalaşması bana hiç de yapmacık gelmedi; bana gerçekten ilgi duyuyormuş gibi hissettirmiyordu, sadece arkadaşımı kızdırmak istiyordu.

Caldris yaklaşıırken kılıcı ve kınını Soren'in elinden kaptı ve belime doladı. Parmakları Nila'nın bana giydirdiği deri pantolonun bel bandında gezindi. Bana dokunduğunda yanlarımdaki, göğsümdeki ve kollarımdaki hafif zırh pulları şıngırdadı.

Hayal ettiğimden çok daha ağırdılar, Caldris'in gösterdiğinden çok daha ağırdılar. Alnımda, saçlarımın çoğunu gizleyen dumanlı gri kukuletanın altından görünen bir halka asılıydı.

"Tüm bu silahlara tam olarak neden ihtiyacım var?" diye sordum.

Malachi kukuletayı geriye doğru itti ve ben onun dokunuşuyla kaskatı kesildim, teninin tenime değmesinden nefret ediyordum. Parmakları saçlarıma dolandı ve boynumdaki tasmayı çıkardı. Derin bir nefes aldım ve ona bakmak için döndüm.

Silahlar ve büyü emrime amadeydi. Görünüşe göre o günkü şenliklerden pek de keyif almayacaktım.

Mab öne çıktı, konuşurken gözleri benim üzerimdeydi. "Av'a hoş geldiniz," dedi.

Diğer Tanrılar başlarını salladı. Hasat Tanrıçası'ndan Güneş Tanrısı'na kadar hepsi av için hazırlanırken oradaydı.

Ama ne avlıyorduk?

"Teker teker Sütunların ücra bir köşesine götürüleceksiniz," dedi Mab, sesi alçalarak. Diğerleri onun bahsettiği yeri biliyordu, Sütunlar'a benim asla olamayacağım kadar aşınaydılar. "İşte orada

Tartarus'tan kaçan bir şeyi avlayın ve kafasını getirin, böylece onları ait oldukları yere geri götürebilir ve hapishaneyi yatıştırabiliriz."

Yutkundum, Caldris'e doğru eğildim. Ondan ayrı kalma düşüncesinden hoşlanmıyordum - Fae'ler için bile dehşet verici olan korkunç bir canavarla savaşmak. Bir kolunu belime doladı, sanki Mab bana acıyacak ve eşimle birlikte olmama izin verecekmiş gibi beni yakın tuttu.

Hasat Tanrıçası ve Sonbahar Sarayı'nın Kraliçesi Aderyn, Mab'ın seçkin muhafızlarından birine, hiç konuşmayan ve her zaman alanının kenarlarında oyalananlara doğru adım attı. Erkek elini kaldırarak gölgeleri emrini yerine getirmeleri için çağırdı. Kadının koluna girerek onu gölge âlemine götürdü ve biz izlerken gözden kayboldular.

"Bir şeyin Tartarus'tan kaçtığını ya da başka bir peri yarattığı olduğunu nasıl anlayacağım?" Dudakları neşeli bir sırıtişa dönüşürken Mab'a bakarak sordum.

"Yaratıklar Sütunları evleri haline getirdiler. Burası onların güvenli sığınağı, avlanma alanları. Eğer *canlı* bir şey bulursanız, Tartarus'tan kaçmış olma ihtimali yüksektir," diye açıkladı ve bana bir el uzattı. Caldris'in yanından ayrılmadım, onunla kaldım ve uzatılan eli görmezden geldim. "Gel, Estrella. Bunu kendini kanıtlamak için bir şans olarak gör."

"Bunu Minotor'la çoktan yaptığımı sanıyordum," diye tersledim. Yine de Caldris'in yanından uzaklaştım, kesin ölüme hazırlanırken çenemi yüksek tuttum.

"Minotaur'la kanıtladığın tek şey Caldris'le aranızda sağlam bir bağ olduğu ve onun büyüünün senin içinden aktığı. Acaba seninkinin ne kadarı onun damarlarında?" Dönüp Caldris'e baktım ve dudaklarının hafifçe aralanışını izledim.

Bakışları kendi bakışlarına kaymadan önce ellerime, ipliklere dokunmak için kullandığım parmaklarıma baktı.

Mab beni gölgelere götürmeden önce gördüğüm son şeydi.

Elimdeki yay bana tuhaf, sert ve acımasız geliyordu. Avımı, savaşmak için bana ulaşmadan öldürmenin, savaşma şanslarını ellerinden almanın acımasız bir yanı vardı.

Tar Mesa'yı çevreleyen Gölgele Sarayı'nın sütunları arasından süzülürken deri pantolonum ve tuniğim vücudumu örtüyordu. Ayaklarımın altındaki zemin ot ve kayanın tuhaf bir karışımıydı, ağaçların arasından patikada ilerlemeye devam ederken basamaklar sivriydi. Mab'ın beni bıraktığı bölgedeki ağaçlar yapraksızdı, sanki yaratıklar Sütunları ele geçirdiğinde doğanın kendisi ölmüş gibiydi.

Rüzgâr ağaçların arasından uğuldayarak patikanın üzerine kar serpiştirdi. Temkinli adımlarla ilerledim, yürürken yayı omzuma attım. Gerçekten bir şey avlıyor muyum diye düşünmeden edemiyordum.

Ya da sadece avlanıyor olsaydım.

Havada bir gerilim vardı ve bundan daha fazla korkmalıyım. Temkinli olma dürtüsüne teslim olmalıyım. Ama kanımda kaynayan büyüün etkisiyle kemiklerim titriyordu; bir kez olsun meraklı gözlerden uzak olduğumu biliyordum. Boğazım yakasızdı. O derin kuyunun yüzeyine dokunmamı engelleyecek hiçbir demir yoktu.

Derimin yüzeyinin altında gizlenen yaratık beni selamlamak için ayağa kalktı ve uzuvlarımın kontrolünü ele geçirirken altın gözlerini açtı. Caldris'in kendi sihrimi çağırma dersini düşünerek yüzeye baktım.

Zaten var olan bir şeyi şekillendirmek yerine yaratmak.

Gözlerimi kapatarak açıklıkta durakladım. Ellerimi kavrayarak, yıldızların ipliğini parmaklarımın arasında tuttuğumda hissettiklerimi düşündüm.

Sıcaktılar; yüzeyleri ipek gibi pürüzsüzdü. Ama yıldızların kendileri sert ve erimişti, tıpkı gece gökyüzünün soğukunda hapsolmuş dev bir alev gibi. Tüm enerjimi avuçlarıma odakladım, bir soğuk hava dalgası yüzüme değerken tenimdeki ateş hissini kucakladım.

Gözlerimi yavaşça açtım ve avucumun üzerinde süzülen ışık küresine baktım. Elimden daha küçüktü ve ormanın karanlığında kaderin altın ışığıyla parlıyordu.

Gülümsedim, boğazımdan bir kahkaha yükseldi. Ellerimi topun etrafında kıvırdım ve ışığın yumuşak bir parıltıya dönüştüğünü hayal ettim. Gölgele yüzeyin etrafını sarıyor, topun kıvrımlarının etrafını karanlık bir filmle kaplıyordu. Onu serbest bıraktım ve ormanın içinde süzülüşünü izledim.

Gökyüzüne yükselmedi; bunun yerine, bir yolu aydınlatmak için önümde süzüldü. Bir tane daha oluşturdum ve onun da yükselip diğerinin yanında asılı kalmasına izin verdim. O garip, uhrevi kahkaha bir kez daha içimden dökülürken, kasvetli ormana sıcak bir parıltı yaydılar.

Sanki ruhuma bağlanmışlar gibi beni takip etmelerinden zevk alarak ileriye doğru koştum. Ben birbiri ardına minik yıldızlar saçarken ormandaki patika bir daire şeklinde kıvrılıyordu. Koştum, dans ettim ve döndüm, tenimdeki sihir hissinin tadını çıkardım.

Kendimi bütün, ruhumu daha önce hiç olmadığı kadar hafif hissediyordum.

İçimdeki korkunç yaratık bile güldü, gülümsemesi kalbimin karanlık köşelerini aydınlattı. Bir kayadan diğerine sıçradım, yeni ölümsüz bedenim şarkı söylerken yerdeki bir yarığın üzerinden atladım.

Bir damla gözyaşı yanağımdan aşağı süzülürken *özgürlük* damarlarımda hızla akıyordu, o an hayal etmeye cesaret ettiğim hiçbir şeye benzemiyordu. Her şey bittiğinde kafesime geri dönmek zorunda kalabilirdim, ama tek bir acı tatlı an için dilimde havanın tadını aldım. İstedğim yerde hareket etmenin keskin keskinliğini tattım. İstedigimi yapmanın.

Geçtiğim her şeye dokunuyordum.

Caldris'in neşesi benimkini yankıladı, göğsüme çarpmak için ipliği aşağı doğru salladı. Kendi mutluluğuma -özgürlük anıma- verdiği tepki benim sevincimi yankıladı.

Bir köşeyi döndüm ve bir sütuna yaklaştığımda durdum. Gökyüzüne doğru uzanıyordu, tek bir yassı taş levhaydı. Etrafında yukarı çıkan basamaklardan başka bir şey yoktu, açıklığın etrafındaki zemin de ormanın geri kalanı gibi lanetli ve ölüydü.

Yaklaştığımda yüzeye semboller kazınmıştı, sonra yarım düzine basamağı çıktım. Basamakların tepesine ulaştığımda yıldızlar tanımadığım işaretlerin üzerine ürkütücü bir altın parıltısı yayıyordu ama tek bir elimle uzandığımda içlerinden parladıklarına yemin edebilirdim.

Arkamda bir yerde havada şimşekler çaktığında yüzeye dokunmama sadece bir nefes kalmıştı. Döndüm, o kadar keskin döndüm ki neredeyse kendi ayaklarıma takılacaktım. Dönüşümü tamamlamadan hançerim elimdeydi ve yukarıdan bana bakan parlayan altın gözleri buldum.

Mavi ışıkla sarılmış tek bir boynuzun yanında yer alan bir atın abanoz yüzünden aşağıya doğru parlıyorlardı. Normal bir attan iki kat daha uzundu.

Hançeri elimde oynattım ama bir şey onu ileri saplamamı engelledi. Yaratığı durduğu yerde öldürmemi engelledi.

O gözleri inceledim, sadece siyah saçlarının altındaki mavi ışık titreşimini dikkatim dağılmış bir şekilde fark ettim. Devasa, siyah tüylü kanatlarını çırttı, havayı bana doğru kaydırды ve beni geriye doğru tökezlemeye zorladı.

Kendimi tuttum, elim arkamdaki sütuna dokundu. Ellerimi bir sıcaklık dalgası doldurdu ve yaratık da ben de dönüp parlayan sembollere baktık. Avucumdan yayıldılar, sanki ben gücün zirvesindeymişim gibi sütunun daha da yukarısına doğru ilerlediler.

Aniden geri çekildim ve önümdeki yaratığa yaklaştım. Bana zarar vermek için hiçbir hareket yapmadı, öne doğru eğilirken başını yana eğdi.

Toynağı en alttaki basamağa dokundu, kafasını kaldırarak ağzının ucunu göğsüme dayadı. Beni koklarken zırhımın üzerinden seğirdi.

Elimdeki hançeri kınına sokarken titreyerek derin bir nefes aldım. Hareketi kaçırmadı, şimdi boş olan avucumla uzanırken beni dikkatle izliyordu.

Yavaşça ileriye doğru uzanırken gözlerimin kapanmasına izin verdim, dokunmaya ramak kalmıştı. Mesafeyi kapatmak için kendimi zorlayamazdım, elimi kaybetme riskini göze alamazdım. Korku içime işledi ve kalbimin göğsümde çarpmasına neden oldu.

Aptalca. Çok aptalca.

Aradaki mesafeyi kapattı ve başını öne eğerek açık avucuma bastırdı. Gözlerim açıldığında nefesim tek bir iç çekişle kaçtı ve onun altın bakışlarının bana doğru parladığını gördüm. Bir at için fazla insani olan bu bakışlarda bir parça eğlence vardı. Geri adım attı,

Gökyüzünde şimşekler çakarken yavaşça uzaklaşıyordu. Boynuzunu gökyüzüne kaldırdığında sanki ondan kaynaklanıyormuş gibi derisinin altında hareket etti.

Sanki transa geçmiş gibi onu takip ettim ve merdivenlerden aşağı indim.

Eğdiği bir ön bacağının üzerine yaslanarak kendini yere bıraktı. Diğer önünde doğruldu, başı öne doğru eğik duruyordu.

Yavaşça ilerlerken ona anlamsızca baktım. Kanatları yere indi, tüyleri otların ve kayaların üzerine yayıldı. Onları görmek beni ileri doğru çekti, bir anının kalıntılarını gıdıkladı.

Sırtına saplanan ok beni o andan kopardı. Kışneyerek geri çekildi, ben ileri atılırken boynuzundan şimşekler çıktı.

Bir ok daha geldi, doğruca boynuna yöneldi. Kılıcımı çektim ve saptırmak için havada savurdum. Ok sekti, ben de hâlâ boynuna saplanmış olan oku kavrayıp *çektim*.

Mab ve muhafızları ağaçların arasından çıkarken at çığlık attı, öfkeli altın gözleri benimkilere dikildi.

"Git," diye emrettim, atın yan tarafını iterek. Omzunun ucunu iterek onu tehditten uzaklaştırdım.

Kışnedi, devasa kanatlarını çırttı ve gökyüzüne yükseldi. Mab'ın okları ona doğru uçarken dehşet içinde izledim, kuyruğuna sürtündüklerinde kısa düşüyorlardı.

"Aptal, ahmak kız!" diye homurdandı Hava ve Karanlıklar Kraliçesi. İleriye doğru yürüdü, elindeki oklardan birini bana doğru sapladı.

Öldürmek için değil, sakat bırakmak için.

Yanağıma doğru geldi, onu geriye doğru spirale gönderen altın bir sınıra çarptı. Gökyüzünde bir kez daha çakan şimşek, bir zamanlar bu noktada duran yaratığı hatırlattı.

Mab yere çarptı, ayağa kalkmadan önce yere uzandı ve bir kez daha bana doğru ilerlemeye başladı.

Rheaghan ağaçların arasından çıkarak, "Bunu önermiyorum, kardeşim," dedi. "*Aonnaigh* ona kendini gösterdi. Bundan sonra sen bile ona zarar verecek kadar aptal değilsin."

Mab alay etti ve Rheaghan yaklaşırken topuğunun üzerinde döndü. Mab başka bir şeyi avlamak için ağačların arasında kaybolurken kılıcımı kınına soktum ve Güneř Tanrısı'nın elimi tutmasına izin verdim.

"Eşini bulalım ve sana öldürecek bir şey bulalım," dedi ve beni ormana doğru yönlendirdi.

Boştaki elime bir yıldız çağırdım, önümüzde sürüklenmesine ve yol göstermesine izin verdim. *Atı*, yani *aonnaigh*'i kurtarma telaşım yüzünden diğerleri gözden kaybolmuştu.

"Ne oluyor?" Bir ağacın özellikle büyük bir köküne basarak sordum. Ruhum ağırlaşmıştı; ormanda özgürlüğümün tadını çıkarırken beni ele geçiren hafiflikle tam bir tezat oluşturuyordu.

Kafesin duvarları ne kadar çabuk yıkılmıştı, ben kalırken kanatlı atın özgürlüğe uçmasını izliyordum.

"Karanlığın kendisinden yaratılmış bir yaratık. Tüm hikâyeler Khaos'un onu gece gökyüzünden, karısı Nyx'i yıldızlardan yarattığında ona bir hediye olması için yaptığını söyler. Onun tek gerçek kraliçeye ait olmasını istemiş," diye açıkladı Rheaghan, beni ileriye doğru yönlendirerek.

"Neyin tek gerçek kraliçesi?"

Orman, daha önce içinde dans ettiğim zamankinden daha az canlı görünüyordu. Bu kadar güzel bir yaratığın ölümünün yakın olmasından mı, yoksa tehlikeye doğru kaymaktan mı, bilemiyordum.

Yürürken Rheaghan'ın bakışları yüzümün yan tarafında ağırlaştı. "Her şey."

Bu sözlerdeki imayı yutkunarak geçiştirdim, sunabilecekleri gerçeklikle gerçekten yüzleşmek isteyip istemediğimi merak ettim. Sanki Caldris onu aradığımı biliyormuş gibi göğsümün ortasındaki o iplik çekildi. Tartarus'un bir dehşetiyle savaşırkenki gülümsemesini hayal edebiliyordum; alaycı mizahının bağdan aşağıya doğru titreştiğini hissedebiliyordum.

"O zaman neden kendini bana göstersin ki?" diye sordum.

"İlkeller yüzyıllardır kayıp. Belki de kendilerini insan bedenlerinin içine gizlemişlerdir," dedi Rheaghan bir ağač dalını yolundan çekerken. Belli ki aşağıdaki kız kardeşiyle konuşuyordu

önceki gecenin ifşası- beni bir şey olmakla suçlaması

İmkansız.

Caldris ağaçların arasında duruyordu, zırhı ve derisi kan içindeydi. Yanında, kafaları vücutlarından ayrılmış üç yaratık parçalanmış halde yatıyordu. Mistfell'deki mağaralara musallat olan arachni'lere benziyorlardı ama vücutları daha da büyüktü.

Benden daha iriydiler; vücutları üzerlerine çökerken bile bacakları dimdik duruyordu. Biri çılgılık atarak dostuma saldırdı ve kılıcının temiz bir darbesiyle bacaklarını altından çekip aldı.

Elini yukarı doğru iterken bacaklar havaya fırladı, etin içinden geçerek yaratığın kalbini kavradı ve serbest bıraktı. Yaratık dostumun ayaklarının dibine yığıldığında hala yere kan pompalıyordu, Ölüler Tanrısı acımasız bir gülümsemeyle bana saldırmak için döndü.

Yüzüne sıçrayan kan, yüz hatlarının vahşetini daha da artırıyordu. Yıldızım ona doğru süzülüp beni ileriye doğru yönlendirirken, tüm o kırmızılığın altından sadece beyaz dişlerinin parıltısı parlıyordu. Ona ulaştım, kana bulanmış elinin sıcak baskısı yanağıma dokunduğunda hafifçe irkildim.

Bana kendini gösteren yaratıktan ya da Rheaghan'ın benim bir şekilde Nyx'in vücut bulmuş hali olduğum teorisinden bahsetmedik. Caldris aşağı uzandı, örümceklerden ikisini başlarından kavradı, boyunlarını kırdı ve serbest kalana kadar dairesel hareketlerle sıktı. Sonra gölgeleri açarak Rheaghan'ın örümceğin kafalarından biriyle içeri girmesine izin verdi.

Takip ettik.

Estrella

O gece Nila gittikten sonra odam çok sessizdi. Büyüm damarlarımda dolaşıyordu, tasma boğazımda değildi. Mab'ın Tartarus'a yaratıkları sunmasından sonra, bana sadece bir bakış ve bir uyarı yöneltmişti.

Kaçma girişimleri sadece Caldris'in acı çekmesine ve insan eşlerinin ölümüne yol açacaktı.

Aramızdaki nadir anlayış anlarından biriydi. Mab sihrimi bastırmak *istemedi*, çünkü eğer öyle yapsaydı, neler yapabileceğimi asla öğrenemeyecektik.

Ve eğer biz bilmeseydik bu sihri asla kendi yararına kullanamazdı.

Korku anında olmadığımda, içgüdülerim beni kendimi korumaya itmediğinde onunla çok nadiren ilgilenmiştim.

Odamın ortasında durarak derinlere daldım. Sol tarafımdaki ocakta ateş kükrüyordu ama ben gözlerimi kapatıp o güç uçurumuna baktım. Ben derin bir nefes alırken orada bekleyen canavar bir gözünü açtı, başını patilerinden kaldırdı ve keyifle mırıldandı.

Kollarımı kaldırıp iki düz avucumu önümde tutarken karanlık onun etrafında dönüyordu. Gecenin derinliklerini düşündüm; yeni ayı ve bulutlu bir gökyüzünü. Diğer yarıma ulaşmak için bir patıkaya, bir geçide ihtiyacım vardı. İçimdeki yaratık iç çekerek bana büyüsünü armağan etmek için tek bir pençesini kaldırırken, zihnimde gölge diyarının anısı şekillendi.

talep etti. Onun içinde tuttuğu gölgeler oldum, avuçlarımda oluşan gecenin içinde eridim.

Geceliğim etrafımda dönüyor, odamdan geçen hafif gece rüzgârından geri savruluyordu.

Gözlerimi açtım.

Gölgeler âleminin kenarları, Sütunlar'ın yapraksız ağaçları gibi kıvrımlı, budaklı ve kıvrımlıydı; ileriye doğru adım atıp geçide ilk ayağımı bastığımda. Karanlıktan bir duvar yolumu kapatmış, sanki beni odalarım hapsedecekmiş gibi üzerime bastırıyordu. İlerleyerek tek bir parmağımı duvara dokundurdum.

Geri itti, geçidimi dolduran öfkeli rüzgârların gürültülü ulumasıyla beni itti. Karanlık öfkeyle dönüyor, yardımına çağırdığım sessiz, huzurlu geceden öfkeli bir siyah fırtınaya dönüşüyordu.

Gökyüzündeki ayları, o karanlıktaki ışığı düşündüm.

Aşktan.

Parmaklarımın üzerindeki yıldız tozu altın renginde parlayarak önümdeki bariyere yayıldı. Mab'ın büyüü üzerime bastırdı, onun öfkeli, içi boş, tüm yaşamdan yoksun boşluğu. O anlarda, taht odasındaki o ilk gün bakışlarında gördüğüm şeyi aynen hissettim.

Hiçbir şey.

Karanlık rüzgâr gölge âleminde uğuldayarak beni geçidin girişine doğru geri itti. Gölgelerin dalları derimin üzerinde sürüklenirken pençeler gibi hissediyordum, etrafımı sarıyor ve sıkıyorlardı. Mab'ın içindeki deliliği, başındaki lanetli tacın onu mahkûm ettiği kadarı gördüm.

O karanlık fırtınanın içinde sadece güce olan açlık ve doyumsuzluk vardı. Derimi yırtıp kanımı akıtırken ve alabildiği her şeyi alırken asla tatmin olmadı, asla hoşnut olmadı.

Buna teslim olmayı, o kâbusun kazanmasına izin vermeyi reddettim. İçimdeki canavara değil, beni Caldris'e bağlayan ipliğe daldım. Zonklayan o sıcaklığa, o sevgiye odaklanarak etrafımı saran gölgeleri geri ittim.

Beni içerde tutmaya çalışan sınırdaki yıldız tozları titreşti, gölgeler eriyip giderken bir dalgalanma yayıldı. Yıldız ışığının altında sıvıya dönüştüler ve kaybolup gittiler. Büyümü hafifçe geri çektim, artık geçilebilir olan bariyerden geçtim ve arkamda yeniden şekillenmesini izlemek için döndüm.

İstedığım gibi girip çıkmam gerekiyordu ama Mab'ın odanın etrafına yerleştirdiği büyüün çözülmesini istemiyordum. Onun güçlenmesini, başkalarının odama girmesine ya da çıkabileceğimden şüphelenmesine izin vermemesini, ama beni ve sihrimi her zaman tanımasını diledim.

Ben dönüp eşime doğru ilerlerken, bükülmüş gölgeler kendilerini tekrar bir araya getirerek yeniden biçimlendi. Oluşturdukları bariyerden gerçek diyarı görebiliyordum ama yanımdan hızla geçerken ilerlemeye devam ettim. Caldri's'in yatak odasına ulaşmak için dört adım atmam yetti. Oraya hiç gitmemiştim, onu nerede tuttuklarını bile bilmiyordum ama ruhuma bağlanan iplik beni her şeye rağmen ona doğru yönlendirdi.

Yaklaştığımda yalnızdı; oturduğu sandalyenin kolunda eski bir kitap açıktı. Tuniğinin yarısı çözülmüştü, bağcıkları gevşemiş ve göğsünden aşağı sarkıyordu. Gölge âleminden çıktım, kaygan ayaklarımın ilkini mavi taş zemine bastım.

Ayağa fırladı; herhangi bir davetsiz misafire karşı kendini savunmak için kullanacağı gölgeleri çağırmak için eli kıvrıldı.

Gülümserken bir parmağımı ağzıma bastırdım - ona doğru adım atarken sessiz olması için bir uyarı.

Bir tutam saçımı kulağımın arkasına sıkıştırarak sırtı. "Görüyorum ki gölge yürüyüşünü çözmüşsün," dedi, dolgun dudakları kıvrılırken sesi eğleniyordu.

"Öyle görünüyor," diye fısıldadım, dudaklarımı bir öpücükle şereflemlendirebilmesi için ayak parmaklarımın üzerine eğildim.

"Sadece sen, *Min Asten*, gölge diyarını bu kadar kolay çağırabilirsin. Benim ustalaşmam onlarca yılımı aldı. Diğerleri başarabilirlerse bile yüzyıllarını alır," diye açıkladı Caldri, ellerimi tutmak için uzanarak. "Özellikle de odanız böyle şeylere karşı korumalıyken. Kalkanlarını aştığını anlayacaktır."

"Onları kırmadım," dedim dudaklarım seğirerek. "Sadece geçmeme izin verecek şekilde değiştirdim."

"Sinsi küçük şey," dedi, kapısına doğru bakarken sesi acı ve şefkatle karışuyordu. "Tar Mesa'nın etrafına yerleştirdiği kalkanlarla o kadar şanslı olamayacaksın. Saraydan gölge gibi yürüyerek çıkamazsın, bu yüzden seni normal yollardan gizlice kapıdan çıkarmamız gerekecek, sonra da oradan gidebilirsin." Beni bırakıp gardırobuna gitti ve geceliğime tiksintiyle bakarken bir pelerin aramaya başladı. "En azından gelmeden önce giyinip daha hazırlıklı olabilirdin."

"Kaçmıyorum," diye karşı çıktım, kollarımı göğsümde kavuştururken ona doğru döndüm.

Karıştırırken dondu kaldı, omzunun üzerinden bana bakmak için döndü. Elleri hâlâ elbiselerin asılı olduğu yerde duruyordu, mavi gözleri öfkeyle parlıyordu. "Evet, öylesin."

"Tam olarak ne anlamı olabilir ki? Burada kalacaksın ve birlikte olmazsak seni serbest bırakma şansımız olmayacak. Seni cezalandıracak ve beni geri götürmen için seni gönderecek, sonra da o tasmayı takmazsam istediğim zaman odamdan gölge gibi çıkabileceğimi bilecekler. Avantajımızı kaybedeceğiz, peki *ne* için?" Aniden dönüp *içinde* bekleyen yırtıcıyı ortaya çıkarınca irkilerek geri çekildim. İçine baktığında gördüğü o canavar, o yaratık onda da var mıydı, yoksa bu sadece benim gücümü hayal etme şeklim miydi diye merak ettim. Bu görüntüyü yaratan benim korkumdu.

Tıpkı çocukluğumun yatak odasındaki pencereyi aramızdaki bağın merkezinde gördüğüm gibi, bizi birbirimize kapatıyor ya da duygularımızın birbirimize özgürce akmasına izin veriyordu.

"Mesele şu ki," dedi ağız bir hırıltıya dönüşerek, "özgür olacaksın ve o sana zarar veremeyecek. Eğer Mab'ın kalkanlarından geçebiliyorsan, o zaman kendini bizim bağımıza karşı da koruyabilirsin. Seni asla bulamayacağım."

"Buradan öylece çekip gideceğimi ve sizi acı çekmeye terk edeceğimi düşünmeniz çok kırııcı. Benim hakkımda böyle mi düşünüyorsun?" Kendi öfkem yükselirken alay ederek sordum.

"Beni uykumda öldürmeye çalıştın," dedi kısaca, kelimelerin sonunda bir kıkırdamaya dönüştü.

"Çok dramatik," diye mırıldandım, bakışlarım vücudunda aşağı doğru kayarken gülümsedim. Sanki olanın tam olarak bu olduğunu hatırlatmak istercesine kaşlarını kaldırdı. "Ben yapmadım." Gözlerimi yana devirerek dudaklarımı büzdüm ve onun yüzündeki kuşkulu ifadeye karşı kendi kahkahalarımınla savaştım.

"Sen yapmadın," dedi, göğsü sessiz kahkahalarla titrerken burun delikleri açıldı.

"Bana böyle güzel sözler fısıldarken seni nasıl öldürebilirdim?" Sözlerim içimde hissettiğimden çok daha hafifti.

Göğsünü titreten kahkahasına rağmen, bana doğru adım atarak beni izlerken gözlerinde o hüznün gizleniyordu. Tam önümde durdu ama nefesini verirken bana dokunmak için hiçbir hamle yapmadı.

"Senin için daha fazlasını istiyorum. Yüzyıllardır yaşıyorum ve bildiğim tek şey *bu*. Bu duvarlar ve kalbimin etrafını saran kafes tüm varlığımı gölgeledi. Sen doğmadan önce tepeye çıkıp yıldızları seyrederdim," dedi ve elini kaldırıp çenemi iki parmağının arasına aldı.

Utangaç bir şekilde gülümsedim. "Daha fazla aşk ilanına ihtiyacım olduğunu kastetmemiştim," dedim yoğunluğunu azaltma çabasıyla.

"Sessiz ol, *min asteren*," dedi, komut yumuşaktı ama otoriteden yoksun değildi.

Alt dudağını dişlerinin arasına alırken ağzımı kapattım ve ona göz kırptım.

"Neden var olduğumu, benim için her şeyin bundan ibaret olup olmadığını merak ettim. Annemle babamın her şeye rağmen bir araya gelmelerinin bir nedeni olmalıydı. Her şeyin doğal düzenine aykırı olmasına rağmen bir Tanrı olmamın bir nedeni olmalıydı. Daha konuşmadan alındığımda bu gücün bana ne faydası oldu?"

"Caldris," diye itiraz ettim, bakışlarımı ondan uzaklaştırmaya çalışarak.

Beni hareketsiz tuttu, soğuk omurgamdan yukarı süzülürken o buz gibi yoğunluğuyla beni kısırdı. Oda onun gücünün kalıntılarıyla doldu. Gözümün ucuyla, duvarlar boyunca kayan kırağları yakaladım.

"Sen benim sebebimsin, Estrella," dedi.

Aramızdaki bağdan akan duygu seliyle savaşmak için gözlerimi kısıtım. Beni göğsümden vuran, bana bakıp gözlerimi açmamı beklediği sessizlikte ondan akan aşk akıl almazdı.

"Sen benim her nefes alışımın sebebisin. Bir mahkum olarak geçirdiğim her günün buna değmesinin sebebi. Çünkü beni sana getirdi." Öne doğru eğildi, başı yana kayarken alnını alnıma değdirdi. Acı yüzünü buruşturdu, görmemi isterken başparmağı çenemi okşadı. Sonraki kelimeleri, benim için yapacağı fedakârlığı mırıldanırken sesi kırıldı. "İşte bu yüzden gitmek zorundasın. Bunun bir hiç uğruna olmasına izin veremem."

"Seni terk etmeyeceğim," dedim usulca, sesimi bu tavizi verirken yaşadığı zorluğa göre ayarlayarak. Kendisi tutsak bir hayat sürerken beni özgür bırakmayı seçerken, beni bir daha asla göremeyeceğini çok iyi biliyordu.

Elini bıraktı, vücudu gerilirken bir adım uzaklaştı. Ondan uzaklaşıp yatağına doğru geri döndüm. Bu gece ona geldiğimde istediğim şey bu değildi.

"Mab ile savaşmak için ayağa kalkabilecek kişinin ben olduğumu düşündüler ama öyle değil. Yüzyıllardır olmadıysa, şimdi de olmayacak. Alfheimr'ın kurtuluş için tek umudu sensin-"

"O zaman bırak yansın!" Ona ters ters bakmak için dönerek tersledim.

Şok olmuş bakışları benimkilerle buluştuğunda göğsüm ağır nefeslerimle birlikte kabardı. Kafamdaki hain düşünceleri daha önce hiç dile getirmemiştim; onun için ruhumu ne kadar mahvetmek istediğimi ona söylemiş miydim?

"Sen olmadıktan sonra ne işe yarar ki?"

Sanki söylediğim sözlere tam olarak inanamıyormuş gibi bana hızla göz kırptı. Her zaman her hayatı kurtarmak istemişimdir. Zayıfları, onları kırmaya çalışanlardan korumak için.

"Bunu kastetmiyorsun," dedi sonunda, başını hafifçe sallarken kaşlarını kaldırdı.

"Enkazdan sağ çıkabilmem için dünyanın ölmesine izin verebileceğini söylediğinde anlamamıştım. Seni sevmeme izin vermemiştim.

Bu," diye açıkladım, yavaşça ona doğru adım atarak. Alt dudağım titredi, bu itiraf diğerlerinden farklı hissettirdi. "Ama artık biliyorum."

Bana bakarken uzanıp yanağını avuçladım. "Sana sahip olmak için *herkesi* feda edebilirim," dedim ve dudaklarımı dudaklarına değdirebilmek için yüzünü aşağı çektim. "Bu yüzden sakın benden seni terk etmemi isteme. Bir daha asla."

Alnını iki parmağının arasına sıkıştırırken iç çekti. "Yıldızım..."

"Yapma," dedim ve yatağına doğru ilerledim.

Kalbimi tıkayan duyguları bir kenara itip, birlikte geçirdiğimiz geceden kurtarabildiğim kadarını kurtarmaya çalıştım. Gölge yürüyüşü yeteneğim sayesinde artık kısıtlanmayacaklarını umuyordum ama Mab'ın beni ne zaman yakalayacağı ya da yakalamayacağı konusunda hiçbir kontrolüm yoktu.

Bana şaşkınlıkla bakan erkek söz konusu olduğunda elimden geleni yapacaktım. Yatağın kenarına çöktüm, geceliğimi santim santim yukarı çekerek bacak bacak üstüne attığımda baldırlarımın görünmesini sağladım.

"İkimiz de gitmeyeceğimizi biliyoruz."

Arkadaşımın gözleri açıkta kalan ete kaydı, o hayvani arzu yüzüne yayılıp üzüntünün tüm izlerini silerken başı yana eğildi.

"Geceyi fikrimi değiştirmeyeceğin bir konuda tartışarak geçirebiliriz ya da..."

"Odanın hapishanesinden benim sikimi istediğin için mi kaçtın?" diye sordu ama ayakları çoktan hareket etmiş, onu daha da yaklaştırmıştı. Önümde durdu, tek eliyle uzanırken bana baktı. Başparmağı yanağını okşadı, parmaklarını çenemin altında kıvrırken tenimin üzerinde tek bir gezinti yaptı.

"Sadece sakin değil," dedim, neredeyse nefesim kesilmişti. Bana neredeyse hiç dokunmamış, dikkatini tartışmamızdan başka yöne bile çevirmemişti. Ama yine de kalçalarımın arasında sıcaklık toplanıyordu. "Ağzını da istiyorum."

O çarpıcı yüz bir sırtışı dönüşü. "Bir canavar yarattım."

Ağzını benimkine daldırdı, dudakları benimkine karşı o kadar sertti ki ona doğru inledim. Sesi yuttu, elleri geceliğimi yumruklarken kendi hırıltısıyla sesi yuttu ve geceliğimi daha da yukarı itti.

Uyluklarımdan tutup beni yataktan kaldırarak kığımın çıplak kıvrımını arşafllarına doğru ęsterdi.

"Ben *senin* canavarım," dedim o geri çekilirken, kelimeler sessizce içimden koptu ve bir zamanlar bana söylediklerinin bir yankısı oldu. Sanki bir itiraf gibiydi, sanki ona orada duran yaratıkla ilgili en derin sırrımı söylemek gibi. Ona, varlığını oluşturan pul, karanlık ve et karışımına çok yakından bakmamaya çalışmıştım. İnsan değildi ama hayvan da değildi.

Ve ęzleri daha büyük olmasına ve altın ışığıyla parıldamasına rağmen... Yüzü benimdi.

Arkadaşımın ifadesi yumuşadı ve çok daha nazik bir öpücükle ağzıma dokunmak için öne doğru eğildi. Bu yle bir pckt ki beni neredeyse kırıyordu.

-Bu, başka kimsenin bulamadığı, onun gördüğü parçalanmış parçalara hitap ediyordu.

"Yüzyıllardır yaşıyorum, yıldızım. *Yüzyıllardır*. Ve sen tanıdığım canavardan en uzak şeysin."

İçimdeki yaratık onun sözlerinin sıcaklığına yerleşirken bile içimi çektim. "İçimde ne olduğunu görmüyorsun." Görmediği kısımların -beni dehşete düşüren kısımların- utancını gizlemek için ęzlerimi kaçırmak istedim.

Ama o öne doğru eğilip alnını alnıma değdirirken, soluk nefesi üzerime vurup beni kar ve keklik üzümü kokusuyla sararken kendimi onun bakışlarıyla buluşmaya zorladım. "Her şeyini görüyorum, Estrella. Benden saklayabileceğin hiçbir şey kalmadı ve varlığımın her zerresiyle sevmediğim hiçbir kşen yok," diye mırıldandı, ęzleri benimkilere o kadar odaklanmıştı ki nasıl nefes alacağımı unuttum.

Yutkundum, sevgisinin beni tüketmekle tehdit eden gölgeleri yok etmesine izin verdim. "Her zaman böyle midir?" diye sordum, sesim hafif bir mırıltı halindeydi.

Birinin birini onun beni sevdiği kadar tam olarak sevebileceğini, dışarıda başka insanların da var olduğunu -eşlerini tanımanın getirdiği tamamlanmışlıktan hâlâ uzak tutulduklarını- hayal etmek imkânsız görünüyordu.

"Sanmıyorum," dedi, ne demek istediğimi hemen anlamıştı. Ellerinin üzerimde olmasına, ęzlerinin ęzlerimde olmasına ve duygularının bizi birbirimize bağlayan ipte dalgalanmasına doyamadığımı biliyordu. "Ama

bütün erkekler dişilerine tapmaz. Bazıları bunu sadece onlardan bekler."

Bunu kanıtlamak istercesine öne doğru eğilerek ağzını çeneme değdirdi. O günahkâr dudaklarını tenimin üzerinde gezdirdi ve ben onun için eğilirken boynumun kenarına doğru kıvrıldı. Geceliğimin askılarını omuzlarımın kıvrımından aşağı doğru indirerek ipeğin belime kadar inmesine izin verdi, böylece göğüslerim soğuk havaya maruz kaldı.

Yumuşak bir kış esintisi gönderip alevleri körüklerken ocaktaki ateş daha da yükseldi. Ağzını göğsümün üzerinde gezdirip yavaşça dizlerinin üzerine çökerken mükemmel bir zamanda tenime ulaştı. Ağzını meme ucumun etrafına sardı ve aşağıya doğru devam etmeden önce sertçe ısırdı.

Geceliğimin kumaşını sıyırarak ellerini kıcımın altına yerleştirdi ve yatağa geri yuvarlanmam için çekti. Beni yatağın kenarına çekerek kalçalarımı başının etrafına doladı ve ağzını bana değdirirken bacaklarımı omuzlarına attı.

Ellerimin üzerinde doğruldum ve dilini içimde gezdirdiği yere, ona baktım. O güzel, hınzır yüzün bacaklarımın arasındaki görüntüsü içimden bir inilti çıkardı. Caldris etime doğru kıkırdadı, onu saçlarından kavradığımda çıkardığı gümbürtü içime titreşimler gönderdi.

Benim için diz çökmüş bir Tanrı'ya asla alışamazdım.

Kül rengi gümüş telleri parmaklarımın arasından süzülürken onu kavradım, yaklaştırdım ve daha fazlasını talep ettim. Ben inlerken o da dilini ve dişlerini kullanarak her yerimi zevke boğdu.

Bir Tanrı'yı becermenin ne demek olduğu hakkında söylediklerini hatırlayarak, geri çekilmeye çalıştığımda bile onu orada tuttum. Beni coşkunun sınırında bırakmaya çalıştığımda, her zaman doruk noktamı içimde onunla bulmayı tercih ettim.

Ona sıkıca sarıldım, amıma gülümseyişinin tadını çıkarıyordum.

"Bu gece *senin* Tanrın olmak istiyorum," dedim, sesim nefes nefese bir kıkırdamaya dönüştü.

Cevap olarak parmaklarını içime kaydırды, ağzını hassas kısmın etrafına sarıp diliyle ona taparken onay hırıltısı içimde yükseldi.

Paramparça oldum, çığlığımı bastırmak için kolumu ağzıma bastırdım. Ölüler Tanrısı beni yalayarak geçti, dokunuşları tüy kadar hafifti.

nefesim sakinleşirken hassas cildim.

Üzerimde yükseldi, kalçalarını kalçalarımın arasına yerleştirebilmek için beni yatakta daha yükseğe kaydırıldı. Yüzü benimkinden bir nefes uzaktaydı, yavaşça içime kayarken gözleri beni sabitliyordu.

"Sen her zaman benim Tanrıçamsın, *min asteren*. Varlığımın her anında, her nefesimde senin sunağında ibadet ediyorum," dedi mavi gözleri niyetle parlayarak. "Sadece eşim olduğun ve Kader birbirimiz için yaratıldığımızı belirlediği için değil, *seni* sevdiğim için. Dönüştüğün kişi görülmeye değer ve sen yolculuğuna çıkarken yanında durma ayrıcalığına sahibim."

Ayağa kalktım ve ağzını ağızımla yakaladım. Kelimeler çok fazlaydı - *merak eden* o hassas, savunmasız yanıma çarpıyordu. Buna değip değmeyeceğimi, benimle ve potansiyelimle ilgili sahip olduğu vizyona ulaşip ulaşamayacağımı merak ediyordu.

Onu ağızımla susturmama, dudaklarımı onunkilere öyle sert çarptırmama izin verdi ki, dil, dudak ve dişler çarpıştı. Beni tekrar aşağı bastırıp elleriyle kalçalarımın tutarak amımın yumuşak, şiş dokusuna doğru kaydırırken dudağım kanadı.

Bacaklarımı kalçalarının etrafına sarıp onu daha da derine çekerken tüm nezaket kaybolmuş, yüzündeki tüm duygu izleri silinmişti. Onunla buluşmak için yukarı doğru iterken kalçalarımız birbiriyle uyum içinde hareket etti.

Bu, bedenlerin çarpışmasıydı; ruhların birbiriyle çarpışması. İçimdeki canavar yüzeye çıkarken pençelerim sırtına saplandı ve tuniğini parçaladı. Ama Caldris gözlerimin arkasından baktığı yerde onun bakışlarını karşıladı, sonra kendi canavarı içinde yükselirken ona sırtıttı.

Ondan yayılan karanlık dalgayı hissettim, bedenim cevap olarak onun etrafında kenetlenirken canavarımın zevkle mırıldandığını hissettim. Caldris

kahkaha attı, sesi neşeden ziyade sahip olma ve sahiplenmeden bahseden karanlık, parçalanmış bir şeydi. "İşte benim iyi kızım," diye mırıldandı, bir elini vücudumun ön kısmına bastırarak.

Boğazım.

O el en savunmasız yerime yerleşirken dilimi ve dişlerimi çıkararak hırladım. İçimdeki yaratık ona öyle sert bir şekilde saldırdı ki, derimin altında hareket ettiğini hissettim. Bacaklarımı daha yükseğe kaldırdı.

Üzerime çıktı, boğazımdaki eliyle beni yatağa sabitledi. Bacaklarımın arasına diz çöktü, bacaklarım ona uyum sağlamak için açılırken beni derin, keskin itişlerle becerdi.

Ön kolunu pençeledim, oradaki deriyi yırttım. Beni sıkıştırıp sikerken boğmak ya da zarar vermek için hiçbir hamle yapmadı. Öfkeli bakışlarımı tutarken mavi gözleri parlıyordu.

"Benimle tekrar oynamak için ne zaman geleceğini merak ediyordum," diye mırıldandı.

Köprüdeki çocuktan sonra banyoda geçirdiğim o gecenin görüntüsü içimde dalgalanarak bedenimi ele geçiren soğuk yaratığı hatırlattı.

Olan şey bu muydu? Şu anda içimde dolaşan canavarla aynı kişi miydi?

İçimde kıvrılırken bedenim tamamen bana ait değildi. Boğazımızın savunmasız olmasından hoşlanmıyordu, dişlerini onunkine dolamak ve onu boyun eğmeye zorlamak istiyordu. Artık soğukluğu gitmiş, yerini binlerce alevin öfkesi almıştı.

Caldris beni geriye doğru iterek bir kez daha yatağa sabitledi. Aleti içimdeki o noktayı okşadı ve yaratık odaklanmaya çalışırken bile gözlerimin kafamın içinde geri dönmesine neden oldu.

"Sen benimsin," diye hırladı, dişlerini göstererek bana baktı.

Yüzünde bir hayalin hayaleti parladı, kendi canavarı kendini gösterirken yüzünün yarısı bir iskelet tarafından tüketildi.

Korkumu, Ölüler Tanrısı'nın içindeki yaratığa bakarken hissettiğim dehşeti yuttum. Güzel yüzün ardındaki canavara. Ama yaratığım korkmuyordu. Caldris beni becermeye devam ederken ağzımdan, boğazımdan mırıltı ile hırıltı arası bir şey çıkardı.

Orada her ne gördüyse gülümsemesine neden oldu; bu ses her ne anlama geliyorsa öne eğilmesine, dişlerimi öpmeye cesaret etmesine neden oldu.

Ve içimdeki yaratık öfkelenip tükürmek yerine onu kucakladı. Onu daha derinden karşıladık, bedenimize ve ruhumuza buyur ettik.

Caldris bizi şiltenin içine soktu, itişleri sertleşti ve çılgınlaştı. Beni daha önce hiç böyle siktiğini hatırlamıyordum.

o canavarın benimle paylaşmak için ayağa kalkmasını bekliyordum.

Orgazmına yaklaşırken gözleri mavi mavi parlıyor, ayın altındaki karanlık bir gecenin gölgeleri arasında yanıp sönüyordu. Beni de yanına aldı, ağzını boynumun yan tarafına dayayabilmek için başımı yana doğru itti.

Yaratığım dişlerini etimize batırıp derimize geçirirken mırıldandı. O dişlerin kavrayışının, sahip oldukları iddianın altında morardığımı hissettiğimde bile gevşedim. Ama bedenim onun etrafında kenetlendi, ısırık beni orgazmıma iterken o da tenime doğru inledi ve onu takip etti.

Canavarlar sakinleşirken birkaç dakika orada yattık ve geri çekildiğinde Caldris'in ağzında kan vardı. Dudakları bir hırıltının uyarısıyla bükülmüş, az önce canavarıma ve bana karşı koymamı bekliyordu.

Sonunda konuştuğunda sesi sözcüklerden çok gürültülüydü.

"Benim."

Estrella

Kafesler Mab'ın taht odasının tavanından sarktıkları yerde boştu ama Yaz Sarayı Perilerinden biri onları ateşe vermişti. Alevler her bir kafesin parmaklıklarının içinde kalırken, metal imkansız olmasına rağmen yanıyor, odaya altın bir parıltı yayıyordu. Llaide, taht odasının bir yanından diğerine uzanan koyu renkli kumaş perdeler asmıştı.

Etki uğursuzdu, herkesin korktuğu o karanlığa gömülüyordu. Mab'ın tahtının yanındaki sahnede ozanların çaldığı müzik odanın içinde titreşirken, bedenler tanıdığım bir dansın kıvrımlarında hareket ediyordu.

Rahibe tarafından ezberlemem için eziyet edilen dansların Fae'lerden alındığını fark etmemle birlikte göğsümde bir inançsızlık sarsıntısı hissettim. Kültürü ve mirası doğrudan nefret ettiğimizi iddia ettiğimiz şeylerden çalmıştık.

Toplanan Tanrılar grubunu taradım, eşimin uzun boyunu ve ateş ışığında parıldayan gümüş saçlarını aradım. Bir an bile olsa onu görebilmek umuduyla merkeze doğru ilerlerken kalabalıkta ona dair hiçbir iz yoktu.

Malachi her hareketimi izliyor, kaynaşmam gereken bir etkinlikte bile gözünün önünden ayrılmama izin vermek istemiyor gibiydi. Mab sosyal olmamı istiyordu, Malachi aracılığıyla Tanrılar arasında hoş karşılanmam için bana emirler vermişti. Hiç şüphem yoktu ki bunun sebebi

Her hareketimi ve etkileşimimi ya da beni ileride kendisi için bilgi toplamak için kullanacak.

Mab'ın her zaman gizli bir amacı vardı.

Rheaghan ortada durduğum yerde bana yaklaştı, açık yeşil gözleri eğleniyordu. Ayaklarımdan yüzüme doğru süzduğu değerlendirici bakışlarında cinsellikle ilgili hiçbir şey yoktu. Elbisemin bordo rengi inceydi, kumaş yanlara doğru savrularak bir kalça çizgisini ortaya çıkarıyordu. Elbisenin üst kısmı taşlarla parıldayan keskin noktalar halinde oyulmuş, gerekli kısımları zar zor kapatan göğüs ve dekolte çizgilerini ortaya çıkarmak için kesilmişti.

Rheaghan başını hafifçe eğerek, "Eşinizi henüz görmedim Prenses," dedi.

Jestine karşılık verdim, reveransımı ondan daha aşağıya indirdiğime emin oldum. Yaz Sarayı'nın Kralı olarak benden çok daha üstündü. Mab'ın kendisine hürmet göstermem gerekmediği sürece nezaketimi gösterebilirdim.

Rheaghan'ın geniş ağzı memnuniyet dolu bir sırıtışa dönüşürken gözlerini sırtımda hissettim. "Şimdi, bir insan kızı böyle reverans yapmayı nereden öğrendi?" diye sordu, bana bir el uzatarak.

Onu aldım ve ayaklarım bir kez daha düzgün bir şekilde altımda olana kadar yumuşak bir şekilde yükseldim.

Rheaghan parmaklarımdaki işaretleri inceledi ve başparmağını Fallon'la olan kan yeminimden kalan gözyaşı damlası izinin üzerinde gezdirdi.

"Bir gün köyümün Leydisi olmak için tımar edildim," dedim basitçe, hikâyenin geri kalanını paylaşmayı düşünürken yutkundum. O tımarın ne kadar korkunç olduğunu.

Rheaghan söylenmemiş sözleri okumuş olmalıydı ki gülümsemesi titreyerek başını salladı. Cevap vermek yerine, "Yeğenimde de tıpkı bunun gibi bir iz var," dedi.

Bakışlarını tutarak, istediği bilgiyi vermedim. Sormamıştı ki.

Ne tür bir oyun oynadığımı tam olarak biliyormuş gibi dudakları seğirdi. Fae yalan söyleyemezdi ama Fallon'la olan yeminimin ayrıntılarını ona anlatamazdım. O ve kız kardeşi arasında, her ne sebeple olursa olsun, bir çeşit bağ vardı. Hatta

Güneş ışığı saçan bir erkeğin, dünyayı karanlığa gömmek isteyen bir kız kardeşi hâlâ nasıl sevebildiğini anlamasaydım.

"Benimle dans et," dedi ve beni pozisyonuma yönlendirmek için benimkini kavrayan elini kullandı. Avuç içini bana bakacak şekilde kaldırdı ve parmaklarımı onunkilere bastırana kadar kaydırmama izin verdi.

"Bu dansı bildiğimi nereden çıkardın?" Şarkı sona ererken bekleyerek sordum. Ozanlar bir sonraki şarkıya hazırlanırken müzikte bir durgunluk oldu ve bizi birbirimize meydan okurcasına bakmaya bıraktılar.

Müzik başladığında, "Sanırım söylediğinizden çok daha fazlasını biliyorsunuz, Prens Estrella," dedi.

İnsanların bana prenses demesine asla alışamayacaktım, ama sağır kulaklara düşeceğini bildiğim için itiraz etmedim.

Önce keman çaldı, Rheaghan beni dansa kaldırırken notaların akorları odanın içinde süzülüyordu. Adımlarımız yavaş ve metodikti; bir savaştan önce birbirini değerlendiren iki rakip gibi. Bu durumda, savaşımız bir dans pistiydi. Birkaç gün içinde, pekâlâ bir arena olabilirdi.

Küçük bir kızken bana dayatılan adımları atarken uyum içinde hareket ettik. Mükemmel zamanlanmış hareketler, etrafımda hareket eden diğer Fae'lerin bir yankısıydı ve beni daha önce hiç yapamadığım şekilde dansın içine sürükledi.

Mükemmel konumlandırılmamış bir el ya da yeterince düz uzanmayan bir bacak için ceza yoktu. Sadece müziğin iliklerime kadar işlediğini hissetmenin verdiği keyif vardı ve her bir hareketimi yılların bana sağladığı pratikten daha fazla bir akıcılıkla yönlendiriyordu. Dikkatimi dağıtan tek şey, taht odasının kapılarına bakıp eşimin gelmesini beklemektir.

Rheaghan ellerini belime koyarak beni kaldırdı ve diğerleriyle birlikte döndürmeye başladı. Dikkatimi tekrar ona, dansımıza vermemi sağladı, ağzını sıkı bir çizgi halinde buldum.

Rheaghan, Caldri's'in nerede olduğuna dair dile getirilmeyen soruyu yanıtlarken, "Bu akşam birkaç dakika gecikebileceğinden şüpheleniyorum," dedi. Bu onun yapacağı bir şey değildi.

Mab'ın gözetimi altında ya da değil, birlikte geçirebileceğimiz her anı kaçırmak istemezdim.

"Bunun nedenini sorabilir miyim?" Gözlerinin delici açık yeşiline bakarak sordum. Bakışlarımı üzerinde tutarken teninin güneşten öpülmüş rengi taht odasının soğukluğuna o kadar zıt görünüyordu ki.

Biz dans ederken tahtının üzerindeki Mab'a doğru baktı, bedenlerimiz bir şarkıdan diğerine geçerken daha fazla Fae taht odasına geldi. Daha yakına eğildi, sözlerinin yumuşak olabilmesi için vücutlarımızı neredeyse birbirine değecek şekilde hareket ettirdi. Üzerimde yükselirken göz temasını kaybettik, vücudundaki ani gerginlikle içimdeki her şey gerildi.

"Gerçekten de kız kardeşimin sana işkence etmeyi kalbinin iyiliğinden dolayı bıraktığına mı inandın?" diye sordu ve kalbim karnıma düştü.

"Tabii ki hayır. Eğer uslu durmazsam insan dostlarımı öldürmekle tehdit etti," dedim dişlerimi yanağımın iç kısmına geçirerek. Çok basit görünmüştü ve diğer ayakkabının düşmesini beklemiştim. Ama bana fiziksel olarak zarar vererek bir yere varamıyorsa, beni başkalarını kullanarak cezalandırmak mantıklı geliyordu.

"Peki ya o?" Rheaghan başını soru sorar gibi yana eğerek sordu. Burnunu hafifçe kırıştırdı, bu onun hikâyesine inanmış olmamı yargıladığının tek göstergesiydi. Birdenbire ne kadar saf olduğum gerçeğiyle yüzleşince yüzümü buruşturdum.

Tahtına doğru bakarken yutkunarak, "Hayır, bakmadı," dedim.

Llaidhe tarafından temizlenen pistte dans edenleri izledi, çenesi sanki halkının üzerindeymiş gibi yukarı kalkıktı.

Tanrıların bile üstünde.

"Ona her karşı gelişinde bir eşini öldürmek istemez. Bunu onu çok utandırdığın ve seni herkesin önünde cezalandırmaktan başka çaresi kalmadığı anlara saklayacaktır," diye cevap verdi Rheaghan, kız kardeşinin davranışları hakkındaki bilgisi konuştuğu her kelimedede ortaya çıkıyordu. Onu, hareketlerini, motivasyonlarını ve zayıflıklarını tanımak için yüzyılları vardı.

Eğer kendi kanından olanlara karşı kullanılabilseydi, değerli bir varlık olurdu.

"Peki bu arada beni cezalandırmak için ne yaptı?" diye sordum.

İkimiz de ona küçük yollarla meydan okuduğumu, çizgiyi hiç aşmadan ona sözlü olarak meydan okuduğumu biliyorduk. Ama Havanın ve Karanlığın Kraliçesi bana fiziksel olarak karşılık vermediğine göre, o anların bedelini kim ödüyordu?

"Eşin sen acı çekerken boş boş oturacak biri değil. Seni Mab'ın şiddetinden kurtaramaz, hele ki Mab onu tek bir düşüncesiyle öldürebilecekken. Bu, Tar Mesa'da geçirdiğin zamanın tamamını acılarına son vermek için pazarlık yaparak geçirmediği anlamına gelmiyor," dedi Rheaghan, halıyı altımdan çekip alarak.

Dansımızda tökezledim. Beni yakaladı ve yanlış adımımı kasıtlı gibi gösterdi. "Ne... Ona ne teklif etti?" diye sordum. Nefesim titredi. Kulaklarım çınladı, neredeyse Rheaghan'ın sözlerinin sesini bastırıyordu.

"Estrella-" Rheaghan sözümü keserek başladı, benim öfkem-korkum -Gül.

Caldris ne yapmıştı?

Erkek dayanılmazdı, ne isteyebileceğimi dinlemekten acizdi. Boğazım çok kurudu, kelimelerim boğazımdaki yumruya takıldı.

Rheaghan beni daha yakına çekti, göğsümü gövdesine yapıştıtırırken beni boğulacak kadar sıkı tuttu. Bu geçici bir sarılmaydı, serbest eli omurgamda hafif, rahatlatıcı bir dokunuşla ilerlerken yatıştırıcıydı.

"Ne. Yaptı. O. Verdi. Ona?" Çenemi sıkarken kelimeleri yavaşça telaffuz ederek talep ettim.

Müziğin neşesi beni terk etmişti, hareketlerin içi aniden boşalmıştı. İçimdeki o yaratık ayağa kalktı ve Rheaghan'a bakarken gözlerimin arkasında dans ettiğini hissettim. Dudaklarını birbirine kenetleyip burnundan solurken teninde altın rengi bir parıltı belirdi.

Güneş Tanrısı göğsü düşerken duraksadı. "O senin yerini aldı. Her karşı çıkışında Mab'ın odalarına çağırılıyor ki Mab ve Malazan seni cezalandırmak için onu kullanabilsin."

Mide bulantısı içimde çalkalandı. *Malazan*. Eğer onu ihlal etseydi....

Rheaghan vücudumdaki gerginliği okuyarak başını hafifçe salladı. "İşkence cinsel içerikli değil. Eşlik bağı böyle bir şeyi yasaklıyor ve kız kardeşim Kader'in gazabını kışkırtacak kadar aptal değil. Ama Malazan için seks ve şiddet birbirinden o kadar da uzak değil. İkincisi sadece onun ön sevişme biçimidir, bu yüzden onunla işi bittikten sonra, Mab'ın çocuklarından birini daha becerirken Caldris'e izletme alışkanlığı vardır. Sadece bunun suçluluğu bile fiziksel acıdan daha kötüdür."

Taht odası kayboldu, altımdan süpürüldü. Etrafımda ne müzik ne de dans vardı. Sadece Lord Byron'ın Gecenin Kadınları'yla sevişmesini izlediğimi hatırlıyordum - onların kendisine hizmet etmesini izliyordum. O zamanlar, beni sevdiği şeylere maruz bıraktığını bilmiyordum - bir gün benden bekleyeceği şeylere. Bu, başa çıkmamı kolaylaştırmamıştı.

Hasta olacaktım.

"Nefes al," diye mırıldandı Rheaghan, o yatıştırıcı eli bulantımı uzak tutmaya çalışıyordu.

"Onun acısını eş bağı aracılığıyla hissetmedim," dedim başımı sallayarak. Bu mümkün değildi. Eğer Caldris acı çekiyor olsaydı, bunu hissederdim.

"Kendini etrafındakilere kapatmakta ustalaşmak için yüzyıllar geçirdi. Kendini senden soyutlamak da bunun bir parçası. Bunu nasıl yapacağının ipuçlarını keşfettiğini hayal ediyorum. Aynı şeyi senin için de yapabileceğini hayal etmek çok mu zor? Bunu seni korumak için yapacağını düşünmek?" Rheaghan sesini alçaltarak sordu.

Öfke içime hücum etti, damarlarımda onları *kanatmaya* yönelik ani ve vahşi bir ihtiyaç dolaştı. İçimdeki canavar kükredi, daha bir gece önce onunkiyle bu kadar yakın bir bağ kurmuştum - üstelik o bana bir yalan daha söylerken.

"Mab bundan ne kazanacak? Eğer beni cezalandırmak istiyorsa, bunu kesinlikle bilmem gerekir."

Rheaghan'ın sesi monotonlaştı, bana bakmak için geri çekilirken içinden istifa sızıyordu. "Çok kısa vadeli düşünüyorsun. Mab *her zaman* uzun vadeli bir oyun oynar. En büyük çıkarı seninle Caldris'in arasını açmak. Eğer anlatıyı kontrol edebilirse, *ne zaman*

neden olduğun acıları ve senden sakladığı sırrı öğrenirsin..."

"Ona olan güvenimi kaybetmeme neden olabilir," dedim dilimi dişlerimin üzerinde gezdirerek.

Ayaklarım hâlâ dansın alışkanlığıyla hareket ediyordu ama aklım tahtta oturan kraliçedeydi. Yaptıkları için onu ve arkadaşını nasıl öldürebileceğimi hayal etmekle meşguldüm.

"Özellikle de Caldri's'in yakın ilişki kurduğu bir kadın soyunup biriyle sevişirken odada olduğu ve kendisinin de bunu izlediğı düşünöldüğünde-"

"Onunla yakınlaşmadı," diye çıktım, ses tonum tartışmaya yer bırakmıyordu. "Ona tecavüz etti ve şiddet uyguladı. Bunda hiçbir yakınlık yoktur."

Rheaghan bir süre beni inceledikten sonra başını sallayarak haklılığını kabul etti. "Yeterince adil."

İçimi çektim, bildiklerimi belli etmemeye çalışırken başımı öne eğme dürtüsüne direndim. Bu yeni bilgiyle ne yapacağımı bilmiyordum ama bir kez olsun iyice düşünmem gerekiyordu. "Bunu benden neden sakladığını anlamıyorum."

"Kız kardeşimin anlaşmayı kabul etmesinin tek yolu buydu. Yüzünüzdeki yıkım her zaman onun nihai hedefiydi. İkiniz ona karşı birleştiginizde sizi kıramaz, ama sizi yalnız olduğunuza ikna edebilirse, bir şansı olabilir," diye açıkladı ve müzik daha neşeli bir şeye geçerken beni bir daire içinde döndürdü. Bir kez daha onunla yüzleşmek için döndüğümde tekrar eğildi. "Kazanmak istiyorsan uzun bir oyun oyna. Öfke yerine kurnazlık."

Yanağımın içini çiğnedim ve boğazımı temizledim. "Bütün bunları bana neden anlatıyorsun?" Karnımda bir düğüm oluşurken sordum. Eğer bu bir yalansa, Mab'ın oyunlarından biriye, düşüncesizce davranmak onun tuzağına düşmek anlamına gelebilirdi. Dikkatle dinledim, cevabını beklerken başımı yana eğdim.

"Kız kardeşimle ilgili kendi payıma düşen hataları yaptım. Tüm bunları durdurabileceğimin farkında olmadığımı sanmayın," dedi, yüzü ve boynu doğal olmayan bir şekilde hareketsizleşirken yutkundu. Ayakları yere doğru hareket etmeye devam etti.

Dansın ritmi, sanki insanların katılmasına izin verildiği takdirde büyülenecekleri şekilde büyülenmişlerdi. "Yapmadım ve şimdi Alfheimr benim yüzümden acı çekiyor. Sadece bunu düzeltmek için bir şans istiyorum."

"Peki ya bu kız kardeşinin ölmesi anlamına geliyorsa? O zaman ne yapacaksın?" Daha fazla araştırarak sordum. Kelimeleri söylemesine ihtiyacım vardı. Özellikle de Mab beni Labirent'teki anlaşmamızla kandırdıktan sonra, belirsiz yarım önlemlerin olabilecek -olması gereken- şeye müdahale etmesine izin veremezdim.

Bir kahkaha attı ve üstümüzdeki kafeslerde yanan ateşlere doğru baktı. "Tanrılar biliyor ki bunu tek başıma yapacak kadar güçlü değilim ama zamanı geldiğinde engel olmayacağım. Mab tahttayken barış olamaz. Bedeli ne olursa olsun yeniden barış olmasını istiyorum."

Yavaşça başımı salladım, cevabını anladım. Bundan ne anlam çıkaracağımı bilmiyordum, karar vermek için zamana ihtiyacım vardı - o anda sahip olmadığım zamana.

Rheaghan'ın gözleri, dostumun yavaş bir yürüyüşle girdiği taht odasının kapılarına doğru kaydı, beni ararken gözleri kalabalığı tarıyordu. Malazan onun yanında yürüyordu, yanındaki başka bir erkek de ona el sallıyordu. Eşime döndü ve artık zafer olduğunu bildiğim bir ifadeyle ona gülümsedi.

Rheaghan yüzüme dokunup bakışlarımı tekrar ona çevirdiğinde çenem sıkıştı. "Uzun oyun, Estrella. Caldri's'in anlaşması hakkında hiçbir şey bilmiyorsun. *Dans* et," diye mırıldandı ve bana hareketlerde rehberlik etti.

"Neden hiçbir şey bilmiyormuş gibi davranıp bunun devam etmesine izin vereyim?" Malazan Caldri's'i elinden tutup dans pistinin ortasına doğru götürürken, öfkem yeniden kabararak sordum. Eşim onu uzakta tuttu, elleri birbirine değdiğinde kaşlarını çatı ve beni aradı.

Malazan'ı durduğu yerde öldürmekten başka bir şey istemediğim halde dikkatimi ondan uzaklaştırıp Rheaghan'a odaklandım.

"Çünkü eğer bilmiyorsanız, öldüğünde kimse sizden şüphelenmeyecektir. Sizinle bu oyunu oynamak için sabırsızlanıyorum Prenses."

Beni döndürdü, üç hızlı daire çizerken elimi bıraktı. Başka bir çift el beni yakaladığında ozanlar hemen bir sonraki şarkıya geçtiler. Belime yerleştiler ve beni dansın başlangıcına doğru yönlendirdiler.

Aşına değildim. Nergis zambağı gözlerine baktım, soluk gümüşün ortasındaki belli belirsiz pembelik dikkatimi dağıtmıştı.

"Estrella," dedi Soren, bakışları bilerek dönüyordu. "Kelleleri omuzlardan ayırmaya hazır gibi görünüyorsun. Kuzenimin bu manzaradan hoşlanacağından emin olsam da, bu tür oyunlar özel olarak yapılsa çok daha iyi olur." Siyah saçları ateş ışığında parlıyor, aralarına serpiştirilmiş ince mor tonlarını aydınlatıyordu.

Başımı salladım, bedenimi serbest bırakırken yüzümü gülümsemeye zorladım. Rheaghan'la birlikte müziğin içine daldığım o yeri bulmaya çalıştım; müziğin içimde hareket ettiğini hissediyordum. Soren ise eşimi tacizcisiyle dans ederken izlemek zorunda kalmamam için gerektiğinde dansımızı değiştiriyordu.

Soren yumuşak bir sesle, "O büyük bir çocuk," dedi, sözlerinin sertliğine rağmen bakışları yumuşak ve cesaret vericiydi.

Arkadaşım normal şartlar altında kendini savunabilirdi ama burası savunamayacağı tek yerdi. Kadının ona elini sürebileceği ve derisini keserken ya da kanını akıtırken bu anıyı başka bir erkeği becermek için saklayacağını bildiği bir yerdi.

İsyan etmek istedim. Kan, ölüm ve *intikam* istiyordum.

"İntikam bekleyenlere gelir. Bu geceyi ona bırak," dedi Soren, kulağıma fısıldamak için eğilerek. Vücudum kaskatı kesildi, omurgamdaki gözlerin teması izlediğini hissettim. "Bunun onun son gecesi olacağından haberi yok, değil mi?"

Sesinde bir sırtıma vardı, kendi öfkemi aşmam için bana bir meydan okuma. Zamanla onunla ilgileneceğimi bilmem için. Gülümsedim, dudaklarım haftalardır olmadığı kadar genişledi. Kahkahalarım serbest kaldı, Mab'ın emri altında olan ama yine de onun altını oymaya çalışan erkeğe bakıyordum.

Orada kaç kişi vardı?

"İyi akşamlar," dedi ve beni bir sonraki dans partnerinin kollarına doğru döndürürken bilerek gülümsedi.

Beni yakalayan erkek, ezilmiş sonbahar yaprakları rengine bir tenin içine yerleştirilmiş sert bir yüzden parlayan çivit rengi gözlerle bana baktı. Sayısız renkle dans ediyor, ince kahverengi tonlardan sıcaklık yayılıyordu.

Bakır rengi saçları hafif dalgalar halinde omzunun hemen üstüne düşüyordu, gür ve parlaktı.

Dansımızda beni bir adım geri çekerken yutkundum, bir önceki şarkıdan sonra temposu artan müzikte bana rehberlik etmek için elini belime koymaktan çekinmedi.

"Tanıştığımızı sanmıyorum," dedim, kendimi ona gülümsemeye zorlarken sinirlerimi yuttum.

Tanrılarla ilişkilendirmeye başladığım güç ondan yayılıyordu. Tenimi kaplayan doğayla ilgili bir şeyden bahsediyordu. Onunki, hasat benzeri yeşilliklerin ve yerdeki çürümüş yaprakların tanıdık telaşı gibiydi.

"Benim adım Kahlo, Estrella. Ben Sonbahar Sarayı'nın Kralı ve Canavarların Tanrısıyım," dedi, başını tamamen Fae'lere özgü bir şekilde yana eğerek. İnsandan çok hayvandı. Ellerimizi aşağı indirdi, beni incelerken sadece birkaç parmağıyla beni tutuyordu.

"Ah," dedim, Sonbahar Sarayı Kraliçesi'nin başka bir erkekle dans ettiği yere doğru bakarak. Ona gülümsedi, yüzü Tithe'nin havasına meydan okuyacak şekilde aydınlanmıştı.

Rheaghan'la ilk dans ettiğimde, müziğin neşesini hissettiğimde benimkinin de pek farklı olmadığını tahmin ediyordum. "Karınla dans ediyor olman gerekmiyor mu?" Ona kaşlarını kaldırırken dudaklarımı büzerek sordum.

Kıkırdadı, derinden gelen ses benimde kayıyordu. "Bırak eğlenin. O benim karım, eşim değil. İkimiz de başkalarıyla birlikte olmaktan zevk alıyoruz," dedi.

Yanaklarım kızarıırken yutkundum, Kahlo beni döndürdüğünde konuşmak için ağzımı açtım. Ayaklarımı altımda tuttum ve tanıdık bir kucaklaşmanın içinde dans edene kadar ayak parmaklarımda üzerinde yükseldim.

Caldris bir koluyla beni sararken diğer koluyla da elimi tuttu.

"Eğleniyor musun ufaklık?" diye homurdandı ve beni dansın hareketlerine sorunsuzca yönlendirdi.

Kahlo'ya dönüp baktığımda onun uzaklaştığını ve beni eşimle baş başa bıraktığını gördüm. Benden sakladığı her şey için endişelerimi ve öfkemi susturmak için kendimi zorladım ve Caldris'in buz gibi bakışlarına bakmak için geri döndüm.

"Kıskanç mı?" Dişlerimi alt dudağıma geçirerek sordum.

Bakışları hemen ona kaydı, göğsünden bir inilti yükseldi. Beni ters yöne doğru döndürdü, vücudunu benimkine yaklaştırdı - dans için gerekli ya da uygun olandan daha yakın - kollarımı karnımın üzerinde çaprazladım ve her iki elini de tuttum.

Sıcaklığı omurgama işledi ve sırrının neden olduğu yıpranmış kenarları yatıştırdı. "Her zaman," diye mırıldandı, nefesi boynumda geziniyordu. Gözlerim, yanlarına giren diğer erkeklerle dans eden Malazan'ınkilerle buluştu; bakışları eşimin kendini bedenime bağladığı yere sabitlenmişti.

Caldris'le yüzleşmek için döndüğümde sallanıyordum, onu görüş alanımdan çıkarıyor ve ilgime layık görmüyordum. Bana bakarken gözleri parlıyordu ve işte o zaman özlediğim boşluğu gördüm.

Sır sakladığını ve gelecekteki acılarına katkıda bulunduğunu bilerek bana bakarken çektiği ıstırap. İçimi çektim, yanağını okşamak için uzandım ve onu kendime çektim.

"Seni affediyorum," diye fısıldadım, dudaklarımı dudaklarına değdirmek için ayak parmaklarımın üzerine uzandım.

Beni aynı şeyden korumak için kendini feda etmişti - kendi bedenini ve acısını vermişti. Bunun sonucu ne olursa olsun, en azından beni korumak için elinden gelen her şeyi yaptığı için onu affedebilirdim.

Öfkemi hak edenlerle daha sonra ilgilenecektim ama şimdilik dostumun beni kucaklamasına ve dans boyunca bana rehberlik etmesine izin verdim. Onu ne için affettiğimi sormadı, bana bakarken dudakları hafifçe aralandı.

Orada bulduğum suçluluk duygusu neredeyse ciğerlerimden nefesimi çalıyordu. Onu ne için affettiğimi sormayacaktı, bunu yapmak onu yapamayacağı bir şeyi açıklamaya zorlayabilecekken.

Bunun yerine, sırlarımız aramızda asılı dururken sessizce dans ettik. Ben onun sırrını biliyordum ama o benim bu sırla ne yapmayı planladığımı bilemezdi.

Bunun ağırlığını sadece ben taşıyabilirdim.

Caldris

O akşam eşimi dansıyla baş başa bıraktım, kenara çekildim ve onun parlamasına izin verdim. Ve dans etti, Kahlo'nun onu odanın ortasında döndürmesine izin verdi. Etrafındaki Fae'ler onun gülümsemesini izlediler, yüzü nadiren deneyimlediği neşeye aydınlanmıştı. Estrella ellerini kaldırdığında Mab bile tahtından kalktı, açılan avuçlarından minik, parıldayan yıldızlar yükseliyordu.

Onları tavana doğru gönderdi ve daha önce perili olan taht odasına bir gece göğü görüntüsü verirken onlara ışık saçtı. Rheaghan eşine baktı, yanına yaklaştı ve onunla bir kez daha dans edebilmek için onu Canavarlar Tanrısı'ndan uzaklaştırdı. Kahlo Güneş Tanrısı'na dik dik baktı, dans partnerinin düşmanı tarafından çalınmasından duyduğu hoşnutsuzluk her halinden belliydi ama Estrella aralarında başlayan kavgadan habersizdi. Topyekûn bir kavgada birbirlerini öldürmeyi en son denediklerinden bu yana yüzyıllar geçmişti.

Gecikmişlerdi.

Rheaghan bir elini Estrella'nın sırtına doladı ve elini kaldırırken onu odanın tepesinde bir tur attırdı. Kafeslerdeki alevleri söndürdü, yavaş ve metodik dairelerini çizerken teker teker göz kırptı.

Oda karanlığa gömüldü, dans pistini sadece yukarıdaki yıldızlar aydınlatıyordu. Mab tahtından indi, kürsüden indi. Ama eşim odayı büyüledi, kahkahası beni bağımızın kalbimle birleştiği yerin derinliklerine vurdu.

Dans pistinin kenarına yaklaşan Hava ve Karanlığın Kraliçesi'ne kimse dönüp bakmadı. Kimse ona dans etmeyi teklif etme zahmetine girmede. Hayatımın aşkının, içindeki ışığın parıltısından başka hiçbir şey olmadan Tanrıları kendi tarafına çekmesini izlemek için nöbet tuttuğum taraftan ona katıldım.

"Gözlerini ondan alamıyorlar," dedim sesimi alçaltarak.

Mab dönüp bana baktı. Oflayıp puflayarak takipçilerinin olduğu odaya geri dönerken gözleri parladı. Kölelerinin ve ona itaat etmeleri için bağladıklarının odasına.

Ama korku saygıya eşit değildi ve Estrella kendisi olmaktan başka bir şey yapmayarak yavaş yavaş ikincisini kazanacaktı.

Rheaghan başını arkaya atıp gülererek yıldızların altında eşimle dans ederken şarkının sesi daha da yükseldi. Onunla tekrar dans etmeyi, vücudunun ellerimin altında hareket ettiğini hissetmeyi ve daha önce tahammül ettiğim işkencenin gölgelerini kovalamasına izin vermeyi arzuluyordum.

Gülümsemesini izlemek de neredeyse onun kadar iyiydi.

Estrella, gerektiğinde keskin hareketlerle vücudunu sarıyor, davulun ritmine göre hareket ediyor ve keman içinde hissettiği bir akorda çarptığında kalçalarının akışkan salınımını yapıyordu.

"Erkekler güzellik karşısında her zaman kör olmuşlardır," dedi Mab, sesi küçümseyiciydi.

"Onun giyinip süslenmiş bir domuz olduğunu sanıyordum?" Malazan'ın etimi parçalara ayırıp iyileşmesini izledikten sonra bunu tekrar yapabilmesi için eşime mırıldandığı sözleri düşünerek sordum. Mab dudaklarını büzdü, çözemeyeceği bir sorunla karşılaştığında her zaman yaptığı gibi koyu kırmızı etini birbirine bastırdı.

Estrella'yı öldürüp kullanamazdı ama mahkemesinin kendisine karşı kullanılmasına da izin veremezdi.

Sırıttı, yarı gülümsemesi normalde sahip olduğu küçümsemeden yoksundu. "Kimse erkeklerin zevklerinin hesaba katıldığını söylemedi."

Kahlo cevap verircesine eşimi Rheaghan'dan aldı ve alçalttı. Başını müzikle birlikte geriye attı, saçları koyu renkli bir

perde neredeyse yere değecekti. Dengesine yardımcı olması için tek bacağını kaldırdı, elbisesi güzel bronz tenini daha fazla ortaya çıkarmak için ayrıldı.

Kahlo onu geri çekip önünde durdu, Estrella'ya başını sallarken Tanrı'nın yüzünde nadiren görülen bir gülümseme hayaleti belirdi.

Tadı, gerçekten.

Midemdeki kıskançlık dalgasını bastırdım ve dostumun, içinde ışıık olmayan hayatın ne kadar monoton ve sıkıcı hale geldiğini herkesin gözlerine açmak için gerekeni yapmasına izin verdim.

Mab'ın eli altında, *yaşamayı* unutmuştuk.

Estrella hatırladı.

"Onu becermek istemiyorlar," dedim başımı üvey anneme doğru eğerek. Bana dik dik baktı, koyu renk gözleri akik taşının sertliğiyle parlıyordu. Eğer bu akşamki amaçları buysa, Estrella'nın erkeklerle dans etmesine asla izin vermeyeceğimi ikimiz de biliyorduk. "Sadece ona yakın olmak istiyorlar. Işığını bir süreliğine üzerlerinde parlatmasına izin vermek istiyorlar."

Mab'ın tutsak çocuklarından biri mücadeleye dahil oldu ve Estrella'ya elini uzattı. Estrella elini tuttu ve sırtarak kendisini dans figürlerine doğru hareket ettirmesine izin verdi. Adam bir an tereddüt etti, gülümsemesi utangaçtı, sonra gülümsemesine karşılık verdi ve başını salladı.

Mab'ın yatağını sık sık ısıtan biriydi; Octavian ve Malachi dışında belki de yüzyıllardır en sevdiği gece arkadaşıydı. Estrella'yı dansın içine çekti, ona sadece gerekli yerlerde dokundu ama sanki kendine engel olamıyormuş gibi yüzüne baktı.

Mab yutkundu, ayaklarının üzerinde kaydı ve onu hiç görmediğim kadar kırgın görünüyordu. Bir an için onu tüketen kötülüğün altında bir yerlerde saklı olan o küçük kızı merak ettim. Rheaghan'ın hâlâ yaşadığına yemin ettiğı, kendi bedeninde tutsak olan kızı.

"O zaman nedir?"

"O senin asla olamayacağın her şey," dedim sözlerimi sertlikten uzak tutarak. Onların bir hakaret olmasını istemedim, sadece gerçeğı söyledim.

"O hayatın ta kendisi."

Fallon, Estrella'nın yanına geldi ve Estrella, Kader'in kendisine bahşettiğı kız kardeşiyle dans etmek için erkek arkadaşını terk etti.

Kan kardeşi olmayabilirlerdi ama içimden bir ses onların birbirlerine gülümsediğini görmekten mutluluk duyuyordu.

Estrella Fallon'un ellerini kendi elleriyle kavradı ve taht odasında dönmeye başladılar; aralarında tek, neşeli bir an paylaşıyorlardı. Birlikte geçirecekleri bir ömürleri olmalıydı, aralarındaki bağ kaderin ta kendisiydi.

Estrella gözlerini kapatırken her iki kız da tavana doğru baktı ve sıkıca kavradıkları ellerini kaldırarak dönen iki ışık topu oluşturdular. Tavana doğru yükseldiler ve yıldızların arasına yerleşene kadar boyutları büyüdü. Tar Mesa'nın duvarlarının dışında parlayan iki ayın daha küçük, doğrudan bir yankısı.

İkiz Aylar Kehaneti.

Kızın ellerinin arkasındaki ay da buna karşılık olarak parlıyor gibiydi; Ay Cadıları tarafından onlara verilen işaret, onlar dans ederken odanın her tarafına ışık saçıyordu.

Kimse araya girmeye cesaret edemedi.

Estrella döndüğünde Nila'yı elinde bir *akalika* ile duvarın dibinde dururken buldu. Bu dişi, Llaidhe'ler arasındaki insansı türlerin en kâbus gibi olanlarından biriydi ve taht odasında peri şarabı ikram etmek için tur atıyordu. Estrella dans ederek hizmetçisine doğru ilerledi ve sırtarak *acalica*'dan servis tepsisini aldı. Tepsiyi dişiye en yakın duran Sidhe'ye uzattı, Llaidhe yaratığının geniş, çıkıntılı gözlerinin içine baktı ve onu elinden tuttu.

Kadın şok içinde ona baktı ve eğer göz kapakları olsaydı, gözlerini kırıştırdı. Dudakları yoktu, uzun, kemikli parmakları Estrella'nın elini ve bileğini nazikçe sararken teni soluk, kösele gibi beyazdı. Tırnakları kemiği kesecek kadar uzundu ama eşimi sanki dokunduğu en değerli şeymiş gibi kavradı. Estrella yavaşça geriye doğru yürüyüp *acalica*'yı dansa yönlendirirken derisi soyulup jilet gibi keskin dişleri ortaya çıktı ve gülümsemeye benzer bir görüntü oluşturdu.

Estrella vücudunu hareket ettirerek Llaidhe'yi dansında kendisine katılması için yönlendirirken müziğin sesi dışında oda sessizliğe büründü. Fallon onun yanına geldi

yan tarafa geçerek *acalica'nın* diğer elini tuttu ve oda şaşkın, dehşete düşmüş bir sessizlik içinde onu izledi.

Nilâ ve Imelda onlara kenardan katıldılar; *acalica'nın* kulakları ve sivri uçlu sinek benzeri kanatları, asla katılmasına izin verilmeyen dansın adımlarını öğrenirken çırpınıyordu. Odadaki diğer Llaide'ler, yüzlerinde umudun ilk ipuçlarının ışıldadığı bir dikkatle izlediler.

Yeni bir dünya için umut. Ona yardım ederlerse Estrella'nın yaratacağı bir dünya. Güçlerini geri alırlarsa.

Kahlo mücadeleye dahil oldu, Canavarlar Tanrısı *acalica*'dan zerre kadar korkmuyordu, Estrella'nın boşta elini tuttu ve onunla dans etmeye başladı. Estrella gülümsedi, dansında döndü ve dikkatini Soren'e kaydırırken kısa bir an için Mab'ın gözlerinin içine baktı.

Onu odanın dışına götürdü ve bir *maa'nın* elini onunkine koydu. Dışı utangaç bir şekilde gülümseyerek Alacakaranlık Tanrısı'na baktı ve şaşkın bakışlarını Estrella'ya çevirerek oradan uzaklaştı, dikkatini Rheaghan'a çevirmişti bile.

Soren, yarı kel, kara gözlü yaratığı dansın merkezine çekmekte tereddüt etmedi ve ona şarkının hareketlerini öğretirken sabır gösterdi.

Eşimin Alfheimr'ı yüzyıllardır ayakta tutan yapıların altını oymaya çalışmasını izlerken kollarımı göğsümde kavuşturarak gülümsedim. Bana doğru her bakışında gülümsüyordu ve Llaide'nin eşit muamele gördüğünü görme arzusuyla hareket etse de ne yaptığının farkında değildi.

Bir dansla, kendisini yüzyıllardır süregelen sistematik baskıya karşı özgürlük sunan bir kurtarıcı olarak resmetti.

Kendisini sevmelerini sağladı ve böylece ordusunu kurmak için ilk adımı atmış oldu.

Estrella

Müzik durdu.

Caldris bana katıldığı yerde -etrafımızda dans eden diğerleriyle birlikte- dondu kaldı ve bakışlarını yavaşça ileriye çevirdi. Malachi bir grup insan arkadaşını taht odasının önüne doğru götürdü. Tüm Fae'lerin dikkati öne doğru götördükleri erkek ve kadınlara yönelirken yüzünü bir sırtıma kapladı.

Şok olmuş bakışlarımı Caldris'e çevirdim ve onun dehşet içinde gözlerini kapamasını izledim. "Estrella-"

İleriye doğru yürüdüm, ancak kollarını belime dolayıp beni geri çekince durdum.

"Bırakın beni!" Tısladım, gözlerim Alfheimr'a dönüş yolculuğumuzda bana zalimce davranan aynı insanlardan bazılarına takıldı.

Tar Mesa'da geçirdikleri zaman pek de iyi geçmemişti; kollarını kendilerine sarıp Mab'ın onları beklediği yere doğru sürüklenmelerine izin verirken üzerlerindeki giysiler paçavradan başka bir şey değildi.

Ayaklarımı kaldırıp onu dengesinden uzaklaştırmaya çalışırken Caldris beni daha sıkı bir şekilde geri çekti, güçlü bir önkol göğsümü sardı. Ama dostum dövüşürken kullandığım her stratejiye fazlasıyla aşinaydı ve beni nefes nefese bıraktı.

Soren önüme geçip ön tarafta olanları görmemi engellerken Rheaghan yanıma geldi.

"Onun yaptıklarından sen sorumlu değilsin," dedi Rheaghan, sesi alçaktı. İçindeki hayal kırıklığı sonsuza dek acı çekeceğini, kız kardeşinin dönüştüğü canavar için kendini suçlayacağını ima ediyordu.

"Bunu benim yüzümden yapıyor," dedim, sesim alçalırken mücadele bedenimden kayıp gitmişti. Statükosuna çok açık bir şekilde meydan okumuştum ve beni herkesin önünde cezalandıramazdı - Llaidhe ile olan bağımı güçlendirmeden olmazdı.

"Bunu yapıyor çünkü dostlarını başımızın üstünde tutmak ona kendini güçlü hissettiriyor. Seni günah keçisi olarak kullanıyor çünkü seni kırmak istiyor ve eğer sana söylerse suçlarının ağırlığını senin taşıyacağını biliyor. Burada kimse seni suçlamıyor," dedi Caldris ve boştaki eliyle saçlarımı kulağımın arkasına sıkıştırdı.

"Bunlar buradaki herhangi birine mi ait?" Mab kürsüsünün tepesine ulaştığında odanın etrafına bakınarak sordu. *Bunlar*. Sözleri dostları küçük düşürüyor, onları yaşayan ve nefes alan insanlar yerine eşyalara dönüştürüyordu.

Kendini tahtına bıraktı, eğlenceye ve sahiplenilmeyi bekleyen insan eşlere baktı. Sadece üç Fae öne çıktı, iki erkek ve bir dişi kendilerine ait olanı almak için bekliyordu. Derilerindeki Fae İşaretleri, eşleşen insan eşlerindekiyle uyum içinde dönüyordu, ama insanlar bir zamanlar korktukları şey karşısında sinmediler.

Malachi'den ve onun yanında yerini alan bir başka muhafızdan uzaklaşırken gözlerinde ışık yoktu.

Mab elini sallayarak, "Diğer ikisini geri ver," dedi.

Erkek Fae'lerden biri öne çıkarken, diğer muhafız sahipsiz iki kişiyi taht odasının kapılarına doğru yönlendirdi.

"Lütfen Kraliçem," diye yalvardı ve Mab bakışlarını ona çevirince sözünü kesti.

"Bu gece kendimi cömert hissediyorum. Bana bağlılık yemini etmeniz koşuluyla, içinizden birinin eşiyle birlikte buradan ayrılmasına ve benim onayımla bağını tamamlamasına izin vereceğim," dedi ve önünde toplanan üç kişiye baktı. Onları tanıyıp tanımadığıma, onlarla konuşup konuşmadığıma karar verecek kadar göremiyordum.

Muhtemelen böylesi daha iyiydi.

Fae'ler Mab'ın kararını beklediler, eğer o akşam seçilmezlerse eşleriyle birlikte ayrılmak için daha ne kadar beklemek zorunda kalacaklarını bilmek için beklediler. Taht odasında sayısız başkalarının da olduğundan şüpheleniyordum.

Mab'ın iradesinin sonsuz oyununa hapsolmuş, kendilerini bekleyen eşi henüz görmemişlerdi.

Mab onları dikkatle incelerken dilini şaklattı. "Mavi," dedi, elini küçümseyici bir şekilde sallayarak.

Erkeklerden biri aceleyle ileri atıldı ve kendisiyle aynı işaretlere sahip olan kadını ellerinden tutup arbededen çekip çıkardı. Kalabalığın arasına karışıp bize doğru yaklaşırken, ellerini kadının yüzünde -kollarında- çılginca gezdirerek yara aradı.

Taht odasının önünde bir kadın çığlık attı.

Malachi'nin kılıcını savuruşunu izlemek için tam zamanında gözlerim ona doğru kaydı. Erkeğin kafası omuzlarından yere düştü ve Fae dışısının ayaklarına doğru yuvarlandı. Dişi tekrar uludu, sesinin tizliği havayı ikiye böldü.

İçindeki ıstırap çok tanıdıktı. Peçenin düştüğü günle aynıydı.

Döndüm ve yüzümü Caldri's'in göğsüne gömdüm. Erkeğin eşinin hayatı için yalvarışını izlemeye dayanamıyordum ama yine de kendimi izlemeye zorladım.

Hatırlamak için.

Kalan kadın dehşet dolu gözlerini muhtemelen Alfheimr'a gelmeden önce korktuğu aynı erkeğe çevirdi. Gözlerindeki çaresizlik nefesimi kesti, dudakları konuşmak için ayrılırken zaman yavaşlıyor gibiydi.

Malachi'nin bıçağı tek bir hamlede boynunu kesti. Sessizlik hüküm sürerken vücudu yere çarptı.

Fae arkadaşı çığlık atmadı. Kesik başını kaldırıp cesedine yaklaşırken ağlamadı. Yanında diz çöküp yüzünü öne doğru sarkıtarak cesedi kavradığında içinde hiçbir şey kalmamıştı. Onu göğsüne doğru çekti, hayattayken dokunmasına asla izin verilmeyen eşini tutuyordu.

Yüzü Mab'a dönükken demir hançerini yanından kaldırdı ve Hava ve Karanlıklar Kraliçesi'nin kendisine saldıracakmış gibi göründü. Mab, katili olacak erkekten etkilenmemiş bir şekilde kaşlarını kaldırdı.

Caldri bizi ileriye doğru yönlendirdi, daha iyi görebilmemiz için kenara çekildi. Rheaghan ve Soren de bizi takip etti - ta ki ben kenardan erkeğin kılıcını kendine doğru çevirişini izleyene kadar.

"*Hayır,*" **d i y e** nefes nefese kaldım, erkek bıçağı ileri doğru iterken sadece Caldriş'in göğsümdeki kolu beni sabit tuttu.
Ve kendini kalbinden bıçakladı.

OceanofPDF.com

Estrella

Koridorlardaki yürüyüş, taht odasındaki ölümlerin gölgesinde kaldı.

Llaidhe üç cesetle ilgilenirken Caldris sersemlemiş bedenimi katliamdan uzaklaştırmıştı. Eşsiz kalan dişi Fae'nin ağlayıp çığlık atarken cesetlerden uzaklaştırılması gerekmişti. Şimdi ona ne olacağını düşünmek bile istemiyordum. Eğer bu onun son yaşamı olmasaydı, yeniden bedenlenmeden önce kaç yıl beklemek zorunda kalacaktı?

"Nereye gidiyoruz?" Nadir bir mutluluk anını alıp mahvetmesinden nefret ederek sordum. Bir daha dans edip edemeyeceğimi bilmiyordum, ben fark edemeyecek kadar dalgınken onun neye başladığını bilmiyordum.

"Koy," diye cevap verdi Caldris, eli belimde beni ileriye doğru yönlendirirken. Tanrılar ve Fae'ler de bizimle birlikte ilerledi, akşamki olaylar için pek de hayra alamet olmayan çiftler halinde eşleştiler. "Bunun için kendine gelmelisin, yıldızım."

Başımı salladım ve Koy'un kristal sularına doğru bir bakış attım. Aynı ses kafamın içinde fısıldadı, Caldris'in elini sıkıca kavradığımda parıltı beni ileri doğru çekti. Ağaçların arasından geçen patıkaya doğru grubu takip ederken suya ne kadar çekildiğimi belli etmedim, kendimi zorladım.

Çobanpüskülü ağacının yanan közleri ormanın üzerine kül yağdırıyordu ama her nasılsa hiç alev almıyordu. Hemen Koyu evleri olarak gören, sığınaklarını ormanın içinde bulan yaratıkları merak ettim.

Artık güvenli görünmeyen ormanlar. Burada kalamazlarsa nereye gideceklerdi?

Ormandaki yürüyüş son derece kısa sürdü ve seçilen on üç Tanrı'dan oluşan grup dağılırken bizi açıklığa getirdi. Yanan ağacın gölgesi altında oyalandılar ve yanlarında getirdikleri Fae'lere döndüler.

Mab, Malachi'yi de yanına alarak yerini aldı. "Hepimiz ritüele katılacağız," dedi, bakışları ağacın etrafında kayarak her birimize baktı. O ve Malachi öne çıktılar ve her biri bir avuç içini ağacın gövdesine bastırdı.

Bir tarafta Rheaghan ve ortağına, diğer tarafta Kahlo ve ortağına en yakın yerde yerimizi aldık. Twyla, Caldris'ten olabildiğince uzaktaydı ve ondan nefret etmesine rağmen Mab'ın yakınında duruyordu.

Yutkundum, eğer aile üyeleri dağılıyorsa ritüelin neleri gerektirdiğini düşünmek istemiyordum.

Caldris elimi tuttu ve ağaca yaklaşırken önünü sırtıma yasladı. Birleşen ellerimizi ağaç kabuğuna bastırmak için diğerlerinin ellerini ağacın gövdesine koymasını bekledi.

Altın közler ağaçtan ayrılıp bize doğru süzülürken sırtımı bir sıcaklık dalgası kapladı. Caldris'in eli benimkini kapladığı yerde altın renginde parlıyordu, omzumun üzerinden ona bakmak için döndüğümde ışık koluna doğru yayılıyordu. Fae İşaretleri tüneliğinden dışarı çıktıkları yerde altın ışıkla titreşiyordu ve saçları içinden geçen büyüün altında ısınırken gözleri altın rengine bürünmüştü.

"Ne oluyor lan?" Ona aitmiş gibi görünmeyen yüz ifadesinden irkilerek sordum. Başını yana eğmişti ve o anlarda her zamankinden daha fazla Tanrı gibi görünüyordu. "Caelum."

Elimi ağaçtan kaldırdım, bir dal bileğime dolanıp beni geri çektiğinde şok içinde sıçradım. Etrafımı sararak diğer elimi başka bir dalla yakaladı ve ellerimi ağaç kabuğuna hapsetti.

"Sana zarar vermeyecek. Karşı koyma," dedi Caldris, burnunu enseme gezdirirken sesi hâlâ kendisine aitti. O altın eller saçlarımı süpürdü.

Beni içine çekerken boynumdan aşağıya indi ve içimde bir şey kısa süreliğine duruldu.

Ağaç kökleri ayaklarımın altındaki toprağı iterek ayak bileklerimi sardığında ve bacaklarımı hafifçe açtığında, duruşumu ağaçtan uzağa çekerek sırtımı eğmek zorunda kaldığımda bir sonraki sona erdi. Etrafımızdaki diğerleri de ağaçtan uzaklaşmıştı. Mab ya da Twyla'yı göremiyordum, sadece Rheaghan ve Kahlo ortaklarını orman açıklığının çimenlerle kaplı kısmına geri çekip görebildiğim yerin hemen dışında oyalanıyorlardı. Şok olmuş bakışlarımı tekrar ağaca çevirdiğimde kıyafetlerimi çıkarmakta tereddüt etmediler.

Caldris kıkırdadı, sesi kulağımda kısıldı. "Aferin kızıma. Onlara bakmanı istemiyorum," dedi.

Gözlerimi ileri diktim, bacaklarım altımda titriyordu. Zincirlenmiş olma, kapana kısılmış olma ve kendimi kurtaramama fikrinden nefret ediyordum. Bağları ne kadar çekersem çekeyim, ağaç beni sabit tutuyordu. Bileklerimi tutan dallar sanki ağacın kendisi *gölüyormuş* gibi titreşiyordu.

Caldris tuniğini çıkarırken kumaşın değişme sesini duydum, botlarını ve pantolonunu çıkarırken vücudunun hareket ettiğini hissettim. Bir dahaki sefere bana doğru bastırdığında çıplaktı ve üzerime eğilirken kırımın kıvrımına doğru sertleşmişti.

"Şimdi seni becereceğim," dedi, sesi hem kendisine aitti hem de değildi. Dostumun orada bir yerde olduğundan hiç şüphem yoktu ama içindeki büyüün alt akıntısına kapılmıştı.

"*Burada mı?*" Biri güldüğünde irkildim - sesi derin ve sertti, sanki o kişi sık sık gülmüyormuş gibi.

Kahlo.

"Evet, yıldızım. *Al bakalım.*"

Elbisemin arkasındaki bağcıkları kavradı ve Nila'nın o akşam daha önce yaptığı düzgün fiyongu çözdü. Kurdeleyi deliklerden yavaşça geçirdi ve belime doğru ilerlerken elbisemi vücudumdan sarkmaya zorladı. Sonunda yere düştü, hareket ettiremediğim ayaklarımı çevreledi.

Arkadaşım pençeli parmaklarını omurgamda gezdirdi. Boynumun dibine ulaştığında dokunuşu içimde bir dalgalanma yarattı. Elini boynuma gömdü.

saçımı kavradı ve başımı ona doğru çevirmek için kullandı. Nefes alışım düzensizleşirken omurgam eğildi, onun için kamburlaştı.

"Bana durmamı söyle ve her şey burada bitsin," dedi, dudaklarını omzumun kıvrımına bastırmak için öne doğru eğildi. Dişleri oradaki derinin üzerinde gezindi; en ufak bir acı tehdidi doğrudan içime vuran ürpertinin ortasındaydı.

Rahatsızca güldüm, gözlerim ağacın beni hâlâ esir tuttuğu yere kaydı. "Ağaç seninle aynı fikirde değil. Neyi kabul ettiğimi bilmiyorum. Neden diğerleri değil-"

"Her Tithe'de ağaç, ritüelin büyüsünü aktarması için bir Tanrı seçer," diye açıkladı Caldriş, o derin sesiyle sabırlı ve anlayışlı bir şekilde, sanki kendine engel olamıyormuş gibi sikini kıcıma sokarken bile. "Ağaç beni seçti ve ortağım olarak sen de kanal olacaksın."

"Kanal mı?" Elini saçlarımdan kurtarıp boynumun ön tarafına doğru kaydırduğunda nefes nefese kaldım. Beni orada kavradı, tırnakları boğazımın yan tarafına bastırırken avucu şahdamarıma sıkıca bastırdı.

"Ağaç, Öşür'den sonra küllerinden doğmasına yardımcı olması için seksle beslenir. Bu gece bana verdiği büyü sayesinde diğerlerinin arzusu beni besleyecek. Bu arzuyu seni sabaha kadar becermek için kullanacağım. Ağaç senden beslenecek, senin zevkinden," dedi, eli göğüslerimin vadisi arasında kayarak alçalırken sesi bir hırıltıya dönüştü. Uyluklarımdan tepesine doğru hareket ettirdi, göbeğimin en alt kısmında durdu ve orada durdu, oyalandı, cevabımı bekledi.

Parmakları tenimde küçük, alaycı daireler çiziyor, sanki onunla oynamış gibi içimdeki yaratığın yüzeye çıkmasını sağlıyordu. Kıkırdamasını omurgamda hissettim, yüzündeki gülümsemeyi hissettim. Avına karşı zafer kazanmış bir erkeğin kendinden memnun sırıtişydı bu; canavarımın onun emrinde olmasından zevk alıyordu - en azından bu konuda.

O zaten benim en canavarca yanıma hükmediyordu ve o da buna izin veriyordu.

Dudaklarımdan garip ve hayvani bir hırıltı döküldü, buna karşılık vücudumda bir sıcaklık yayıldı. Yıldız ışığının ve pulların en zayıf ipucu, bu şeylerin ne olduğuna dair bir anının hayaleti gibi tenimde hareket etti. Aklıma hemen Caldriş'te gördüğüm iskelet yüz geldi.

Tırnaklarım pençelere dönüşürken şok göğsüme çarptı.

"İşte buradasın," diye mırıldandı, kalçalarım kıvrılırken, onun sunduğu zevki arıyordum.

Onu sahiplenmek, istediğini almasına izin vermek için duyduğum inkar edilemez dürtü, derimi yırtmakla tehdit ettiğinde çok ama çok daha güçlüydü.

"Bana kelimeleri ver, *min asteren*."

"Tanrılar," diye mırıldandı biri ve ben sesi tanıyamayacak kadar uzaklaşmıştım.

-Bunun benimle ve Caldri's'in ortaya çıkardıklarıyla mı yoksa kendi partnerleriyle mi ilgili olduğunu merak ediyordum.

Tekrar homurdandım, vücudumu o işkence eden el boyunca kaydırmaya çalıştım. Biraz daha ileri gitse, tam da ihtiyacım olan yere koyacaktı. Yan tarafıma, çoğunlukla partnerlerinin hazzında kaybolmuş diğerlerine baktım ama dikkatlerini arkamda parlayan altın rengi erkekten asla tam olarak ayırmadılar.

Daha önce de seyirci önünde seks yapmıştık, insanlar izlerken sevişmiştik, ama bu anla ilgili bir şey daha önemli hissettirdi. Sonunda kendimi insani duyarlılıklarımın kurtarmak ve Fae'nin daha az kısıtlanmış doğasını kucaklamak gibi hissettirdi.

"Çenenin kapatıp beni siker misin artık?" Omzumun üzerinden Caldri's'e bakarak homurdandım.

Arkadaşım güldü ama sonunda elini vücudumda aşağıya doğru kaydırды. Parmakları içimde gezindi, klitorisime o kadar yumuşak bir şekilde sürtündü ki kalçalarım öne doğru sarsıldı.

"Oh hayır, yıldızım. Seni becermek için bütün gecem var."

Boştaki eli ön tarafıma dolandı, göğsümü avucunun içinde kavradı ve eli işlerken meme ucunu sıktı. Diğer kalçalarımın arasına girdi, önce bir parmağını içime kaydırды ve yavaşça çalıştırdı.

Çok yavaş

"Gecenin sonunda o kadar dölle dolacaksın ki kalçalarından aşağı damlayacak," dedi ve içimdeki yaratık mırıldandı. "Seni mahvedeceğim. Sikişimi almadan önce parmaklarıma boşalacaksın, sonra da dilime bineceksin."

Amcığma ikinci bir parmak daha ekleyip onları daha hızlı pompalarken ve göğsümün etini mükemmel bir uyum içinde yoğururken inledim. Beni bu iki temas noktasında sabit tutarken başımı geriye attım ve göğsüne yasladım.

Tekrar tekrar, o parmaklar içime pompaladı, yavaş ve sabırlı - sanki dünyadaki tüm zamana sahipmiş ve orgazmımı üzerimde tutmuyormuş gibi. Vücudumu bir arp gibi çalarken mükemmel bir şekilde kontrol ediyordu.

Ağacın bağlarını bileklerime doğru çekerek onun adını homurdandım. "Caldris."

"Sanırım seni böyle seviyorum," dedi, avucunun topuğunu klitorisime bastırarak şekilde yeniden konumlandırarak. Bileğimdeki dallar, vücudumdan çekiyor gibi göründükleri altın ışıkla titreşiyor, orgazmıma yaklaşıırken zevkimi alıyordu. "Tamamen bağlı ve benim için çaresiz, sana *her şeyi* yapmama izin vermeye istekli."

"Lütfen," diye yalvardım, o ve ağaç beni arzuyla kuşatırken sesim yarı hıçkırıktı.

Herkesin *ihtiyacı* onu besliyor, aramızdaki ipliği dolduruyordu. Diğerleri de Caldris'in bana yaptığı gibi partnerlerini becermek, onlarla alay etmek ve onlara işkence etmek istiyorlardı ama aramızdaki bağda *benim* için duyulan arzudan başka bir şey yoktu.

Dikkati sadece bana dokunduğu yerlere, avucunu klitorisime dayayıp parmaklarıyla beni becerirken içimi dolduran ihtiyaca odaklanmıştı. Elinin üzerinde kıvranıyor, sunduğu lezzetli sürtünmeden ihtiyacım olanı alıyordum.

Ağaç, ben orgazmımı kabuğuna kazıyıp gövdesinden parçalar koparıırken ve inlerken beslendi. Arkadaşımın eli bedenimi terk etti ama ben boşalırken bile içimde oluşan arzuyu durdurmak için hiçbir şey yapmadı. İçimdeki ahlaksız kısmı yatıştırmak için hiçbir şey yapmadı, avucunu kıcıma vururken sesim boğuk bir nefese dönüştü.

"Uzun bir gece olacak, Küçüğüm," dedi Caldris kıkırdayarak, arkamda dizlerinin üzerine çökerken. Omzumun üzerinden ona bakmak için döndüm, yüzünü görebilmek için sırtımı düzleştirdim.

Bir elini kığımın yanaklarına koyduğunu, bacaklarımın arasındaki ıslak eti görebilmesi için beni kaldırıp açtığını görebiliyordum. Kızardım,

Bu pozisyonun beni arkamızdaki çiftlere karşı ne kadar teşhir ettiğini düşünüyordum.

"Caldris," dedim, ağırlığımı bir bacağımdan diğerine kaydırarak. Bana doğru sıcak bir nefes üflerken hareket edemiyor, kendimi saklamak için hiçbir şey yapamıyordum.

"Geceleri içine gömüldüğüm cenneti görsünler. Bir daha asla senin için neden dünyaları yok ettiğimi sorgulamayacaklar," dedi ve öne doğru eğilerek içimdeki tek bir çizgiyi yaladı.

İçimdeki her şey kasıldı, tüm varlığım o tek dokunuşun etrafında toplandı. Geri çekilirken gözleri altın kollarıyla parlıyordu, vücudu bir Tanrı'nın kusursuz tuvaliydi ve yüzünün yarısında bir kafatasının hayaleti vardı.

"Kendileri için asla sahip olamayacakları şeyi görmelerine izin ver, çünkü sen *benimsin*," diye homurdandı ve yüzünü etime gömdü. Bu alaycı bir yalama ya da yavaş bir işkence değildi, sadece izin verirsem yüzü bacaklarımın arasında yaşayacak bir erkeğin yutulmasıydı.

"Siktir," diye inledim, başımı öne eğdim.

Ölümler Tanrısı beni açıklıktan ölüyormuş gibi yedi, dilini içimde gezdirdi ve geri çekildiğinde giriş yerimde daireler çizdi, dikkatini klitorisime kaydırды ve hepsini o kadar hızlı tekrar tekrar yaptı ki her şey bir sis bulutuna dönüştü.

Bir arzu ve ihtiyaç karmaşasına dönüştüm ve bu tür şeylerden kaçınan kadının tüm izleri kayboldu. Kalçalarım onunla birlikte hareket ediyor, dilini üzerimde gezdiriyordu. İçime doğru. İçimde.

Ve boşaldığımda, yüzü amıma o kadar sıkı bastırılmıştı ki, onun nerede bittiğini ve benim nerede başladığımı anlayamadım.

Ağaç beslendi, dalları benden aldıkça parıldadı. İhtiyacımın sınırı asla ortadan kalkmadı, bedenim daha fazlası için yalvarırken beni inletti - ağacın pençesinde sarkarken bile.

Bana ait olanı aldığı için, bana borçlu olduğu ve ihtiyacım olan zevki aldığı için o lanet ağaçtan nefret ediyordum. Dallar sanki düşüncelerimi duyabiliyormuş gibi bileğimin etrafında gümbürdedi ve ben de ona uyarımı homurdanarak ilettim. Tek bir

Dal bana doğru geldi, bir yaprağı şefkatli bir hareketle yanağıma sürttü ve ona yeni keşfedilmiş bir korkuyla bakmama neden oldu.

"Senden hoşlanıyor," diye mırıldandı arkadaşım, arkamda dururken.

Aleti amıma doğru yayıldı, orgazmlarımdan ıslanmış ıslak etim boyunca kayarak aşırı hassas klitorisimi tekrar tekrar uyardı.

"Açgözlü küçük amcığınla onu bu kadar iyi beslerken nasıl olmasın ki?" Caldris fikrini kanıtlamak için içime girdi, parmaklarının ve dilinin tüm hazırlıklarından sonra içimde kolaylıkla kayıyordu.

Sikilmeye ne kadar ihtiyacım olduğunu.

Sırtım hemen kamburlaştı, iki elini boğazımın ön kısmına dolmasına ve vücudumun her köşesinde hissettiğim yavaş, sert itişlerle beni kullanırken beni hareketsiz tutmasına izin verdi. İçimdeki her darbesinde ayak parmaklarımın ucuna kadar uzandım - ağaç beni işkenceden uzak tutuyordu.

Ellerinin baskısı altında sesim bozuk bir iniltiye dönüştü. Kelimeler birbirine karışıyor, hiç bitmeyecekmiş gibi görünen bir zevk felaketine dönüşüyordu.

"Siktir. Siktir. Siktir," diye içimdeki her dürtüyle nefes nefese kaldım ve bir orgazm diğerine kanarken izimi kaybettim.

Caldris beni geri çekti, bir elini saçlarıma götürdü ve beni kendisine doğru çekti. Sırtımı eğilmeye zorladı. Dilini ve dişlerini boynumdaki, omzumdaki kanlı noktaya dokundurdu. İçimdeki her şey gevşedi, beni istediği gibi hareket ettirirken, istediği gibi becerirken ona daha fazla teslim oldum. Dişleriyle etimi sıkıyor, altım morarıncaaya kadar sıkıyordu, ilk boşalmasını kükreyerek yaptı ve içimi onunla doldurdu.

Ağaç benim aracılığımınla ondan içti ve eşim asla geri çekilme zahmetine girmedi - orgazmına devam etmeden önce içimde hareket etmeyi bırakma zahmetine girmedi. Beni becermeye devam etti, siki bir şekilde içimde çelik gibi sertleşmişti.

Etten ve ihtiyaçtan başka bir şey olmadım, *bana* ait olan her şey hiçliğe karıştı. Ancak Caldris ikinci kez boşaldıktan sonra içimden çıktı ve bedenim hemen onun kaybının yasını tuttu - hiçbir şeyin etrafında kenetlendi. Kıçımı kaldırıp daha fazlasını ararken, bedenim çökme tehlikesi geçirirken bile daha fazlasını isterken gözlerim yuvalarından fırladı.

Dallar bana daha fazla gevşeklik verip başımın aşağı inmesine izin verdiğinde yanımda belirdi, siki sertleşmiş ve parlıyordu. Caldri yüzümdeki saçları nazikçe geriye doğru okşarken beni belimden ikiye bükerek sikiyle aynı hizaya getirdi. Biri beni izlerken ikimizin de salıverilmesinden kaynaklanan ıslaklığın kalçalarımın aşağı kaydığını hissettim.

"Ortalığı batırdın," dedi Caldri, saçlarımı avucunun içine alıp başımı istediği gibi çevirerek. Aletin başı dudaklarımın kenarına sürünerek beni ona açılmaya teşvik etti. "Yalayarak temizle beni."

Açtım ve ağzıma doğru ilerlemesine izin verdim. Onun tadı -benim tadım- boğazımın arkasına çarpıp öğürmememe neden olurken dilimi kapladı. İki parmağı burnumu sıktı, nefes alma yeteneğimi alıp yavaşça ileri doğru iterken acımasız ve inatçıydı.

"Yut."

Emir, affetmeyen altın gözlerini üzerime dikerek geldi; sevdiğim erkek, ağacın seks büyüüne yenik düşmüştü. Benden geriye hiçbir şey kalmayana kadar alacak, alacak ve alacaktı. İleriye doğru itip boğazımın dar aralığına doğru kayarken yutkundum. Başını geriye attı, boğazıma pompalarken yüksek sesle inledi.

Havaya ihtiyacım vardı. Nefes almaya ihtiyacım vardı.

Caldri boğazımı kullanırken parmaklarım ağaca kıvrıldı ve bu ihtiyaçla pençeleşti. Ağzımın içine geri çekilip burnumu serbest bırakırken bana baktı ve zalimce sıırttı. Sonunda ciğerlerime hava doldu, sığ itişler yaptı ve kendini dilimin üzerinde ovuşturdu.

Kendini tekrar boğazıma sokmadan önce birkaç dakika nefes almama izin verdi ve kendi boşalmasını ararken beni tekrar havadan mahrum bıraktı. Bu hareketin her tekrarı içimdeki ilkel bir şeyi uyandırıyor, yüzeyin altındaki yaratık kendi zevkini talep ederken hırıliyordu.

Kaç kez havamı aldığını, dilimin üzerinde kaç kez sığ itişler yaptığını unutmuştum. Kalçalarım kıvranıyor, ihtiyaçla zonklayan yerimi doldurmasını bekliyordum. Sanki buna ne kadar ihtiyacım olduğunu biliyormuş gibi bana baktı ve inleyerek boğazımdan çekildi.

Boşaldı, ağzımı doldurdu ve dilimi kapladı. Ağaç benim aracılığımla ondan besleniyor, serbest kaldığında onun zevkini içiyordu.

"Göster bana. Güzel dilinin üzerinde dölleri görmek istiyorum."

Ağzıma döktüğü ödülü görebilmesi için dilimi dışarı çıkararak ağzımı açtım. Başparmağıyla ağzımın dış köşesini okşadı, serbest kalanları topladı ve ağzıma bastırdı. O bana gülümserken ben de onun etrafına kapandım ve onu da emerek temizledim.

Gülümsemesini ağaca doğru çevirdi, sanki onunla konuşuyormuş gibi bakıyordu. Beni tutsak eden dallar hareket etti, uzadı ve yeniden konumlandı. Bileklerimi tutan kollar vücudumu büküp sırtımı gövdeye doğru çekerken, ayak bileklerimin etrafındaki kökler serbest kaldı ve tekrar yere battı. Ayaklarımı yerden keserken, dallardan filizlenen yapraklar beni yastıklamak için havalandılar.

Caldris önüme geçti, ağzını nazikçe ağzıma değdirirken yüzü benimkiyle aynı hizadaydı. Sakin, kararlı elleri beni uyluklarımın iç kısmından kavradı ve beni önüne kaldırırken onları birbirinden ayırdı. Dallar aşağı doğru uzandı, beni tuttuğu yerde uyluklarımın etrafından kayarak bacaklarımı ağaca sabitledi, böylece boynumdan amıma kadar vücuduma bakabildi.

Uyluklarımın beşiğine doğru ilerleyip sırlıklam olmuş amıma doğru ilerlerken gözleri benimkileri tuttu.

Arkadaşım derisinin yüzeyinin altında gizlenen karanlık bir şeyle kıkırdarken başımı geriye attım ve ağacın gövdesine çarptım.

Ve beni tekrar becerdi.

Caldris

Estrella yana doğru eğildi ve arenadaki taşın üzerine otururken ağırlığını kaydırıldı. Gözleri kapanırken yüzünde bir rahatsızlık ifadesi belirdi, yorgunluğu vücudunun her hareketinden anlaşıyordu.

Bunun sebebinin ben olduğumu bildiğim için memnuniyetim sınır tanımıyordu. Verecek hiçbir şeyi kalmayana kadar onun ölümsüz bedenini sıkmıştım. İhtiyaç iniltileri hıçkırıklara dönüşene, bitmesi için bana yalvarana kadar. Ağacın onun zevkini almayı bırakması, ona ancak ağaç ona verdiğim her şeyi yedikten sonra gelebilecek tatmin duygusuna izin vermesi için.

Cinsiyetten yeniden hayat doğdu, ağaç ertesi gün yanıp kül olduğunda geriye kalanların küllerinden yeniden doğmak için kendini hazırladı.

Ağacın tutuşuyla gevşemiş, uysallaşmış ve onu tekrar tekrar becermem için orada asılı kalmıştı. Bedenimi saran büyü beni duramaz hale getirmiş, içimdeki o derin açlığı asla tam olarak tatmin edemeyen kendi zevkimin peşine düşmüştüm.

Ancak ağacın canına tak ettiğinde, diğerleri yere yığılıp uykuya daldığında, Estrella ve ben de arzunun son dalgalarını atlattığımızda, ağaç kendimize sakladığımız orgazmın içine düşmemize izin verdi.

Bu kadar çok şey verdiğimiz için bize teşekkür etme şekli.

Eryx bana doğru hamle yapıp bir avuç uyku tozunu yüzüme doğru savururken onu izledim. Arenada dövüşürken Uyku Tanrısı bana karşı kazanmak için elinden geleni yapıyordu. Etrafımızda kılıç şakırtıları

Estrella ve benim buzdan yaptığımız Doğu Sütunları'ndan güneş doğduğu andan itibaren boşlukta yankılandı.

Geriye doğru eğildim, hareketlerimi yavaşlatacak tozdan kıl payı kurtuldum. Büyünün neden olduğu sisin, sonsuza dek dostumun yanındaki yerimi tehdit etmesine izin veremezdim.

"İkimiz de bu savaşı kazanamayacağımızı biliyoruz," dedim, yüzümü ıskalamış olmasına rağmen esneyerek.

Estrella'nın uykusu, onu her gün sikimden bitkin görmek için içimdeki o ilkel, erkekçe dürtüyü tatmin ederken, benimki bir rahatsızlıktı.

Mab, arena dövüşlerini Koy'un ertesi günü, Tanrıların on üçünün bir yıl boyunca uyumak isteyecek kadar yorgun olduğu bir zamanda yapmakla zalimlik etmişti. Seçtikleri Fae eşleri hâlâ o Koy'da uyuyor, uyandırılmıyorlardı.

"Tartarus'a sessizce gitmeyeceğim," diye homurdanarak kılıcını boynuma doğru salladı.

Savuşturdum, kılıcımın karşıladım ve elinden fırladığı gibi yana savrulmasını sağladım. Bir ayağımla hamle yaparak onu geriye doğru tekmeledim ve bir gümbürtüyle kuma düşmesini sağladım. Üstünden geçerken bana bakarak yalvarırcasına başını salladı. Sadece birimizi alt etmesi gerekiyordu.

Ben olmazdım.

Kılıcımı karnına sapladım ve kanının yüzeye çıkıp zırhının üzerinden akmasını izledim. Geri çekilerek, bir sonraki eşleşmiş Tanrıların mevcut savaşlarını bitirmelerini beklemek için kenara doğru yürüdüm.

En azından hayatta kalabilirdim. En zayıfı ben değildim ve yüzyıllardır kayıp olan Ondalıkların bedelini ödemek için kurban olmayacaktım - Eryx'in ayağa kalkışını izlerken üzerime suçluluk çökse bile. Arenada demir silahlar olmadığı için yarası yavaş yavaş iyileşiyordu.

Yine de kanayan karnını tuttu ve diğer tarafa doğru ilerledi. Bir sonraki galiple savaşmaya devam edecek, ayakta kalan son kişi ben olursam Tanrıların en güçlüsü olduğumu kanıtlayacaktım. İçimdeki gücü ya da savaşma yöntemlerimi hepsinin bilmesine ihtiyacım yoktu. Gösteriş yapmama gerek yoktu, genellikle evim dediğim gölgelerde kalmayı ve dikkatleri üzerime çekmemeyi tercih ederdim.

Ama Estrella'nın dikkatli bakışları üzerimdeyken, o erkek yanımda ona aramızdaki en güçlü kişiyle çiftleştiğini kanıtlaması gerekiyordu. Mab, Estrella'nın mirası konusunda neye inanırsa inansın -onun kayıp Primordial'lardan biri olduğuna gerçekten inansın- eşimin dövüşlere katılmasına izin vermemişti.

Bir yanımdan pişmanlık duydu, kendini *daha fazla* kanıtlayana kadar ona karşı üstünlük kompleksi duyacak olan *daha* düşük Tanrı ve Tanrıçaların işini çabucak bitirmesini izlemeyi dört gözle bekliyordum.

Diğer yanımda ise henüz kendini ifşa etmek zorunda kalmadığı için minnettardı. Büyüsünü ve becerikliliğini bilseler de, çoğu onun kılıç kullanma yeteneğini bilmiyordu.

Mümkün olduğunca uzun süre bu şekilde kalmasını istiyorum.

Gücünün gerçekliği ortaya çıktığında, birçok kişi onu Mab'ın istediği şekilde kendi çıkarları için kullanmaya çalışacaktı. Onun başka bir kafese konulmasına izin vermeden önce öldürdüm - özellikle de bunun tamamen benim hatam olduğunu bilerek.

Tiam, Ilaria'yı kumların üzerinde kanlar içinde bıraktığı yerden uzaklaşarak yanıma geldi. Bahar Sarayı'nın Kralı, Eryx ve benim boşalttığımız alanda beni karşıladı, kılıcını eline aldı ve önündeki savaşa hazırlandı.

I. Olurdu. Kaybetmem. Kaybetmem.

Ve savaşlar bittiğinde, kılıcımı eşimin ayaklarının dibine bırakacak ve özgürlüğümüze kavuştuğumuz anda kime hizmet edeceğimi herkesin bilmesini sağlayacaktım.

Estrella

Nila yanıma yaslandı ve ağırlaştığında başımı desteklemeye yardım etti. Gözlerimi hâlâ arenada dövüşen dört figürden alamıyordum. Bir tarafta Aşk Tanrıçası Ilaria, Nila'nın Uyku Tanrısı olduğunu iddia ettiği Eryx ile dövüşüyordu. Eryx'in yüzüne sarı bir toz püskürmesi ve bu tozu silerken vücudunun hemen sarkmasıyla, dövüşü izleyen Sidhe kalabalığı sessizleşti. Kılıcı yanında gevşekçe asılı dursa da gözlerini zorla açtı.

"Uyku tozu," diye mırıldandı Nila, elimi avuçlarının içinde kavrayarak. Kim kazanırsa hayatta kalacaktı, kim kaybederse...

Ertesi gün ölmüş olurdu.

Vücut parçaları, Tanrıların birbirlerini kestikleri kumların üzerine saçılmıştı. Kayıp uzuvlar yeniden büyüdüktan sonra bile çürüyorlardı. Kızgın güneşin altında çürümenin ilk aşamaları başlarken onlardan gelen koku... talihsizdi.

Elbette, cüceleri beslemek için kullanılabilirlerdi.

Yutkundum ve başımı Nila'nın omzuna yasladım. Mab ön sırada oturduğum yerin birkaç sıra aşağısındaki koltuğundan beni izliyordu. Ben hizmetçime yaslanırken yüzü tiksintiyle buruştu. Mab, bir gece önceki aktivitelerden dolayı benim kadar yorgun olduğunu gösteren hiçbir belirti göstermiyordu, vücudum tüm o enerjinin kanalı olduğu için acı çekiyordu.

"O koyda ne olduğunu bana hiç anlatmadın," diye fısıldadı Nila ve sesindeki eğlenceyi duyabiliyordum.

Vücudumdaki tüm ağırları hissettiğim, oturmak istemediğim bir sır değildi. Caldris topallamamı taşıdığında buna tanık olmuştu.

bedenimi odama geri götürdü ve beni hızla hazırladığı banyoya indirdi. Sıcak su vücudumun her hassas parçasını haşladığında tısladım ve o sapık ağacı Helheim'a kadar lanetledim.

O sabahki banyomdan sonra bile, Nila'nın sözlerine güldüğümde olduğu gibi, eşimin kanıtlarının sık sık vücudumdan kayıp gittiğini hissedebiliyordum.

"Bu konu hakkında konuşmayalım."

Caldris, Kahlo ile birlikte arenanın karşı ucunda birbirlerinin etrafında dönerken sırtıttı. İkisi de kanlar içindeydi, önceki dövüşlerinde aldıkları küçük yaralar çoktan iyileşmişti. Dostumun gözleri, sanki arenanın öbür ucundan kokusunu alabiliyormuş gibi bana dikildi ve bilmiş bakışları vücudumda gezinerek onu eldeki savaştan uzaklaştırdı.

Caldris için Tanrıların en güçlüsü olduğunu kanıtlamanın pek bir önemi yoktu ama yine de hırladığında yüzünü Hayvanlar Tanrısı'na döndü.

Diğer Tanrı bir şeyler söyledi, Caldris ona gülerken yüzü öfkeyle buruştu.

"Bana dikkatini bile veremiyor, çünkü akli hala arkadaşının kalçalarının arasında!" Kahlo kalabalığa bağırdı.

Bilen gözler üzerime çevrilince kızardım, sonra çenemi kaldırdım ve bir zamanlar beni tüketecek olan dehşeti hissetmeyi reddettim. Caldris karşılık olarak bir uyarı homurdandı ama arenaya doğru eğilirken yüzümde utançtan uzak bir gülümseme belirmesine izin verdim.

"Kıskanmana gerek yok, Kahlo! Eminim bir gün anlayacaksın."

Nila'nın yanımda kıkırdamasına aldırmandan koltuğumda geriye yaslanırken Canavarlar Tanrısı bana sırtıttı.

"Çok güzel bir akşam olmuş olmalı," dedi, şefkatli elini dizime dokundururken parmakları elbisemin içinden beni sıkıyordu.

"Tek kelime daha etme," dedim, kısa sürede arkadaşım olan kadına bakarken ağzımı bir gülümseme kapladı.

Tar Mesa'nın karanlığı. Mab'ın icabına bakıldığında, Imelda, Fallon ve benimle birlikte bir yuva bulacağından hiç şüphem yoktu.

Ilaria dizlerinin üzerine çökerken ringden boğuk bir nefes sesi geldi. Boğazını kavradı, koyu bej tenindeki kesikten kan akıyordu. Silah demir olmadığı için iyileşecekti ama bunun bir önemi yoktu.

Son savaşını kaybetmişti.

Eryx nefes nefese kaldı ve Ilaria'nın gözlerinde biriken yaşları izlerken hızla kaybolan bir rahatlamayla gülümsedi. Ilaria'nın derisi kendini iyileştirmeye başladığında dizlerinin üzerine çöktü, onu kollarına çekti ve artık sahip olamayacağı hayatı için ağlarken ona sarıldı.

İzlerken kendi gözlerimde de yaşlar birikti. Caldri ve Kahlo kavga etmeyi bırakıp Eryx'in Ilaria'yı teselli edişini izlemeye koyuldular. Aralarında tek bir bakış alışverişinde bulundular, göğüsleri eforla kabarıyordu.

Sonra kılıçlarını kumun üzerine bıraktılar, dövüşleri sona ermişti. Sadece birkaç dakika önce çok önemli görünen şeylerin artık pek bir önemi yoktu.

İçlerinden biri veda etmeye hazırlanırken değil.

Arkadaşımın gözleri benimkilerle buluştu ve gözlerindeki özrü okudum. İkimiz de benim için kazanmak istediğini, benim iyiliğim olarak gördüğü şeye layık olup olmadığını merak eden parçasını kanıtlamak istediğini biliyorduk.

Dövüşü bitirerek bunu kazanmaktan çok daha etkili bir şekilde kanıtladığını fark etmedi.

Estrella

O gece Caldris'in odasına gitmedim. Tar Mesa sarayının içinde bir yerlerde bir Tanrıçanın hayatını kaybetmeye hazırlandığını bilerek gecemi onunla geçirme düşüncesini hazmedemedim. Yedi kişi ertesi gün ölüme yürüyeceklerini bilmiyordu.

Nilâ gittikten sonra gözlerimi kapattım, içimde kaynayan şiddet kontrolü ele aldı. Rheaghan'ın önceki gece söyledikleri, Mab ve Malazan'ın dostuma yaptıklarını hatırlatan sözleri üzerime yıkıldı. Beni acı çekmekten kurtarmak için ona ne yapmalarına *izin vermişti*.

Yaratık içimde yükseldi, ben gölgeleri emirlerime çağırırken tenimin üzerinde dans etti. Cevap verdiler, etrafımda döndüler ve yüzüme bir gece havası gönderdiler. Gözlerimi yavaşça aralayıp patıkaya bakarken gölge diyarı bana açıldı.

Kimse bilemezdi.

Kapıya doğru baktım, diğer tarafta bir hareketlilik var mı diye kulak kabarttım. Malachi ya da onun yerini alan her kimse sessizdi ve her kimse uykuya dalmamış olmasını umuyordum.

Uyanık olmak için mazeretime ihtiyacım vardı.

Gölgelerin içine girdim, hedefimi düşünürken gölgelerin beni çevrelemesine izin verdim. *Onu* hayal ederken gölgelerin önümde kaymasına ve şekillenmesine izin verdim. Odalarımın etrafındaki gölge yürüyüşünü engelleyen kalkana ulaştım ve tek bir elimle sınıra dokundum. Geçmeme izin vermek için ayrıldı ve ben geçtikten sonra kendini yeniden şekillendirdi.

Yavaşça yürüyerek yolu takip ettim. Daha önce hem Fae hem de insan öldürmüştüm. Ellerimi kana bulamanın ve bundan pişmanlık duymanın ne demek olduğunu biliyordum-kaçınılabılır miydi diye merak ediyordum. Ama her seferinde birilerinin ölümüne sebep olduğumda, bunu kendimi savunmak için yapmıştım.

Bu farklıydı. Bu soğukkanlı bir cinayetti ve Tar Mesa'nın koridorlarında yürürken bile bunun ruhumda farklı bir iz bırakacağını biliyordum.

Daha iyi bir dünyada, Caldris'i getirir ve tacizcisinin hayatına son veren kişi olmasına izin verirdim. Kendi intikamını alabilirdi ama Mab gerçeği ondan zorla öğrenebilirdi. Eğer Caldris herhangi bir şekilde olaya karıştıysa, Mab suçu kimin işlediğini şüphesiz bilecekti.

Bu benim saklamam gereken sırrımdı.

Rheaghan'ın uyarısı kafamda yankılandı, intikamımı almak için akıllıca davranmam gerektiğini doğruladı. Onu kendisiyle dans etmeye zorlarken elini Caldris'in kasıklarına sürttüğü için. Dans ederken ve gülümserken fark etmemiş gibi yaptığım tüm o küçük dokunuşlar için, bedenimi davullara göre hareket ettirirken bile intikamımı planlıyordum.

Bunların her biri için acı çekecekti.

Malazan'ın odasının Mab'ının hemen yanında olması beni şaşırtmadı; iki kadının birbirlerine bu kadar yakın kalmaları mantıklıydı. Malazan, Mab'ın arkadaşa en yakın olduğu şeydi, gerçi Mab'ın işine gelirse Malazan'ı feda edebileceğinden de şüphem yoktu.

Koridoru geçip uyurken karanlık odasına girdim. Gölgelelerin arasından sıyrılarak onları köşelere gönderdim ve bir kez daha çağırmam gerekene kadar bekledim.

Malazan'ın yaşam ipliği beni çağırırken havada sallanıyordu, en basit çözüm kendini gösteriyordu. Uyanmadan önce onu öldürebilir, hayatını söndürebilir ve kimse gittiğimi anlamaya fırsat bulamadan odama geri dönebilirdim.

Ama o büyüün nasıl bir iz bırakabileceğini, vücudunda şiddet izi yoksa bana neyin geri dönebileceğini bilmiyordum. *Herhangi biri* olabilirmiş gibi görünmesi gerekiyordu.

Eldivenli elimi, ertesi gün için hazırladığı giysi yığınının üzerinde bulduğum bıçağa dokundurdum. Malazan'ın yanık bıraktığı mumun ışığında parlayan demir bıçağı bir yandan diğer yana çevirip işçiliğini inceledim. Kabzası gümüşten oyulmuştu, girdaplardan oluşan karmaşık bir desen onu süslüyordu. Bunlar, kendisi de kavisli ve dalgalı olan demir bıçağın üzerinde devam ediyordu. Malazan'ın tercih ettiği gibi düz bir çizgi değil, sanki okyanusun dalgalarını taklit ediyordu.

Kısa bir an için, Mab izlerken ona işkence etmek için eşimi kesmek için kullandığı bıçağın aynısı olup olmadığını merak ettim. Dişlerimi sıktım, bu düşünce beni yapılması gereken şeye doğru itti.

Mumdan uzaklaştım, merkezimdaki soğuk kuyuya odaklanırken onu arkamda yanar halde bıraktım. Karanlık odaya yayıldı ve yatağının karşısındaki şöminede yanan alevleri boğdu. Oda tamamen karanlığa gömüldü, tek ışık masanın üstündeki tek mumdan geliyordu.

Caldris'in büyüsunü kullanarak gölgelerini ağzının etrafına ve başının arkasına sardım ve uyandığında çığlıklarını bastırdım. Gölgelerin onu benim için yatağında sabit tutmasına izin verdim.

Çaresizdi, tıpkı eşimin ona her tecavüz edişinde olduğu gibi.

Yatağa yavaşça yaklaşırken yüzüm kararmaya devam etti, acaba ona tam da bu yatakta mı tecavüz etmişti? Eğer onun yatağına gittiyse, bilmeden beni yüzyıllardır böyle bir acının mekânı olan yatakta almasına izin verdiysem.

Ben yatağın ucundan geçerken panik içindeki gözleri karanlıkta sağa sola bakıyordu. Benim görebildiğim gibi göremiyordu, yıldız ışığının tenimin üzerinde süzülmesine izin verdiğimde ona neler olduğunu anlayamıyordu, vücudumda oyalanması için gönderdiğim küçük yıldız iğneleri oluşturunuyordu.

Mab'ı odamdaki hapisneden kaçtığımı konusunda uyarmak için çığlık atmaya çalışırken gözleri büyüdü.

"Şşşt," diye fısıldadım, yatağının kenarına oturmak için kendimi alçalttım. Yatak ağırlığının altında sıkışırken göğsü çılgınca aldığı nefeslerle kabardı. "Daha başlamadan eğlencemi mahvetmene izin veremem."

Konuşamaması, zehrini kusamaması ve insanlığımın o son parçasını da bırakmanın acısını hafifletememesi bana acı veriyordu. Bana ne kadar aşağılık olduğunu hatırlatırsa, belki de asla olmak istemediğim canavarı kucaklamak o kadar zor olmazdı.

"Bir oyun oynayacağız, sen ve ben," diye fısıldadım, bıçağın ucunu göğsünde gezdirirken. Geceliğinin kumaşını göğüslerinden ayırdım ve yatakta çırlıçıplak kalana kadar yavaşça ortadan ikiye böldüm. "Sana bir soru soracağım ve sen de ya başını sallayacaksın ya da sallayacaksın. Eğer yalan söylersen, senden bir parça alırım. Eğer doğruyu söylersen, sadece bir yara izi bırakacağım."

Başını salladı, yüzüm görüş alanını doldurana kadar eğildiğimde gözleri yalvarıyordu. Gözlerimde yanan öfkeden başka hiçbir şey yoktu onun için, dudakları korkuyla titrerken onları tuttu.

"Taciz eden değil de kurban olduğunda ne kadar hayatta kalabileceğini göreceğiz," diye homurdandım ve sonunda arkama yaslandım.

Bıçağımı, Caldri's'in gölgelerinin yatağa sabitlediği eline dokundurdum. Başını hafifçe sallarken serçe parmağı bıçağın altında seğirdi.

"Eşime bu yatakta mı tecavüz ettin?" Onu incelerken çenemi sıkarak sordum. Gözleri irileşti, bir o yana bir bu yana sallanırken yüz ifadesi paniğe kapıldı.

Yalan.

Bakışlarıyla karşılaştığımda yutkundum, ikimiz de bunu yapıp yapamayacağımı merak ediyorduk. Bıçağı aşağı bastırdım, yatak bana gereken direnci sağlamadığı için kemiği yavaşça kestim. Onu sessiz tutan gölgelerin altında feryat ederken kesiğinden kan fışkırdı ve içimde kusma isteği yükseldi.

Kendi kanımın döküldüğünü görmek bir şeydi. Karşılık veremeyen bir Fae'ye bunu yapan kişi olmak başka bir şeydi.

Öğürme refleksimi bastırdım, zayıflığımı belli etmemek için kendimi zorlarken yüzümü buruşturdum. Elim durakladı, kendi mide bulantıyla savaşıırken bıçağı daha derine itemedim. İçimdeki canavar uyandı, ayağa kalkarken uyku sersemliğini üzerinden attı. Başını kaldırdı, öfkesi içimi dolduruyordu.

Eşimize zarar veren kadını kana bulamaktan hiç çekinmedi.

Dudaklarım, onun boğazımdan çıkardığı sesin yankısı olan bir hırıltıya dönüştü. Bıçağı etine doğru daha da iterken, parmak baskı altında çatladığında irkilmeme izin vermedi; nihayet diğer tarafa geçmeden önce kemik yarıldı.

Kesik serçe parmağını bıçağın yanındaki elime aldım ve yatağın kenarına fırlatmadan önce yüzünün önünde sallandırdım. Çığlıkları gölgeleri zorluyordu ama gölgeler sağlam duruyordu. Onu kısıtlıyor, susturuyorlardı.

Tıpkı Mab'ın kurbanlarına yaptığı gibi.

Elindeki ikinci parmağa doğru ilerledim ve sorumu tekrarlarken bıçağımı yerleştirdim. "Sen. Sen. Tecavüz. Benim. Eşime. Tecavüz. Bu. Yatakta?" diye sordum, sesim kısıktı ve ona ters ters bakarken içim kaynıyordu. Çenem onu öldürme ve bu işi bitirme isteğiyle sıkıştı ama kendimi sevdiğim erkeğe ne yapıldığını bilerek acı çekmeye zorladım.

Aradan yüzyıllar geçmiş olması önemli değildi. Böyle yaralar asla tamamen iyileşmezdi; asla geçmezdi. Tanrıların bir lütfuyla, Caldriş yaptığı şeyden kurtulmuş ve buna rağmen karanlığın içinde bir ışık olmuştu ama bu, o ihlalin hatırasının her gün onu rahatsız etmediği anlamına gelmiyordu.

Yavaşça başını salladı, bakışlarıma kendi bakışlarıyla karşılık verirken gözyaşları kuruyordu. Bıçağımı elinin üzerinde gezdirdim, siniri ve tendonu keserek derisinde yara açtım. Sabaha kadar bir önemi kalmayacaktı. Bunu bilmesi gerekiyordu.

Ölüp toprakta çürürken güzelliğin bir önemi yoktu. "Bu daha iyi değil mi?" Bıçağımın ucunu etli kısmına dayayarak sordum karnından. Hırladı, ses boğazında uğuldadı ve ağzına ulaştığında boğuklaştı. "Ona ilk tecavüz eden sen miydin?" Her bir sorudan nefret ederek sordum.

Başını salladı; aslında şiddetle.

Gerçek.

Gözleri parıldıyordu ve içimdeki o ilkel parça verdiğim yanıtın dürüstçe olduğunu biliyordu. Keşke konuşmasına izin verebilseydim, bana isimlerini verebilseydi.

hala nefes alan herkesin. Kader'in onların yaşamasına izin vererek yaptığı hatayı telafi etmek için onları eninde sonunda Caldris'ten almam gerekecekti.

Kanın derisine sızma şekline bakmamaya çalışarak, onun gerçeği için karnına uzun bir çizgi çektim. Aşağıya doğru kayarak, benim bile dokunmaya cesaret edemediğim iğrenç kısmını kapladı.

İşkence ve cinayet başka bir şeydi, ama Caldris'e yaptığı gibi ona tecavüz etmeyi kendime yediremiyordum - bu onun işine yarayacak olsa bile.

Oyunumuz, vücudu kesik ve yarıklarla dolu bir yığın haline gelene kadar devam etti. Kan yatağa akıyor, onu yarı canlı ve ölüm için yalvarır halde bırakıyordu. Yaptığım şeye, dönüştüğüm kişiye bakınca kusmak istedim. Ama içimdeki canavar zevkle mırıldandı, eşimize vereceğimiz hediyeden memnundu.

Bıçağımı göğsüne yerleştirmek için kendimi zorladım ve bir kez daha yüzüne doğru eğildim. Gördüğü son şeyin benim yüzüm olmasını, kendi bıçağı kalbine doğru kayarken intikamcı bir öfke duymasını istiyordum. Tam olarak bunu yaptım ve bakışlarını bıçağın kabzasının göğsünden çıktığı yere çevirmesini izledim.

Yüzü şok olmuştu, ağzı açık kalmıştı. Her şeyin bittiği o anı çok geç olana kadar hiç düşünmedik.

Nefesi kesildi, gölgeler ağzından ayrılırken ve vücudunun parçalanmış kalıntılarına bakmama izin verirken onu terk eden düzensiz bir nefes. Yaptığım kesiklerin, Caldris'e karşı işlediği her suç için ona verdiğim zararın sayısını unutmıştım.

"Sen de en az benim kadar canavarsın," diye mırıldandı, kelimeler zar zor duyuluyordu.

"Onun için öyle olacağım." Son nefesini verirken bakışlarını tuttum, bıçağı yatağın yanına bırakıp kenardan ayağa kalkarken gözleri donuklaştı. İçime hücum eden duygu, düşündüğüm kadar zafer dolu değildi.

Ayaklarımı altına aldığımda tökezledim, içimdeki korku artıyordu. Yaratığım kestirmek için yerleşmekten memnundu, yaptıklarımızdan zevk alarak mırıldandı ve beni aşağıdaki olayların ardından gelen duygu dalgalanmalarıyla baş başa bıraktı

onun terk edişini. Onları yuttum ve etrafımda dolaşan gölgelere seslenirken ısırarak geri çektim.

İçlerine girerek beni gölge âlemine götürmelerine izin verdim. Yemek odasına giden koridoru geçerken yarı sersemlemiş bir haldeydim.

Sarilda'nın heykeli bana bakıyor gibiydi, yüzünün pırıl pırıl parlayan taşı aklımdan çıkmıyordu. Ona doğru kaydım ve önümde açılan gölgelerin benimle birlikte durmasını sağladım. Gerçekliğe adım atarak, ona bakarken ayaklarımı bir kez daha sağlam zemine bastım.

Mab'ın bana anlattıkları dışında onun hakkında hiçbir şey bilmiyordum ama Mab'ın onu öldürme şekliyle benim Malazan'ı öldürme şeklim arasındaki benzerlikleri hissetmeden edemiyordum. İlk gözyaşı düşerken dudağımı dişlerimin arasına sıkıştırdım ve bundan geri dönüp dönemeyeceğimi merak ettim.

Başımı ellerimin arasına gömüp çılglık atma isteğime direndim. Eninde sonunda eşimin sevgisi beni kurtaracaktı ama şimdilik Caldriş benim yaptığımı asla bilemeyecekti. Bağımız susturulduğunda -pencere benim tarafımdan kapatıldığında- yaptığım şey hakkında hiçbir şey bilmeyecekti.

Ve Mab cevapları ondan zorla alamazdı.

Ellerimi çektim, derin nefesler aldım ve kendime Malazan'ın bir yırtıcı olduğunu hatırlattım. O anda bana zarar vermiş olsun ya da olmasın, bana işkence etmişti. Eşime işkence etmiş ve onun yanı sıra sayısız kişiye de tecavüz etmişti.

Koridorları kaplayan heykellere, Mab'ın saltanatında çoktan hayatlarını kaybetmiş olan Tanrı ve Tanrıçalara doğru döndüm. Gölgelerim koridorda süzülüyor, heykellerin ve büstlerin her birinin arkasına uzanıyordu.

Onları ileri doğru çekerken dilimi ısırdım, yere çarpan taşların sesi koridorda yankılandı. Çatladılar, parçalar koptu ve Mab'ın fetih vasiyetini mahvetti.

Onun savaş ganimetlerini, tam olarak neler yapabileceğini hatırlatmak için sakladığı kelleleri yok ettim. Koridorun ağzından sesler geliyordu; yıkımın sesi muhafızları varlığımdan haberdar etmişti.

Bir kez daha gölgelerin içine girdim. Beni o gece gitmek istediğim son yere, olmamam gereken tek yere götürdüler. Tek yer orasıydı.

Ertesi günle ilgili *herhangi bir şeyi* değiştirmek için gidebileceğim bir yer.

Ama aynı zamanda Mab'a *tam olarak* kimin sorumlu olduğunu söyleyebilecek tek yer de orasıydı.

Oluşturduğu sınırın gölgelerine ulaştığımda iç çektim, kendimi bana baskı yapıp beni geri itmelerine hazırladım.

Savaşmadan ayrıldılar, adım attığımda beni kendilerinden biri olarak tanıdılar ve insanların tutulduğu çukurlara doğru ilerlediler. Birkaç gün içinde ölümlerini bekledikleri yere.

İnsanları gölgelere gizlice sokarken en büyük sorun olacak muhafızlara bakarken hızlıca çalışmak zorunda kalmaya hazır bir şekilde öne doğru adım attım.

Derin nefesler alarak bir adım daha attım.

Ve yüzümü, beni geri tepen bir ısı duvarına çarptı.

Gölgelerin arasından patlayan ışık, gölge diyarına doğru geri uçarken tenimi yaktı. Bir an için diyarın başarısız olup olmayacağını, gölgelerin ayrılıp beni diyarın dışında bana sığınak sunan çukurun kenarlarında dolaşan muhafızlara gösterip göstermeyeceğini merak ettim.

Beni kucakladılar ve yerden kaldırdılar. Beni tekrar ayağa kaldırırken bedenimi kucakladılar ve ben şaşkınlığımı üzerimden atarken şefkatle oyalandılar. Gölgeler âleminin sonunda, karanlığın mürekkepli dalları güneşin parlaklığına karıştı.

Gece gündüzle buluştu. Karanlık aydınlıkla buluştu. Ve puslu, parıldayan sınırın içinden bir erkek öne çıktı.

Tuniğinin yakasını düzeltti, ben etrafını saran karanlığa bakarken boynunu döndürdü.

Ve Rheaghan gülümsedi.

Estrella

"Sen," dedim, ağzım şaşkınlıkla aralandı. Malazan'ı öldürme fikrini kafama yerleştiren, o gece odamda olmayacağını *bilen* erkek oydu.

"Bana öyle bakmayın Prenses," dedi Güneş Tanrısı, gülümsemesi alaycı bir sırıtışa dönüşerek. "Geçmenize izin veremeyeceğimi biliyorsunuz."

Yüzümü buruşturarak başımı salladım ve bir adım öne çıktım. Yaratığım yeniden uyandığında kendimi onun yüzüne koyarak hırladım. Bizi gölgelerin içinde değil de kış üstü yere sermesi hoşuna gitmemiştir.

Bu diyar *bizimdi*.

"Ölmeyi hak etmiyorlar," dedim kelimeleri yavaşça telaffuz ederek. Dikkatlice. Bunun kolayca vazgeçeceğim bir savaş olmadığını hissetmesini sağladım.

Rheaghan, "Durup bir *düşünsen* kurtarabileceğin binlerce hayat da öyle," diye karşı çıktı. Bana doğru hırladı, neşeli erkeğin tüm izleri öfkesinin içinde kayboldu. "Yine bir insan gibi düşünüyorsun." Davranışından iğrenmiş ve hayal kırıklığına uğramış gibi dudağı kıvrıldı, yüzünde alevler ve pullar parladı.

"Ben bir insanım!" Herkesin bana hayatım boyunca olduğum şey olmamamı söylemesinden bıkmış bir şekilde çılgılık attım. O kız her zaman benim bir parçam olacaktı ve yedi kişiyi kurtarabilirdi.

Rheaghan'ın yüzü yumuşadı. "Sen yüzyıllardır gördüğüm insandan en uzak şeysin. Ve Mab'ın senin gölge yürüyüşü yeteneğini bilmemesinden kazanacaklarımız düşünüldüğünde yedi canın hiçbir önemi yok.

Bu sırrı korumak fedakârlığa değer, özellikle de Öşür'den önce o insanların yerine yedi yenisini koyacağı için. Bu ölümlerin gerçekleşmesini engelleyemezsiniz."

Aşağıya, çukurlara baktım ve kendi aralarında toplanmış insanlara baktım. Buradan bile korkuları hissediliyordu, ruhları neredeyse kırılmıştı. Gözlerim yaşardı, boğazım yanarken dudağım titredi.

Seelie Kralı'na bakarak, "Onları öylece bırakamam," dedim.

İçini çekti ve hüznle gülümseyerek tek elini kaldırıp çenemin altından yakaladı. Başını sallarken bu jest çok tatlı, çok anlayışlıydı.

"Biliyorum, Prenses. Bu yüzden buradayım." Elini geri çekti ve boştaki elini pantolonunun cebine soktu. "Sabah benden nefret etmemeye çalış," dedi, ben şaşkınlıkla ona bakarken kaşları çatılmıştı.

Kör edici bir sıcaklık beni geriye doğru savururken diğer elim göğsüme çarptı. Gölgeleer âleminde uçarken etimi yakarak içime işledi. Karanlığın dalları, Rheaghan onları benden çalarken güneşin ışığıyla geriye doğru savruldu. Güneşin gücüyle onları rüzgâra savurdu ve ben tünelin içinden uçarken tünelimini tüketti.

Yumuşak bir şeyin üzerine düştüğümde başım geriye düştü.

Göğsümü tırmalarken, giysilerimin yanan kumaşına karşı savaşıırken ve onu siyah pençelerle yırtarken hava ciğerlerime geri döndü.

Göğsüm yandı, etim cızırdadı ve sonunda tenime bakabildim. Rheaghan'ın el izi etime kazınmış, göğsümde bana vurduğu yeri işaretliyordu.

Yere düştüğüm yere bakarken büyüm yavaşça iyileşmesini sağladı ve yanığı yatıştırdı.

Yatak odamın duvarları beni çevreledi.

Caldris

Mab beni çağırdıktan sonra patikadan geçerek taht odasının ortasına kadar yürüdüm. Estrella zaten oradaydı, Mab tahtında oyalanırken kalabalığın önünde diz çökmüştü. Yüzü lekesizdi, iki gece önceki yorgunluktan eser yoktu.

Aramızdaki bağ hâlâ sessizdi ve endişem onun zarar görmediğini görünce yatıştı.

Soru sormak için kaşlarımı kaldırdım, o boş ve dikkatli yüzünü kaldırıp bana baktı. Gözleri bana konumuzla ilgili pencereyi neden kapattığına dair hiçbir ipucu vermedi ve içsel olarak ne yaşadığını hissetmemi engelledi.

"Beni mi çağırdınız?" Kürsünün önünde dizlerimin üzerine çökerek sordum.

Mab tahtından kalkarak basamaklara yaklaştı ve yanındaki erkeğe başıyla selam verdi. Yılanlarla oyulmuş sütunun arkasına saklanarak gözden kayboldu.

"Dün gece neredeydin?" diye sordu elini kaldırarak.

Yılanının kalbime doğru çektiği o çekim göğsüme çarptı ve benden gerçeği çağırırken bedenimi öne doğru itti.

"Rheaghan'la birlikteydim," dedim nefes nefese, elim göğsümü ovma için kalkarken. Kalbimi kavrayışını bıraktı ve bakışlarını benden arkama doğru kaydırды.

Rheaghan elini omzuma koyup kız kardeşine bakarken ben de onun bakışlarını takip ettim. İddiamı onaylamak için başını salladığında bakışlarımı ona çevirdim.

"İstedğin gibi arenayı doğal haline döndürmek için bana yardım etmesini istedim kardeşim. Bütün gece orada çalıştı."

"Bu doğru mu?" Mab bana sordu, bu bağın tehdidi beni gerçeği söylemeye zorluyordu.

Çok da önemli değildi, çünkü Rheaghan yalan söylememişti. "Evet. Sen beni çağırmadan önce yatağa hiç gitmemiştim."

"Bunu doğrulayabilecek başka biri var mı?" Mab şimdi kardeşine bakarak sordu.

Odaya bakarken omuzlarını silkerek gülümsedi. "Sadece Öşür için bize katılan Yaz Sarayı Fae'lerinin tamamı. Hepimiz bu kadar kısa sürede talebinizi karşılamak için yorulmadan çalışıyorduk."

Mab yüzünü buruşturdu, bir elini sallarken yüzü tamamen çatıldı. Davorin sütunun arkasından çıktı, omzuna bir kadın bedeni asılmıştı. Kadını kürsünün tepesindeki taşın üzerine bıraktı, kadının eli kayıp serçe parmağını ortaya çıkaracak şekilde yere düştü. Eti oyulmuştu; derisinin her zerresine işkencenin çapraz desenleri işlenmişti.

Saldırgan göğsünün üzerine bir kelime kazımişti.

İntikam.

Ceset bize doğru dönerken Estrella'ya bakmamak için kendimi zor tuttum, yüzü çok tanıdıktı. Mab bedenimi hareket etmeye, neredeyse herkesten çok nefret ettiğim kadının dokunuşuna tepki vermeye zorlarken o gözler bana çok fazla bakmıştı. Kendini sikimin üzerine yerleştirdiğinde zafer kazanmışçasına bana bakmışlardı...

Çenemi sıktım ve onun ölü, parçalanmış cesedini görünce dudaklarıma yayılan gülümsemeyi durdurmaya çalıştım.

Başımı arkaya attım ve güldüm, inançsızlık içime işledi. Ondan asla kurtulamayacağımı, dokunuşundan ya da benim yerime bir başkasına tecavüz ederken beni izlemeye zorlamasından kurtulamayacağımı sanmıştım.

"Bu ne cüret?" Mab öfkeden kudurdu, kalbimi sıkarken sesi alçak bir komuta dönüştü. "Bununla bir ilgin olduğunu biliyorum."

Tekrar kıkırdadım. "Bunu kimin yapmış olabileceğine dair hiçbir şey bilmiyorum, ama onlara sonsuz minnettarlığımı sunuyorum," dedim, kelimeler boğazımdan dökülürken Mab

beni tutuşunu bırakmayı reddetti. Sözler doğrudu, çünkü dostum bundan emin olmuştu.

Mab ile yaptığım anlaşmayı nasıl öğrendiğini bilmiyordum. Ama bir şekilde öğrendiğine ve elinden geleni ardına koymayacağına dair içimde hiçbir şüphe yoktu.

"Sen," dedi Mab, dikkatini eşimin diz çöktüğü yere çevirerek.

Merdivenlerden indi, arkadaşşıma ulaşmak için aceleyle arkadaşının cesedinin yanından geçti. Estrella'nın önünde durup pençeli parmaklarıyla uzanarak onu çenesinden kavradı ve o sakın, boş yüzü kendisine bakması için yukarı kaldırdı.

"Dün gece *neredeydin*?"

"Odamdaydım. Malachi yemekten sonra beni oraya kendisi getirdi," dedi Estrella, gözlerini Mab'a dikerek. Ağzında belli belirsiz bir gülümseme vardı ve Rheaghan'ın bakışları onun gülümsemesine odaklanmıştı.

Kız kardeşıyle oynamasını izlemek.

Gülümsemesini bastırmak için dudaklarını birbirine bastırdı ve ellerini pantolonunun ceplerine soktu. *Biliyordu*, içimde yükselen şüpheyi fark ettim. Arkadaşımla komplo kurmuş ve masumiyetimden en ufak bir şüphe kalmamasını sağlamıştı.

Malachi kıpırdandı ve Estrella'nın arkasında durduğu yerde Mab'ın dikkatini ona çekti. "Bütün gece odasından çıkmadı Kraliçem. Bundan eminim."

"Bu imkânsız!" Mab ona bağırdı, gücüyle ona saldırdı ve onu dizlerinin üzerine çöktürdü. "Uyuyakalmış olmalısın, seni beceriksiz aptal! Bana gerçeği söyle!"

"Yapmadım," dedi, kelimeler doğru çınılıyordu. Yalan söylemeyi beceremediği için, sözlerinin yanlış olma ihtimali yoktu. "Belki de kalkanlarınız-"

"Sağlamlar. O odadan gölge gibi yürüyerek çıkmadı ve o sürtüğün nasıl çıkacağını bildiğinden bile şüpheliyim," diye hırladı Mab ve dikkatini tekrar eşimin sakın yüzüne çevirdi. Sakindi, çünkü odasından çıkmasının imkânsız olduğunu biliyordu.

Estrella imkansızı başardı.

Mab'ın hayal kırıklığı karşısında Estrella'nın ağzından bir sırıtış yayıldı.

"Onu senin öldürdüğünü biliyorum," dedi Hava ve Karanlıklar Kraliçesi, eşimin gülümseyen yüzüne bakarak.

Estrella, "Sizi temin ederim, onun ölümüyle hiçbir ilgim yok, ama birinin o kancıktan kurtulmasına üzülüğümü söyleyemem," dedi, sözleri taht odasında yüksek sesle ve net bir şekilde duyuldu. Herkes onları duydu, gerçek olması gereken şeyin serbest *kaldığını* duydu.

Ama öyle değildi.

Yalan dudaklarından o kadar kolay döküldü ki, ben bile doğru olup olmadığını sorguladım. Ta ki Mab'ın zaten şüphelendiği şeyin doğrulanması göğsümde bir şok etkisi yaratana kadar.

Estrella Fae değildi.

"Yalan söylüyorsun," diye tısladı Mab, pençelerinin altından kan fışkırana kadar tırnaklarını daha sıkı sıkı.

"Nasıl? Fae'ler yalan söyleyemez," dedi Estrella, Mab'ı ustalıkla kurduğu tuzağa doğru manevra yaparak.

Mab ya Estrella'nın ne olduğuna dair şüphelerini hem müttefikleri hem de düşmanlarından oluşan kalabalığa itiraf edecekti ya da Estrella'nın bunu yapmış olamayacağına ikna olacaktı.

Sanki onlar da fark etmiş gibi, taht odasından fısıltılar yükseldi ve yeni sorularla eşime baktılar.

Mab Estrella'yı serbest bırakarak tahtına doğru döndü. Kürsüye çıkarken ellerini saçlarında gezdirdi ve arkadaşının cesedinin üzerinden geçti. Omzunun üzerinden Estrella'ya bakmak için döndü ve sessiz bir şekilde "Defol" diye bağırdı.

Kimse kımıldamadı.

"Defol dedim!" diye bağırdı, sözlerinin şiddetiyle öne doğru eğildi.

Estrella, Mab'ın bakışlarının ağırlığı altında rahatça durdu, gözleri yana kayarak Rheaghan'a ve bana sıırttı. Taht odasını ilk terk eden oydu, Malachi toplanmış Fae kalabalığının arasından başı dik bir şekilde geçerken onu takip ediyordu.

Mab'ın hoşuna gitmeyecek kadar yavaş hareket ederek onu takip ederken arkasından baktım.

"Ben hâlâ Kraliçe'yim! Gözümün önünden çekil!" diye bağırdı, sesi her tekrarda daha da çıldırıyordu.

Sessizlik cevap olarak çınladı, zihnimden süzülen bir düşünce ve dostumu takip eden herkesin yankısı:

Uzun sürmez.

OceanofPDF.com

Estrella

Malachi bir saat içinde tasmamı değiştirmişti. Odamdan kaçmayı nasıl başardığıma dair *mantıklı* bir açıklama olmasa bile, Mab işi şansa bırakmayacak gibi görünüyordu.

Nilay yüzümle ve gözlerimin altındaki halkalarla ilgilenmek için normalden çok daha fazla zaman harcadı. Beni kurbanlardan önceki son geceye hazırlıyordu. Caldri's'in bile odamda bize katılmasına izin verildi, sanki yaka sadece bir formaliteymiş gibi.

İkimiz de Tithe'nin gerçekleşmesini engellemek için yapabileceğim hiçbir şey olmadığını biliyorduk. Rheaghan'ın müdahalesi sayesinde denemiş ve başarısız olmuştum ama ona olan kızgınlığımda bile haklı olduğunu biliyordum. Gerçekten hiçbir hayat kurtaramayacakken avantajımdan vazgeçmek aptallık olurdu.

Malachi mz odamın görece mahremiyetinde bırakır bırakmaz, dostum yanıma geldi; sessiz bakışları talepkrdı. Pencereyi iterek kendimi bir kez daha aramızdaki bağa açarken tek kelime bile konuşmadık. Eğildi ve beni şefkatle öptü. İkimiz de ne yaptığını biliyorduk ama bundan bahsetmeyecektik - bu bilgiyi Mab'dan korumak için ona şüpheden başka bir şey vermeyecektik.

Minnettarlığı saatler sonra bile iplikte dalgalanmaya devam ediyordu.

Nilay yüzümü pudra ve sıvıyla fırçalayarak yorgunluk izlerini kimsenin göremeyeceği şekilde gizledi. Herkesin bildiği gibi, geceyi bir tecavzcye işkence ederek değil, dinlenerek geçirmiştim.

Caldris arka planda oyalanıyor, yatağında kitap okurken gömleksizliğiyle beni çileden çıkarıyordu. Benim saatlerimi alan bir baloya katılmadan önce ayağa kalkıp üzerine bir şeyler giymesi büyük bir haksızlık gibi görünüyordu. Nila onun varlığıyla telaşlanmayı bırakmamıştı ama bunun için onu suçlayamazdım. Hele de bu kadar dikkat dağıtıcıyken.

Mab'ın giymem için gönderdiği elbise aynanın kenarında asılı duruyordu, kumaşı karanlık ve önseziliydi. Siyah dallar, tenime yapışacak gölgeler gibi boğazıma doğru ilerliyordu.

Nila omzumun üzerinden Caldris'e baktı ve beni huzursuz eden sessiz bir iletişimle başını salladı. Benden uzaklaşıp ayakta durmam için bana yer açtığında, akşam için giymem gerektiği söylenen elbiseye doğru ilerledim.

Nila ağır giysiyi giymeme yardım etmek yerine dolabın içinde kayboldu ve ince bir kumaş parçasıyla çıktı. Peçe kadar beyazdı, rüzgârda salınırken şeffaftı. Ama kumaşın içine dikilmiş altın taşlar vardı, kumaşın içinden geçen bir desen parıldadıkça nefes kesiyordu.

"Anlamıyorum," dedim arkadaşşıma doğru bakarak.

Yataktan kalktı ve akşam için umursamadan giyinmiş gibi görünen tuniğini silkti. Tuniğinin siyah kıvrımları altın dikişlerin inceliğini taşıyordu, bu onun giymesi için çok daha az hassas bir şeydi.

Nila bornozumu çözdü ve omuzlarımdan silkti. "Acele etmeliyiz," dedi ve ince kumaşı başımdan çekiştirerek geçirdi. Peçenin kendisini giymek gibiydi, kendimi Ay Cadılarının ve sınırın yaratılması için hayatını vermiş olan Tanrı'nın büyüyle sarmak gibiydi.

Kumaşın bir askısı omzuma dayanırken, arkasındaki ince bağcıkları sıkıca çekerek korseyi vücuduma bastırdı. Bronz tenimle mükemmel bir renk uyumu vardı, sanki benim için tasarlanmıştı. Diğer kol omzumdan sarkıyor, dirseğimin etrafını gevşekçe sarmak için nazıkçe dökülüyordu.

Kumaş ben hareket ettikçe parıldıyordu, kumaşta belime kadar uzanan bir yırtmaç vardı. Altında iç çamaşırı yoktu. Zarifçe hareket etmediğimde beni meraklı gözlerden koruyacak hiçbir şey yoktu.

"Bunu neden giyiyorum?"

"Mab istediği gibi giyinmenizi istiyor. Benzerliklerinize dikkat çekmek için sizi gölgelerle yıkamak istiyor. Ama sen Havanın ve Karanlığın Kraliçesi değilsin Estrella," diye açıkladı Nila, Caldri's kapıyı açarken her iki pazıma da birer elini koyarak.

Hızla hareket etti ve diğer adam gözünü bile kırpamadan kılıcı Malachi'nin elinden kaptı. Kapıya doğru fırladım ve dostumun ön kolunu Malachi'nin boğazına dayamasını dehşet içinde izledim. Havayı içine çekmek için attığı çığlık, Caldri's'in havasını çalıp soluk borusunu ezmesiyle muhafızın nefes nefese kalmasına neden oldu.

Caldri's kılıcı aşağı doğru savurarak Malachi'nin bileğindeki eti kesti. Caldri's elindeki kılıcı çevirip yumuşak bir kavis çizerek diğer erkeğin boğazına doğru sürüklerken, Malachi'nin eli yere düştü ve işe yaramaz bir şekilde taşa çarptı. Malachi yere yığıldı, elini ve kanlı sapı kanayan boğazına bastırırken sırtı duvardan aşağı kaydı. Yara, demir bıçağa rağmen ölümcül olmayacaktı.

Eğildi, Malachi'nin kesik elini aldı ve odama geri döndü. Kapıyı arkasından kapattı ve muhafızımın cesedini duvara yaslanmış halde bıraktı. Bu yara zamanla iyileşebilirdi.

"Arkanı dön, *min asteren*," diye mırıldandı Caldri's, dediğini yaptığımda çenesi sıkılmıştı. Nila saçlarımı yana doğru savurup yakamın arkasındaki büyü kildi ortaya çıkarırken döndüm.

Malachi'nin kesik elini demire bastırdı. Vücudum uğuldarken demir düştü. Ayaklarımın dibinde yere düşen metal yığını, içimdeki yaratık demirin neden olduğu uykusundan uyandığında artık hiçbir işe yaramıyordu. Başını bir o yana bir bu yana çevirerek, haftalardır sesini etkili bir şekilde çalan cihaza hırılıyordu.

Altın ışık kolumdan yukarı doğru titreşirken eğildim, parmaklarımdan başlayıp boynuma ve göğsüme doğru kayan bir dalga halinde Fae İşaretimi aydınlattı. Yakayı kavradım, pencereye götürüp camları açarken ellerim yanıyordu.

Kolumu geri çektim ve elimden geldiğince uzağa fırlatırken çığlık atma isteğime direndim. Gözden uzak bir yere düştü ve beyaz tuzun üzerinde kaydığını hayal ettim.

Tar Mesa'nın. Arkadaşıma döndüğümde çenesini bana doğru kaldırdı.

Görünüşe göre sır saklayan tek kişi ben değildim. Ağzı bir sırtıya dönuştü ve ben de kapıya doğru baktım.

"Plan nedir?" O kibirli bakışa kendi bakışım la karşılık vererek sordum.

Boynumu bir yandan diğerine yuvarladım, o lanet tasma olmadan özgürlük hissinin tadını çıkardım. İnsandan çok hayvan gibi hissediyordum, Fae'den çok.

-Eşim ve cariyemin ne yapmak için komplo kurduklarını duymayı beklerken. "Bir açıklama yapacağız," dedi Caldri s.

Dudaklarımı büzdüm ve bir kez daha kapıya doğru baktım. "Hâlâ nefes alıyor olmasının özel bir nedeni var mı?" diye sordum.

Caldri s. sanki bu onun için önemsiz bir şeymiş gibi omuz silkti ve kapıya doğru ilerledi. Kapıyı çekerek açtı, Malachi'yi kolundan yakaladı ve bedenini odamın mahremiyetine sürükledi. Bu kadar acıya sebep olan muhafızın bilinçsiz ama canlı bedenine baktım.

İnsan dostlarının boynunu kesen bıçağının anısı dudaklarıma bir hırıltı getirdi.

Caldri s. Malachi'nin yanında diz çökerken, "Bu kısa vadeli bir oyun oynamak gibi geliyor," diye mırıldandım. Dikkati bana döndü, bakışlarımla karşılaştığında hareketleri yavaş ve öfkeliydi.

"Sen," dedi dişlerini göstererek. "Rheaghan'la çok fazla zaman geçiriyorsun, yıldızım."

Yutkundum ve yumruğunu Malachi'nin göğsüne indirirken kıskançlığının yüzüne sırttım. Yumruğunun altında göğüs kemiği çatlarken eli kayboldu ve ancak bir kalbi serbest bıraktığında ortaya çıktı.

Ölüler Tanrısı ayağa kalktı ve yavaş adımlarla bana doğru yürüdü. Bana ulaştığında, o kalp hâlâ avuçlarının arasındaydı, önümde diz çöktü. Kanlı eti tutarak, bana bu kadar acı çektiren bir erkeğin kalbini bana sunarken bakışlarını üzerinde tuttu.

"Kraliçem," diye mırıldandı.

Ona gülümsedim ve Malachi'nin kalbini elime almak için uzandım. "Statüm yükseldi mi?" diye sordum ve yanıt olarak ondan bir kahkaha sesi yükseldi.

Malachi'nin cesedine doğru bakarak, "Bu sadece bir zaman meselesi, Küçüğüm," dedi.

Kalbi avucumun içindeyken dikkatimi ona yönelttim ve eşimin diz çökmüş halinin etrafından dolaştım. Ölü, görmeyen gözleri tavana bakıyordu, kalbinin atışı durmuştu. Kendimi onun yanına bırakırken başımı yana eğdim, içimi kötücül bir şey kapladı.

Tüm o yüzyıllar boyunca eşim bir köle olarak hizmet etmiş, tüm o yıllar boyunca iradesi dışında yönetilmişti. Malachi bunun gönüllü bir parçası olmuş, sevdiğim adamın özgür iradesini elinden almıştı.

Bir parmağımı yanağına dokundurdum ve karanlık bir dalın çürüme gibi tenine yayılmasını izledim. Bakışları benimkilerle buluştuğunda gözleri aniden açıldı ve ona bakarken dimdik durmamı sağladı.

Ruhunun altın ipliği ulaşamayacak bir yerde duruyordu, bedeniyle yeniden bağlantı kuramıyordu. Ama ben onların yeniden bir araya gelmesini değil, sadece bedeninin ona karşı kullanılmasını izlemesini arzuluyordum. Onu *benim* yaparken çaresiz kalmasını.

Cesedin arkasında duran hayalete baktım, öfke dolu yüzünü incelerken başımı yana eğdim.

"Bedenin artık benim Malachi. Yaşarken benim düşmanımydın ama ölürken benim için savaşacaksın." Ruhunun Boşluk'a gitmesini engellemeyecek, buradan nereye gideceğine kendisinin karar vermesine izin verecektim.

Ama kimsenin onun gözlerine bozuk para koymasına ya da kayıkçıya ücretini ödemesine de izin vermezdim.

Konuşamıyordu. Ben onu acı çekmeye mahkûm ederken cevap veremedi. Caldri bana baktı, şaşırmamıştı ama öldürdüğü adamın hayaletini göremediğinden şüpheleniyordum. Bazı işkencelerin fiziksel acı gerektirmediğini herkesten iyi biliyordu.

Bazı işkenceler zorla itaatle geldi.

Twyla kapımın önüne çıktı, içeri girip kapıyı arkasından kapatmadan önce iki tarafa da baktı. Malachi'nin kesik boğazına ve göğsündeki deliğe baktı ve yanında asılı duran el çantasına uzandı. Bakışları oğluna yöneldi, o da başını salladı ve çantadan bir şey çıkarırken iç çekti.

Taç elmaslarla süslüydü, gökyüzüne doğru yükselen kemerleri olan pırıl pırıl bir şeydi. Onu önünde tutarken mücevherler devasa boyutlardaydı.

"Bundan emin misin?" diye sordu oğluna doğru bakarak.

"*Neyden* eminim?" Bir elimi kalçama koyarak sordum. Karanlıkta bırakılmaktan, Caldris'in bensiz planlar yapmasından bıkmıştım.

"Şimdiden Tar Mesa, sarayın dışında yaptıklarına dair fısıltılarla doldu. Gökyüzünü kararttığına insanlar pencerelerinden seni izledi," dedi Nila, dostuma bakarak. "Çok yakında saray soyluları evlerine dönecek. O fısıltıları da yanlarında taşıyacaklar. Artık onu yenme şansın yok. Caldris ona bağlıyken olmaz ama onlara konuşacakları bir şey verebilirsin. Onlara asla unutamayacakları bir gösteri sunabilirsin, böylece sen yükseldiğinde onlar da seni takip edeceklerdir."

Bir nefes aldım ve Caldris'in beni umutla izlediği yere doğru döndüm. Eğer ilerlemekten korkarsam beni zorlamayacağını biliyordum. Ama Malachi'yi çoktan öldürmüştük. Onu çoktan kendime mal etmişim. Artık geri dönemeyecek kadar ileri gitmiştik.

Bıçağı yemek masasından aldım ve kan ayaklarımın dibine damlayana kadar bileğimden yukarı doğru sürükledim. Elbisemin ihtişamını bozmamak için bıçağı dikkatlice vücudumdan uzakta tutarak, yanlış ellerde çok kötü sonuçlar doğurabilecek bu bilgi konusunda Nila ve Twyla'ya güvenmeyi tercih ettim. Caldris bileğimi ağzına götürdü, işaret parmağıma tek bir damla kan damlatırken benden içti.

Caldris kanımın Malachi'nin dilinin üzerine akmasına izin verirken ben de onu Malachi'nin dudaklarına dokundurdum. Düşmanımın cesedi titredi ve gözleri kapandı. Gözlerini açtığına altın rengi bir ışıkla doldular, yüzündeki kaslar gevşeyerek tamamen itaatkâr bir hal aldı. Hayatında onun içinde yaşamış olan ruha ait kişilikten eser yoktu.

Sadece ben vardım.

Caldris bir an sonra geri çekildi, Fae işaretinin beyaz çizgileri tuniğinin üstünden dışarı çıktığı yerde altınla titreşiyordu. Mavi gözleri altınla parlıyordu, bakışlarını bana dikerken yüz hatları gergindi. Sonra annesine uzandı ve tacı onun elinden aldı.

Elmasları başıma doğru kaldırıp saçlarımın üzerine yerleştirirken, Nila onun özenli çalışmasını bozmadığından emin olmak için telaşlanırken altın ışıık elmaslardan yansiyordu.

"Bu çok aptalca," dedi Twyla, yüzü kaşlarını çatarak. Oğluna sert bir bakış fırlattı. "Bu küstahlık için kimi cezalandıracağını sanıyorsun? Sonuçlarına katlanan sen olacaksın."

"O halde öyle olsun," dedi Caldris. "Mab'a karşı durabilecek biri olduğunu bilmedikleri sürece bir ordu kuramayız. Tek yol bu."

"Ama Mab'a karşı duramaz. Henüz değil. Çok erken davranıyorsun," diye itiraz etti Twyla.

"*Yüzyıllar* süren zorbalıktan sonra kayıtsız kalmaktansa, zevkinize göre çok erken davranmam daha iyi. Eşini öldürdü. Kocana mal oldu. *Çocuğunu* aldı. Ne zaman yeter diyeceksin anne?" Caldris sanki teselliye ihtiyacı varmış gibi elini belime koyarak sordu. "Daha fazla köle olarak kalmaktansa ölmeyi tercih ederim."

"Ve Estrella'yı Mab'ın iradesine mi bırakalım?"

"Mab'ın anlamadığı şey, beni öldürmeden Caldris'i öldüremeyeceği. Hayatlarımız bir kan yeminiyle birbirine bağlı. Biri gittiğinde diğeri de onu takip edecek," dedim ve gözlerinin tiksintiyle dolmasını izledim.

"Neden böyle aptalca bir şey yaptın?" diye sordu ve dehşetin içinde saklanan duyguyu fark ettim. Tek oğlunu kaybetme düşüncesi dayanılmazdı ve ben şu anda bir yüktüm.

"Siz eşinizin artık var olmadığı bir dünyada yaşamaktan memnun olabilirsiniz ama ben değilim. Burada onsuz kalmak gibi bir arzum yok," diye cevap verdi Caldris, meydan okurcasına çenesini kaldırarak.

"Onu kurtaracağım," diye fısıldadım, savunmasız kelimeler ruhumdan kopmuş gibi hissediyordum. Mab'ın yılanını onun kalbine dolandığı yerden nasıl ve ne zaman çıkaracağımı bilmiyordum.

Sadece yapacağımı.

"Peki seni kim kurtaracak?" Twyla başını sallayarak sordu.

"Her zamanki kişi," diye cevap verdim, sinirlerim beni ikiye bölmekle tehdit ederken tenimdeki altın izlere baktım. "Kendimi kurtaracağım."

OceanofPDF.com

Estrella

Balo salonunun kapıları kapalıydı, muhtemelen modaya uygun bir şekilde geç kaldığımızda mühürlenmişti. Malachi koridorda ilerledi ve tereddüt etmeden kapılara yaklaştı. Dışarıda duran muhafızlar şaşkınlıkla ona baktılar ve bir elini ağır kapılara çarpmadan bir an önce onu durdurmak için araya girdiler.

Çarpma anında karanlık salonda bir altın ışık patlaması oldu ve kapılar açıldı. Çok yakın duran insanlar, aralarına giren cesetten kaçarken çığlık atarak dağıldılar.

Caldris onun peşinden gitti ve beni koridorda öylece bıraktı, olacakları düşündükçe nefes alamaz hale geldim. İstemediğim performans için takmam gereken maskeyi takmak için enerjimi yönlendirmeye çalışıyordum. Twyla ve Nila, oynadıkları rolü kimsenin bilmemesi için kalabalığın arasına karışmanın bir yolunu bulmayı umarak ortalıkta görünmemeye çalışıyorlardı.

"Caldris, bunun anlamı ne? Onu dinlendir!" Mab bağırdı, emri tenimi yıkadı. Dostumun yüzündeki cevap sırtışını, bu emri yerine getirmesine gerek olmadığını bilerek ona gülümseyişini neredeyse hissedebiliyordum.

Ne de olsa yapamazdı.

Çünkü Malachi benim emrimdeydi.

Bir nefes verdim, derimin altında kalan gücü kaybettim. Nefes almak gibiydi, serbest kalmak için yalvaran parçamı dışarı çıkarmak gibiydi. Karanlık balo salonuna adım attığımda duvardaki meşalelerdeki alevler güç dalgasının altında sönerek boğuldu.

Sadece Fae Mühründen yayılan ışık odayı aydınlatıyor, elbisemdeki mücevherleri ve tacımdaki elmasları sıcaklıkla titreştiriyordu.

Karanlığın içindeki ışık.

Umut.

Bir elimi kaldırdım ve alevlerin her bir meşaleye geri dönmesine izin verirken yavaş bir nefes aldım. Teker teker, bana en yakın olandan başlayarak, ben balo salonunun ortasına doğru yürürken geri döndüler. Ben Hava ve Karanlığın Kraliçesi'ne yaklaşırken Caldri kenara çekilerek yolumdan çekildi.

Gölgeler ve Yıldız Işığı.

"Korkarım bunu yapamaz," dedim sesim mırıldanarak. Sessizdi, sözlerimin alt tonlarında ince bir yankı vardı. "Malachi'yi ölümden diriltten benim ve bu nedenle onu dinlendirecek olan da benim."

"O zaman yap," diye emretti Mab, dişlerini sıkarak kendime yaptığım gösteriyi incelerken.

Çenemi kaldırdım ve dişlerimin kenarını göstererek hafifçe sııttım. Caldri sessiz bir nöbetçi gibi arkamda durdu ve elini çıplak omzumun üzerine koydu. Temasla birlikte Fae izimin canlandığını hissettim, altın ışıltısı ve mürekkep karanlığının karışımı tenimi aydınlattı.

"Hayır," dedim, gülümsemem Mab'ın kaşlarını çatmasıyla birlikte derinleşti.

Burun delikleri alevlenirken kaşları çatıldı, elini kaldırırken öfkesi yüzünden fişkırıyordu. Caldri'in dizleri hafifçe büküldüğünde ona karşı koyamadım ve kalbine dokunma dürtüsüne direndiğini hissettim.

Amaç bir gösteri yapmaktı. Mahkemeye fısıldayacakları bir şey vermektir. Ama fısıltılardan ve karanlıktaki sırlardan bıkmıştım.

Gerçek olanı istedim.

Ellerinde titreşen gölgeleri kavradım, avuçlarının içinde tuttuğu büyüye sıkı sıkıya tutunmak için savaşıırken onlara bağlı ipleri çektim. O ipleri çaprazlarken kavradım, altının çıplak parıltısı bileğini sararken gözlerinin genişlemesini izledim.

"Biri bana uzun zaman önce bir ders verdi ve kimsenin sana bu nezaketi gösterdiğini sanmıyorum," dedim ve ipleri gererken tek bir adım öne çıktım.

İpler etini keserken Mab'ın yüzü buruştu.

Elini balo salonunun zeminindeki gri taşa düşürene kadar eti ve kemiği kesip biçtiler -çekerek ve keserek. Bir an şok içinde ona baktı, kan kopan bileğinden akarak yanındaki zeminde birikti.

"Kontrol edemediğin şeylerle oyun oynamamalısın ve kesinlikle Kaderlerle oynamamalısın," dedim yumuşak bir sesle, taht odasında oyalanan herkesin çılgınca fısıltılarını duymazdan gelerek.

Mab dehşet içinde bileğine baktı ve elinin tekrar uzamasını bekledi. Ne de olsa onu demirle kesmemiştim, bu yüzden iyileşebileceği bir şey olmalıydı. Yüzü soldu, ağzı sessiz bir çığlığa dönüştü. Tüm amaçlar için, çığlık atıyor olmalıydı. Acısı odanın her yerinden belli olmalıydı.

Daha sadık takipçilerinden biri yanına yaklaştı, eteğini kaldırdı ve kumaştan bir parça kopardı. Bunu Mab'ın bileğine sardı ve normalde onunla ilgilenenin Malazan olduğunu bilmek beni memnun etti.

"Cadıyı çağır," diye tersledi kadın, Mab'ın diğer kölelerinden birine dönerek. Diğer kadın balo salonundan kaçtı ve bulabildiği her cadıyı aramaya başladı.

Mab etrafına bakınırken solgunlaştı, ona kalıcı olarak zarar vermemin ne anlama geldiğini fark etti. Bunun mümkün olduğunu bilmiyordum, ipliklerin demirle aynı şekilde kalıcı hasar verebileceğini bilmiyordum, ama bir şey *doğru* hissettirdi.

Mab'la ilgilenir ilgilenmez kadın öne çıktı ve Mab'ın muhafızlarını etrafımızı sarmaları için çağırdı.

"Hepsini öldür," diye bağırdı, arkasından Mab'ın itirazına aldırmadan. Mab ve ben, eğer beni kontrol etmenin etkili bir yolunu bulabilirse, canlı halimin ölü halimden çok daha değerli olduğunu biliyorduk.

Bir elimi kaldırdım, kadının yaşam ipini parmaklarımın arasında kavradım ve bir arp gibi kopardım. İpi çektiğimi hissettiği anda ileri atıldı ve adamlara geri dönmelerini işaret etmek için elini kaldırdı. Durakladılar, beni incelerken tereddüt ettiler.

"Ne istiyorsun?" diye sordu, sesi bir fısıltının sessizliğine düşmüştü.

Yanakları utançtan kızarıırken sıırttım. "Bunun açık olduğunu düşünmeliydim. Halkınızın acı çekmesinde payınız olduğu için hepinizin acı çekmesini istiyorum."

Vücudum içten içe yanıyordu.

Ama iki cadı balo salonuna girip tereddüt etmeden Mab'a doğru ilerlerken sessiz kaldım. İkisi de Imelda değildi ve cadıyı bulmak için başımı çevirdim. Sanki çağrılmış gibi kalabalığın içinden çıkıp önüme geldi. Beni kaosun ortasından sürükleyerek balo salonunun kenarlarına götürdü. Patlamamın ardından zindana sürüklenmediğimize inanamıyordum.

İsyan ateşini körüklemıştık ama bunun yeterli olup olmayacağını bilmiyordum. Mab'ın tepkisizliği bir şekilde davamızı engelleyecek miydi?

Imelda'nın vücuda oturan orman yeşili elbisesi omuzlarına yapışmış, Holt'un da görmesini dilediğim göğüs dekoltesini ortaya çıkarmıştı. Elbise, vücudunu tanımlayan kusursuz kıvrımları saran bir eldiven gibi üzerine oturmuştu.

Bir elini yanağıma dokundurdu, teni yanağıma değdiği anda irkilerek geri çekildi.

Caldris bir adım daha yaklaştı, Imelda'nın dikkatini ona çevirdiğinde bakışlarında kalan şey yüzünü endişeyle doldurdu.

Imelda balo salonuna göz gezdirirken, "Yanıyor," diye fısıldadı.

Partiye katılanların çoğunun dikkati dağılmış, kanamayı durdurmak için savaşılan cadılara bağırarak Mab'ın görüntüsüne odaklanmıştı.

"Ne demek yanıyor?" diye sordu dostum, elini tenime dokundurarak. Geri çekilmedi, damarlarıma yavaş bir zehir gibi dolan sıcaklıktan rahatsız olmuş gibi görünmedi.

Ellerimden başlayıp ön kollarıma doğru yayılıyor ve durgun bir akışkan halinde bedenime ulaşıyordu. Kaderin ipliği *her şeye* yapışmış, beni bir cazibe gibi sarmıştı. İçimdeki canavar

parmaklarımın bir hareketiyle etrafımdaki dünyada neleri değiştirebileceğimi görmek için.

Imelda'nın uyumsuz gözlerine bakarak, "Çok fazla var," diye mırıldandım.

"Çok fazla ve çok hızlı kanalize oluyor. Büyünün bir bedeli var ve o da giderek artıyor. Bu şekilde kullanmaya devam ederse, geriye hiçbir şey kalmayacak. Büyüsünün beslenmesi gerekiyor. Eğitilmesi, beslenmesi ve ona itaat etmesinin öğretilmesi gerekiyor," diye açıkladı Imelda, yanında taşıdığı küçük çantayı karıştırırken. "Şu anda vahşi. Evcilleşmemiş durumda. Eğer onu dizginlemenin bir yolunu bulamazsa, onu tüketecek. Onun için bir araçtan başka bir şey olmayacak ve ne yapacağını kimse bilemez."

"Durdurmasına yardım edin," dedi Caldriş.

Gözlerim kamaşırken bile sesindeki paniği duyabiliyordum. Göğsü sırtıma bastırıp beni görüş alanımdan çıkarırken, parlak beyaz görüşümü kapladı ve onun durumunu görmemi engelledi. Yarattığımız gösteri risk altındaydı ama endişelenmem gereken çok daha büyük şeyler olduğundan şüpheleniyordum.

"Estrella, bana bak. Bana bak, tatlım," dedi Imelda, sesindeki nazik ton sinirlerimden geriye kalanları ateşledi.

Endişe parmaklarımın arasından kayıp gitti. Sadece altın ipliklerin kıvılcımı beni çevreliyordu. Imelda'yı bulamıyordum, benim için kaybolduğunda yüzüne odaklanamıyordum.

Rüyalarımındaki adam ipliklerin arasından geçerek ışıktan çıktı. Önümde eğilirken altın rengi gözleri endişeyle parlıyordu. Imelda'nın sesi hala arka planda bana yalvarıyordu, sanki ışıktan çıkan güzel adamı göremiyormuş gibi. Gölgeler ona yapışmış, üzerime eğilirken onu aydınlıktan koruyordu.

Gerçeklikten kopamıyordum, beni ele geçiren sisin içinden çekip çıkarmaya çalışan dostumun endişeli sesini susturamıyordum. Kendimi Caldriş ve Imelda'nın arasında dururken gördüm, ikincisi beni kendime çekmeye çalışırken gözleri kapalı ilahi söylüyordu.

Aynı nefeste kendimi altın gözlü adamın ayaklarının dibinde diz çökmüş olarak gördüm. Ağzının kıvrımında, dudaklarının eğiminde tanıdık bir şeyler vardı, endişeyle sıkıca bastırmış olsalar bile.

Yavaşça uzandı, beni çenemden kavradı ve bakışlarımla buluşabilmek için başımı geriye yatırdı.

"Çok fazla şey aldın," dedi. Sesinde sempati vardı, kelimelerinde yumuşak bir şey gizliydi. Sanki içten içe yanmanın acısını anlıyordu, kanımı yakan ve ölmek istememe neden olan ateşi biliyordu.

"Durdur şunu," diye yalvardım, başımı iki yana sallayarak. Ağlayabilirdim ama bedenim öylesine alev alev yanıyordu ki gözyaşlarım tenime değdiği anda kuruyacaktı.

Zonklayan altın ışık daha parlak görünüyordu, ben inlerken tenimde parıldıyordu.

"Onu bana ver," dedi adam diğer elini uzatarak. Tereddüt ettim, beni tüketmekle tehdit eden gücü tutarken bakışlarını karşıladım. Gerçek bir dehşet yaratmak için kullanılabileceğini bilmeden onu veremezdim.

"Yapamam," dedim başımı sallayarak. Adamın kim olduğunu ya da bana nasıl bu kadar sık görüldüğünü bilmiyordum.

"Yapabilirsin," dedi elini hafifçe sallayarak. Havada asılı duran iplikler, sanki onları okşuyormuş gibi sallanıyor, onun hareketine ancak doğal olabilecek bir rahatlıkla karşılık veriyordu. "Benden bir şey aldın. Sana ait olmayan bir şeyi. Tek yapman gereken onu geri vermek, Estrella."

"Gerçekten senin olduğunu nereden bileceğim?" İçimdeki yanma kalbime dokunduğunda öne doğru sendeleyerek sordum. Caldris yanımda inledi, sesinin tonu sisi yardı.

Adam önümde dizlerinin üzerine çökerek, "Sevgi sevgiyi çağırır," dedi. Aramızdaki küçük boşluktan bana baktı, tırnaklarından birinin sivri ucunu avucunun içinde kaydırarak bana doğru uzattı.

Yarasından akan kan kırmızı değil, koyu kıvamlı, erimiş altın rengindeydi. Yavaşça derisinin üzerinde kayıyor, elini hareket ettirdikçe onu bu renge boyuyor ve bileğine doğru süzülüyordu.

"Kimsin sen?" Kana sabitlenmiş bir şekilde bakarak sordum.

Benimkiindeki ince altın ipuçları onununkiinin parlaklığıyla kıyaslanamazdı.

Başparmağını gözümün altında gözyaşlarımın düştüğü noktaya dokundurdu, kanının serinliği tenimi kapladı.

"Ben senin babanım Estrella," dedi, ben istemsizce öne doğru sallanırken sesi yumuşaklığını koruyordu. "Çok cesurdun ama bir süre daha savaşmana ihtiyacım var."

Elimi avucunun içine aldı ve aynı tırnakla avucumu kesti. Kanım derimin üzerinde kayıyordu.

"En azından bana adını söyle," dedim, gücün içimden kayıp gittiğini hissederek. Ellerimizi birbirine bastırdı, ben solurken onun sırtındakini aldı. Bu güç kaybı beni tüketti ve kıyaslandığımda kendimi zayıf hissetmeme neden oldu.

"Kim olduğumu öğreneceğin gün çok yakında gelecek," dedi, sis dağılmaya başlarken ayağa kalkarak. "Önce benden nefret etmediğin birkaç an geçirmek güzeldi."

"Bekle-" diye itiraz ettim, pus üzerime çökerken ayağa kalkmaya çalıştım.

Balo salonunda gözden kayboldu, ben Imelda ve Caldri arasında ileri geri bakarken beyaz ışık kayboldu. Imelda dostuma başını sallayarak yanmanın geçtiğini işaret etti ve yüzüme temkinli bir el dokundurdu.

Arkadaşım rahatlayarak iç çekti ve ağzını alnıma bastırdı. Bir an bile kaybetmeden döndü ve beni balo salonunun kapısına doğru yönlendirdi. Etrafımızdaki kaos ve eğlence ortamından kaçarak oradan ayrıldık.

İnsanlar bir zamanlar Mab'ın durduğu balo salonunun ortasında dans ediyor, ayakları taşın üzerindeki kanda kayıyordu. Hareketleri ağırdı, sanki saatlerce dans etmişler ama duramamışlar gibiydi.

Caldri beni kapıdan çıkarırken tökezledim.

İnsanlar sabaha kadar hayatta kalamazdı, ölene kadar dans ederlerdi.

Estrella

Taht odasından çıkar çıkmaz Caldris elimi tuttu ve Mab'ın parçalanmış bedeninin dikkatimizi dağıtmasını avantaja çevirdi.

"Gitmek zorundayız. Hemen," dedi, sesi aceleliydi.

"Seni burada bırakmayacağım," dedim, az önce sergilediğim gösteriden sonra gece kaçarsam Mab'ın ellerinde ne kadar acı çekeceğini çok iyi biliyordum. Elimizi çok erken oynamıştık, zar zor kontrol edebildiğim büyüyle çok güçlü bir şekilde ortaya çıkmıştık. Şimdi bile, Mab'ın elini etinden ayırdıktan sonra, hâlâ başını almak için çabalıyor, tacın yere düşmesini izliyor ve onu kendime almak için adım atıyordum.

İntikam duygusu, içimde yükselen canavar beni dehşete düşürüyordu - babamın susturduğu güç dalgasına rağmen.

Babam.

"Gitmiyoruz," dedi Caldris, bizi kapıların görüş alanından çıkararak.

Elini sallayarak ev dediği gölgeleri çağırdı. Önümüzde beliren geçit bizi karanlığa gömerken o da sıkıca tuttuğu elini çekti. Bu bir bağdı ve beni sayamayacağım kadar çok kez kendi başıma yürüdüğüm gölge âlemine çekiyordu. Yarattığı diyarda koşarken gerçek dünyada var olanların portresi sisli, sis ve gölgelerin ardında gizliydi.

Aniden diğer taraftan çıktık, tanıdık bir koridor beni içine çekerken sert taşa bastık. Yeraltı geçidinin girişinde iki muhafız bekliyordu, ilerlerken kılıçlarını kınlarından çıkararak geçidi bize kapattılar.

Caldris gölgelerini süpürdü, yere düştüklerinde karanlık ondan kanıyordu. Yere düşerken kalplerinin durduğu anı, son nefeslerini verdikleri saniyeyi hissettim. Tereddüt etmeden yanlarından geçtik, taşa *çarpıp* beni irkiltten bir gürültüyle yere düştüklerinde adımlarımız çoktan onları aşmıştı.

Bu yolu biliyordum. Önümdeki koridorun tek bir kapıya çıktığını biliyordum. Caldris avucunu kapıya bastırduğunda kapının kemeri mütevazıydı. Gücü dışarı fırladı ve sihirli bir şekilde mühürlenmiş kapıya, ahşapta oyuklar açan kirpiklerle vurdu.

Gözleri siyaha dönerken gölgeler yüzeyin etrafında kıvrıldı ve çerçevenin etrafını sararak onu boğdu. Elini yavaşça geri çekti ve öne doğru iterek avucunu tek bir darbeyle tahtaya vurdu. Kapı nihayet ardındaki taşa çarparak açıldığında koridorda bir güç patlaması yaşandı.

Beni ileri doğru çekerek karanlığa doğru adım atmamı sağladı. Meşalelerde yolu aydınlatacak alevler yoktu - bu salonda olmamız gerekirken. Zemin kaba taşa dönüştü, biz ilerledikçe basamaklar gelişigüzeldi.

Caldris yolu biliyordu, karanlıkta görebiliyordu. İçimdeki o parçayı kendime doğru yönlendirdim, böylece kaba basamaklara takılmadan onu takip edebilecek *kadar* görebildim. Ayın ışığı ilerideki açıklığın tepesinden parlıyor, biz yaklaştıkça tünelin içine sızıyordu.

Yanan çobanpüskülü ağacının alevleri ormana sıcak bir parıltı yayıyor ve biz açıklığa adım attığımızda Koy'dan yansıyor.

Eve gel.

Dışarıda bıraktığım ses derimi yoklayarak beni çağırdı. Herhangi bir zayıflık, beni o sulara çekebilecek herhangi bir yetenek aradı.

Gözlerimi sıkarak kapattım ve kendimi buna odaklanmamaya zorladım. Yanımdaki eşime, Mab kaçtığımızı fark ettiğinde bizi bekleyen tehlikeye ve şifacıardan kayıp eliyle ilgilenmelerini istemesine odaklanmaya çalıştım.

Çenemi kaldırdım ve gözlerimi Koy'un sularından ayırıp eşime baktım. Bakışlarımı karşıladı, ciğerlerinden derin bir nefes bırakarak bana baktı.

Geldiğimiz yoldan geri döndük. Takip edildiğimize dair hiçbir işaret yoktu, bana doğru döndü ve diğer elimi avucunun içine aldı. Başını yana eğerken elimi yanağına bastırmak için tuttuğu elini kaldırdı, gözleri vahşi bir şekilde parlıyordu.

"Şimdi ne olacak?" Olasılıkları düşünürken yutkunarak sordum.

Mantıklı seçeneğin ne olduğunu biliyordum - neden herkes kaostun içinde dikkati dağılmışken bizi gizlice aşağı indirdiğini de biliyordum. Bir keresinde bunu kabul etmiş, aramızdaki bağı kabul edeceğimi söylemiştim.

Ama bu, geleceğimiz için uzak bir kavram olduğu zamandı, gözümün önünde olduğu zaman değil.

Bir ruhun iki yarısı olarak sonsuza kadar birlikte.

Yutkundum.

"Şimdi sen kaç, *min asteren*," dedi dostum, derisinin altındaki karanlık yaratık kendini göstererek. Başını yana eğdi; yırtıcı bir şey ortaya çıkıyordu. Fae'den çok daha fazlası gibiydi, aşık olduğum yarı vahşi erkekten çok daha fazlası. "Ve seni yakaladığımda, benim olacaksın."

Beni yakaladığında nelerin beklediğini, aramızdaki bağı tamamlamak için başka nelerin gerekebileceğini bilmiyordum. Ama zaman kısıtlıydı ve geçen her dakika keşfedilme ihtimali artıyordu.

"Ya kaçmak istemezsem?" Başımı yana eğerek sordum. Onu kabul edebilseydim, beni zorla almasını istemeseydim-

"Burası Gölgeler Sarayı, yıldızım. Buradaki büyü, seni sonsuza dek sahiplenmeye layık olduğumu kanıtlamamı talep ediyor," dedi ellerimi bırakıp bir adım geri çekilerek. "Burada av ve avcı biziz."

Ben dönüp ağaçların arasına doğru koşmaya başlamadan önce son sözünü ancak söyleyebilmişti. Ayaklarımın altındaki diken ve kök yırtıklarını görmezden gelerek ayakkabılarımı tekmeleyerek çıkardım. Gücüm eskisinden daha fazla tükenmiş olsa bile, canımı yaktıkları kadar çabuk iyileşiyorlardı. Altın gözlü o erkek -babam- gücümü nereden çekip aldıysa, artık damarlarımda dolaşmıyordu.

Caldris arkamdaki açıklıkta güldü, sesi doğal değildi. Gerçek bir kahkahanın tüm neşesinden yoksundu, çünkü eşini sahiplenme içgüdüğü hislerinin önüne geçmişti. Beni yakaladığında bunun nazik bir sahiplenme olmayacağını biliyordum. O

beni nazikçe kuma yatırıp benimle sevişmek yerine beni ormanın zeminine yatırdı ve elbisemi yukarı kaldırır kaldırmaz üzerime çıktı.

Narin, boncuklu kumaşın yırtıldığını düşündüğümde irkildim, dallar mücevherleri benden çalmak için çoktan ona takılmıştı. Işıltılı bir iz gibi ormanın zeminine düştüler ve eşime beni takip etmesi için bir yol verdiler.

Beni neyin beklediğini bilsem bile, Caldri's'ten korkmayı kendime yediremiyordum. Kalbimin göğsümde çarpmasına neden olan şey dehşet değildi.

Heyecanlıydı.

Tanrılar kahrolsun, beni yakalayacağı anı sabırsızlıkla bekliyordum. Onunla birleşmek için sabırsızlanıyordum - bunun ne anlama geldiğinden dehşete düşmüş olsam bile. Geleceğimizi etkileyecek olsa da.

Hala ben olabilir miydim? O hala o olur muydu? Yoksa sadece *biz* mi olurduk?

Caldri's'in peşimden geldiğini, ayak seslerinin ormanın içinde gürlediğini duydum. Adımları çok hızlıydı, bacakları benimkilerden çok daha uzundu ve aramızdaki mesafeyi tüketiyordu.

Omzumun üzerinden bakıp ne kadar zamanım olduğuna karar vermeye çalışırken bir ağacın etrafından dolandım ve direksiyonu diğer yöne kırdım.

Ve doğruca önümdeki erkeğe çarptı.

Caldris

Koştum.

Ağaçların arasına girmemi engelleyen kütüğün üzerinden koşarak geçtim. Estrella'ya Koy'un büyüünün gerektirdiği avantajı sağlamış, ona eşim olmaya layık görülecek kadar uzun süre benden kaçma şansı vermiştim.

O sihirli çekim beni serbest bırakır bırakmaz güldüm, peşinden fırladım ve kokusunun izini takip ettim. Onun heyecanı üzerime çöktü, koşarken göğsüme çarptı ve boğazımda bir hırıltı yükseldi.

Ormanda bir şey güldü, ağaçların arasında dolaşan rüzgârda belli belirsiz bir kıkırdama. Koy bu andan, Mab'ın kontrolü altında yüzyıllardır mahrum bırakıldığı bu fırsattan keyif alıyordu.

Eşimi ararken dişlerimi gösterdim, sonra yerde parıldayan bir mücevhere gözüm takıldı. İstemeden de olsa bana ekmek kırıntılarının izini bırakmıştı ve başka bir durumda onu bulmamı engellemek için elbisesini çıkarmış olabileceğini biliyordum.

Ama zaman çok önemliydi, bu yüzden koşmasına rağmen...

Gittiği yeri saklamaya çalışmıyor, geçtiği ağaçların üzerinde kendi kokusuyla kayganlaşmış avuçlarını koşturuyordu. Koşarken gülümseyen yüzünü görebiliyormuşum gibi içimi kaplayan bir eğlence dalgası yayılıyordu.

Bağ burada daha güçlüydü, sanki o iplik tamamlanmaya *çok* yakın olduğumuzu biliyordu.

Eğlencesi aniden kayboldu, aramızdaki bağ bir anlığına sessizliğe büründü ve etrafıma bakarken adımlarımı durdurup duraksamama neden oldu

Ormanda.

Havayı yırtan ılık içimdeki her Şeyin donmasına neden oldu.

Asla. Bu sesin Estrella'nın ağızından çıktığını hiç duymamıştım. Yaşadığı onca acının içinde hiçbir zaman bedeninden böylesine katıksız, mutlak bir *dehşet* sklp atılmamıştı.

"ESTRELLA!" Bağırdım.

Kr edici korkumu aşmak için bacaklarımı zorladım. Benimkinin nerede bitip onunkinin nerede başladığını bilmiyordum, tek bildiğim karanlığın görüş alanımın kenarlarında kıvrıldığı idi. Gölgeler yaklaştı, sanki ayaklarımın altına ulaşmışlar ve ona ulaşmak için ihtiyacım olan hızı bana vermişler gibi beni ileriye doğru ittiler.

Estrella tekrar ılık attı. Ses aniden kesildi, homurdanırken sesi boğuklaştı. Öfkemi kükreyerek, sahip olduğum her Şeyi bu uyarı çağrısına verdim.

Cevap olarak gelen gümbürtü yeri salladı ve yana doğru sendelememe neden oldu. Dehşet damarlarıma doldu.

Bu sesi *biliyordum*. Beni babamın yaşamından ve ölümünden kaç yüzyıl ayırmış olursa olsun, onu her yerde tanırdım.

Mab babamı uykusunda öldürmüş olabilir, ama bunu sadece babam zayıfladığı için yapabilmişti. Çünkü büyüsü alınmıştı.

Şu anda eşime sahip olan yaratık tarafından.

Hayır.

Devrilmiş bir kütüğün üzerinden atlayarak ormanın zirvesindeki yanan ağaca doğru koştum.

Estrella, boğazının n tarafına dolanmış tek bir pençeli el tarafından havada tutulan yaratığın pençesinde gevşek bir Şekilde asılı kaldı. Elinin büyüklüğü nedeniyle doğal olmayan bir açıyla sarkan başını geriye doğru itti. Boynundan daha büyüktü, iki parmağı yaka kemiği boyunca uzanıyordu; tenine ve elbisesine dokunduğu yerden dumanlar yükseliyordu.

Devasa canavar onu ağızına doğru kaldırırken ayakları yerden sarkıyordu; bacakları birbirine değemeyecek kadar kısaydı. Ağızından çıkan dört diş, yere paralel ve eğer dostuma doğru açtığı korkunç, jilet gibi keskin dişleri olmasaydı dudak olabilecek hizadaydı.

"Dur," diye emrederek ona doğru bir adım attım. Yavaş ve temkinli bir şekilde hareket ederek, o şeyin dikkatini Estrella'nın gevşek formundan uzaklaştırmaya çalıştım.

Onu bilinçsiz bırakmak için ne kadarını almıştı? Eşimden ne kadar beslenmişti?

Paniğimi bastırıp bir adım daha attım. Altın gözleri bana dikildi, başka bir hırıltı.

"Onu istemiyorsun," dedim, gölgelerin etrafımda toplanmasını dileyerek. Ona sahip olduğum sihri gösterdim, oysa

Estrella... Bunu düşünmeye cesaret edemedim.

Vücudu gölgelerin parıltısında kayboldu, içine çektiği her güç nefesiyle varlığı giderek daha ruhani bir hal aldı. Sadece başının tepesinde gölgelerin en soluk tonu kalmıştı, o da sırtından savruluyordu.

Estrella'yı düşürdü, o uzun, pençeli parmaklar boynundan çözüldü. Estrella yere düştü-unutuldu- parçalanmış bedeni altındaki köklere çarptı. Şeytan ondan uzaklaşırken Estrella kendi üzerine çöktü.

Hareket etmedi.

Bir adım geri çekildim, iki elimi sakinleştirici bir şekilde kaldırarak yarattığın hayatımın aşkıyla arasına mesafe koymasını diledim.

Ona sahip olmak için yüzyıllarca beklememiştim -sadece benden bu kadar çabuk koparılması için.

Tar Mesa'da taşımama izin verilen tek hançeri kınından çıkardım ve yarattığın gözlerinin demir bıçağa kaymasını izledim. Büyümü ona karşı kullanamazdım, onu beslemek onu daha da güçlendirecekken olmazdı.

Vurdu; devasa avucunun ortası göğsüme çarptı. Bedenimde bir şey çatladı ve beni geriye doğru itti. Bir ağaç düşüşümü engelledi, gövdesi ikiye ayrılırken sert kabuğu omurgama saplandı.

"Zavallı küçük Peri, büyüsü olmadan bir hiçtir," dedi şeytan o ebedi, kaba sesiyle.

Yaratık hem hiçbir şey hem de her şeydi, tüm büyü ve yaşamdan yoksundu ve dokunduğu her şeyi tüketiyordu. Bana doğru adım attığında ayaklarının altındaki bitkiler öldü, ormanda bir çürüme dalgası yayıldı.

Ayağa kalkmak için kendimi zorladım, göğsümü beyaz sıcak bir acı doldurdu. Kırıldığı şey her neyse temiz değildi. Hareket ettikçe acı beni tüketti. Yine de ayaklarımı altıma alana kadar ittim, yaratığa bakarken kendi üzerime kıvrıldım.

Zaman. Daha fazla zaman kazanmam gerekiyordu.

Hançerimi savurduğumda Estrella yaratığın arkasında kıpırdandı, kıkırdayıp kolunu çekerken dikkatini dağıttım. Ayağa kalktı, kolunu göğsüne bastırırken bacakları altına çöktü ve kafası karışmış görünüyordu. Kolu doğal olmayan bir açıyla bükülmüştü, kırılmıştı ve kemiğin derisinden çıktığı yerden kan akıyordu.

Tekrar kestim, sessizce kaçmasını diledim. Emri ipliğimize gönderdim.

İblis kılıcımı çaldı, elimden çekip aldı ve elinin tersi yüzüme çarpmadan önce yana fırlattı.

Kemiklerim kırıldı; çıtırtıların sesi kulaklarımı tırmaladı, gözlerim karardı. Yere yığıldım, yaprakların üzerine kan tükürdüm.

Burası için fazla kırmızıydı, tüm yeşile karşı çok sarsıcıydı.

Yaratık benimle aynı anda omzunun üzerinden bakmak için döndü ama çok geç kalmıştı, çünkü Estrella yüzünü buruşturarak ileri atıldı. Bir eliyle bıçağımı kavradı, diğer eliyle de çobanpüskülü ağacının bir dalını tutuyordu. Yaratığın bacaklarının arasından kayarak demir hançerimi bir dizinin arkasına sapladı.

Bıçağı çekip çıkarmasını, elinde çevirmesini ve diğer taraftan çıkarken diğer diz kapağına saplamasını izlerken zaman yavaşladı. Yıkık kolu çobanpüskülü ağacını kavradı ve demir hançeri yaratığın ayağının tepesine indirirken onu bana vermek için göğsüme doğru itti.

Sonunda acı içinde uludu, ben ayağa kalkarken yaralarından kan akıyordu. Çobanpüskülü dalının bir ucu hâlâ yanıyordu, yaratığın çenesinin alt tarafına sapladığımda sonsuz alev yanıyordu.

Kükreyerek pençeli ellerini kollarıma doladı. Zırhımın içinden kollarımın derisini parçaladı ve kemiklerimi toz haline getirdi. Tutuşum gevşedi, tamamen bırakmayı reddediyordum ama gücüm gitmişti.

Etim ve kemiklerim lime lime olmuşken dalı kafatasına daha fazla saplayamazdım. Estrella bıçağını adamın karnına sapladı ve

Onu. İç organları ıslak bir sıçramayla ormanın zeminine düştü. Yaratık hâlâ dalı bırakmayınca Estrella onun arkasına geçti.

Yapamazdı, yanan çobanpüskülü beynini bulduğu anda ölecekken olmazdı. Kadın hançerini sırtına sapladığında şeytan uludu ve hançeri kullanarak kendini yaratığın omuzlarına çekti. Bıçağı orada bıraktı ve hem sağlam hem de yaralı ellerini yaratığın alnının ön tarafına doladı. Yaratığın başını geriye yatırırken acı dolu çığlığı açıklıkta yankılandı.

Onunla savaştı, bir eliyle dalı bırakıp arkasına uzandı. Pençelerini yüzüne geçirip yanağını paramparça ederken kanının kokusu üzerime sinmişti. Estrella bacaklarından biriyle tekme atıp yaratığın hala dalı tutan koluyla çarpışırken, ben daha yukarı ittim, dalı doku ve kemiğe doğru ittim.

Yaratık onu pençelerken ayağını tekrar yere vurarak geri çekildi.

Kan.

Çok fazla kan vardı.

"Estrella!" Tekrar tekme atınca onu uyardım. İblisin eli daldan ayrıldı. Direnci kırılır kırılmaz kafatasına sapladım ve beynini deldim.

Bir patlamayla gölgelerin içinde kayboldu, ait olduğu yere, Helheim'a dönerken bağırışı açıklıkta yankılandı. Dal, itişimin ivmesiyle yukarı doğru devam etti ve vücudunu geriye doğru savururken Estrella'nın yüzünü kıl payı sıyırdı.

Alev yanağını yakarak, ikimizin de hayatına mal olacak yaratığı öldürebilmemiz için uğradığı zararı aydınlattı.

Estrella yere yığıldı, ben dalı bırakıp onun yanına düşerken yaralarından kan akıyordu. Yüzü harap olmuş bir deri ve et haritasına dönmüştü, yanağı şeritler halinde sarkıyordu.

Kollarını, boynunun arkasını ve omuzlarını parçalamıştı. Onu kollarıma çektiğimde derin yaralar altımızdaki yapraklara kan pompalıyordu.

"Bağın tamamlanması gerekiyor," diye soluk soluğa ormanın içine baktı.

İkimiz de zamanımızın tükendiğini, tamamlamak için sahip olduğumuz her türlü şansın kutsal olması gereken topraklarda sinsice dolaşan şeytan tarafından kaybedildiğini biliyorduk. Canavarı Cove'a kimin saldığından hiç şüphem yoktu; canavarın eşime sahip olmamı engellemesine kim izin vermişti?

"Yaralısın," dedim bedenimi onunkinin üzerine yaslayarak. Koy'a adım atan diğer canavardan onu koruyordum. Açıklığa çıktığı anda Mab'ın öfkesini hissettim.

Estrella'nın bedeni kendi kendine iyileşmeye başladı -yavaş yavaş, çok yavaş- ama bu yeterliydi. İçinde var olan büyü hâlâ oradaydı, geri kalanını çalan yaratık ölmüş ve gitmişti.

"Evcil hayvanım nerede?" Mab açıklığa adım atarak sordu. Eşime ve bana verilen hasara dik dik bakarak artık var olmayan şeytanı aradı.

Estrella'nın bakışları sadece Mab'ın eline, daha doğrusu *kayıp* eline *kaydı*.

Elini. Bileğinin etrafına bir bandaj sarılmıştı, eli hâlâ kayıptı.

Şimdiye kadar büyümemiş olsaydı.

Estrella gülümsedi, o ürkütücü altın ışıık yanağındaki şeritler boyunca titreşip dokuyu yeniden birleştirirken yüzü uykuluydu. "Öldü," diye mırıldandı, kendini tuttuğum yere oturmaya zorlayarak. Göğsüme yaslandı, ağrı kemiklerimin çatladığı o noktadan yayılıyordu.

Umurumda değildi. Cezamızla yüzleşirken ona sarılmak için sonsuza kadar acı çekebilirdim.

"Denemenin ne kadar süreceğini merak ediyordum. Söylemeliyim ki beni hayal kırıklığına uğrattın Estrella," dedi Mab, bir anlık öfkeyle dudakları dişlerini gösterecek şekilde aralandı. "Sende bana kendimi hatırlatan bir acımasızlık var. Keşke eşini ruhundan ayırabilseydin, harika bir şey olabilirdin."

Estrella öksürdü, dudağından kan damlıyordu. Kanı silmek için parçalanmış tek elini kaldırdı ve elbisesine -ya da elbisesinden geriye kalanlara- sildi.

"Senin gibi delirebileceğimi mi söylüyorsun? Bu kaderi *asla* seçmeyeceğim."

Mab yüzünü buruşturdu ve yanındaki muhafıza elini uzattı. Davorin bıçağı açık avucunun içine yerleştirdi, Mab bir çizgi çizdiğinde yüzünü buruşturdu

kötü kolunun üzerinde.

Kan toprağa damlıyor, dudakları sessizce bir büyüyle hareket ediyordu. Kanının tutuşturduğu yerden duman dalları yükseldi, kalktı ve değişti, bir yaratık oluşturmak için esintide savruldu.

Dumanın içinden çıkan şeytan, Estrella ve benim daha yeni kovduğumuzdan farklı bir şeytandı ama gözleri sanki hepimizi aynı şekilde tanıyormuş gibi parlıyordu. Estrella avucumun içinde titredi, korkusu yeni bir boyuta ulaşırken bana doğru yaslandı.

Mab, Estrella'yı kendi amaçları için kullanmak istiyorsa, onun büyüünü almak istemiş olamazdı.

"Kızı odasına götürün ve orada tutun. Sadece size karşı gelirse ona zarar verin." Mab dedi, kara gözleri oniks gibi parlıyordu. "Yarın için ona bütün olarak ihtiyacım var."

OceanofPDF.com

Estrella

Odamdan çıkmayı reddeden şeytana bakarak geçirdiğim uykusuz bir gecenin ardından, onun dikkatli gözleri altında giyinmek zorunda kaldım. Nila dövülmüş, yüzü kanlar içinde kalmış ve bir gün önceki maskaralıkta oynadığı rol yüzünden yaralarını iyileştiremesin diye her iki bileği de demirle bağlanmıştı.

"Özür dilerim," diye mırıldandım ona usulca, başımı öne eğerek.

O gün yemek yemeyeceğimi bildiğim halde, kahvaltım için gönderdikleri yiyecekleri karıştırmakla meşgul olan şeytana dönüp bakmadı bile. Parçalanmış pençeleri her şeye dokunmuş, sanki içimde yavaş yavaş yeniden inşa edildiğini hissettiği gücü yutmasını engelleyen tek şey buymuş gibi her şeyi çenesine benzeyen ağzına sokmuştu.

Çok yavaş.

Derimin altındaki baskısını hissettim, zar zor ve sadece bir fısıltı. Babamın fazlalıkları alması ve ben ne yaptığını fark etmeden önce şeytanın çaldığı büyü yüzünden, kendimi neredeyse kendi bileklerimdeki demir kadar işe yaramaz hissediyordum.

"Buna değdi," diye fısıldadı Nila, kemik makyaj masasının üzerinde duran bir saç tokasını kavramak için öne doğru eğilerek. "Sana nasıl baktıklarını görmek için. Sonunda seni gördüler Prenses. Mab ile savaşta olabileceğin her şeyi gördüler. Bundan asla pişman olmayacağım. Bunun için beni Anne'nin kucağına gönderseler bile."

"Böyle konuşma," dedim, aynada gözleriyle karşılaştığımda onu azarlayarak. Mab'ın bana yardım eden herkese ne yapacağını düşünmeyi reddediyordum.

ona karşı bir isyan örgütlemek.

Bana olan merakı bir yere kadar. Gerçek bir tehdit haline geldiğim an, benden kurtulacağı *andı*.

"Gitme zamanı," diye homurdandı cin, kemirmekte olduğu arpa ekmeğinden geriye kalanları yere bırakırken.

"Ama henüz hazır değil," diye itiraz etti Nila, aceleyle saçımın üst katlarını yüzümden geriye doğru topladı. Geri kalanı, gölgeler içinde eriyormuş gibi görünen siyah elbisemin arkasından aşağı sarkıyordu. Tüllü kumaş hayati bölgelerde daha katıydı, göğüslerimi ve mahrem bölgelerimi örtüyor, sonra karnımda ve kalçalarımnda şeffaflığa dönüşüyordu.

Nila, Fae izimin altın kıvrımlarını yansıtan altın sembolleri derimin altına boyamıştı. Altın bir çizgi karnımın ortasından geçiyor, yıldız ışığı yanlarda parıldıyordu. Elbiseden dışarı taşan uyluğumun üzerinde bacağımı saran bantlar vardı, benzer işaretler stratejik olarak ayak bileğime de yerleştirilmişti.

"Tüm Tanrılar benzer işaretler takacak," diye açıklamıştı, onları diğer Fae'lerden ayırmak için. Sanırım Mab benim bir İlkel olduğuma karar verdiğine göre bana Tanrılardan biriymişim gibi davranmaya niyetliydi, her ne kadar bu bilgide yanılıyor olsa da.

"Umurumda değil," diye homurdandı iblis, beni pazumdan kavrayıp sandalyemden çekti. Beni ileri doğru iterek ayağımdaki terliklere takılıp tökezlememe neden oldu.

Mab'ın seçtiği topuklu ayakkabılardan vazgeçmiştim, Koy'un kumları üzerinde yürüyeceksem bu küçük bir protestoydu. Yürürken altımdaki zeminin kayması bir yana, onun seçtiği topuklu ayakkabılarla sağlam zeminde bile zorlukla hareket edebilirdim.

Nila aceleyle yanıma geldi, koridorda yürürken dudaklarıma ruj sürdü. Kapının hâlâ açık olduğu Koy'un girişine ulaşmamız fazla uzun sürmedi. Üç muhafız orada pusuya yatmış, sanki içeri girmememiz gerekiyormuş gibi kapıyı koruyorlardı.

Herkesin kurban töreninde hazır bulunması bekleniyordu, benim bile.

Tüm bu ölümleri düşünmek hoşuma gitmiyordu ama içimde bir şeyler buna karşı duyarsızlaşmıştı. Caldris ve ben ölüme bu kadar yakinken

Bir gece önce, Gölgele Sarayı'nda geçirdiğim haftalar boyunca Mab ve benzerlerinin kaç kişiyi katlettiğini izlediğimde, bir şekilde biraz olsun acımayı bıraktı.

Nefret ettim.

Koydan çıktık ve diğerlerinin çoktan toplanmış olduğu kumlara doğru yürüdük. Mab, Caldri'sin yanında duruyordu. Elleri demirle bağlıydı. Beni bağlamamıştı -gece boyunca bana eşlik etmesi için şeytanla birlikte değil. Buna gerek yoktu, hele ki serbest bıraktığım her büyüü yiyebilecekken.

Caldri'sin yanında dururken Mab'ın dikkatli bakışlarını görmezden gelerek yanına doğru yürüdüm. Onu görmeye alışık olduğumdan daha az giyinmişti, kumun üzerinde diz çökerken gömleksizdi. Tipik siyah pantolonunu giymişti ama göğsü benimkine benzer siyah ve beyaz sembollerle boyanmıştı.

Tanrıların sırasına göz attığımda tüm erkeklerin gömleksiz, kadınların ise benimkine benzer elbiseler giymiş olduğunu gördüm. Mab bile buna uygun giyinmişti, siyah elbisesi benimkinin birebir kopyasıydı ve teninde aynı işaretler vardı.

"Başla," dedi Mab keskin bir sesle, gözlerini Koy'a dikerek.

Uzakta, yanan ağacın ışığı sona yaklaştıkça azalıyordu. Alevler sönmeye başladı ve biliyordum ki son yaprak ancak tüm yaşamlar sona erdiğinde düşecekti.

Bir grup muhafız insanları Koy'a doğru sürükledi. Korku dolu yüz ifadeleri ve çığlıkları mağarada yankılandı. Dayanamadım ama başka tarafa bakmayı reddettim.

Onlara yapılanlara tanıklık etmeyerek hatıralarına leke sürmeyi reddettim. Skye döndü ve Fae kalabalığının arasından dost bir yüz bulabilirmiş gibi baktı. Gözleri önce Caldri's'e takıldı ve onu tanıdı. Şok içinde ağzı açık kaldı, sanki onun adını söyleyecekmiş gibi. Bileklerindeki prangaları fark etti ve bakışlarını bana çevirdi.

Beni tanıdığı anda artık insan olmadığımı anladığımı hissettim. Kaşları şaşkınlıkla çatıldı, onu ileriye doğru yürümeye zorlarken bana baktıkça öfkeye dönüştü.

"Seni lanet olası Fae kaltağı!" diye bağırdı. Kelimeler içimi parçaladı. "Anladığım kadarıyla bir arkadaşın," dedi yanımda biri.

Döndüm ve sırttan Rheaghan'ın yüzüne baktım. Gözlerine aynı şekilde ulaşmıyordu, sanki yüzyıllar sonra bile bu fedakârlıklar onu hâlâ etkiliyormuş gibi.

Onu görmezden geldim ve insanlar Koya doğru yürürken arkamı döndüm. Bellerine kadar suya girdiklerinde su durgundu. Muhafızlar olabildiğince hızlı bir şekilde sudan çıktılar ve onları orada öylece bıraktılar.

Mab tek elini kaldırdığında dehşet içinde bize baktılar. Gölgele ondan kanayarak suyun yüzeyine yayıldı. İnsanlar panikledi. Ayrıldılar, kaçmak için çaresizlik içinde kıyıya doğru acele ettiler.

Skye kenara ulaştı ve yüzü görünmez bir bariyere çarptı. Cama vurur gibi bir yumrukla vurdu ve gözleri benimkilerle buluştu. Gözlerinde bir yalvarış, cevaplayamadığım bir soru vardı. Ona bunun neden gerekli olduğunu söyleyemezdim - ona yardım edeceğime dair güvence veremezdim.

Şeytan pusuda beklerken ve dostum demirler içinde bu kadar savunmasızken olmaz.

Kaşlarımı çatarak ona baktım, gözyaşlarımın gözlerime ulaşmasına izin vermedim. Gölgele yaklaştı, hedeflerine yaklaştılar ve insanlar olacakların kaçınılmazlığını fark etmiş gibiydiler.

Dövüşmeyi bıraktılar, hareket etmeyi bıraktılar. Ama gölge eline dokunduğunda Skye bakışlarımı tuttu. Bir yılan gibi omzunun üzerinden sürünerek koluna doğru ilerledi. Boynuna dolandı, sıktı ve sonra o kadar keskin bir şekilde yana doğru büküldü ki aramızdaki bariyerin çatladığını duydum.

Gölgele diğer insanlara aynısını yaparken onun bedeni de suyun yüzeyine doğru kayarak düştü.

Gözlerimi onlardan alamıyordum, bakışlarımı gereksiz ölümden ayıramıyordum-

Sol tarafımdan ıslak, hırıltılı bir nefes geldi. Caldris yanımda kıpırdandı, ben aniden ona bakmak için döndüğümde bir adım öne kaydı.

Gözleri benimkilerin üzerindeydi ve art arda hızlı hızlı kırışıyordu. Dikkatini aşağı çevirdi ve zincirlenmiş ellerini kaldırırken bakışlarımı yönlendirdi.

Gözlerim göğsünden çıkan demir bıçağa takılınca kafamın içinde
sessizlik kükredi.

Kalbinden.

OceanofPDF.com

Estrella

Biri ığlık attı.

Mab bıçağı geri çekti ve yaranın önünden bir kan dalgası akmaya başladı. Dostum dizlerinin üzerine çöktü, dudaklarının arasından kan süzölürken o alev alev yanan mavi gözler benimkilere döndü.

O kişi hâlâ çığlık atıyordu. Ses mağaranın duvarlarında yankılanırken onun yanında dizlerimin üzerine çöktüm, yana devrilirken ellerimi yarasına bastırdım. Onu yakaladım ve kucağıma çektim. Gözyaşları yüzüne sıçradı ve ancak titreyen eliyle onları silmek için uzandığında çığlıkların başka birinden gelmediğini anladım.

O bendim.

"Planlarda bir değişiklik oldu," dedi Mab, sesi sanki az önce dostumu öldürmemiş gibi sakin ve soğuktu. Sanki kalbine bir bıçak saplamamış, onu kollarımda kanlar içinde bırakmamış gibi. Bıçağını elbisesinin kumaşına sildi ve kanıyla lekeledi.

"Seni seviyorum," dedi ve ölümün benim için geldiğini hissettim.

Mab onu takip edeceğimi, yeminimizin ikimizin de ölmesi anlamına geldiğini bilmiyordu. Ama henüz Boşluğa adım atmaya hazır değildim, onun kazanmasına izin vermek istemiyordum.

"Caldris Tanrısai kurban olacak. Kendini şanslı say, Ilaria," dedi Mab ve bu sözler kafamın içinde çınladı.

Umurumda değildi. Mab'ın kanımın sırrını öğrenmesi umurumda değildi. Gözleri buğulanmaya, dudakları kıpkırmızı olmaya başladığında ondan başka hiçbir şey umurumda değildi.

solgun ve cansız hale geliyor.

Pençelerim, bileğimin üzerinde sürüklediğim pençelere dönüştü. Derime keskin bir kesik attım ve kanımın kokusu havayı kapladı.

Bileğimi Caldris'in ağzına bastırırken ağlayarak, "Lütfen beni bırakma," diye yalvardım.

Gözleri kapandı ve aramızdaki bağın koptuğunu hissettim. Hayatın onu terk ettiğini, ruhunun öbür dünyaya hazırlandığını hissettim. Ama kanım ağzında birikmedi ve *bir yere* gidecek kadar kanıyordu.

"Seni sakat bırakan bu bağdan kendini kurtaracak kadar güçlü değilsen, bunu senin için ben yapacağım Küçük Fare," dedi Mab, gözlerimi ona çevirdiğimde yüzünde alaycı bir ifade vardı.

Kanım eşimin ağzına akarken başımı yana eğdim, intikam vaadi bakışlarımı altınla aydınlattı.

Mab bir adım geri çekildi ve sanki ona karşı kullanmaya hazırlandığım büyüü tüketecekmiş gibi şeytana doğru işaret etti.

Mab'ın adamları Caldris'i bacaklarından kavradı, topal halini elimden çekip almaya çalıştılar. Sıkıca tuttum, yüzünü, ağzını, kan bulabildiğim her yeri kanatmaya devam ettim. Bu aptalca bir şanstı, eş bağımızın kalıntılarına tutunurken onu yanımda tutmak için tek seçeneğimdi - hala içinde kalan yaşam kırıntısını tutuyordum.

O altın iplik sallanıyor, geçen her anla birlikte kendini daha da kırılgan hissediyordu.

Olmayana kadar.

Ta ki altın iplik her zamankinden daha parlak bir şekilde yeniden örülene kadar.

Caldris'in gözleri açıldı, mavisî Kader'in altın ışığında kayboldu. Mab'ın nefesi kesildi ve şeytan kılıcını savurdu.

Başıma doğru geldiğini çok geç olana kadar fark etmedim, Caldris'i vücudumla korurken kendimi onun üzerine bıraktım. Bıçak tenimden sadece bir nefes uzaktaydı. Titreyen bir nefes çekerken hareket halindeki rüzgârı hissettim.

Bunun son olacağını bilerek.

Caldris yukarı uzandı, kolu gökyüzünde yaylanan şimşekten daha hızlı hareket ediyordu.

Bıçağı çıplak eliyle yakaladı. Mağarayı yırtan altın bir ışık patlamasıyla onu durdurdu.

Caldris beni altına alıp vücuduyla sararken şeytan geriye savruldu. Şeytan yere çarpıp çarpışmanın etkisiyle toza dönüşürken ayağa kalktı. Ben ayağa kalkmak için çabalarken muhafızlar ona saldırdı ve şok içinde ona baktılar.

Bir elini uzattı, gölgeleri artık karanlık değil, parlıyordu ve dalları ilerleyenlere doğru süpürüyordu. Muhafızların boğazlarına dolandılar ve diğer sarayların soyluları mücadeleden geri çekilirken onları sıktılar.

Döndüm, tek elini kaldırırken bakışlarım Mab'ın üzerindeydi. Bakışlarını karşıladığımda yüzü yana eğildi ve gözlerinin bileğimden damlayan kana doğru inişini izledim. Yara çoktan iyileşmişti ama Caldris'in dallarından gelen ışık kanımda oynaştıkça en soluk altın ışıltısı kanıma eşlik ediyordu.

Arkadaşım ona doğru dönüp mağaradaki daha büyük tehdide yöneldiğinde elini sıktı. Yüzünü buruşturdu ama devam etti, göğsü nefessiz kaldığında bile onun üzerindeki kontrolünü zorladı.

Ona büyümden geriye kalanları göndermeye çalıştım ama verecek hiçbir şeyim yoktu. İblis ve babam çoğunu çalmış, şu ya da bu nedenle benden almışlardı. Beni korumak ya da bana zarar vermek için... O anlarda önemli olan tek şey Caldris'in dizlerinin üzerine çökmesiydi.

Gözleri kanımdan gelen altın rengi ile parlak mavisi arasında gidip geliyordu ve Mab sıkarken kendi kalbim göğsümde durdu.

"Dur!" Yalvardım, gözlerimi sıkarak kapattım. Onu kaybedemezdim - onsuz geçirdiğim o birkaç dakika dayanılmazken olmazdı. "Fiyatını söyle."

"Yıldızım," diye hırıldadı Caldris, elini uzatarak beni yapmamaya ikna etmeye çalıştı. İkimizin de istediğini bildiğimiz tek şeyi ona vermemem için. Mab sırtıttı, olayların bu şekilde gelişmesinden memnun olduğu belliydi.

Başını geriye attı ve güldü. Ses mağarayı doldurdu. Onu kurtaracağımı tahmin etmemişti, bunun bir olasılık olduğunu düşünmemişti.

"İkimiz de senden istediğim tek bir şey olduğunu biliyoruz, Küçük Fare," dedi yavaşça yaklaşarak. Önüme geldiğinde durdu ve bıçağın ucunu kalbimin üstündeki deriye bastırdı.

"Estrella, HAYIR!" Caldris seslendi. "Yapma," diye yalvardı bir erkek.

Kardeşi yanıma yaklaşırken Mab bakışlarını hızla çevirdi. Rheaghan ellerini yatıştırıcı bir şekilde kaldırarak, sözlerine rağmen tehdit olmadığına onu ikna etmeye çalıştı. "Bu geri alınamaz. Sonsuza dek sürececek bir köleliğin ne anlama geleceğini anladığınızı sanmıyorum."

"Rıza gösteriyorum. O yaşadığı sürece," dedim, kelimeler içimin derinliklerinden kopup gelmişti.

Caldris'in dehşeti ipliğimiz boyunca titreşti ve beni göğsümün derinliklerinden vurdu. Mab hiç vakit kaybetmeden bıçağının ucunu derimin üzerinde kaydırды. Dokuyu yırttı, kas ve siniri keserek elbisemin üzerine kan sızan bir yara açtı.

Diğer kolunu kaldırdı; küçük bir yılan bileğine dolanmıştı. Yüzünü derimdeki o deliğe bastırmadan hemen önce demir uçlu dişlerini göstererek bana tısladı.

Adam içeri süzülürken bakışlarını tuttum. Göğüs kafesimi itip kalbimi bulana kadar vücudumda manevralar yaparken. Kalbime ulaştığı anda, çarpan etin etrafında dolandığını hissettim.

İçimdeki her şey kasıldı, tanıdık gelmemeye başladı. Mab'ın iradesi ruhuma ağır bir yük gibi çökmüştü. Bir adım geri çekildi.

"Ne yaptın sen?" Rheaghan bir elini saçlarında gezdirerek sordu.

Ağır çekimde ona bakmak için döndüm, derim kendini iyileştirmeye çalışırken her düşüncem ertelendi. Bedenim istilacıyı kavramaya, çok geç olmadan onu *dışarı* çıkarmanın bir yolunu bulmaya çalışırken.

Mab'ın demir bıçağının ucu o kadar hızlı fırladı ki, hayatımın sona ermesini beklerken sersemlemiş bir halde gözlerimi kırptım.

Fikrini değiştirdiğini düşünerek.

Rheaghan'ın boğazında ince bir kırmızı çizgi belirdi. Tükürürken ağzı açık kaldı. İki elini de o çizgiye bastırdı, o doğal olmayan

açık tenini gölgeleyen düz bir çizgi.

Kan serbest kaldı. Kalın, yapışkan bir sızıntı halinde ellerinin üzerine aktı.

Yanımda dizlerinin üzerine çöktü. Mab kılıcını kalbine saplayarak onu etkili bir şekilde susturdu. Ona doğru bir adım attım, kendimi ona kan vermeye hazırladım. Mab bıçağını bıraktı ve elini sıktı, iradesi üzerime baskı yaparken ayaklarım altımda durdu. Hareket edemiyordum, Rheaghan kan kaybından ölürken ona ulaşamıyordum. Ancak ben hareket etmeyi bıraktığımda Mab kabzayı bir kez daha kavradı ve demiri kardeşinin kalbinden çekip çıkardı. Yaradan fışkıran kan göğsünden aşağı akıyordu.

O son anlarda baktığı kişi kız kardeşi değildi, katili de değildi.

Ama ben.

Yüzüstü kuma düştü ve beyaz alüvyonun üzerinde kanlar içinde kaldı. Göğsünde hiç hareket yoktu. Vücudunda tek bir nefes bile yoktu.

Çünkü Yaz Kralı ölmüştü.

OceanofPDF.com

Caldris

Rheaghan yere düştüğünde ayağa fırlayarak eşimin yanına koştum. Elini kalbine, Mab'ın yılanını içine hapsedip mühürleyen yaraya bastırmıştı. Artık o da benim kadar tutsaktı ve Mab'ın hiçbir emrine karşı gelemiyordu.

Pişmanlığım sınır tanımıyordu. Artık kendine ait bir yaşam umudu olmamasının nedeni olduğum için suçluluk duyuyordum.

Şeytan Rheaghan'ın bedenini yakalayıp Koy'a sürüklerken, Mab pasif bir şekilde kardeşine bakıyordu. Geriye kalan tek ailesini öldürmüş olmasını, bunca zaman ona karşı gelemeyecek kadar onu sevmiş olmasını umursuyor gibi görünmüyordu.

Tek umursadığı onun küstahlığı, kendisine karşı bu kadar aleni konuşmaya cüret etmesiydi.

"Artık benimsin," dedi Mab, Estrella'yı çenesinden yakalamak için elini uzatarak.

Estrella acı içinde çığlık attı, şüphesiz ruhunun merkezini saran kelimeleri inkâr etmeye çalışıyordu. Mab'ın pençeleri Estrella'nın derisini kesti, onu tutarken çenesinin kenarları kanadı.

Ağzımı açtım, Estrella'nın özgürlüğü için yalvaracak sözcükler daha ben söyleyemeden ölüyordu. Estrella'nın eli benimkini kavramak için uzandı, parmakları iç içe geçerek o tek teselli izini aradı.

Bağlandığım o ilk anları hâlâ hatırlıyordum. İçimde yaşanan irade savaşını. Sadece bir çocuktum, daha yeni büyümüşüm.

Anlamak için yeterliydi ama ben bile üzerime çöken karanlığın doğru olmadığını biliyordum.

"Tartarus'ta kilitli olan bir şeye ihtiyacım var," dedi Mab, parıldayan Koy'a bakmak için dönerken dilini şaklatarak. Masum görünüyordu - içinde uyuyan dehşet için mükemmel bir kılık.

"Hayır," diye homurdandım.

Geri dönenlerden geriye kalanları görmüştüm. Onları tüketen mutlak dehşeti gördüm. Çoğu bir daha asla sağlam zemine ayak basamadı, Tartarus'un girişinden asla çıkamadı - ama çıkanlar...

Bir daha asla eskisi gibi olamadılar. Çoğu neredeyse ölmek için yalvarıyordu.

Mab devam ederken Estrella dişlerini birbirine kenetlemiş, Koy'a bakarken onları gıcırdatıyordu. İlk gün oraya çekilmiş gibiydi ve şimdi bile aramızdaki bağda garip bir özlem duygusu vardı.

Mab'ın ikimizi de tutmasıyla boğuldu, ama orada, daha az değil.

"Bana Medusa'nın tacından bir yılan getirin," diye emretti Mab, parıldayan havuza doğru başını sallayarak.

Estrella itaat etmek için hareketlendi, yüzünü buruştururken bile bacakları kıpırdıyordu. Mab arkasındaki muhafızlardan birine işaret etti ve erkek belindeki kını çıkardı. Kılıcı Estrella'nın beline yerleştirirken benim hırıltımı duymazdan geldi. Kılıç onun küçük kavrayışı için çok büyüktü.

Gözlerini dikip ona baktı ve bunun ne tür bir görev olduğunun farkına vardı. Yanında demir bir kılıç varken pazara basit bir gezi olmayacaktı. Imelda kalabalığın arasından hızla geçerken Fallon biraz geride kaldı. Yanındaki erkek, nişanlısı, kana yakından bakınca yüzü kızardı.

Rheaghan onun kralıydı ve bir varisi yoktu.

Etan Yaz Sarayı'nın yeni kralıydı, en azından hayatta kalan diğer Tanrılardan biri Rheaghan'ın yerini almak için öne çıkana kadar. Mab, sanki Rheaghan'ın zamanının yaklaştığını biliyormuş gibi, kızını kraliçe olması için stratejik olarak yerleştirmişti. Imelda küçük bir keseyi Estrella'nın ellerine tutuştururken cesedi suda yüzüyordu.

Şifalı bitkilerle dolu olduğundan hiç şüphem yoktu. İlaçlarla ve belki de Estrella'nın savaşta avantaj olarak kullanabileceği birkaç bitkiyle.

Imelda'nın bildiği gibi.

Ama yapmadı, yapamadı. Imelda'nın yüzyıllardır verdiği eğitimi almamışken olmazdı.

O tür bir büyü yokken olmaz.

Estrella Koyu'na doğru bir adım attı, elimi daha sıkı kavrarken gözleri benimkilerle birleşti. Ben de onun yanına gittim.

Onunla giderdim. Nereye olursa. Tartarus'a bile.

Mab'ın adamlarından biri beni ensemden yakaladı, ayaklarımdan çekip arkasındaki kuma fırlattı. Estrella döndü, gözleri kumun üzerinde yattığım yerde bana dikildi. Oradaki korku, yeşil bakışlarına sinen dehşet, hayatımın sonuna kadar peşimi bırakmayacaktı. Hapishanenin kendisinden korkmuyordu, sadece o yokken bana yapılabileceklerden korkuyordu.

Bana ölü olarak dönmekten.

"Görevinizi tamamlamak için on üç gününüz var. Eğer bu emri zamanında ya da beni tatmin edecek şekilde tamamlamazsan, Caldri's ölecek. Onu kurtarmak için burada olmayacaksın ve tamir edebileceğin hiçbir şey kalmayana kadar kalbini parçalayacağım. Eşine ikinci kez kanını verecek kadar yaklaşamayacaksın," diye emretti Mab elini sallayarak.

Estrella'yı ayak bileklerinden yakalayan ve onu ileri doğru iten bir gölge patlaması ondan yayıldı. Kendimi ayağa kaldırdım, Mab elini sıkıp beni hareketsiz bırakınca geri düştüm.

Estrella'nın ayakları suya değdi.

Sekiz cesedin oluşturduğu katliamın içine doğru adım atarken yüzeyde kayıyordu, sonra Koy'un en derin kısmına doğru ilerledi. Suyun çok derinleştğini, zeminin onun altında kaybolduğu anda anladım.

Yüzmeye çalışırken kolları çılgınca hareket ediyordu, Mistfell'deki hayatı onu her zaman köyünü çevreleyen sulardan uzak tutmuştu. Yüzeyin altına battı, çırpındıkça çırpındı ve başını suyun üstüne çıkarmayı başardı.

Korku, en garip türden bir şarkıyla birlikte bağdan aşağıya doğru titreşti. Estrella yüzünü bana döndüğünde içime yayıldı.

Su dalgalandı.

Derinliklerden bir şey geldi.

Dallar suyun içinde mürekkep gibi, dokunaçlar gibi yayıldı. Koyun kristal berraklığındaki suyunda, bu dallar ayak bileğini sararken Estrella'nın dehşet içinde gözlerini açışını izledim.

Uzanıp kurbanların bedenlerini kavradıklarında.

"Caelum!" Estrella seslendi, suyun altına çekilirken ağzı suyla dolmuştu.

Ve sonra dostum gitti.

Bu kitabı beğendiniz mi? Bir yorum bırakın ve yazarı
[buradan](#) destekleyin!

OceanofPDF.com

Terimler Sözlüğü

Alfheimr: Fae diyarı.

Calfalls: Fae ve insanlar arasındaki savaşta yok edilmeden önce bir zamanlar Ölüler Tanrısı'na adanmış olan Harabe Şehir.

Cwn annwn: Ölüler Tanrısı ve Vahşi Av ile ilişkilendirilen üç beyaz kurt

Folkvangr: Öbür dünyada Anne tarafından yönetilen bir çayır

Helheim: Öbür dünyada lanetlenmişlerin ruhlarının gittiği bölüm.

Baş Rahip/Rahibe: Baba ve Anne ile iletişim kurduğunu iddia eden ve onların mesajlarını ileten en üst düzey Rahip ve Rahibeler.

Ineburn Şehri: İnsan diyarının başkenti, pırıl pırıl bir altın şehir.

Llaidhe: Sidhe'nin tam tersi. İnsansı olmayan görünüşleri nedeniyle geleneksel olarak daha az hak tanınan Fae'ler.

Mistfell: Peçe'nin kenarında, Alfheimr'a en yakın olan köy. Peçe geçişi engellemediğinde diyarlar arasında erişim noktası olarak hizmet eder.

Sis Muhafızları: Tek amacı Peçe'yi zarar görmekten korumak ve düşmesi halinde Fae'lerle savaşmak olan ayrı bir ordu.

Yeni Tanrılar: Baba ve Anne. Eski Tanrıların gerçekten Fae olduğu gerçeğini keşfettikten sonra insanlar tarafından tapınılmaya başlanmıştır. Baba ve Anne, on üç yaşam döngüsünün sonundaki gerçek ölümden sonra bir ruhun Valhalla'ya mı, Folkvangr'a mı yoksa Helheim'a mı gideceğine karar verir.

Nothrek: İnsan diyarı.

Eski Tanrılar: Eski Tanrılar, Sidhe olarak bilinen Fae ırkının en güçlüleridir. Bunlar genellikle İlkelerin çocuklarıdır.

Sütunlar: Gölge Sarayının merkezindeki orman

Rahip/Rahibeler: Yeni Tanrıların ve onların isteklerinin (Baba ve Anne) hizmetinde Tapınağa liderlik eden erkek ve kadınlar.

İlkeller: Tüm yaratılıştaki ilk varlıklar. Doğaları gereği bir insan formuna sahip değildirler, ancak çeşitli nedenlerle bir insan formu almayı seçebilirler) ve sadece temsil ettikleri şeyin kişileştirilmesidirler.

Direnış, The: Hollow Dağları'nın tünellerinde (ve Nothrek'in başka yerlerinde) yaşayan, krallığın kurallarına direnen ve hayatlarını istedikleri gibi yaşayan gizli bir topluluk. Ayrıca Fae'lere karşı direnirler ve Kraliyet ya da Sis Muhafızlarından kaçan Fae İşaretlilere ve diğer mültecilere koruma sağlarlar.

Kraliyet Muhafızları: Nothrek Kralı adına çalışan ve Krallığın barışçıl kalmasını ve onun isteklerine uymasını sağlayan ordu.

Sidhe: İlk nesillerden *olmayan* ve Eski Tanrılardan daha az güçlü olan insan benzeri Fae'ler. Büyüleri vardır, ancak eski meslektaşlarından çok daha sınırlıdır.

Tar Mesa: Gölge Sarayı'nın başkenti

Tartarus: En güçlü yaratıklar için tasarlanmış Peri hapishanesi.

Valhalla: Baba'nın başkanlık ettiği öbür dünyanın büyük salonu.

Peçe: Nothrek'in insan diyarını Alfheimr'ın Fae diyarından ayıran büyü sınırdır.

Viniculum: İşaretli Fae'nin fiziksel sembolü. Elden omuza/göğse uzanan, Fae'nin ana sahasının renginde dönen mürekkep.

Boşluk: Yaşam ile öbür dünya arasında ruhun beklemek için gittiği boşluk - ya reenkarnasyon için ya da kalıcı dinlenme yeri için seçilmek üzere.

Vahşı Av: Gölge Divanı'ndan bir grup hayalete benzeyen Fae, İşaretlenmiş Fae'leri Alfheimr'daki eşlerine geri götürmek ve Fae'lere düşman sayılabilecek herkesi avlamakla görevlidir.

Cadılar: Elementler ve gök cisimleriyle ilgili güçlere sahip ölümsüz varlıklar; yani Gölge Cadılar, Ay Cadıları, Doğa Cadıları, Su Cadıları, vb.

OceanofPDF.com

Tanrılar ve Fae Hiyerarşisi

Primordials

Khaos: Tüm yaratılıştan önce var olan Boşluğun İlkeli. Ilta:

Gecenin İlkeli

Edrus: Karanlığın İlkeli Zain:

Gökyüzünün İlkeli

Diell: Günün Primordial'ı

Ubel: Tartarus hapisanesinden sorumlu İlkeli Bryn:

Doğanın İlkeli

Oshun: Denizin İlkeliği Gerwyn:

Aşkın İlkeliği

Aerwynna: Deniz Yaratıklarının İlkeli

Fırtına: Fırtınaların İlkeli

Peri: Dağların İlkeli Sauda:

Zehirlerin İlkeli Anke:

Zorlamanın İlkeli Marat: Işığın

İlkeli Eylam: Zamanın İlkeli

Kaderler: Kaderin İlkeliği Ahimoth:

Yaklaşan Kıyametin İlkeli

Eski Tanrılar:

Aderyn: Hasat Tanrıçası ve Sonbahar Sarayının Kraliçesi. Aesira:

Av Tanrıçası

Alastor: Kış Sarayı'nın Kralı ve ölümünden önce Twyla'nın kocası. Basilius:

Deniz Tanrısı

Caldris: Ölümler Tanrısı.

Eryx: Uyku Tanrısı

Ilaria: Aşk Tanrıçası

Jonab: Değişen Mevsimlerin Tanrısı. Birinci Fae Savaşı sırasında

öldürüldü. Kahlo: Canavarların Tanrısı ve Sonbahar Sarayı'nın

Kralı.

Levana: Cadılık ve Büyü Tanrıçası

Mab: Gölge Sarayının Kraliçesi. Genelde Hava ve Karanlığın Kraliçesi olarak bilinir. Rheaghan'ın (Yaz Sarayı Kralı) kız kardeşi.

Rheaghan: Güneş Tanrısı ve Yaz Sarayı Kralı. Seelie'nin Gerçek Kralı.

Sarilda: Savaş Tanrıçası

Sephtis: Yeraltı Dünyası Tanrısı ve Gölge Sarayının Kralı. Shena:

Bitkisel Yaşam Tanrıçası ve Bahar Sarayı Kraliçesi.

Soren: Alacakaranlık Tanrısı

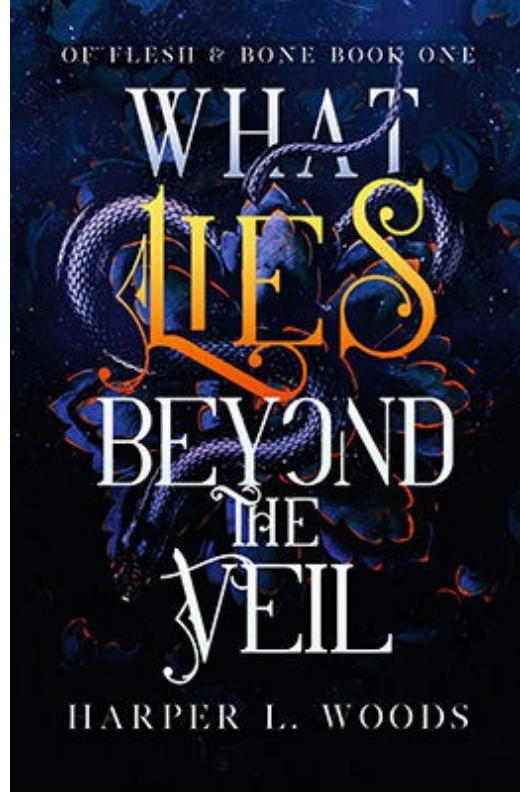
Tiam: Gençlik Tanrısı ve Bahar Sarayının Kralı.

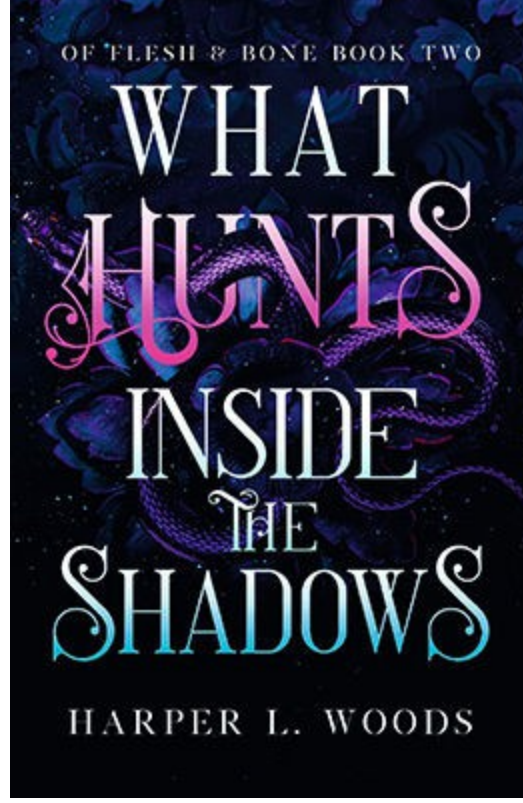
Twyla: Ay Tanrıçası ve Kış Sarayı Kraliçesi. Unseelie'nin haklı kraliçesi.

Vahşi Av Sidhe

OceanofPDF.com

Serinin diğerk kitapları:

Daha fazlasını [buradan](#) öğrenin!

OceanofPDF.com

WANT MORE?

If you enjoyed this
and would like to
find out about similar
books we publish,
we'd love you to
join our online Sci-Fi,
Fantasy and Horror
community, Hodderscape.

Visit hodderscape.co.uk for
exclusive content from our authors, news, competitions
and general musings, and feel free to comment, contribute
or just keep an eye on what we are up to.

See you there!

HODDERSCAPE

NEVER AFRAID TO BE OUT OF THIS WORLD

♥ @HODDERSCAPE

HODDERSCAPE.CO.UK

OceanofPDF.com

BookDrop

Bir sonraki okuma için hazır mısınız?

BookDrop'a katılın ve sadece sınırlı bir süre için seveceğiniz yazarlara ait en iyi e-kitap tekliflerini doğrudan gelen kutunuza alın. Uzman yayıncılardan oluşan ekibimiz tarafından size özel olarak hazırlanan yeni favorileri ve birçok türde özenle seçilmiş harika teklifleri keşfedin.

Canınız ne isterse istesin, sizi teminat altına aldık.

**[Bookdropdeals.com](https://www.bookdropdeals.com/) adresinden bugün
katılın**

Ya da bizi sosyal medyada takip edin:

Web sitesi: <https://www.bookdropdeals.com/>

 [@Bookdropdeals](https://twitter.com/Bookdropdeals)

 [/Bookdropdeals](https://www.facebook.com/Bookdropdeals)

 @Bookdropdeals

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.